

www.burmeseclassic.com

ပြုံးစာပေ

ဟေင်ဆိန်ဆိုင်

ပုဂံမြို့သူ

BURMESE
CLASSIC
.COM

www.burmeseclassic.com

ဒုတိယအကြိမ်

ဟောင်းစိန်ဆိုင်

ပုဂံမြို့သူ

BURMESE
CLASSIC
.COM

ပုဂံမြို့သူ

ဟောင်းစိန်ဆိုင်

ပုဂံမြို့သူ

www.burmeseclassic.com

ဒို့တာဝန်အခန်း (၃)ပါး

- * ပြည်ထောင်စုပျိုကွဲရေး ဦးအေး
- * တိုင်ရှင်သားစည်ကပ်ညွှတ်ပျိုကွဲရေး ဦးအေး
- * အဖွဲ့အခြားအာဏာပိုင်ပျိုကွဲရေး ဦးအေး

ပြည်သူ့သမေဘာလား

- * ပြည်ပအားကစားသမား အဖွဲ့အစည်းများအား ဆန့်ကျင်ကြ
- * နိုင်ငံတော် စည်ပိုင်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ
- * နိုင်ငံတော်စည်ပိုင်ရေးကို ဝင်ရောက်ဖျက်ဖျက် နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ
- * ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံကုန်သွယ်ခြင်းပတ်ပတ်လျှော့ပေးကြ

နိဒါန်းအခန်းဦးတင်ချက်(၄)ချက်

- * နိုင်ငံတော်စည်ပိုင်ရေး ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး
- * အဖိုးသားပြုနိုင်စွမ်းရည်ညွှတ်ရေး
- * နိုင်ငံသားစည်ပိုင်အေးချမ်းပူဇော်သော ပြင်ပလောက
- * ပြင်ပလောကညီ စွဲလျက်အခြေခံပူဇော်သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ် စတင်ဆောက်ရေး

စီးပွားရေးဦးတင်ချက်(၄)ချက်

- * စိုက်ပျိုးရေးကိုအားပြင်း၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် စတင်ဆောက်ရေး
- * ငွေကြေးစီးပွားရေးစနစ်ပြိုစွဲခြင်းပယ်ရေး
- * ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အထွက်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများစိတ်ဝင်၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် စတင်ဆောက်ရေး
- * နိုင်ငံတော် စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်စွမ်းအားအားဖြင့် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်ရှင်သားပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး

လူ့မွေအခန်းဦးတင်ချက် (၄)ချက်

- * တစ်ဖိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စားကြံ့ပြိုင်မှုများ
- * အဖိုးဂုဏ်၊ တရားစိတ်ပြင်ပရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ အဖိုးသားရေးလက္ခဏာများ ပထမကဏ္ဍတိုးတက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး
- * ဖိုးနွင်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး
- * တစ်ဖိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်ပြိုင်ပွဲများ

မောင်ဆီနိုးချင်

ပုဂံမြို့သူ

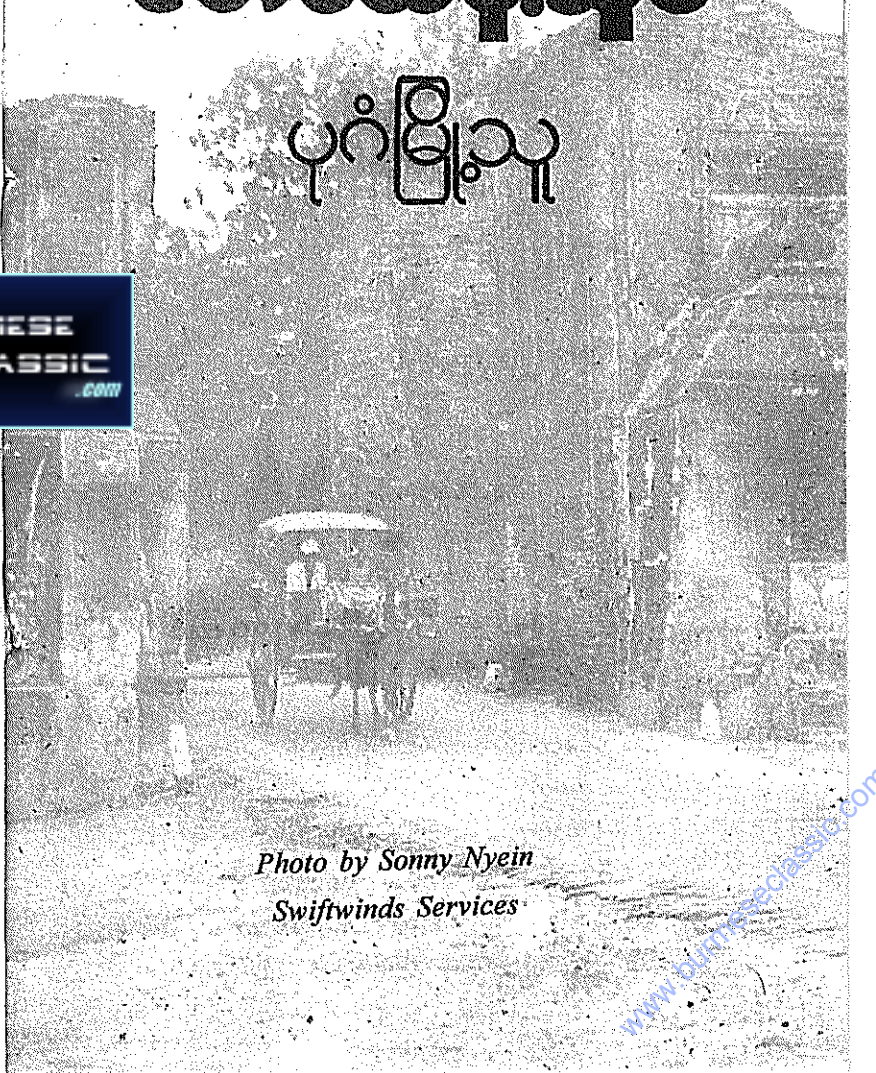

Photo by Sonny Nyein
Swiftwinds Services

၁၀၆၆/၂၀၀၂(၁၂)
မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ်

၁၁၀၃/၂၀၀၂(၁၂)

□
အတွင်းစာစိ

ကိုသောင်းကြူ

□
မျက်နှာဖုံးသရုပ်ဖော်

ပန်းချီ-ဝသုန်
မျက်နှာဖုံးဖလင်

Stars
မျက်နှာဖုံးပုံနှိပ်

ကလျာပုံနှိပ်တိုက်

□
ပုံနှိပ်ခြင်း

ဒုတိယအကြိမ်

အုပ်ရေ-၁၀၀၀

မေလ၊ ၂၀၀၅ ခုနှစ်

ရောင်းဈေး ~~၂၀၀၀ ကျပ်~~ ၁၀၀၀ ကျပ်

□
ပုံနှိပ်/ထုတ်ဝေ

ဒေါ်ခင်ခင်ဝင်း၊ ကလျာပုံနှိပ်တိုက်(၀၂၆၇၀)

အမှတ် ၁၅၂၊ ကျွန်းရွှေမြိုင်လမ်း၊

သုဝဏ္ဏ၊ ရန်ကုန်မြို့၊ မှ ပုံနှိပ်၍

ဦးတင်လွင်၊ သော်ကစာပေ(၀၈၈၆)

အမှတ် ၆၀၅၊ သုခမ္မာလမ်း၊ မြောက်ဥက္ကလာပ၊

ရန်ကုန်မြို့၊ က ထုတ်ဝေသည်။

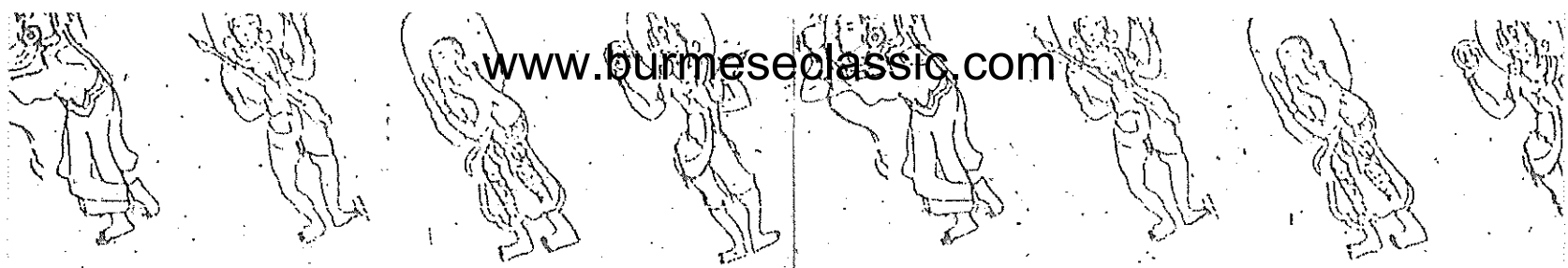
စီစဉ်သူ

ပြုံးစာပေ

ပြန်လည်ဆန်းသစ်ခြင်း

စာအုပ်အမှတ်(၄၈)

သည်စာအုပ်ဆွက်စက
ဒါရိုက်တာလေးလွင်က
လော်လွင်၊ လော်ခင်၊ ဒေစီကျော်ဝင်း တို့ဖြင့်

နှစ်များမကြာမီက
ဒါရိုက်တာကျော်သူက
ကျော်သူ၊ မြတ်သစ်၊ မိုးမိုးမြင့်အောင် တို့ဖြင့်

“စိတ္တဇ” အမည်ဖြင့်
ရုပ်ရှင်ရိုက်ကူးခဲ့သည်။

“ဒဏ္ဍာရီထဲက သတို့သမီး” အမည်ဖြင့်
ရုပ်ရှင်ရိုက်ကူးခဲ့သည်။

ကြားလိုသေးသည်၊ ပေါက္ကံပြည်၌

နေခြည်ရောင်ဖြိုး၊ ယာခရီးတွင်

ရွှေချိုးကူသံ သာသည်ကို...။

နမ်းလိုသေးသည်၊ ပေါက္ကံပြည်၌

စိတ်ကြည်ရာဇ၊ ကုမာရ၏

မွေးဖုဂဏာ၊ တံ့ပြန်ပါသည်

မေတ္တာရနံ့ ကြူသည်ကို...။

မင်းသုဝဏ်

တစ်

ညောင်ဦးမှ ထွက်မည် ပြုကတည်းက တရိပ်ရိပ် တက်လာ
သော တိမ်သားထုကို တွေ့ရသည်။ ချောင်းဖျားဆီသို့ တိမ်သားထု
လွင့်တက်သွားသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် ခင်စောမူသည် ကားကို
ဆင်ဆင်ခြင်ခြင် ဖြည်းဖြည်းဆေးဆေး မောင်းလေ့မောင်းထရှိသော
ကိုကိုလွင့်အား ကားမမောင်းစောဘဲ သူမ ကိုယ်တိုင် မောင်းလာခဲ့သည်။

မြက်နံ့ချောင်း၊ ငလှိုင်းချောင်း စသည်တို့တွင် ရေကျလာပါက
ဖေဖေအား ကြိုဆိုရန် အချိန်နောက်ကျနေလေရောမည်ဟု ခင်စောမူ
တွေးလျက် ရှိပါသည်။ ရေကျအသွားကို ချောင်းရိုးမှ ထိုင်စောင့်နေ
လို စိတ်လည်း မရှိ။

မော်တော်ကား၏ အရှိန်ကြောင့် ထနောင်းပင်ပုကလေးများ၊
ထန်းပင်များသည် နောက်တွင် တရိပ်ရိပ် လည်လျက် ကျန်ခဲ့သည်။
ကျောက်ပန်းတောင်းဘက်မှ တက်လာသော ကားများမှာ ခင်စောမူ၏

ပြုံးစာပေ

၂. ✦ မောင်သိန်းဆိုင်

ကာကို လွတ်အောင် ပွတ်ကာသိကာ ရှောင်၍ သွားရသည်။ အချို့သော ကားမောင်းသူတို့က ကျိန်ဆဲမည်ပင် ပြုကြသည်။ သို့ရာတွင် မိန်းမသာတစ်ယောက် ကားမောင်လာသည်ကို မြင်ရသောကြောင့် ဆဲကား မဆဲဖြစ်။ ထိုအရပ်ဆီမှာ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ကားမောင်းလာသည်ကို မြင်လျှင် အံ့ဩစရာ အသွင်ဖြင့် ငေးမောကြည့်တတ်ကြသည်သာ ဖြစ်လေသည်။

“မူနဲ့ လိုက်ခဲ့ရတာ ကိုယ်ဖြင့် လိပ်ပြာတောင် လွင့်ချင်လာပြီ မူ...”

ကိုကိုလွင်က ခင်စောမူကို လှမ်းပြောသည်။

“လွင့်ချင်လဲ လွင့်ရော ကိုကိုလွင်၊ မူ ဖေဖေကို ဘယ်လောက် တွေ့ချင်နေတယ် ထင်သလဲ”

“ကိုယ်လဲ ဦးနဲ့ တွေ့ချင်တာပါပဲ၊ ဒါပေမယ့် မတွေ့ရခင် တစ်စုံတစ်ခုဖြစ်မှာ စိုးလို့ပါ၊ မူရဲ့ကားအရှိန်ကိုလဲ ပြန်ကြည့်ပါဦး”

“ဒါကိုတောင် နှေးနေတယ် ထင်မိသေးတယ် ကိုကိုလွင်” ကိုကိုလွင်သည် စိတ်ပျက်လက်ပျက် ဖြစ်ရသော အမူအရာကို တမင် လုပ်ပြလိုက်သည်။

နေရာတကာတွင် ခင်စောမူသည် သူ့အား အနိုင်ကျင့်မြဲ ဖြစ်သည်။ သူမက ထာဝစဉ် အနိုင်ရမှ ကျေနပ်တတ်မြဲပင်။ ထို့ကြောင့်လည်း ကိုကိုလွင်သည် ဘာမှ ဆက်မပြောဘဲ နေခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ခင်စောမူက စကား ဆက်သည်။

“ပြီးတော့ ငလှိုင်းချောင်းဖျားမှာ မိုးတွေ ညှို့နေတယ် မဟုတ်လား ကိုကိုလွင်၊ ငလှိုင်းချောင်းရိုးကို မိုးမရွာခင် အရောက်သွားပြီး မိုးလွတ်ခဲ့ရင် ဟိုဘက်မှာ အေးအေးဆေးဆေး မောင်းလို့ ရတယ် မဟုတ်လား”

ပြုံးစာပေ

ကိုကိုလွင်က ပုပ္ပါ တောင်ကလပ်ဆီသို့ ငေးကြည့်နေရာမှ ခင်စောမူဘက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်မျိုးကြီး အမိကို ဘယ်လိုမှ အပြစ် မတင်ခဲ့ပါဘူး၊ စိတ်တိုင်းကျသာ မောင်းပါတော့၊ ဒါပေမယ့် လိပ်ပြာလွင့်သွားရင်သာ”

ကိုကိုလွင် စကားမဆုံးမီ ခင်စောမူက ဖြတ်၍ ပြောလိုက်သည်။

“မူက ရန်ကုန်မှာဆို ကားကြိုကားကြားမှာ ကားမောင်းလာတဲ့ မိန်းကလေးပါ ကိုကိုလွင်”

“အေးလေ ဒါကြောင့် မူကို ကိုကိုလွင်က အပြစ်မတင်ပါဘူးလို့ ပြောခဲ့ပြီကော”

ကုန်တင်ကားတစ်စီးကို ကျော်တက်လိုက်သည်။ ပြီးနောက် ခင်စောမူက ပြောသည်။

“အပြစ်သာ မတင်တာ၊ စိတ်ထဲကတော့ သဘောမကျလှဘူး မဟုတ်လား”

“စိတ်ထဲကလဲ သဘောကျပါသတဲ့ ကျောင်းအစ်မရယ်၊ မူ လုပ်တာ မှန်သမျှ သဘောမကျတာ ဘာမှ မရှိဘူး၊ အခုကြည့်လေ ဒီနှစ် ကုန်ရင် လက်ထပ်မယ်ဆိုတာတောင် သဘောကျလို့ လိုက်လျှာခဲ့ပြီ မဟုတ်လား”

ခင်စောမူက ကိုကိုလွင်ကို မျက်စောင်းထိုး ကြည့်လိုက်သည်။

“တော်ပါ၊ ဒီစကားမျိုးကျတော့ တော်တော်ကြားချင်နေတယ် ထင်တယ်၊ သူပဲ ဖေဖေဆီမှာ အကျပ်ကိုင်ခဲ့ပြီး”

ကိုကိုလွင်က ခင်စောမူဘက်သို့ တိုးလာသည်။

ပြုံးစာပေ

www.burmeseclassic.com

“ကိုကိုလွင်နော်၊ ထိုင်လက်စနေရာမှာ နေစမ်းပါ။ နို့မဟုတ်ရင် မူ ကားကို ထိုးမှောက်ပစ်လိုက်မှာ”

“ခင်စောမူ စကားကြောင့် ကိုကိုလွင် တစ်ဘက်သို့ ပြန်တိုး သွားရသည်။

ကားသည် ငလှိုင်းချောင်းရိုးသို့ ရောက်ရှိလာလေသည်။

“တော်ပါသေးရဲ့ ရေကျ မလာသေးလို့”

ခင်စောမူသည် တစ်ကိုယ်တည်း ပြောသလို ပြောလိုက်သည်။ ငလှိုင်းချောင်းမှာ တောင်ကျချောင်း ဖြစ်သည်။ ညောင်ဦးနှင့် ကျောက်ပန်းတောင်း ကားလမ်းကို ကန့်လန့်ဖြတ်ထားသည်။ သာမန် အချိန်မှာဆိုလျှင် ဝါကြန့်ကြန့် သံအပြင့်သာ ရှိ၍ ရေကို မတွေ့သာ။ အညာမှာ မိုးညှို့လာလျှင်ကား ရေရော သဲပါ တစ်ရိန်ထိုး ကျလာ တတ်သည်။ အညာ တောင်ကျချောင်းတို့ ထုံးစံအတိုင်း တံတား မရှိ။ စင်စစ် တံတားလည်း မလိုပေ။ မြေပြင်မှာ သဲဖြင့် မာကျစ် နေတတ်သဖြင့် ရေကျရုံ ခဏသာ စောင့်ရသည်။ ပြီးလျှင် ကားကို အလွယ်တကူ ဖြတ်၍ရသည်။

ခင်စောမူသည် ချောင်းကို စိတ်အေးလက်အေး ဖြတ်ကျော်ခဲ့ သည်။ တစ်စတစ်စဖြင့် ပုပ္ပါးတောင်ကို ကွဲကွဲပြားပြား မြင်သာလာ ပေပြီ။ ကျောက်ပန်းတောင်းမြို့ကား မဝေးကွာလှတော့ပြီ။

ပုပ္ပါးတောင်သည် ကားလမ်းတစ်လျှောက် လိုက်ပါလာတတ် သည်။ လမ်း၏ ကွေ့ကောက်ခြင်း ဖြောင့်တန်းခြင်းအလိုက် တစ်ခါ တစ်ခါ ဘေးတိုက် အနေအထား၊ တစ်ခါတစ်ခါ ရှေ့တည့်တည့် စသည်ဖြင့် မြင်သာလာသည်။ တောင်မကြီး၏ အထက်တွင် တိမ် ညှို့ဆိုင်းနေသည်။ တိမ်သားထုက ယင်းနေရာတွင် အလှိုင်းလှိုင်း ထနေသည်။

ပုပ္ပါးတောင်ကလပ်သည် တောင်မကြီးနှင့် သီးခြား ကင်းလွတ် လျက် တမင် ပြုပြင် ဖန်တီးထားသည့်ပမာ တည်ရှိသည်။ မြေမှသည် မိုးသို့ မှီအင့်သဖွယ် ထိုထွက်လျက် ရှိသည်။

အများအားဖြင့် ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးမှာ ခြောက်သွေ့ပြီး မြေပြန့် သဖွယ် ရှိနေရာမှ ပုပ္ပါးတောင်တစ်ဝိုက်မှာသာ စိမ်းစိုလန်းဆန်းပြီး မြင့်မောက်နေခြင်း ဖြစ်သည်။ သည်တော့လည်း သာယာမှုအလုံးစုံ မှာ ပုပ္ပါးတောင်တွင် ရှိနေသည့်အသွင် ဖြစ်ပါသည်။

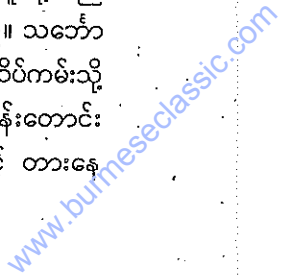
သည်တစ်သက်တွင် သာယာမှုအလုံးစုံကို ဖေဖေတစ်ယောက် သာလျှင် မိမိအတွက် ဖြည့်ဆည်းပေးနိုင်စွမ်း ရှိသည်ဟု ခင်စောမူ ထင်ပါသည်။

မိတဆိုးဖြစ်သော ခင်စောမူသည် ဖခင်အပေါ် ဆိုးခဲ့ နဲ့ခဲ့ သည်။ သူမ၏ ဆိုးနွဲ့မှုကို ဖခင်ဖြစ်သူက အကြည်အသာ ခံယူသည်ပင် ဖြစ်ပါသည်။

ယခုတစ်ခေါက် အညာသို့ ခရီးထွက်ဖြစ်ခြင်းမှာလည်း ခင်စောမူ ၏ ဆိုးနွဲ့မှုကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်။

ပထမပိုင်းက ကိုကိုလွင်နှင့် ၎င်း၏မိခင် ဒေါ်စောမြင့်ကို အဖော်ပြုကာ ပြင်ဦးလွင်၊ မန္တလေး၊ မုံရွာ စသည်တို့သို့ ရောက်ခဲ့ သည်။ ထိုမှတစ်ဖန် ပုဂံညောင်ဦးသို့ ခင်စောမူတို့ ခရီးဆက်ခဲ့ကြ သည်။ ဖေဖေအား ပုဂံတွင် ဆုံရန် သံကြိုးရိုက်ခဲ့သည်။

စင်စစ်တွင် သင်္ဘော အဆင်မပြေပါက ခင်စောမူတို့သည် ပုဂံသို့ ဖေဖေထက် နောက်ကျပြီးမှ ရောက်ရဖို့ ရှိပါသည်။ သင်္ဘော အဆင်ပြေသဖြင့် ဖေဖေထက် စောရောက်သည်။ ညောင်ဦးဆိပ်ကမ်းသို့ သင်္ဘောဆိုက်လာလျှင် ခင်စောမူက ဖေဖေကို ကျောက်ပန်းတောင်း အထိ ဆင်းကြိုရန် ချက်ချင်းအကြံရသည်။ ဒေါ်စောမြင့် တားနေ

၆ ✦ မောင်သိန်းဆိုင်

သည်ကြားမှ အတင်းထွက်ခဲ့သည်။ ပျဉ်းမနား ကျောက်ပန် တောင်း ရတာ မှာ ကျောက်ပန်းတောင်းသို့ ဆယ့်နှစ်နာရီတွင် ဆိုက်ကပ်မည် ဖြစ်ရာ အချိန်က မဝေးလှတော့။ ထို့ကြောင့်ပင် ခင်စောမူက တက်သုတ်နှင့်နေခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ဘူတာတွင် ဆုံကြရန် ကြိုတင် စာရေးထားခြင်း မရှိ၍ ဖေဖေ အနေနှင့် သူမတို့လာအကြိုကို မစောင့်ဘဲ ထွက်လာမည် စိုးသည်က တစ်ချက်၊ လမ်းမှာ ချောင်းရေကျမည်ကို စိုးသည်က တစ်ချက်၊

ပြီး- ဖေဖေ အံ့အားသင့်သွားအောင် အလျင် ရောက်နှင့်ချင်သည်က တစ်ချက်ကြောင့် သည်မျှ စိတ်စောနေမိခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ကိုကိုလွင်သည် ပိုမို ပေါများလာသော ထန်းပင်များကို ငေးစိုက် ကြည့်နေသည်။ ခင်စောမူ မောင်းသော ကားပေါ်တွင် အကြိမ်ကြိမ် အဖန်ဖန် လိုက်ပါဖူးပြီးမို့ ကြောက်စိတ်ကား မရှိလှ။ မကျွမ်းသော လမ်းဖြစ်၍သာ အမှားအယွင်း တွေ့မည်ကို စိုးရိမ်မိလေသည်။

ကိုကိုလွင်သည် ညောင်ဦးသားစစ်စစ် ဖြစ်လေသည်။ သူ့ကို စစ်အတွင်းက ညောင်ဦးမှာ မွေးဖွားခဲ့သည်။

ကိုကိုလွင်၏ မိခင် ဒေါ်စောမြင့်မှာ ခင်စောမူ၏ မိခင် ဒေါ်စောလှိုင်နှင့် ညီအစ်မဝမ်းကွဲတော်စပ်သည်။ ထို့ကြောင့် ကိုကိုလွင် နှင့် ခင်စောမူမှာ မောင်နှမဝမ်းကွဲ ဖြစ်လေသည်။

ကိုကိုလွင်နှင့် ခင်စောမူတွင် ဘဝတူသော အချက်တစ်ချက် ရှိသည်။ ၎င်းမှာ နှစ်ယောက်စလုံး မိတဆိုးနှင့် ဖတဆိုး ဖြစ်နေကြ ခြင်းပင်။

ကိုကိုလွင်၏ ဖခင်သည် စစ်ဒဏ်ကြောင့် သေဆုံးခဲ့သည်။ ခင်စောမူ၏ မိခင်မှာ ခင်စောမူ ငယ်စဉ်ကပင် ဆုံးပါးခဲ့သည်။ ထို့ ကြောင့်ပင် မိဘများက ကိုယ့်သား သူ့သမီးဟူ၍ ခွဲခြားမှု မရှိဘဲ

ပြီးစာပေ

နှစ်ယောက်စလုံးကို မိမိတို့ရင်နှစ်ပမာ ချစ်မြတ်နိုးခြင်း ရှိသည်။ ထိုမှ စ၍ သည်မောင်နှမကို လက်ထပ်ပေးရန် အကြံရခဲ့ခြင်း ဖြစ်မည် ထင်ရပေသည်။

ယခုတစ်ခေါက် အညံ့ခရီးကား ခင်စောမူအဖို့ အပျိုဘဝ၏ နောက်ဆုံးခရီး ဖြစ်ချေသည်။

ယခင်က တစ်နှစ်တစ်ခေါက်ဆိုသလို ညောင်ဦးသို့ ခင်စောမူ ရောက်တတ်မြဲပင်။ သူမ မိခင်၏ အုတ်ဂူကို တစ်နှစ်တစ်ခေါက် အကန်တော့ ရောက်ခဲ့မြဲ ဖြစ်တော့သည်။

ခင်စောမူ၏ မိခင်မှာ ပုဂံသူဖြစ်သည်။ သူမ၏ ဖခင်ကား ရန်ကုန်သာ ဖြစ်လေသည်။ စစ်ပြေးရင်း ညောင်ဦးသို့ ရောက်ရှိလာ ရာ ခင်စောမူ၏ မိခင်နှင့် ချစ်ကြိုက်ပြီး ညားခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ မိခင်၏ သွေးအနီးဆုံးဆို၍ ဒေါ်စောမြင့် တစ်ယောက်သာ ရှိပေတော့ သည်။ ဒေါ်စောမြင့်သည်ပင် ရန်ကုန်မှာ အနေများလာသည်ဖြစ်ရာ ပုဂံသို့ တမင်တကာ မလာဘဲနှင့် ရောက်ရှိနိုင်ရန် ခဲယဉ်းနေပေသည်။

မည်သို့ပင်ဆိုစေ၊ မိခင်၏ သွေး များသောကြောင့်လား မပြော တတ်။ ခင်စောမူသည် ပုဂံကို ချစ်၍ ညောင်ဦးကို သံယောဇဉ် တွယ် တာသည်။ အနည်းဆုံး တစ်နှစ် တစ်ခေါက် ရောက်ရမှ ကျေနပ် သည်။ ရောက်နိုင်အောင်လည်း ကြိုးစားသည်။

ကျောက်ပန်းတောင်းမြို့ကို မြင်သာ၍ လာလေပြီ။

ပန်းခြင်းတောင်သဖွယ် အဆင့်ဆင့် တည်ရှိနေသော ကျောက် တုံးများပေါ်မှ ထုံ ဖြူစေတီများကို လှမ်းမြင်နေရသည်။ သည်နေရာ တစ်ဝိုက်၌ ထန်းပင် ပိုမို များပြားလာသည်။ မြေအပြင်မှာလည်း ပိုမို၍ ညီညာသည်။ ပြောင်း၊ မြေပဲနှင့် နှမ်းကိုင်း များမှာ စိမ်းမြလျက် ရှိသည်။

ပြီးစာပေ

www.burmeseclassic.com

ပုပ္ပါးတောင်မှ စမ်းကျရေကို ပိုက်ဖြင့် သွယ်၍ ရေပေးနိုင် ကတည်းက ကျောက်ပန်းတောင်းမြို့မှာ စိမ်းမြဝေဆာသော အဆင်- ဖြင့် သာသာယာယာဖြစ်လာသည်။ ယခင်က ဆိုလျှင်ကား ခြောက် သွေ့နေသော မြို့တစ်မြို့သာ ဖြစ်ခဲ့သည်။ ရေတောင်းလာလျှင် ရေ အစား ထန်းရည်ကိုသာ ပေးရလောက်အောင် ရေရှားသော မြို့တစ်မြို့ ဖြစ်ခဲ့သည်။

ခင်စောမူသည် မြို့နှင့် နီးကပ်လာသည့်တိုင်အောင် မော်တော် ကားအရှိန်ကို လျှော့ချမပစ်ခဲ့။ လီဗာကို ခပ်ဖိဖိ နင်းလျက်မင် ရှိသည်။ သို့နှင့် ကျောက်ပန်းတောင်းမြို့ဆင်ခြေဖုံးရပ်ကွက်သို့ ဝင်ရောက် လာခဲ့သည်။

ညောင်ဦး မြင်းခြံလမ်းဆုံသို့ အရောက်တွင် အရှိန်ကိုလျှော့ရန် သတိမရဘဲ စတီယာရင်ကို ဆွဲကွေ့လိုက်မိသည်။

“ဟေ့...သတိထား”

နံဘေးမှ ကိုကိုလွင် အသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

ခင်စောမူ၏ မျက်စိများ ပြာဝေသွားသည်။ လီဗာကို လွှတ်၍ ဘရိတ်ကို နင်းလိုက်မိသည်။

အကြောင်းမူကား တံတောင်ဆစ်ချိုးပမာ ဖြစ်နေသော လမ်း ချိုးမှ ရုတ်တရက် ထွက်လာသော မော်တော်ဆိုင်ကယ်တစ်စီးကို မြင်ရသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

မော်တော်ဆိုင်ကယ်သမားအဖို့မှာလည်း ခင်စောမူ၏ ကားကို ရုတ်ခြည်း မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်ရဟန် တူသည်။ သူသည် ဘရိတ်ဖမ်း ရန်ပင် အခွင့်ရလိုက်ဟန် မတူဘဲ ကားနှင့် လွှတ်ရန် လမ်းဘေးသို့ ထိုးချလိုက်ရသည်။ လူနှင့် မော်တော်ဆိုင်ကယ်မှာ တခြားစီ ဖြစ် သွားကာ ချုံပုတ်တစ်ခုအတွင်းသို့ ဆိုးကျသွားသည်။

မြို့စာပေ

မော်တော်ကားရပ်လျှင် ရပ်ချင်း ကိုကိုလွင်က ကားတံခါးကို ဖွင့်ဆင်းရန် သတိရသည်။ မော်တော်ဆိုင်ကယ် မှောက်ရာသို့ ပြေး သွားသည်။ ခင်စောမူသည် ရုတ်တရက် ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ ဖြစ်သွား လျက် ခြေမကိုင်မီ လက်မကိုင်မီ ဖြစ်သွားသည်။ တုန်တုန်ယင်ယင်နှင့် ပင် ကားတံခါးကို ဖွင့်၍ ဆင်းလိုက်သည်။ သွေးရဲရဲ သံရဲရဲ ရှုခင်း ကို မြင်တွေ့ရလေတော့မည်လားဟု စိတ်မှာ ချောက်ချောက်ချားချား ဖြစ် သွားမိသည်။

ကိုကိုလွင်သည် ချုံပုတ်အတွင်း လွင့်စဉ်သွားသော မော်တော် ဆိုင်ကယ်စီးသူကို တွေ့လာသည်။ ခင်စောမူသည် ထိုသူကို မကြည့်ဝံ့ ကြည့်ဝံ့ ကြည့်နေမိသည်။

ဒဏ်ရာအနာတရ များများစားစား ရဟန်ကား မတူ။ သို့ရာ တွင် သူ၏ ကိုယ်မှ အဖိုးတန် ဂျာကင်အင်္ကျီမှာ စုတ်ပြုလျက် ရှိသည်။ နဖူးပြင်ကို လက်နှင့် ဖိထားသည်။ ထိုနေရာတွင် သွေးစသွေးနုများ ရှိနေသည်။

မော်တော်ဆိုင်ကယ်သမားသည် ခင်စောမူ၏ အပါးသို့ ရောက် ရှိလာသည်။ သူက ခင်စောမူ၏ မျက်နှာကို အဝေးမှပင် အကဲခတ်သလို ကြည့်လျက်ရှိကြောင်း တွေ့ရသည်။ အနီးသို့ ရောက်သည့်တိုင်အောင် မျက်လွှာချ မသွား။

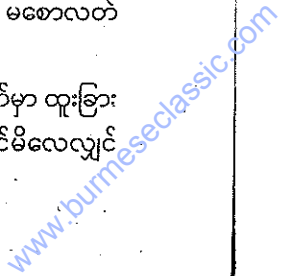
ခင်စောမူနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ရပ်မိသည်။

သူ၏ နှုတ်မှ မမျှော်လင့်သော စကားတစ်ခွန်း ထွက်လာသည်။

“ဪ...ဘယ်သူများလဲလို့၊ လက်စသတ်တော့ မစောလတ် ကိုး...”

ယင်းစကားကို ကြားရသည့်အတွက် ခင်စောမူ စိတ်မှာ ထူးခြား သည်ဟု ထင်မိ၏။ ထိုမျှသာမက မျက်နှာချင်း ဆိုင်မိလေလျှင်

မြို့စာပေ

အပြစ်တင်စကားနှင့် ခြိမ်ခြောက်စကား တို့ကိုသာ ကြားရလိမ့်မည် ထင်ထားရာမှ ယင်စကားကို မကြာရသည့်အတွက် အံ့အားသင့်သွားမိသည်။

သူ၏ မျက်နှာထားကလည်း ထူးခြားလှပါဘိ။

ခင်စောမူ၏ မျက်နှာကို ရှုန်းရှုန်းစားစားကြည့်နေသော သူ၏ မျက်ဝန်းများက တောက်ပ လှသည်။ သူ၏ မျက်နှာမှာ အပြုံးကို မြင်တွေ့ရသည်။ တစ်နေရာမှာ ရင်းရင်းနှီးနှီး ကျွမ်းကျမ်းဝင်ဝင် သိခဲ့ဖူးသည့်ပုံမျိုး။

“ကျွန်...ကျွန်မရဲ့ အပြစ်ပါ။ ကားက အရှိန် သိပ်ပြင်းနေလို့ပါ”

ခင်စောမူ တောင်းပန်မည်ပြုသည်ကို ထိုသူက လက်ကာပြရင်း ပြောသည်။

“ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ဒီအတွက် တောင်းပန်နေစရာ မလိုပါဘူး”

ကိုကိုလွင်က ဝင်ပြောသည်။

“တော်ပါသေးရဲ့၊ ဒဏ်ရာ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် မရလို့၊ နဖူးမှာတော့ နည်းနည်း ပြဲသွားတယ် ထင်တယ်”

“မော်တော်ဆိုင်ကယ်ကော ဘာဖြစ်သွားသေးသလဲ ဟင်...”

ခင်စောမူက ဝင်၍ မေးသည်။ ယင်းအမေးကို ကိုကိုလွင်က ပင် အဖြေပေးသည်။

“ဘာမှဖြစ်ပုံ မရပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားအနေနဲ့ မော်တော်ဆိုင်ကယ်ကို ဆက်ပြီး စီးလို့ မဖြစ်ဘူးထင်တယ်။ နဖူးက ဒဏ်ရာကိုလဲ ဆေးထည့်ဦးပေါ့၊ ဒီအနီးအနားမှာ မော်တော်ဆိုင်ကယ် အပ်ထားပြီး ကျောက်ပန်းတောင်းဆေးရုံကို ပြန်လိုက်ခဲ့ပါ။ ကျွန်တော်တို့ ကားနဲ့ပဲ လိုက်ခဲ့ပေါ့၊ ဟုတ်လား...”

ကိုကိုလွင်က ခင်စောမူကို အဖြေပေးရင်း တစ်ဆက်တည်း မှာပင် မော်တော်ဆိုင်ကယ်သမား ကို ပြောလိုက်သည်။

ယင်အချိန်တွင် ခင်စောမူတို့ အပါးမှာ လူများ ဝိုင်းလျက် ရှိသည်။ အဖြစ်အပျက်ကို စု စမ်းသူတို့ အလျှိုအလျှို ပေါ်ပေါက်လာကြသည်။

ကိုကိုလွင်က လမ်းနံဘေးမှ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သို့ ဆိုင်ကယ် သွားအပ်သည်။ ယင်းအခိုက် နံဘေးမှ လူများ ဝိုင်းကြည့်နေသည်ကို မခံနိုင်လောက်အောင် ဖြစ်လာ၍ ခင်စောမူက ကားထဲ ဝင်ထိုင်သည်။ မော်တော်ဆိုင်ကယ်သမားကလည်း ဝင်၍ ထိုင်သည်။

သူ၏ နဖူးမှ သွေးစသွေးနုများ ပိုပြီး ကျဆင်းလာသည်ကို မြင်ရသဖြင့် ခင်စောမူသည် သူမ၏ လက်ကိုင်ပဝါကို ထုတ်ပေးရသည်။

“အဲဒါနဲ့ အုပ်ထားပါလား ဟင်...”

“နေပါစေ၊ ရပါလိမ့်မယ်”

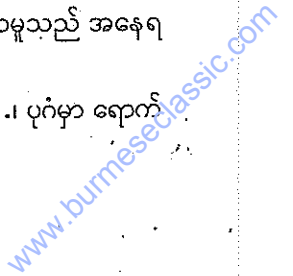
“မဟုတ်တာဘဲ၊ သွေးသိပ်ထွက်နေတယ်”

သူက ငြင်းဆန်နေရာ ခင်စောမူက အတင်းပင် လက်ကိုင်ပဝါကို ပေးရသည်။ ဒဏ်ရာကို ပံ့ပိုးဖြင့် အုပ်လျက် ကိုင်ထားရန် တိုက်တွန်းရသည်။

ယင်းအခိုက်၌ ထိုသူသည် ခင်စောမူ၏ မျက်နှာကိုသာ စူးစိုက်ကြည့်လျက် ရှိသည်။ မျက်တောင်ခတ်ရန် မေ့လျော့နေသည့် အလားပင်။

ရဲရဲစူးစူးနိုင်လှသော အကြည့်ကြောင့် ခင်စောမူသည် အနေရကျဉ်းကျပ်၍ပင် လာမိလေသည်။

“မစောလတ် ပုဂံကို ပြန်လာတာလား ဟင်...၊ ပုဂံမှာ ရောက်နေတာ ကြာပြီလား”

သူ့ထံမှ အသံထွက်ပေါ်လာသည်။

သူ့စကားများက ခင်စောမူအတွက် ထူးခြားနေသည်ချည်း ဖြစ်၍ ရုတ်တရက် အဖြေမပေးနိုင်။

“ရှင် လူမှားနေပြီ ထင်တယ်၊ ကျွန်မနာမည်က မစောလတ် မဟုတ်ပါဘူး၊ ခင်စောမူပါ”

ခင်စောမူစကားကို သူက ရယ်ပစ်လိုက်သည်။

“လူ မမှားပါဘူး၊ မှားနိုင်စရာ အကြောင်းလဲ မရှိပါဘူး၊ ခင်စောမူဆိုတာက ခုမှ ခေါ်တာပါ၊ အရင်က ဆိုရင် အမိနာမည်က မစောလတ်ပါ”

“ကျွန်မမှာ အမေ မွေးကတည်းက နာမည်တစ်လုံးတည်းပဲ ရှိပါတယ်၊ အဲဒါကလဲ ခင်စောမူပါပဲ”

ခင်စောမူက အခိုင်အမာ ဆိုသည်။ ထိုအခါ သူက ခပ်ယဲ့ယဲ့ ပြုံးလိုက်သည်။

“ဪ... မစောလတ်... မစောလတ်၊ ကျုပ်ကို မမှတ်မိ ဖူးကိုး...”

သူသည် အကြည့်ကို ခင်စောမူ၏ မျက်နှာမှ တခြားသို့ လွှဲပြောင်းလိုက်ကာ တစ်ကိုယ်တည်း ညည်းညည်းညူညူကြီး ပြောလိုက်လေသည်။

ခင်စောမူသည် သူ၏ မျက်နှာကို စူးစိုက်၍ ကြည့်နေမိသည်။ သူ့မျက်ဝန်းများက ရီဝေနေသလိုပင်။ သူ၏ မျက်နှာမှာ တစ်စုံတစ်ခု အတွက် ကြေကွဲ ဆွေးမြည့်နေသလိုပင်။

ခင်စောမူသည် အတွေးရ ခက်သလိုလည်း ဖြစ်လာသည်။ စိတ်တွင် နောက်ကျိ ရှုပ်ထွေးလာမိသည်။

သူက ခင်စောမူဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“ပြန်တွေးကြည့်ရင်တော့... ရေးရေး ပေါ်လာနိုင်ပါတယ် မစောလတ်ရယ်၊ မစောလတ် မေ့နေလို့ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်၊ ကျုပ်နဲ့ မစောလတ်က တစ်ဦးကိုတစ်ဦး မမှတ်မိစရာ၊ မေ့လောက်စရာ ကောင်းတဲ့ လူတွေ မဟုတ်ကြပါဘူး”

ခင်စောမူသည် သူ၏ မျက်နှာကို ပိုမို စူးစိုက်စွာ ကြည့်မိသည်။

“ကျွန်မကို ရှင်... တစ်နေရာရာမှာ တွေ့ဖူးထားသလား ဟင်...၊ ကျွန်မအနေနဲ့ကတော့ ရှင်ကို တစ်ခါမှ မတွေ့ခဲ့ဖူးပါဘူး၊ ဒါမှမဟုတ် ကျွန်မနဲ့ ဆင်တူတဲ့သူ တစ်ယောက်နာမည်ဟာ မစောလတ် ဆိုတာများ ဖြစ်နေမလား”

“မစောလတ်ကို ကျုပ်... အသေအချာ တွေ့ဖူးတာပေါ့၊ မစောလတ် မေ့နေလို့ပါလို့ ကျုပ်ပြောခဲ့ပြီကော...၊ မစောလတ်နဲ့ ကျုပ် ဟာ အင်မတန်ရင်းနှီးတဲ့ လူတွေပါလို့”

ခင်စောမူသည် စဉ်းစားသလို အမူအရာဖြင့် မျက်တောင်များကို ပုတ်ခတ်ပုတ်ခတ်လိုက်ပြီး...

“ကျွန်မကို ရှင်... ဘယ်နေရာမှာ တွေ့ဖူးတာလဲဟင်...၊ ဘယ်တုန်းက တွေ့ဖူးခဲ့တာလဲ”

သူသည် ခင်စောမူ၏ အမေးကို အဖြေ မပေးသေးခင်တွင် အနည်းငယ် ပြုံးကာ ဝေရီသော မျက်လုံးအစုံဖြင့် ခင်စောမူ၏ မျက်နှာကို ပိုမိုစူးစိုက်စွာ ကြည့်လိုက်သည်။

သူ၏အကြည့်ကို မခံရပ်နိုင်သလို ဖြစ်လာ၍ ခင်စောမူက မျက်လွှာချမည် ပြု၏။ သို့ရာတွင် သူ့ထံမှ ပေါ်လာသော စကားသံ ကြောင့် မျက်လွှာချခြင်း မပြုနိုင်ခဲ့။

“မစောလတ်ကို ကျုပ် မြင်ဖူးခဲ့တာ ပုဂံမှာပါ၊ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်လေး ဆယ်ကပါ မစောလတ်”

ခင်စောမူ၏ ကိုယ်သည် ဆတ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ နှလုံး သားမှ သွေးတိုးအဟုန် မြန်ဆန်လာလေသည်လား ထင်မိသည်။ အကြည့်ချင်း ဆိုင်နေမိသော မျက်ဝန်းများမှာ အရောင်တောက်ရွန်း၍ လာသည်။

အတန်ကြာအောင် စကားမပြောဘဲ နေမိကြရာ နှစ်ယောက်သား အဖို့ ဝန်းကျင်မှာ တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်ကြီး ဖြစ်သွားရလေသည်။

ခင်စောမူသည် စတင် လှုပ်ရှားလိုက်သည်။ သူမက ချစ်စဖွယ် ကောင်းအောင် ပြုံးပြလိုက်သည်။

“ရှင်... ရယ်စရာတွေ ပြောနေတာများလား” ဟူ၍လည်း ပြုံးလျက်က မေးလိုက်မိသည်။

တစ်ဆက်တည်းမှာပင်...

“လွန်ခဲ့တဲ့ အနှစ် လေးဆယ်က ကျွန်မမှ မမွေးသေးတာ၊ ရှင်ကော မွေးဦးမှာတဲ့လား”

သူ၏ မျက်နှာမှာ တည်ကြည်သွားသည်။ နဖူးကြောများ တင်း သွားသည်။

“ကျုပ် ဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်လာရင် ဘယ်တော့မှ ရယ်စရာ မပြောပါဘူး၊ လွန်ခဲ့တဲ့ အနှစ်လေးဆယ်က မစောလတ်ဆိုတာ ရှိခဲ့ ပါတယ်၊ ဒီတုန်းက ကျုပ် နာမည်ဟာ မောင်မောင်ကြီးလို့ ခေါ်ပါ တယ်၊ ကျုပ်တို့ နှစ်ယောက် ကြုံခဲ့ဆုံခဲ့ကြဖူးပါတယ် မစောလတ်၊ မစောလတ် လူဝင်စားရှိတယ်ဆိုတာ ယုံလားဟင်...၊ လူဝင်စားတွေ ဟာ အတိတ်ဘဝက အကြောင်းအရာတွေကို ပြန်ပြောတတ်တယ် ဆိုတာကိုရော မစောလတ် သိရဲ့လား”

သူ၏ တည်ကြည်သော မျက်နှာအနေအထားကြောင့် ခင်စောမူ ၏ မျက်နှာမှ အပြုံးမှာ ပျောက်ကွယ်သွားရသည်။

“လူဝင်စား...ဟုတ်လား...”

ခင်စောမူက သူ၏စကားကို ပဲတင်ထပ်လိုက်မိသည်။

ယင်းအချိန်တွင် ကားဆီသို့ ကိုကိုလွင် ရောက်လာသည်။ ကိုကိုလွင်သည် တံခါးကို ဖွင့်၍ ကားအတွင်းသို့ ဝင်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျားရဲ့ မော်တော်ဆိုင်ကယ်ကို လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ အပ်ထားခဲ့တယ်” ဟု ပြောရင်းမှာ တစ်ဆက်တည်းမှာပင် ခင်စောမူအား ပြောလိုက်သည်။

“ကဲ... မူ၊ သူ့ကို ကျောက်ပန်းတောင်းဆေးရုံကို အရင်ပို့ပြီးမှ ဘူတာကို သွားကြတာပေါ့”

ကိုကိုလွင် ရောက်လာသည့်အတွက် စကားစ ပြတ်သွားရ ခြင်းကို သူက ခံပြင်းမိပုံ ရသည်။ စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်သွားပုံ ရသည်။

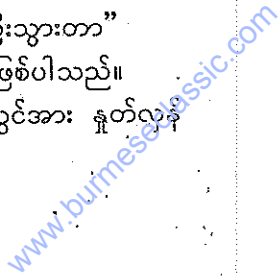
ခင်စောမူသည် ကားကို စက်နှိုးကာ မောင်းထွက်လိုက်ရသည်။ သူမ၏ စိတ်အတွင်းမှာကား ကိုကိုလွင် ပြန်လည်ရောက်ရှိလာခြင်း ကို ဝမ်းသာမိလေသည်။ ကျေးဇူးတင်မိပေသည်။ ခင်စောမူသည် အဆက်အစပ်မရှိသော စကား၊ ထူးခြားလွန်း၍ လိုက်မမှီနိုင်အောင် ဖြစ်နေရသော စကားများကို ဆက်လက် ကြားသိရန် မဝံ့မရဲ ဖြစ်နေ မိသည်။

“အလျင်လို အနေတွေ့တယ်ဆိုတာ ဒါမျိုးပဲ မရွေးမူ” ဟု လမ်းတွင် ကိုကိုလွင်က ဆိုသည်။

“တော်သေးတာပေါ့လေ၊ ဒီလောက်နဲ့ ပြီးသွားတာ”

သူက ခင်စောမူကို အပြစ်တင်နေခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ခင်စောမူက သည်တစ်ခါတွင်မူ ကိုကိုလွင်အား နှုတ်လှန် မထိုးတော့ပေ။

၁၆ ✦ မောင်သိန်းဆိုင်

သူမသည် ကားကို ဂရုတစိုက်မောင်းရင်းမှ တစ်ချက်တစ်ချက် တွင် မော်တော်ကားနောက်ကြည့်မှန်မှ နေကာ ကားပေါ်တွင် ပါလာ သော သူ့အား အကဲခတ်မိသည်။

သူ၏အသက်မှာ ကိုကိုလွင်ထက်ပင် ငယ်ပေဦးမည်။ အသား လတ်လတ် မျက်ခုံးကောင်းကောင်း၊ နှာတံပေါ်ပေါ်နှင့်မို့ ယောက်ျား တစ်ယောက်အနေနှင့် အလွန်ကြည့်ကောင်းသော မျက်နှာပုံစံဖြစ် သည်။ သူ၏ နှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာမှာ တင်းကျပ်ပီရီခြင်း ရှိသည်။ သူ၏ မျက်လုံးများမှာ မျက်နှာ၏ အဓိက ဖြစ်သည်။ တောက်ပ ရွန်းလက် လှပါသည်။ သူသည် အဖိုးတန် ဂျာကင်နှင့် ဘောင်းဘီကို ခတ်ထား သည်။ အဝတ်အစားမှာ ဖုန်အလိမ်းလိမ်း ပေကျံနေသည်ကို မြင်ရ သည်။ မော်တော်ဆိုင်ကယ် မှောက်ခဲ့ခြင်းကြောင့်ပင် ဖြစ်ပါမည်။

သူသည် ကိုကိုလွင် ရောက်လာသည့်နောက် စကားတစ်ခွန်းမှ မပြောဘဲ နေခဲ့သည်။

ကိုကိုလွင်က သူ့အကြောင်းကို စပ်စုသည်။

“မိတ်ဆွေက ကျောက်ပန်းတောင်းက ပါပဲလား”

သူက ကိုကိုလွင် အမေးကို ဦးစွာ ခေါင်းခါပြသည်။

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော်က ပုဂံကပါ”

“ခဏ လာလည်တာလား”

“ဆိုပါတော့...”

သူက ပြတ်တောင်းတောင်း အဖြေပေးသောကြောင့် အတန်

ကြာမျှ စကားပြတ်သွားရသည်။

“ဒါထက်...နာမည် ဘယ်လို ခေါ်ပါသလဲ”

သူသည် အမေးကို ရုတ်တရက် မဖြေ။

အတန်ကြာမှ...

ပြီးစာပေ

“မောင်မောင်ကြီးပါ၊ မောင်မောင်ကြီးလို့ပဲ ခေါ်ပါ”

ကိုကိုလွင်အဖို့ ယင်းအမည်မှာ မည်သို့မျှ ထူးခြားဟန် မတူ သော်လည်း ခင်စောမူအဖို့မှာ ထူးခြားသလို ဖြစ်သွားလျက် နောက် ကြည့်မှန်မှ တစ်ဆင့် သူ့မျက်နှာကို လှည့်ကြည့်မိသည်။ ထိုအခါ အကြည့်ချင်း ဆုံလိုက်ရပါသည်။

ကားကို ကျောက်ပန်းတောင်း ဆေးရုံဘက်သို့ ချိုးကွေ့ခဲ့သည်။ ဆေးရုံမှာ ဘူတာရုံနှင့် များစွာ မဝေးကွာလှ။

“ပုဂံကို အပြန်မှာ ခုလို ဖြစ်ရတာလား၊ ကိုမောင်မောင်ကြီး”
သူက ကိုကိုလွင်၏ အမေးကို ခေါင်းညိတ် အဖြေပေးလိုက်သည်။

“ဒါဖြင့် အပြန်မှာ ကျွန်တော်တို့ ဆေးရုံကို ဝင်ခေါ်ပါ့မယ်၊ ဒီက မူဖေဖေကို ဘူတာရုံသွားကြိုပြီးရင်ပေါ့၊ အခြေအနေ ကောင်း ရင် မော်တော်ဆိုင်ကယ်စီးပြီး ပြန်ချင်ပြန်ပါ၊ ဒါမှမဟုတ်လို့ မော်တော် ဆိုင်ကယ် မစီးချင်ရင်လဲ ကျွန်တော်တို့ကားနဲ့ သောင်ဦး အရောက် လိုက်ခဲ့ပေါ့...မဟုတ်လား”

မောင်မောင်ကြီးက...

“ကောင်းပါတယ်၊ အဲဒါ အဆင်ပြေဆုံး ဖြစ်မှာပါပဲ” ဆိုသည်။

ကျောက်ပန်းတောင်းဆေးရုံမှ ဆရာဝန်မှာ ကိုကိုလွင်၏ အသိ ဖြစ်သည်။ ကိုကိုလွင်က အကျိုးအကြောင်းပြောလျက် မောင်မောင်ကြီး ကို အပ်နှံကာ ဘူတာဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။

“လူဝင်စားဆိုတဲ့ စကားကို ကိုကိုလွင် ကြားဖူးသလား ဟင်...”
လမ်းတွင် ခင်စောမူက မေးပါသည်။

“ကြားဖူးသားပဲ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ မှ”

“လူဝင်စားဆိုတာ လူတစ်ယောက် သေဆုံးပြီးတဲ့နောက် ဘဝ အသစ်တစ်ခုမှာ ပြန်ပြီး ဝင်စားတာမျိုး မဟုတ်လား ကိုကိုလွင်”

ပြီးစာပေ

www.burmeseclassic.com

“အစစ်ပေါ့ မူ၊ ဒီစကားဟာ ဘာများ ဆန်းနေလို့လဲ”
ခင်စောမူသည် ကိုကိုလွင်ကို ဘာမှ ပြန်မပြောမိတော့ပေ။
သူမ၏ နားမှာ စောစောက မောင်မောင်ကြီးဆိုသော သူ ပြောခဲ့သော
စကားသံတွေက ပဲ့တင်သံသဖွယ် ပေါ်လာလျက် ရှိသည်။

တစ်ခါမျှ ကြုံဆုံဖူးခြင်း မရှိပါဘဲလျက် ရုတ်တရက် တွေ့ကြုံစဉ်
အခိုက်တွင် ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်ဖူးခဲ့သလို ဆိုခဲ့သောစကားများ၊ ပြီး...
သူ၏ ထူးခြားသော မျက်နှာထားနှင့် အရာအားလုံးပင် ခင်စောမူ
အတွက် အဆန်းတကြယ်ချည်း ဖြစ်နေပါပကောလား။

“ဒါထက်... လူဝင်စားဆိုတာ တကယ် ရှိတတ်သလား
ကိုကိုလွင်”

“အလကားဟာတွေပါ မူ၊ မူလဲ ခေတ်ပညာတတ် မိန်းကလေး
တစ်ယောက်ပဲ၊ ဒါတွေကို ဘာလို့ မေးနေရတာလဲ”

ကိုကိုလွင်သည် ခင်စောမူ၏ မျက်နှာကို စူးစမ်းသလို
ကြည့်ရင်း...

“မူ့ကို ကြည့်ရတာ တစ်မျိုးဖြစ်နေပါလား၊ မူ့စိတ်ထဲမှာ
စောစောက ကိစ္စအတွက် စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေသလား ဟင်”

ခင်စောမူသည် ကိုကိုလွင်ကို ခေါင်းခါပြလိုက်သည်။

“အဲဒါနဲ့ မပတ်သက်ပါဘူး၊ တခြားကိစ္စအတွက်ပါ”

“ဘာလဲ...တခြားကိစ္စဆိုတာက စောစောကပြောတဲ့ လူဝင်စား
ပြဿနာလား”

ခင်စောမူက ကိုကိုလွင်ကို အဖြေမပေးဘဲ ထပ်၍ပင် မေးခွန်း
ထုတ်လိုက်သည်။

“လူဝင်စားဆိုတာ... သူတို့ဘဝဟောင်းက အကြောင်းတွေကို
တစ်လုံးမကျန် ပြန်ပြောတတ်တယ်ဆို...”

ပြုံးစာပေ

ကိုကိုလွင်သည် စိတ်ပျက်လက်ပျက် ဖြစ်သွားရသည်။

“ဒီအကြောင်း တော်ကြပါစို့ မူ၊ ဒါတွေဟာ သိပ္ပံပညာထွန်းကား
တဲ့ ဒီကနေ့ခေတ်မှာဆိုရင် ပုံပြင်တွေ အယူသည်းမှုတွေ ဖြစ်နေပါပြီ”

သူသည် ခင်စောမူ၏ မျက်နှာကို စူးစိုက်ကြည့်ရင်း စကား
ဖြတ်ထားလိုက်သည်။ ခင်စောမူ၏ မျက်နှာမှာ ထူးထူးခြားခြားကြီးပင်
တည်ကြည်နေကြောင်း တွေ့ရသည်။ သူက စကားဆက်သည်။

“ကိုယ်တော့ ဒီလောက် ဗရုတ်သုတ်ခတွေထဲမှာ မူ...အဲဒီ
အကြောင်း တွေးနေတာကိုပဲ အံ့ဩနေမိပြီကွာ” ဟု ဆိုလိုက်သည်။

ကျောက်ပန်းတောင်း ဘူတာသို့ ခင်စောမူတို့ ရောက်ရှိချိန်
တွင် ရှုထား ဝင် မလာသေး။ သို့ရာတွင် အလံချိုးထားပြီ
ဖြစ်သည်။ ရထားလာနေသံကို ကြားရသည်။

“တော်ပါသေးရဲ့၊ ရထားကို မှီပေလို့”

ကိုကိုလွင်က ဆိုလေသည်တိုင်၊ ခင်စောမူသည် ကိုကိုလွင်နှင့်
လိုက်လျောညီအောင် မပြောမိပေ။ ယခုအခါတွင် ဖေဖေအား ကြိုဆို
ရခြင်းထက် ပိုမိုစိတ်ဝင်စားဖွယ်ကောင်းသော အကြောင်းရပ်များသည်
ခင်စောမူ၏ ရင်ဝယ် ခိုတွယ်လျက် ရှိလေသည်။ မောင်မောင်ကြီးသည်
လည်းကောင်း၊ လူဝင်စားအကြောင်းသည်လည်းကောင်း၊ ခင်စောမူ၏
ဦးနှောက်ကို စိုးမိုးလျက် ရှိလေသည်။

ဘူတာရုံသို့ ခင်စောမူတို့ ရောက်ရှိလာကြပြီးနောက် များမကြာမီ
မှာပင် ရထားဝင်လာသည်။ ဖေဖေအား ရထား၏ အထက်တန်းတွဲ
တစ်တွဲတွင် ရှာတွေ့ရသည်။

အမှန်ပင် ကျောက်ပန်းတောင်းဘူတာ၌ သမီးဖြစ်သူကို မမျှော်
လင့်ဘဲ တွေ့ရှိရသည့်အတွက် အံ့ဩသွားလေသည်။ ဝမ်းမြောက်ဝမ်း
သာ ဖြစ်သွားရလေသည်။

ပြုံးစာပေ

ဦးဘမူသည် အသက် ငါးဆယ်ကျော်ပေပြီ။ ရှေ့နှစ်ခါဆိုလျှင် အလုပ်မှ ပင်စင်ယူတော့မည်။ ဆံပင်ဖြူ ကျိုးတိုးကျဲတပေါက်နေသော ဦးခေါင်းကြောင့် အသက်မှာ ရှိသည်ထက် ပိုပြီး အိုမင်းသည်ဟု ထင်မှတ်စရာ ဖြစ်နေသည်။ ကိုယ်ခန္ဓာမှာမူ ကျစ်ကျစ်လျစ်လျစ်နှင့် များစွာ ဖျတ်လတ် သွက်လက်လျက် ရှိသေးသည်။

“အပြန်မှာတော့ ကိုကိုလွင်ပဲ ကားမောင်းတော့မယ်နော် မူ” ပစ္စည်းများကို ကားပေါ်သို့ ရွှေ့ပြောင်း၍ အပြီးတွင် ကိုကိုလွင်က ဆိုသည်။ ကိုကိုလွင်စကားကို ခင်စောမူက သဘောတူကြောင်း ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

“အလာတုန်းက သမီး ကားမောင်းလာတယ်ပေါ့” ဟု ဦးဘမူက မေးသည်။

“ဟုတ်ပါတယ် ဖေဖေ”
သမီးဖြစ်သူ၏ အနည်းငယ် တင်းမာ တည်ကြည်သယောင် ဖြစ်နေသော မျက်နှာကို အကဲခတ်ကြည့်ကာ...

“ဒါဖြင့် ထုံးစံအတိုင်း တစ်ခုခု ဖြစ်ခဲ့ပြန်ပြီပေါ့၊ ဟုတ်လား သမီး”

ဦးဘမူက မေးလိုက်သည်။
အမေးကို ကိုကိုလွင်က ဝင်ရောက် အဖြေပေးသည်။
“သိပ် ဆိုးဆိုးဝါးဝါးကြီး ဖြစ်တာတော့ မဟုတ်ပါဘူး ဦး၊ လမ်းချိုးအကွေ့မှာ မော်တော်ဆိုင်ကယ်သမားတစ်ယောက်နဲ့ တိုက်မိမလို ဖြစ်တာပါ။ မော်တော်ဆိုင်ကယ်သမားက သူ့ဘာသာသူ အရှိန်လွန်ပြီး မှောက်သွားတာပါ”
ဦးဘမူက စိုးရိမ်သလို ဖြစ်သွားသည်။
“ဒဏ်ရာအနာတရများ ဖြစ်သွားသေးသလားကွယ်”

“ပွန်းရုံ ပဲ့ရုံလောက်ပါပဲ၊ ဒါပေမယ့် သူ့မော်တော်ဆိုင်ကယ်က စီးလို့ ဖြစ်မှဖြစ်ပါ့မလား မသိဘူး၊ မဖြစ်ရင် ကျွန်တော်တို့ ကားနဲ့ပဲ ပုဂံအရောက် လိုက်ပို့ပေးပါ့မယ်လို့ ပြောခဲ့တာတယ်၊ သူက အခု ကျောက်ပန်းတောင်းဆေးရုံမှာပါ”

“ဒါကြောင့် သမီးကို ကြည့်ရတာ ဣန္ဒြေရနေတာကိုး...”
စင်စစ် ဦးဘမူအတွက် သည်သတင်းစကားမှာ မဆန်းပြားလှ၊ ခင်စောမူမို့ ကားနှင့် ထွက်သွားပြီဆိုလျှင် အပြန်မှာ တစ်စုံတစ်ခုတော့ ဖြစ်လာသည်ချည်းပင်။ အနည်းဆုံး ရှေ့မှာ ရပ်ထားသော ကားကိုပဲ ဖြစ်ဖြစ် ဝင်တိုက်ခဲ့သည်ချည်း။

သို့ရာတွင် ခင်စောမူ၏ မျက်နှာမှာ တည်ကြည်လျက် မာကျော သယောင် ဖြစ်နေသည်ကား ဦးဘမူ၏ မှတ်ချက်နှင့် ဆန့်ကျင်ဘက် ဖြစ်နေသည်။ တသီးတခြားဖြစ်သော ခံစားရချက်များကို ခင်စောမူ ခံစားနေရသည်။

တဒဂံ ပြန်ဆုံခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်စေ၊ မောင်မောင်ကြီးနှင့် ဆုံတွေ့ ခဲ့ခြင်းသည် ခင်စောမူအတွက် မေ့ရက်နိုင်စရာ မရှိသော အဖြစ် အပျက်တစ်ရပ် ဖြစ်ခဲ့သည်။ မောင်မောင်ကြီး၏ ရုပ်ရည်သွင်ပြင်မှာ ခင်စောမူ မျက်စိသူငယ်အိမ်တွင် စွဲထင်နေသည်။ မောင်မောင်ကြီး၏ အသံကို နားက ပဲ့တင်သံသဖွယ် ကြားယောင်နေမိသည်။

ထိုအကြောင်းများကြောင့်ပင်၊ ခင်စောမူသည် အတွေးကြောမှာ နှစ်မျောမိပြီး တည်တည်ကြည်ကြည် ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်ကလေး ရှိနေ ရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ကိုကိုလွင်က ဒရိုင်ဘာ နေရာကို ယူသည်။ သားအဖနှစ်ယောက်က နောက်ဘက် ခုံတန်းတွင် ထိုင်ကြသည်။
ကားသည် ဘူတာရှေ့မှ ထွက်ခဲ့လေသည်။

ကျောက်ပန်းတောင်း ဆေးရုံသို့အရောက် ကိုကိုလွင်နှင့် ရင်းနှီးသော ဆရာဝန် ထွက်လာသည်။

“ခင်ဗျားလူတော့ ဆေးထည့်ပြီး-ပြီးချင်းမှာပဲ လစ်သွားပြီ ကိုကိုလွင်၊ ဟောဒီ စာကလေးပဲ ပေးသွားတယ်” ဆိုကာ လက်တစ်ဝါး စာမျှ ရှိသော စာရွက်ကလေးကို လှမ်းပေးသည်။

ကိုကိုလွင်က စာရွက်ကို လှမ်းယူသည်။ စာကို ဖတ်ရင်း သူ၏ မျက်နှာမှာ တွေ့တွေ့ဝေဝေ ဖြစ်သွားရလေသည်။

ခင်စောမူက သိလိုစေ့ဖြင့် ကိုကိုလွင်၏လက်မှ စာရွက်ကို ဆွဲယူလိုက်သည်။

ညီညာသော လက်ရေးဖြင့် ရေးသားထားသော စာမှာ ခင်စောမူ အတွက် ဖြစ်နေပါသည်။

အခွင့်သာတဲ့ နေ့မှာ တွေ့ကြသေးတာပေါ့။

မောင်မောင်ကြီး

အဘယ်ကြောင့်ဟူ၍ကား မသိ။

စာကို ဖတ်၍ အပြီးတွင် ခင်စောမူ၏ ရင်မှာ ဟာသွားသည်။ နုံးခွေသွားသည်ဟု ထင်သည်။

“သူ့ဒဏ်ရာက အတော်များသလား ဒေါက်တာ”

ခင်စောမူ၏ စိုးရိမ်မကင်းလေသံဖြင့် အမေးကို ဆရာဝန်က နှစ်သိမ့်ပြီးဖြင့် အဖြေပေးသည်။

“မများပါဘူး၊ ဒီဒဏ်ရာကြောင့် မျက်နှာမှာ ရက်အတော်ကြာ ကြာ အစင်းထင်နေမှာက လွဲရင် စိတ်ပူစရာ မရှိပါဘူး”

ဆရာဝန်ကို ကျေးဇူးတင်စကား ပြောရသည်။ ထို့နောက် နှုတ်ဆက်စကားဆို၍ ကျောက်ပန်းတောင်း ဆေးရုံမှ ခွါခဲ့ကြသည်။

ပြီးစာပေ

“ဖေဖေ မှတ်မိမလား မသိဘူး၊ သမီးတို့ မျိုးရိုးထဲမှာ မစောလတ် ဆိုတာများ ရှိသလား ဖေဖေ”

လမ်းတွင် ခင်စောမူက မေးသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ သမီး၊ ရှိချင် ရှိနေမှာပေါ့၊ သမီး မေမောက်က ဆွေတွေ မျိုးတွေထဲမှာဆိုရင် စောပါတဲ့ နာမည်တွေ အပေါ်သားပဲ၊ မစောလှိုင်တို့ မစောမြင့်တို့ ဆိုတာတွေ ကြည့်ပါလား၊ သမီးရဲ့ နာမည်မှာတောင် ‘ခေ’ပါအောင် သမီးရဲ့အမေက မှည့်ထားခဲ့သေး တာကော...”

ကိုကိုလွင်သည် မော်တော်ကား နောက်ကြည့်မှန်မှ တစ်ဆင့် ခင်စောမူ၏ မျက်နှာကို ကြည့်သည်။ သူ့ထံမှ အသံ ပေါ်ထွက်လာ သည်။

“ဘာလဲ မူ၊ သူက မူ့ကို မစောလတ် ဝင်စားတာလို့ ပြော ခဲ့တယ် မဟုတ်လား”

ခင်စောမူ ကိုကိုလွင်မျက်နှာကို ဆတ်ခနဲ လှမ်းကြည့်သည်။

ခင်စောမူကို ဖေဖေက ကွက်ခနဲ ကြည့်သည်။

ခင်စောမူမှာ အနေကျဉ်းကျပ် သွားရသည်။ အဖြေကိုကား မပေးမိလေတော့...။

ပြီးစာပေ

နှစ်

အိမ်သို့ ပြန်ရောက်သော် အစပိုင်းက လမ်းမှာ ကြိုဆုံခဲ့ရ သမျှကို မေ့ပျောက်နေသယောင် ရှိသည်။ သားအဖ တူဝရီးတစ်တွေ ဝမ်းပန်းတသာ ကြိုဆုံရခြင်းက ပျော်ရွှင်မှုကို ဖြစ်စေသည်။ သို့ဖြင့် ထမင်းစားချိန်သို့ ရောက်ရှိလာခဲ့လေသည်။

“မူ့အတွက် အကောင်းဆုံး ပုန်းရည်ကြီး သုပ်ထားတယ်” ဒေါ်စောမြင့်က ဆိုသည်။ ခင်စောမူသည် ပုန်းရည်ကြီးကို အတော်နှစ်ခြိုက်သူ ဖြစ်သည်။ ပုန်းရည်ကြီး တစ်မည်တည်းနှင့် ထမင်း အဝ စားနိုင်သူ ဖြစ်ပေသည်။

“ဒီကနေ့ ညောင်ဦးမှာ အောက်ဘက်က လာရောင်းတာတဲ့၊ ပုစွန်ခြောက်ကောင်းကောင်းတွေ ရလိုက်ဇာယ်၊ ပုစွန်ခြောက်ထောင်းပြီး ပုန်းရည်ကြီးထဲမှာ ထည့်ထားတယ်၊ နှမ်းဆီစစ်စစ် ဆုမ်းပြီး ကြက် သွန်နီနိုင်နိုင်နဲ့ သုပ်ထားတယ်”

ဒေါ်စောမြင့်က ခင်စောမူအတွက် တယုတယ ပြင်ဆင်ပေးထား သည်။ ခင်စောမူသည် အဒေါ်ဖြစ်သူအား ကျေးဇူးတင်စွာ စူးစိုက် ကြည့်နေမိသည်။

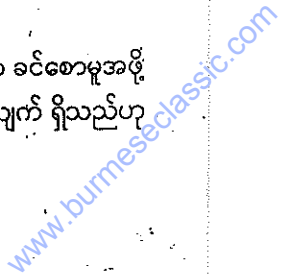
ဒေါ်စောမြင့်သည် မေမေနှင့် အတော်ပင် တူကြောင်း ခင်စောမူ သတိထားမိသည်။ မေမေ၏ ကိုယ်ခွဲဆိုလျှင် မှားအံ့ မထင်ပေ။ မေမေသည် ခင်စောမူ အသက် ငါးနှစ်လောက် အရောက်၌ ဆုံးပါး ခဲ့ရသည်။ အသက် နှစ်ဆယ်အရွယ်လောက်အထိ ခင်စောမူသည် ဒေါ်စောမြင့်၏ လက်ပေါ်မှာ ကြီးပြင်းခဲ့ရသည်။

ထို့နောက်တွင်ကား ခင်စောမူသည် ခရစ်ယာန် သာသနာပြု မိန်းကလေးကျောင်းမှ ဘော်ဒါသို့ ရောက်ရှိခဲ့ရသည်။ ယခုအခါ ခင်စောမူ၏ အသက် နှစ်ဆယ်တစ်နှစ် ရှိလေပြီ။ စင်စစ် ခင်စောမူအဖို့ ကျောင်းအိပ်ကျောင်းစားဘဝမှ လွတ်မြောက်သည့်နှစ်မှာ များစွာမကြာ လှသေး။

ကျောင်းပိတ်ချိန်မှ လွဲ၍ အပြင်အပသို့ ရောက်ခဲ့သဖြင့် ပြင်ပ လောကအကြောင်းကို များစွာ မသိတတ်နိုင်။

ခင်စောမူ၏ဘဝဝယ်၊ အရင်းနှီးဆုံး အတွေ့အကြုံ အများဆုံး လူများကား ဖေဖေ-ဒေါ်စောမြင့်နှင့် ကိုကိုလွင်တို့သာလျှင် ဖြစ်ကြ ပေသည်။ ထိုသည်မှ လွဲ၍ ခင်စောမူ၏ ပတ်ဝန်းကျင်နှင့် အသိုင်း အဝိုင်းမှာ ဘော်ဒါဆောင်တွင် အတူနေရသော ကျောင်းသူများ၊ ဆရာမ များသာ ဖြစ်ကြလေသည်။

ဥစ္စာမှ တိုးထွက်လာစက ငှက်ငယ်ပမာဖြစ်သော ခင်စောမူအဖို့ လောကမှာ ဆန်းကြယ်သော အရာများဖြင့် ပြည့်နှက်လျက် ရှိသည်ဟု အထင်ရောက်မိပေသည်။

ထမင်းဝိုင်းအပြီး၌ ခင်စောမူသည် ဒေါ်စောမြင့် ထမင်းဝိုင်း သိမ်းရာတွင် ဝိုင်းဝန်းကူညီသည်။ တူဝရီးနှစ်ယောက်သာ ထမင်းစား ခန်းမှာ ကျန်နေခဲ့သည်။

ထိုစဉ်အခိုက် သူမ၏ အသိတွင် မောင်မောင်ကြီး ဟူသော အမည်သည် ဖျတ်ခနဲ ပေါ်လာသည်။ မောင်မောင်ကြီးနှင့် စပ်လျဉ်း သော ကြံဆုံခဲ့ရသမျှကို ပြန်လည် တွေးဆလာမိသည်။

“ဒါထက် မူတို့ အမျိုးအဆွေတွေထဲမှာ မစောလတ်ဆိုတဲ့ နာမည်ပါတဲ့လူများ ရှိသလား ဒေါ်ဒေါ်မြင့်”

ခင်စောမူက မေးသည်။

“မစောလတ်...”

ဒေါ်စောမြင့်က တူမဖြစ်သူ၏ စကားကို ရွတ်ဆိုကြည့်သည်။

“ဒီနာမည်ကို မူ... ဘယ်လိုလုပ် သိလာရတာလဲ” ဟု ပြန်လည် မေးခွန်းထုတ်လိုက်သည်။

“မူ... အကြောင်းတစ်ခုနဲ့ သိရတာပါ။ ဒေါ်ဒေါ်မြင့် အဲဒီ နာမည်ကို ကြားဖူးသလားဟင်...”

ဒေါ်စောမြင့်သည် အတိတ်ကို ပြန်လည် တွေးတောသလို မျက်တောင်များကို ပုတ်ခတ် ပုတ်ခတ် ပြုလိုက်သည်။

အတန်ကြာမှ...

“ကြားဖူးတာပေါ့ မူ၊ အသေအချာ ကြားဖူးတာပေါ့”

“အဲဒီနာမည်ပိုင်ရင်ဟာ ဘယ်သူလဲ ဟင်...”

“ဒေါ်ဒေါ်မြင့်တို့၊ မူမေမေတို့ရဲ့ အဒေါ်တစ်ယောက်ပါ။ မူနဲ့ ဆိုရင် အဘွားတော်တာပေါ့”

ခင်စောမူ၏ ကိုယ်မှာ ဆတ်ခနဲ ဖြစ်သွားရပြန်သည်။

“မူအဘွား ဟုတ်လား၊ ဒေါ်စောလတ်ဆိုတာ မူအဘွားလား”

ဟု သိရှိပြီး ဖြစ်နေပါလျက် ထပ် မေးမိသည်။

ခင်စောမူ၏ မျက်လုံးကလေးများမှာ အရောင်တောက်လာ သည်။ မျက်နှာမှာ စိတ်အားထက်သန်မှုဖြင့် သွေးရောင်လွှမ်းတက် လာသလို ရှိသည်။

“ဒေါ်စောလတ်ဆိုတာ လွန်ခဲ့တဲ့ အနှစ်လေးဆယ်လောက်က တကယ် ရှိခဲ့တာပေါ့နော်”

ခင်စောမူ၏ အမေးကို ဒေါ်စောမြင့်က ခေါင်းညိတ်အဖြေပေး သည်။

“ဒါပေါ့၊ တကယ်ရှိခဲ့တာပေါ့၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ မူ”

ခင်စောမူထံမှ အသံထွက် မလာတော့ပေ။

ခင်စောမူ၏ မျက်စိအစုံသည် တစ်နေရာတည်းသို့သာ စူးစိုက် မိလျက် ရှိသည်။ အကြည့်သည် တည်ငြိမ်နေသည်။ ခင်စောမူသည် မျက်တောင်ခတ်ရန်ပင် မေ့လျော့နေသည့်အလား ဖြစ်နေပါသည်။

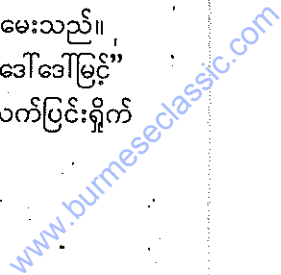
ဒေါ်စောမြင့်သည် ပန်းကန်များကို ဆေးကြောပေးသည်။ ခင်စောမူက အဝတ်တစ်ခုဖြင့် သုတ်ကာ ကြောင်အိမ်အတွင်း အစီ အရီ ထားပေးသည်။

ခင်စောမူထံမှ အသံ ထွက်မလာတော့သဖြင့် ဒေါ်စောမြင့်က ခင်စောမူ၏ မျက်နှာကို အကဲခတ်သလို ကြည့်လိုက်သည်။

“မူမှာ ဒေါ်စောလတ်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဘယ်လို စိတ်ဝင်စား စရာတွေ ဖြစ်နေရလို့လဲကွယ်” ဟု ဒေါ်စောမြင့်က မေးသည်။

“စိတ်ဝင်စားစရာတွေကတော့ တစ်ပုံတစ်ပင်ကြီးပဲ ဒေါ်ဒေါ်မြင့်”

ခင်စောမူသည် စကားပြောရင်းမှ မသိမသာ သက်ပြင်းရှိုက် လိုက်သည်။

“ဝန်မလေးဘူးဆိုရင် အဲဒီ ဒေါ်စောလတ်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဒေါ်ဒေါ်မြင့် သိမှီသလောက် မူ့ကို ပြောပြပါလား ဟင်...”

ဒေါ်စောမြင့်က စဉ်းစားသလို တွေ့တွေ့ဝေဝေ ဖြစ်သွားသည်။ သူမက အစီအစဉ်ကို အတိတ်ဆီသို့ လွှင့်လိုက်ဟန်တူသည်။

“ဒေါ်စောလတ်အကြောင်းက မေ့သလောက် ရှိနေပြီ မူ့ ဒါပေမယ့် တွေးလို့ ရသလောက်ကတော့ ဒေါ်စောလတ်ဆိုတာ ဆွေမျိုး အသိုက်အဝန်းထဲမှာ အချောဆုံး အလှဆုံး မိန်းမတစ်ယောက်ပဲတဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဒါပေမယ့် ဆွေမျိုးတစ်မျိုးလုံးက သူ့ကို ဝိုင်းပယ်ထားတယ်၊ သေခန်းရှင်ခန်း ဖြတ်ထားခဲ့တယ်ဆိုတာတွေလဲ ရှိသေးတယ်”

“ဟုတ်လား၊ ဘာဖြစ်လို့တဲ့လဲ ဒေါ်ဒေါ်မြင့်”

“အိမ်က သဘောမတူတဲ့ လူတစ်ယောက်နဲ့ ချစ်ကြိုက်တယ် ဆိုပြီး အမွေဖြတ်ထားခဲ့သေးတယ်လို့ ပြောတယ်၊ နောက်မှ ပြန်ပြီး ခေါ်ကြတာတဲ့၊ ပြန်ခေါ်တယ်ဆိုတာထက် အဲဒီလူနဲ့ ခွဲလိုက်ကြတယ် ဆိုရင် ပိုပြီး မှန်ကန်လိမ့်မယ် ထင်တယ်”

ခင်စောမူသည် ဒေါ်စောမြင့်၏ မျက်စိ သူငယ်အိမ်အတွင်း စူးစိုက်၍ ကြည့်လိုက်မိသည်။

ဒေါ်စောမြင့် စကားဆက်သည်။

“ဒေါ်စောလတ်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဒေါ်ဒေါ်မြင့် သတိရတာ တစ်ခု ရှိသေးတယ်၊ အဲဒီတုန်းက ဒေါ်ဒေါ်မြင့်အသက် ဆယ်ရှစ်နှစ်လောက်ပဲ ရှိသေးတယ်။ ဒေါ်စောလတ်ရဲ့ အသုဘ၊ ပါပဲ၊ ညောင်ဦးမှာတော့ ပြောစမှတ် တွင်စရာကောင်းလောက်အောင် စည်ကားတယ်၊ သူ သေပုံ သေနည်းက ထူးခြားတော့ လူတကာကပဲ စိတ်ဝင်စားခဲ့ကြပြီး တစ်မြို့ လုံးလိုလို အသုဘ လိုက်ပို့ခဲ့ကြတယ်”

“ဒေါ်စောလတ်က ဘယ်လို သေဆုံးခဲ့ရလို့လဲ- ဒေါ်ဒေါ်မြင့်”
ဒေါ်စောမြင့်၏ ပြောအလာကို စောင့်မနေနိုင်တော့သလို ခင်စောမူက ကောက်ကာငင်ကာ မေးလိုက်သည်။

“ဒေါ်စောလတ်က နတ်သမီးကမ်းပါးကနေ လျှောချပြီး သူ့ ကိုယ်သူ့ အဆုံးစီရင်သွားလို့ပဲ မူ့”

“ရှင်...”

အာမေဩတ်သံသည် ခင်စောမူ နှုတ်မှ တိုးထွက်သွားသည်။ မိမိ၏ အသည်းနှလုံးကို အေးစက်မာကျောသော လက်ဖြင့် ဖမ်းယူ ဆွဲဆုပ်ခြင်း ခံလိုက်ရသလို၊ တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားမိသည်။

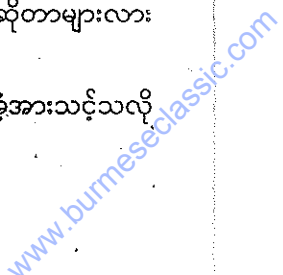
ယခုတော့- သည်အကြောင်း စ၊ မိသံကိုပင် မှားလေပြီလား ထင်မိပါသည်။ ဒေါ်စောလတ်၏ ဇာတ်သိမ်းခန်းသည် ယင်းသို့သော ကြေကွဲနာကျင်ဖွယ်ရာ အဖြစ်အပျက်မျိုး ဖြစ်လာလိမ့်မည်ဟု ယခင်က ခင်စောမူ ထင်မထားပေ။ မျှော်လင့်မထားမိပေ။ ဒေါ်စောလတ်၏ ဇာတ်သိမ်းခန်းကို သည်သို့ ဖြစ်စေလိုခြင်းလည်း မရှိပေ။

ယခုမူ အဘယ်သို့မျှ ရှောင်လွှဲ၍ မရဘဲ ကြေကွဲနာကျင်ဖွယ် အဖြစ်အပျက်ကို ကြားသိရလေပြီကော။

ခင်စောမူသည် အဒေါ်ဖြစ်သူ၏ မျက်နှာကို ပိုမို စူးစိုက်၍ ကြည့်ရင်းက မေးလိုက်မိပါသည်။

“မူ့ကို တစ်ခုပြောပြစမ်းပါ ဒေါ်ဒေါ်မြင့်၊ အဲဒီ ဒေါ်စောလတ်နဲ့ ချစ်ကြိုက်ခဲ့တဲ့ လူရဲ့ နာမည်ဟာ မောင်မောင်ကြီး ဆိုတာများလား ဟင်...”

ခင်စောမူ၏ အမေးကြောင့် ဒေါ်စောမြင့်က အံ့အားသင့်သလို ဖြစ်သွားရသည်။

“ဒါကို မူ ဘယ်လို သိနေသလဲကွယ်၊ မူ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဒါတွေကို သိနေရတာလဲ”

ခင်စောမူသည် ဒေါ်စောမြင့်၏ အမေးကို အဖြေမပေးဘဲ ရုတ်ခြည်းဆိုသလိုပင် ထိုင်ရာမှ ထ,လိုက်သည်။

ထို့နောက် ဧည့်ခန်းဆီသို့ ထွက်လာခဲ့ပါသည်။

ဧည့်ခန်းတွင် ဖေဖေနှင့် ကိုကိုလွင် ရှိသည်။ ဖေဖေက ဆေးတံခဲလျက် ကိုကိုလွင်က စီးကရက်တစ်လိပ် သောက်နေသည်။ သူတို့သည် အကြောင်းအရာတစ်ရပ်ကို ပြောလက်စ ရှိနေကြဟန် တူသည်။ ခင်စောမူ၏ အရိပ်အယောင်ကို မြင်လိုက်ရသဖြင့် စကားကို တစ်ဝက်တစ်ပျက်နှင့် ရပ်ထားလိုက်ကြဟန် တူပေသည်။

“သမီးကို စောင့်နေကြတာ” ဟု ဖေဖေက ပြောသည်။ “သမီးရဲ့ မေမေ အုတ်ဂူကို သွားကြည့်ကြရအောင် အဝတ်အစားလဲ တော့လေ” ဟု တစ်ဆက်တည်းမှာပင် ဆိုသည်။

ခင်စောမူသည် သူမအတွက် ရရှိထားသော အခန်းသို့ လာခဲ့ သည်။ အဝတ်အစားများကို လဲလှယ် ဝတ်ဆင်ရင်း အမှတ်မထင် အင်္ကျီအိတ်အတွင်းမှ စာရွက်ခေါက်ကလေး ထွက်ကျလာသည်ကို မြင်ရသည်။

ယင်းစာရွက်ကလေးမှာ မောင်မောင်ကြီးက ပေးခဲ့သော စာရွက် ပင် ဖြစ်ပါသည်။ အခါသင့် အခွင့်သာလျှင် ဆုံချင်ပါသည်ဟူသော အကြောင်းအရာပါသည့် စာရွက်ပင် ဖြစ်သည်။

ယခုအခါတွင်တော့ ခင်စောမူ အသေအချာ ပြောတတ်နိုင်ခဲ့ ပါပြီ။ ဤသည်မှာ သူမကိုယ်၌ကလည်း မောင်မောင်ကြီးဆိုသူအား တွေ့ဆုံလိုစိတ် ရှိနေခြင်းပင် ဖြစ်တော့သည်။ မောင်မောင်ကြီးထံတွင်

စိတ်ဝင်စားဖွယ် အကြောင်းအရာ တစ်ပုံတစ်ပင်ကြီး ရှိနေသည်ဟု ခင်စောမူ တွေးနေမိပါသည်။ ထူးခြားသော အံ့ဩဖွယ်ဖြစ်သော ကိစ္စရပ်များကို စတင်ဖန်တီးလေသူက မောင်မောင်ကြီးပင် မဟုတ် ပါလား။

မိမိသည် သူ ပြောသလို တစ်ဘဝက မစောလတ်ဆိုသူများ လေလားဟု စိတ်မှာ အတွေးရောက်လာသည်။ ယင်းအတွေးကြောင့် ခင်စောမူ၏ နှလုံးသားမှာ သိမ့်ခါသွားမိလေသည်။ “အဝတ်လဲပြီးပြီ လား...သမီး၊ သွားကြရအောင်” ဟု ဖေဖေ လောဆော်ညံ့ ပေါ်လာ သောအခါတွင် ခင်စောမူ မှန်တင်ခုံရှေ့မှ ထမိသည်။ အခန်းအပြင်သို့ ထွက်ခဲ့သည်။

အိမ်၏ ဆင်ဝင်အောက်၌ ကိုကိုလွင်က ကားကို အသင့်ပြင် ထားပြီဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရသည်။

သုသာန်မှာ ညောင်ဦးမြို့အထွက်တွင် တည်ရှိသည်။ ပုဂံသို့ သွားရာလမ်းတွင် ဖြစ်သည်။

မေမေ၏ အုတ်ဂူမှာ ပျက်စီး ယိုယွင်းခြင်း မရှိတတ်သေး။ တစ်နှစ် တစ်ခါဆိုသလို ပြုပြင်ထားသဖြင့် အကောင်းပြုကတော့အတိုင်း ရှိနေသည်။ အုတ်ဂူ၏ ပတ်လည်မှာ ဆူးပင်နှင့် ချုံပုတ် အနည်းအကျဉ်း ပေါက်ရောက်နေသည်။ သည်သုသာန်မြေဝယ် မေမေကို မြှုပ်နှံထား ရသည်မှာ ကြာလေပြီ။

မေမေသည် အတော်ပင် အစွဲအလမ်းကြီးသူ ဖြစ်ကြောင်း ဖေဖေ ပြောပြချက်အရ ခင်စောမူ သိခဲ့ရသည်။ ဖေဖေနှင့် အကြောင်းပါ၍ ရန်ကုန်သို့ ပြောင်းရွှေ့လိုက်ပါခဲ့ရသည့်တိုင် သူမ၏ မွေးရပ် ဇာတိ အပေါ် စွဲလမ်းတွယ်တာစိတ် အလွန်အမင်း ထားခဲ့သည်။ မမာမကျန်း

www.burmeseclassic.com

ဖြစ်စဉ်တွင် မည်သို့မျှ တားဆီး၍ မရတော့ဘဲ ညောင်ဦးမြို့သို့ ပြန်ခဲ့သည်။ ညောင်ဦးမှာပင် မေမေ ခေါင်းချခဲ့သည်။

မျိုးရိုးနှင့် ဒေသစွဲ ကြီးမားလွန်းသောကြောင့် တစ်ခါတစ်ရံ စိတ်ပျက်သွားမိသည်ဟု ဖေဖေပြောပြသည်။ ခင်စောမူသည် မေမေ စိတ်နှင့် မရိုးမစွဲလိုက်သူ ဖြစ်သည်။ မေမေလိုပင် အစွဲအလမ်း အတွယ်အတာကြီးသူ ဖြစ်လေသည်။

သုသာန်သို့ ခင်စောမူတို့ ရောက်ရှိလာချိန်မှာ နေဝင်လုနီးပြီ။ ဆွည်းဆာရောင်ကြွင်း၏ အလင်းရောင်ကိုသာ မြင်ရသည်။ ထို့ကြောင့် ဖေဖေက ရောက်ရှိလာပြီး များမကြာမီမှာပင် ပြန်ရန် ပြောဆိုပါသည်။

“ဒေါ်စောလတ်ကိုလဲ ဒီသင်္ချိုင်းမှာပဲ မြေမြှုပ်သင်္ဂြိုဟ်ခဲလား မသိဘူး”

ခင်စောမူက လွတ်ခနဲ ပြောလိုက်မိသည်။

ဖေဖေရော ကိုကိုလွင်ကပါ ခင်စောမူကို လှမ်းကြည့်လိုက် ကြသည်။ ၎င်းတို့ထံမှ အပြစ်တင်သံများ ပေါ်ထွက်မလာမီ ခင်စောမူ ကားဆီသို့ လျှောက်လာခဲ့ပါသည်။ ယင်းသို့ လျှောက်လာရင်းမှ မျက်စိက တစ်စုံတစ်ရာကို တွေ့လာရသည်။ ဤသည်မှာ ယိုယွင်း ပျက်စီးနေပြီဖြစ်သော အုတ်ဂူတစ်လုံးမှ စာတန်းဖြစ်ပါသည်။ ယခင်က မေမေဂူကို ကန်တော့ရန် လာရင်း သည်နေရာကို အကြိမ်ကြိမ် ဖြတ်သန်းခဲ့ဖူးသော်လည်း သတိမထားမိ။ ယခုတော့တိုက်ဆိုင်ချင်၍ ထင်သည်။ ထို အုတ်ဂူမှ စာတန်းကို ဖတ်လိုက်မိသည်။

မောင်မောင်ကြီး

၁၂၅၀၊ ပြာသိုလဆန်း ၁၂ ရက်နေ့တွင် မွေးဖွား၍၊
၁၂၅၈၊ ဝါခေါင်လဆုတ် ၈ ရက်နေ့တွင် အနိစ္စရောက်သည်။

ပြီးစာပေ

ကြိမ် ကြိတ်တတ်ပလေဟု ခင်စောမူသည် စိတ်မှ ပြောနေမိ လေသည်။ စင်စစ်တွင် သည် အုတ်ဂူမှ မောင်မောင်ကြီးမှာ သူမ ကြံဆခဲ့ရသော မောင်မောင်ကြီးနှင့် ပတ်သက်ချင်မှ ပတ်သက်မည်။ စပ်ဆိုင်ချင်မှ စပ်ဆိုင်ပါလိမ့်မည်။ အခြားသော မောင်မောင်ကြီး ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်မည်။

အကယ်၍ ဒေါ်စောလတ်နှင့် ပတ်သက်သော မောင်မောင်ကြီး များ-ဆိုပါက...

ခင်စောမူသည် အတွေးကို မဆက်တတ်တော့ပေ။ မဆက်စဉ် တော့ပေ။

သို့ရာတွင် အုတ်ဂူတွင် ရေးထိုးထားသော ခုနှစ် သက္ကရာဇ်များ အရ အုတ်ဂူမှာ အနှစ် လေးဆယ်ကျော်မှ အုတ်ဂူဖြစ်နေသည်။ ထို အတွက် ဆန်းကြယ်သည်ဟု ခင်စောမူ ထင်လိုက်မိပြန်သည်။

ကားအတွင်း ခင်စောမူ ဝင်ထိုင်၍ များမကြာမီ ဖေဖေနှင့် ကိုကိုလွင်တို့ ရောက်လာကြသည်။ နှစ်ယောက်လုံးပင် ခင်စောမူ အတွက် မျက်နှာမကောင်းကြ။

ခင်စောမူသည် မော်တော်ကား နောက်ဘက်ခုံတန်း၌ ဝင်ထိုင် သည်။ ဖေဖေက ခင်စောမူ ထိုင်ရာ ခုံတန်းသို့ လာထိုင်လေသည်။ ကိုကိုလွင်က ကားကို သုသာန်ရှေ့မှ လိမ့်ထွက်စေသည်။

ဖခင်ဖြစ်သူသည် မိမိ၏ မျက်နှာကို အကဲခတ် ကြည့်လျက် ရှိကြောင်း ခင်စောမူ တွေ့ရသည်။

“ဒီတစ်ပတ် သမီးကို အညာလွတ်လိုက်မိတာ ဖေဖေအမှား များ ဖြစ်နေပလား မပြောတတ်ဘူး”

ခင်စောမူသည် ဖေဖေ၏ မျက်နှာကို ကြည့်နေရာမှ မျက်လွှာချ ထားလိုက်သည်။

ပြီးစာပေ

“ကိုကိုလွင် ပြောလို့ သမီး စိတ်ထဲမှာ ဘာတွေ ဝင်နေတယ် ဆိုတာ ဖေဖေ သိရပါပြီ။ စင်စစ်တော့ လူဝင်စားတို့ ဘာတို့ဆိုတာဟာ အယူသည် မှုတွေပါ သမီး ၊ ဒီအတွက် သမီး စိတ်ကို သမီး ညှဉ်းပန်း နေသလို မဖြစ်စေချင်ဘူး”

ဖေဖေစကားမဆုံးမီတွင် ခင်စောမူက ဖြတ်ပြောမိသည်။

“ဒါပေမယ့် သူက ဘာလို့ သမီးကို မြင်မြင်ချင်း မစောလတ်လို့ ခေါ်ခဲ့တာလဲ ဖေဖေ၊ သမီးဟာ ဒီအမျိုးအနွယ်ထဲက ပါလို့ သူက ဘယ်လိုလုပ် သိနိုင်မှာလဲ”

“သူက သမီးကို တစ်နေရာရာမှာ မြင်ဖူးထားလို့ နေမှာပေါ့၊ ဒီအမျိုးအနွယ်ထဲကလို့ ကြိုပြီး သိထားလို့ နေမှာပေါ့”

“ဒါကြောင့် သမီးရဲ့ စိတ်မှာ ဆန်းကြယ်တယ်လို့ ထင်နေ မိတာပါ ဖေဖေ၊ သမီးနဲ့ သူဟာ မော်တော်ကား တိုက်မိမလို ဖြစ်တဲ့ အချိန်က လွဲလို့ အရင်ကဆို မျက်နှာချင်းဝဲဘောင် မဆိုင်ဖူးခဲ့ပါဘူး၊ တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးခဲ့ကြပါဘူး”

စိတ်အားထက်သန်စွာ ပြောနေသော သမီးဖြစ်သူအတွက် စိတ် မှာ စနိုးစနောင့် ဖြစ်မိဟန်များ ဦးဘမူ၏ မျက်နှာတွင် ပေါ်လွင် နေသည်။

“ဘာပဲပြောပြော ဒီကိစ္စကို သမီးခေါင်းထဲမှာ ပြဿနာတစ်ရပ် အနေနဲ့ ဝင်မနေစေချင်ဘူး၊ ဒီလူဝင်စားတို့ ဘာတို့ကိုလဲ သမီး မယုံ စေချင်ဘူး”

“သမီးက လူဝင်စားဆိုတာ တကယ်ရှိတယ်လို့ ဖေဖေကို မပြောမိသေးပါလား၊ ယုံတယ်လို့ သမီး ပြောမိလို့လား ဖေဖေ”

ခင်စောမူ၏ အသံမှာ မာကျော ခက်ထန်သယောင် ရှိလာ သည်။

“သမီး...ဖေဖေကို ဒီလို တစ်ခါမှ မပြောဖူးဘူး”
ဦးဘမူ၏ မျက်နှာမှာ ရှိရင်စွဲ အသက်ထက် ပိုပြီး အိုမင်းသွား သည် ထင်ရ၏။

“ဝမ်းနည်းပါတယ် ဖေဖေ၊ ဒီအကြောင်းကို ထားလိုက်ကြ ရအောင်”

ထို့နောက် အိမ်သို့ ရောက်သည်အထိ စကားမပြောဖြစ်ကြ တော့...။

သုံး

မယ်တို့ နေသည်၊ ပုဂံပြည်တည့်
ရှေ့ဆီတစ်ခွင်၊ မြေအပြင်ဝယ်
ညိုစင်မတ်မား၊ တောင်ပုပ္ပါးသည်
ထွားထွားမြင့်ကျိုင်း၊ မြမြမှိုင်း၍
ရှုတိုင်းအံ့အာ၊ လွမ်းဖွယ်သာတည့်။

ဇော်ဂျီ

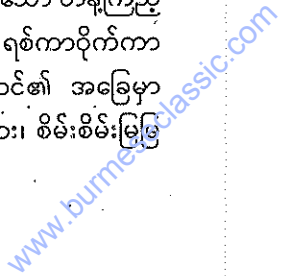
အရှေ့ဘက်သို့ လှမ်းမျှော်၍ ကြည့်လေသော် ပြာမှိုင်းသော
ပုပ္ပါးတောင်ကို ရေးရေးပျံ့မြင်ရပါသည်။ တစ်မျှော်တစ်ခေါ် ဖြစ်သော
လွင်မှ ထိုးထွက်နေသည့် ပုပ္ပါးတောင်သည် တိမ်သားထုအတွင်း တိုးဝင်
တော့မည့်နယ် ဖြစ်သည်။ မိုးခေါင်ရေရှား နယ်ပယ်၏ ခြောက်သွေ့
ဝါကြန့်သော လွင်ပြင်မှာ မျက်စိတစ်လှမ်း ကြည့်မဆုံးနိုင်အောင်
ကျယ်ပြန့်သည်။ ပုပ္ပါးတောင်တစ်နေရာတွင်သာ တိမ်ဆိုင်း၍ ညိုမှိုင်း

နေသည်။ အခြားသော နေရာများတွင်ကား နေရောင်ခြည်သည်
တောက်ပ ပူနွေ လျက် ရှိသည်။ ထိုနေရာမှ တောင်ဘက်ဆီသို့ ရွှေ့လျား
ကြည့်ရှုလာခဲ့ရာ တူရှင်တောင်သည် ခြောက်သွေ့သော အသွင်ဖြင့်
မားမား ရုပ်လင့်နေလေသည်။ တူရှင်တောင်မှာ တောင်ကတုံး ဖြစ်
သည်။ လက်ဖြင့် ပြုပြင် တည်ဆောက်ထားသလို မြေအပြင်ပေါ်မှာ
ပုံပုံကြီး တည်ရှိသည်။ တောင်ရိုးတစ်လျှောက်မှာ သစ်ပင်ဝါးပင် မရှိ၊
နီကြန့်ကြန့် အဆင်းအရောင်က တောင်တန်းတစ်လျှောက်လုံးကို
လွှမ်းခြုံထားလေသည်။

ပုဂံမြို့ပတ်ဝန်းကျင်၏ အစပ်နားလောက်မှာ နရပတိစည်သူ
မင်းကြီး၏ ကောင်းမှုတော် စုဋ္ဌာမဏိဂူဘုရားကိုလည်းကောင်း၊ နရသူ
တည်တော်မူခဲ့သော ဓမ္မရုံကြီးဂူဘုရားကိုလည်းကောင်း မားမားစွင့်စွင့်
နှင့် မြင်ရချေသည်။

ထိုမှသည် တောင်ဘက်သို့ ရမ်းရော်ကြည့်၍ လာလေသော်
လောကနန္ဒာမှ အစပြုကာ သီရိပစ္စယာကိုလည်းကောင်း၊ ရွှေဖက်လိပ်
ငွေဖက်လိပ်ဘုရားများ၊ စိန်းညက်အစ်မနှင့် ညီမဘုရားများ၊ အပယ်
ရတနာနှင့် နဂါးရုံဘုရားများကိုလည်းကောင်း မှိုင်းမှိုင်းပျံ့ပျံ့နှင့် မြင်ရ
ပါသည်။ တံစ်ဖန် နန်းဘုရားနှင့် မနုဟာမှစ၍ မြင်းကပါ ရွာကို
လည်းကောင်း၊ မြစေတီ၊ ကန်ပေါက်ကြီးနှင့် နရသီဟပတေ့ (တရုတ်
ပြေးမင်း) တည်ထား ကိုးကွယ်ခဲ့သော မင်္ဂလာစေတီကိုလည်းကောင်း
တွေ့ရပါသည်။

အနောက်ဘက်တွင် ကျောက်ထရုံကြီးပမာဖြစ်သော တန်ကြည့်
တောင် တည်ရှိ၏။ ဧရာဝတီမြစ်သည် ပုဂံမြို့ကို ရစ်ကာဝိုက်ကာ
ငြိမ်ငြိမ်သာသာ စီးဆင်းနေသည်။ တန်ကြည့်တောင်၏ အခြေမှာ
ယုန်လွတ်ကျွန်း ရှိသည်။ ခြေတံရှည်အိမ်ကလေးများ၊ စိမ်းစိမ်းမြေဖြူ

ရှိသော လယ်ယာများမှာ ရေပြင်ပေါ်တွင် ပေါလောမျောနေသည့် အသွင်ရှိသည်။ လှိုင်းကြက်ခွပ်ကလေးများ တလက်လက် ထနေသော ရောဝတီမြစ် ရေပြင်ပေါ်မှာ ရွက်လွင့်သွားသော လှေနာဝါတို့ကို မြင်တွေ့ရသည်။

အရှေ့ဘက်သို့ မျှော်မှန်းကြည့်မည် ဆိုပြန်လျှင်ကား သစ်ပင်များ အုပ်ဆိုင်းနေသော ဝက်ကြီးအင်း၊ ထိုမှအလွန်တွင် ရွှေစည်းခုံစေတီစသည်များကို မြင်ရသည်။

ခင်စောမူသည် ယင်းသို့သော ရှုခင်းကို သဗ္ဗညုစေတီ၏ ဒုတိယ ပစ္စယံမှ နေကာ ရှုကြည့်နေရဘိသည်သို့ ဖြစ်သည်။ ပုဂံ တစ်ဝိုက်သည်ကား ကြည့်လေရာရာ ဘုရား ပုထိုးတို့ဖြင့် ပြည့်နှက်၍ နေပါသည်။ လှည်းဝင်ရိုးသံ တည်ညံ့ ပုဂံဘုရားပေါင်းဆိုသည့် စကား အတိုင်း လက်ညှိုးထိုး၍ မလွဲနိုင်အောင် ပေါများလှပါသည်။

ဘုရားပုထိုးများ၊ ဟိန္ဒူဘုရားကျောင်းသဏ္ဍာန် ဘုရားကျောင်း အဆောက်အအုံများမှာ နေရာအနှံ့ ဖြန့်ကြက်၍ နေပါသည်။ သူမ၏ ဝန်းကျင်တွင် မဟာဗောဓိ၊ ကန်တော့ပလ္လင်၊ အာနန္ဒာ၊ ရွှေဂူကြီး စသည့် ဘုရားများနှင့် မီးမလောင်ကျောင်း၊ နတ်လှောင်ကျောင်း စသော ဘုရားကျောင်းများကို မြင်တွေ့နေရသည်။

ပုံစံထူးခြားသော ငကျွန်းချောင်း ဘုရားလည်း ရှိသည်။

အချို့သည်လည်း ထုံးရောင်ဖွေးလျက်၊ အချို့လည်း မြေနီရောင်စွေးလျက်၊ အချို့သည်လည်း ရေညှိရောင် ပြေးလျက် ရှိပါသည်။ အစွန်းအချွန် အစွင့်အမြင့်တို့က မြေမှ ထိုးတက်နေကြပါသည်။

ပုဂံရောက်လျှင် ခင်စောမူသည် ကျန်စစ်သား မင်းကြီး၏ ကောင်းမှုတော် အာနန္ဒာ၊ သို့မဟုတ်- အလောင်းစည်သူမင်းကြီး၏ ကောင်းမှုတော် သဗ္ဗညုစေတီများသို့ အလျင်လာတတ်မြဲပင်။ ယင်း

စေတီတော်များ၏ အလယ်ပစ္စယံမှ နေကာ ပုဂံဝန်းကျင်ကို ရှုမောမြီပင် ဖြစ်တော့သည်။

ပုဂံထွန်းကားခဲ့သည်မှာ နှစ်ပေါင်း ခုနစ်ရာ နီးပါးမျှ ကြာခဲ့ပြီ ဖြစ်သော်လည်း ပုဂံမြို့ဟောင်းသည် ထိုစဉ်အခါက ပုဂံ၏ အကြီးအပွား အစည်အပင်ကိုလည်းကောင်း၊ အားမာန်နှင့် တက်ကြွဖွယ် အကြောင်းတို့ကိုလည်းကောင်း၊ သရုပ်သကန် ဆောင်နိုင်ဆဲ ရှိသည်ဟု အထင်ရောက်မိပါသည်။ ပုဂံမြို့ဟောင်းကို မြင်တွေ့ရသည်မှာ အား တက်ဖွယ်လည်း ကောင်းသည်။ ကြည်နူးဖွယ်လည်း ကောင်းသည်။ လွမ်းဆွတ်ဖွယ်လည်း ကောင်းနေပါသည်။ ခင်စောမူသည် အားတက်ခြင်း၊ ကြည်နူးခြင်း၊ လွမ်းဆွတ်ခြင်းကို တစ်လှည့်စီ ခံစားနေရသည်။

အချိန်ကာလမှာ မိုးမကုန်တတ်သေးသဖြင့် ပုဂံသို့ ဘုရားဖူးများ အလာကျလျက် ရှိသည်။ အများအားဖြင့် ဆောင်းဦးပေါက်လောက်တွင် ပုဂံသည် ဘုရားဖူးများဖြင့် စည်စည်ကားကား ရှိတတ်သည်။ ဘုရားပွဲဇော်များလည်း ကျင်းပတတ်သည်။ ခင်စောမူအနေနှင့်ကား ယခု ရာသီကို ပိုမိုနှစ်သက်သည်။ လူသူကင်းရှင်းလျက် စိတ်အေးလက်အေး နေရသောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

ညောင်ဦးတွင် တစ်ရက်နားကြပြီးနောက် ခင်စောမူတို့ ပုဂံသို့ လာခဲ့ကြသည်။ ပုဂံတွင် ရက်အတန်ကြာ နေထိုင်ကြမည် ဖြစ်သည်။

ခင်စောမူသည် အနောက်မြောက်ဘက် ပစ္စယာမှ နေကာ တန့်ကြည့်တောင်နှင့် ၎င်းအခြေမှ ရောဝတီမြစ်ပြင်ကို ငေးကြည့်နေသည်။ ယခုအခါ သူမသည် ပစ္စယာကို တစ်ပတ် ပတ်မိပြီး ဖြစ်သည်။ စိမ်းစိုသော ယုန်လွတ်ကျွန်းကို ငေးလို၍ သည်နေရာကို ရွေးချယ် ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ချယားသီး၏ အရိပ်ကျနေသဖြင့် နေရောင်မှ အကာအကွယ် ရနေသည်။

www.burmeseclassic.com

ဖေဖေ၊ ကိုကိုလွင်နှင့် ဒေါ်စောမြင့်တို့က တည်းခိုအိမ်မှာ ရှိနေကြသည်။ ခင်စောမူသည် ၎င်းတို့အား အသိမပေးဘဲ အလစ်တွင် ထွက်လာခဲ့သည်။ အသိပေးခဲ့လျှင် တားမြစ်နေမည် အမှန်ပင်။ ပုဂံတွင် ခင်စောမူ၏ ခြေရာမှာ ထပ်၍ နေလောက်ပြီ ဆိုခြင်းကို သိလျက်နှင့် တားမြစ်တတ်ကြသည်။ ဖြစ်၍ လစ်ထွက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

သဗ္ဗညုဘုရား၏ အလယ်ပစ္စယာမှာ လူရှင်းနေသည်။ မိမိတစ်ယောက်တည်း ရှိသည့်အသွင် ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း အင်္ဂတေပေါ်မှ ရုပ်တိုက်၍လာသော ခြေသံကို ခင်စောမူ အလွယ်တကူ ဂရုပြုမိခြင်း ဖြစ်မည်။ သူမ၏ နောက်ကျောဘက်ဆီမှ ခြေသံပေါ်လာသဖြင့် လှည့်ကြည့်လိုက်မိသည်။

မိမိအား မြင်တွေ့လိုက်ရသောကြောင့် အံ့အားသင့်သွားသော လူရွယ်တစ်ယောက်ကို မြင်ရသည်။ သူမအား စူးစိုက်ကြည့်နေသော မျက်နှာမှာ အပြောင်းအလဲ ဖြစ်သွားသည်။

“ဟင်... မစောလတ်”

သူ့ထံမှ အသံပေါ်လာသည်။ သည်အမည်ကို ခေါ်ဆိုသံကြားရသောအခါ အလယ်ပစ္စယာသို့ တက်ရောက်လာသူမှာ မည်သူမည်ဝါဟူ၍ ရုတ်ခြည်းမှာပင် မှတ်မိလိုက်သည်။ မှတ်မိသည်နှင့် တစ်ဆက်တည်းမှာပင် ခင်စောမူ၏ ရင်မှာ အခုန်မြန်လာသည်။ မောင်မောင်ကြီးနှင့် ရုတ်တရက် ရင်ဆိုင်တိုးရတော့မည်ဆိုသောအခါ အားငယ်ပျော့ညံ့သော စိတ်က အလိုလို ဝင်လာလေတော့သည်သာပင်။

ခင်စောမူသည် သူမအပါးသို့ ချဉ်းကပ်လာသော မောင်မောင်ကြီးအား ထိတ်လန့်တကြား ကြည့်နေမိသည်။ မည်သို့မျှ ရှောင်လွှဲ၍ ရနိုင်တော့မည် မဟုတ်ကြောင်း သိနေသောကြောင့်သာ ငြိမ်သက်နေ

လိုက်ရသည်။ စင်စစ်တွင် ခင်စောမူသည် မောင်မောင်ကြီး၏ မျက်မှောက်မှ ငှက်များလို အတောင်ဖြန့်၍ ပျံပြေးချင်သည်။ မြေကို ခွဲလျက် ဝင်ရောက် ပုန်းအောင်းလိုစိတ် ပေါ်ပေါက်လာမိလေသည်။ မောင်မောင်ကြီးသည် ခင်စောမူနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်၍ ရပ်လိုက်သည်။

“မစောလတ်ကို ဒီနေရာမှာ တွေ့ရလိမ့်မယ်လို့ မမျှော်လင့်ခဲ့ဘူး၊ ထင်လဲ မထင်ခဲ့ဘူး၊ မစောလတ်ကော ကျွန်တော်နဲ့ ဒီမှာ လာတွေ့မိမယ်လို့ မျှော်လင့်မထားဘူး မဟုတ်လား”

သူက ရင်းရင်းနှီးနှီး အမူအရာဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့...၊ ကျွန်မလဲ တွေ့ရလိမ့်မယ်လို့ မမျှော်လင့်ပါဘူး” ဟူသော စကားသည် ခင်စောမူ၏ နှုတ်မှ ထစ်ငေါ့စွာ ထွက်သွားသည်။

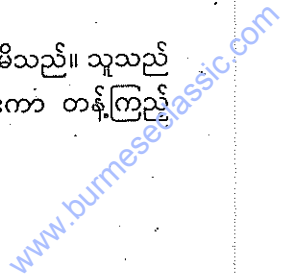
“ဒါဆိုရင် ကံကြမ္မာကိုက မစောလတ်နဲ့ ကျွန်တော့်ကို တွေ့ရကြိုရအောင် ဖန်တီးပေးလိုက်တာပဲ ဖြစ်မှာပါ မစောလတ်၊ ကဲ...ပြောပါဦး မစောလတ်ရယ်...၊ ကျွန်တော်နဲ့ အခုလို မမျှော်လင့်ဘဲ လာတွေ့ရတော့ မစောလတ် ဝမ်းမသာမိဘူးလားဟင်...”

မောင်မောင်ကြီးက ခင်စောမူ၏ မျက်နှာကို စူးစိုက်စွာ ကြည့်ရင်းက မေးပါသည်။

“ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့...၊ ကျွန်မလဲ ဝမ်းသာပါတယ်”

စောစောကလိုပင် သည်စကားစုကလည်း ထစ်ငေါ့စွာ ထွက်သွားပြန်သည်။

မောင်မောင်ကြီးက ကျေနပ်သလို ပြုံးလိုက်မိသည်။ သူသည် ခင်စောမူ၏ မျက်နှာပေါ်မှ အကြည့်ကို ရုပ်သိမ်းကာ တန့်ကြည့်တောင်ဘက် လွှဲပြောင်းလိုက်သည်။

“မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့ရတယ်လို့ ပြောမယ့်သာ ပြောရတာပါ မစောလတ်ရယ်၊ စင်စစ်မှာတော့ မစောလတ်ကို ကျွန်တော် မျှော်ခဲ့ရတာ၊ စောင့်ခဲ့ရတာ အနှစ်လေးဆယ် ရှိပါပြီ၊ အနှစ်လေးဆယ်လုံးလုံး စောင့်ခဲ့ မျှော်ခဲ့ရတာပါ မစောလတ်”

မောင်မောင်ကြီးက တစ်ကိုယ်တည်း ပြောသလို ညည်းပြောပြောလိုက်သည်။ ခင်စောမူသည် ယင်းစကားကြောင့် ခူးများပင် ညွတ်ခွေ၍ ကျရတော့မည့်နှယ် ခံစားရသည်။ ရင်မှာလည်း ထိတ်၍ ခုန်၍ လာလေပြီ။

သည်စကားသည် ယခုလိုအခါ၌ ခင်စောမူ မကြားလိုသည်ကား အမှန်ပင်။ အဘယ်ကြောင့်ဟူ၍ မရေရာသော်လည်း အကြောင်းအမျိုးမျိုးကြောင့်ပင် ယင်းစကားမျိုးကို နားက မခံသာအောင် ဖြစ်သည်။ မကြားဝံ့ မကြားရဲအောင် ရှိရသည်။

အထူးသဖြင့် အဖော်မပါဘဲ တစ်ကိုယ်တည်း ရှိနေစဉ်မှာ ဖြစ်သောကြောင့် ပို၍ အားငယ်မိသည်လား မပြောတတ်ပေ။

သို့ရာတွင် မရဲသော်လည်း ပြေးခဲ့စေ ဟူသော စကားလိုပင် ခင်စောမူသည် မိမိကိုယ်ကို အားပေးလျက် မောင်မောင်ကြီးကို ပြန်ပြောမိသည်။

“ဒီမယ် ကိုမောင်မောင်ကြီး၊ အဓိပ္ပါယ်မဲ့စကားတွေကို ကျွန်မ ရှေ့မှာ မပြောဖို့ တောင်းပန်ပါတယ်၊ စပြီး တွေ့တဲ့နေ့က ပြောခဲ့သလို ကျွန်မဟာ မစောလတ် မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ယုံပါ၊ ရှင်...အမှတ် မှားတာ ဖြစ်ကောင်းဖြစ်မယ် ထင်ပါတယ်၊ ကျွန်မ နာမည်ဟာ ခင်စောမူပါ၊ ကျွန်မကို ခင်စောမူအနေနဲ့ပဲ ဆက်ဆံစေချင်ပါတယ် ကိုမောင်မောင်ကြီး”

ခင်စောမူ စကားကြောင့် မောင်မောင်ကြီးက တစ်ဘက်သို့ ပြန်လှည့်လာသည်။ သူက အမျိုးသမီး၏ မျက်နှာကို အကဲခတ်သလို ကြည့်လိုက်ပါသည်။

“ဘာလဲ မစောလတ်၊ မစောလတ်ဟာ ခုအထိ အတိတ်က အကြောင်းအရာတွေကို ပြန်တွေးလို့ မရသေးဘူး၊ မစောလတ်ရဲ့ အသိမှာ ဒါတွေဟာ ခုအထိ ပေါ်မလာသေးဘူး ဆိုတဲ့ သဘော လားဟင်...”

သူ့အမေးကို ခင်စောမူ မဖြေတတ်။

“မစောလတ်မှာ မေ့လျော့တတ်တဲ့ အကျင့်က ခုထိ ရှိနေတုန်းပဲကိုး...၊ တကယ်တော့ မစောလတ်ရယ်... တခြားဟာတွေကို ထားပါ၊ မစောလတ်အတွက် စိန်စားပြီး အသက်ကို အဆုံးရှုံးခံခဲ့တဲ့ မောင်မောင်ကြီး တစ်ယောက်ကိုတော့ဖြင့် မေ့လျော့ဖို့ မသင့်ပါဘူး၊ မေ့မထားထိုက်ပါဘူး”

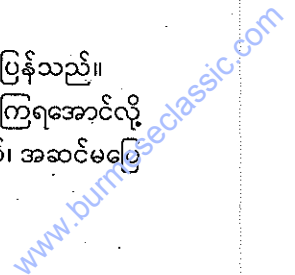
မောင်မောင်ကြီး စကားကြောင့် ခင်စောမူ၏ မျက်ဝန်းအစုံမှာ ဖြူးကျယ်သွားသည်။ အံ့ဩမှုတင်မက ထိတ်လန့်မှုပါ ရောစွက်ပါဝင်နေသော အကြည့်ဖြင့် မောင်မောင်ကြီးအား ကြည့်မိသည်။ မောင်မောင်ကြီးက သူမအား မပွင့်တပွင့် ပြုံးလျက် ကြည့်နေကြောင်း မြင်ရပါသည်။

ခင်စောမူ မျက်လွှာ ချလိုက်ရသည်။

ယခုအခါ သူမ မျက်စိတွင် ညောင်ဦးသုသာန်မှာ တွေ့ခဲ့ရသော အုတ်ဂူကို မြင်ယောင်လာမိပါသည်။ ယင်း အုတ်ဂူပေါ်မှ စာတန်းမှာ စိတ်အသိ၌ ပေါ်လာသည်။

မောင်မောင်ကြီးထံမှ စကားသံများ ပေါ်လာပြန်သည်။

“ကျွန်တော်တို့ချင်း တမလွန်ဘဝမှာ ပြန်ပြီး ဆုံကြရအောင်လို့ ကတိစကား ထားခဲ့တာကို မေ့သွားပလား မစောလတ်၊ အဆင်မပြေ

နိုင်ကြတဲ့ ဘဝကို စွန့်ပြီး နောင်တစ်ဘဝမှာ ပြန်လည်ဆုံတွေ့ပါရစေ သားလို့ ရွှေစည်းခုံဘုရားမှာ ဆုတောင်းခဲ့ကြတာကို မမေ့သင့်ပါဘူး မစောလတ်ရယ်၊ နှစ်ယောက်သား အတူတူ ဆုယူပြီး ညောင်ရေအိုး ရေသောက်ခဲ့တာများ တစ်ပိုင်းတစ်စလောက်တောင်မှ အမှတ်မရတော့ ဘူးလား၊ အဲဒီနောက် မစောလတ်ဟာ နတ်သမီးကမ်းပါးကနေ လျှောက်ကျသွားခဲ့ပါတယ်၊ ကိုယ်ကတော့ အိမ်မှာတင်ပဲ စိန်စားပြီး အသက်အသေခံခဲ့ပါတယ်၊ ဒီအဖြစ်အပျက်ဟာ နှစ်ပေါင်းလေးဆယ် ကြာခဲ့ပြီဆိုပေမယ့် ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာတော့ မနေ့တစ်နေ့က ဖြစ်ပျက် ခဲ့ရသလိုပဲပဲ မစောလတ်၊ မနေ့တစ်နေ့ကမှ ဖြစ်ပျက်ခဲ့ရသလိုပဲ”

မောင်မောင်ကြီး၏ အသံမှာ လှိုက်လှဲနေသယောင် ကြေကွဲ နေသယောင် ဆို့နှင့်နေသယောင် ထင်ရသည်။

ခင်စောမူ၏ ရင်မှာလည်း ယင်းကြေကွဲမှု၊ လှိုက်လှဲမှု၊ ဆို့နှင့်မှုတို့ ကူးစက် ဝင်ရောက်လာသည်သို့ ဖြစ်ပါသည်။ နှလုံးသွေး လည်ပတ်မှု အရှိန်အဟုန် မြန်ဆန်လာသည်။ သို့နှင့်အမျှ ရင်အတွင်းမှာ ပူလောင် ပြင်းပြလာသည်။

ခင်စောမူ၏ နှုတ်ခမ်းလွှာများမှာ တဆတ်ဆတ်တုန်လာသည်။ မျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည်ကြည် ခိုသီးလာသည်။ စိတ်အတွေးမှာလည်း ဗလောင်ဆန်နေပြီ ထင်သည်။

ဒေါ်စောမြင့် ပြောခဲ့သော စကားများက အမှတ်ရစရာ ဖြစ် လာသည်။ ဒေါ်စောလတ် တစ်ယောက် နတ်သမီးကမ်းပါးမှ ခုန်ချ ကာ အသက်စွန့်လွှတ်ခဲ့သည်ဟု ဒေါ်စောမြင့် ပြောခဲ့သည်ကို ယခု မောင်မောင်ကြီးက အတည်ပြုချက် ထုတ်နေပါပြီကော။

“မစောလတ် အမှတ်ရစ ပြုလာပလားဟင်...၊ အတွေးမှာ တရေးရေး ပေါ်မလာဘူးလား”

ပြီးစာပေ

မောင်မောင်ကြီး အမေး...။
ခင်စောမူသည် မောင်မောင်ကြီး၏ မျက်ဝန်းအတွင်း စူးစိုက် ကြည့်မိသည်။ သူ၏ မျက်ဝန်းများမှာ တစ်စုံတစ်ရာအတွက် ဆွဲဆောင် ညှို့ငင်နေသည့်နယ် ဖြစ်တော့သည်။ ထို့ကြောင့် ခင်စောမူက ချက်ချင်း မျက်လွှာချ ပစ်မိသည်။

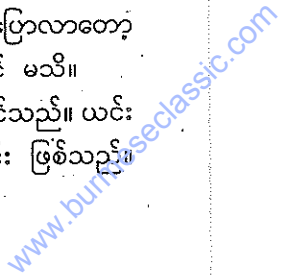
မောင်မောင်ကြီးက စကားဆက်ပါသည်။

“ကျွန်တော်ဟာ ဒီအကြောင်းတွေကို ငယ်ငယ်ကတည်းက ပြောတတ်ခဲ့ပါတယ် မစောလတ်၊ ကျွန်တော့်အဘိုးက ကျွန်တော့်ကို လူဝင်စားလို့ ပြောခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော့်စိတ်အသိမှာ ဒီအကြောင်းအရာ တွေဟာ အလိုလို ဝင်လာပါတယ်၊ ကျွန်တော်ဟာ မောင်မောင်ကြီး အဖြစ်ကနေ လူဝင်စားဖြစ်လာရတယ်ဆိုရင် မစောလတ်ဟာလဲ တစ်နေရာမှာ လူဝင်စား ပြန်ဖြစ်တန်ကောင်းရဲ့လို့ ထင်ခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော့်အသက်ဟာ အခု နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ် ရှိခဲ့ပြီ မစောလတ်၊ ကျွန်တော်ဟာ လူမှန်း သိတတ်စ အရွယ်ထဲက မစောလတ်ကို ရှာဖွေခဲ့ပါတယ်၊ အခုမှပဲ လာပြီး တွေ့ရတယ်လို့ ဆိုရလိမ့်မယ် ထင်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် မစောလတ်နဲ့ တွေ့ဖို့ စောင့်ခဲ့ရတာတော့ အနှစ်လေးဆယ် ရှိပါပြီ၊ အခုဆိုရင် အနှစ်လေးဆယ် ပြည့်ခဲ့ပါပြီ မစောလတ်ရယ်”

မောင်မောင်ကြီး၏ တိကျသေချာလှသော စကားများကြောင့် ခင်စောမူသည် မျက်တောင်ခတ်ရန် လှုပ်ရှားရန် မေ့လျော့နေသူပမာ နားစိုက်ထောင်နေမိသည်။ သည်မျှ တိတိကျကျကြီး ပြောလာတော့ လည်း ခင်စောမူအနေနှင့် မည်သို့ ပြန်ပြောရမည်ပင် မသိ။

ရင်မှာ ဝေဒနာတစ်ခုကို ခံစားနေရသည်ဟု ထင်သည်။ ယင်း ဝေဒနာကား အလွန်အမင်း စိတ်ကျဉ်းကျပ်လာမိခြင်း ဖြစ်သည်။

ပြီးစာပေ

မောင်မောင်ကြီး၏ မျက်မှောက်မှ ထွက်ပြေးလိုသော ဆန္ဒသာလျှင် ရှိပါသည်။

မောင်မောင်ကြီးထံမှ ထပ်မံကြားသိရသည့် အကြောင်းအရာများကို နားထောင်ရန် မဝံ့မရဲ ဖြစ်မိသည်။ သည့်ထက်ပို၍ သိရှိလာလျှင် သည့်ထက်ပို၍ လှိုက်လှဲစွာ ခံစားရမည်ကို ကြောက်နေမိသည်။

ထို့ကြောင့်ပင် ခင်စောမူသည် ခြေလှမ်းပြင်လိုက်သည်။

မောင်မောင်ကြီးက ခင်စောမူ၏ လှုပ်ရှားမှုကို သိရှိလိုက်သလို ဆိုပါသည်။

“ဘယ်လိုလဲ မစောလတ်၊ ပြန်တော့မလို့လားဟင်...”

ခင်စောမူက သူ့အမေးကို ဦးစွာ ခေါင်းညိတ်၍ အဖြေပေးပါသည်။

“ဟုတ်ကဲ့...၊ ကျွန်မအဖို့ ပြန်တာ အကောင်းဆုံး နေမှာပါပဲ ကိုမောင်မောင်ကြီး”

“ကျွန်တော့်အနေနဲ့ကတော့ မစောလတ်ကို ဒီမှာ ခဏနေစေချင်ပါသေးတယ်”

ခင်စောမူသည် မောင်မောင်ကြီး၏ မျက်နှာကို တောင်းပန်သော အမူအရာဖြင့် ကြည့်မိသည်။

“ကျွန်မကို ခွင့်ပြုပါတော့ ကိုမောင်မောင်ကြီး” ဟု အနူးအညွတ် ခွင့်တောင်းမိလျက်သား ဖြစ်နေသည်။

မောင်မောင်ကြီးက သက်ပြင်းရှိုက်လိုက်ပါသည်။

“ကောင်းပါပြီလေ၊ မစောလတ် ပြန်ချင်ပြန်ပါ။ ဒါပေမယ့်... တစ်ခုတော့ မှာလိုက်ပါရစေလား မစောလတ်ရယ်...၊ ကျွန်တော် မစောလတ်နဲ့ စကားတွေ ပြောချင်တယ်၊ မစောလတ်ကို ထပ်ပြီး

တွေ့ချင်ပါတယ်၊ ဒီအခွင့်အရေးကို မစောလတ်အနေနဲ့ ပေးစေချင်ပါတယ်”

ခင်စောမူသည် မောင်မောင်ကြီးကို ဘာမျှ ပြန်မပြောမိပေ။ မျက်လုံးရွဲကြီးများဖြင့်သာ တစ်ချက်မျှ စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီးနောက် သူ့ရှေ့မှောက်မှ ထွက်ခဲ့သည်။ သူ့အပါးမှ ခွါခဲ့သည်။ စိတ်မှာ အကျဉ်းထောင်မှ လွတ်မြောက်လာသည်ဟု ထင်မိသည်။

ဥမင်လမ်းကို အပြေးတစ်ပိုင်း ဆင်းမိသည်။ မုခ်ဦးကို အလျင်စလို ဖြတ်မိသည်။ ရှေ့နောက်နှင့် ဝဲယာကိုလည်း မကြည့်မိ၊ တည်းခိုအိမ်သို့ ရောက်လိုစိတ်သာလျှင် စောနေသည်။

တည်းခိုအိမ်သို့ မရောက်မီ လမ်းမှာ အကြိုထောက်လာသော ကိုကိုလွင်နှင့် ဆုံရပါသည်။ ကိုကိုလွင်ကို မြင်ရသောအခါ အားကိုးရသည့်ပမာ ခံစားရသည်။

ကိုကိုလွင်က မေးသည်။

“မူ့ကို မတွေ့တာနဲ့ ဦးက ကိုယ့်ကို ရှာခိုင်းလိုက်တယ်၊ မူဘယ်တွေ လျှောက်သွားနေတာလဲဟင်...”

“ဘယ်မှ မသွားပါဘူး ကိုကိုလွင်၊ သဗ္ဗညုတင်ပါ”

“သွားမယ်ဆိုရင်လဲ သွားမယ့်အကြောင်း ပြောရောပေါ့၊ အခုတော့ ဘာမှန်းမသိ ညာမှန်းမသိနဲ့၊ ကျန်ခဲ့တဲ့လူတွေ စိတ်ပူအောင် အတော်လုပ်တဲ့ မိန်းကလေးပဲကွယ်”

ကိုကိုလွင်က ခင်စောမူကို အပြစ်တင်နေသည်။

ခင်စောမူသည် ကိုကိုလွင်ကို အချေအတင်မပြောဘဲ နေလိုက်ပါသည်။ ခင်စောမူသည် တည်းခိုအိမ်သို့ ရောက်အောင် ခြေလှမ်းကို

www.burmeseclassic.com

မြန်မြန်ဆန်ဆန် လှမ်းမိသည်။ ကိုကိုလွင်ပင် မနည်းမှီအောင် လိုက်ယူရသည်။

သို့ဖြင့် တည်းခိုခန်းသို့ ရောက်လာသည်။

ညှို့ခန်းမှာ ဖေဖေ ရှိသည်။ ဖေဖေသည် စစ်တုရင်ခုံမှာ ထိုင်နေခြင်းဖြစ်ရာ စောစောပိုင်းက ကိုကိုလွင်နှင့် စစ်တုရင် ထိုးနေပေလိမ့်မည်ဟု စဉ်းစားမိသည်။ ခင်စောမူ ဝင်လာသောအခါ စစ်တုရင်ကွက်မှ မော်ကြည့်သည်။

ခင်စောမူသည် ဖေဖေအား နှုတ်မဆက်အားဘဲ မီးဖိုခန်းသို့ ဝင်ခဲ့သည်။

ထမင်းစားပွဲပြင်နေသော ဒေါ်စောမြင့်အပါးမှာ ရပ်မိပါသည်။ ဒေါ်စောမြင့်က ခင်စောမူ အပြင်သွားခြင်းနှင့် စပ်လျဉ်း၍ မေးမြန်းသည်။ တော်ရုံ လျော်ရုံသာ အဖြေပေးမိသည်။

ထို့နောက် ခင်စောမူသည် ဒေါ်စောမြင့်အား သူမ သိလိုရာကို မေးသည်။

“ဒီမယ် မူကို တစ်ခုပြောပြစမ်းပါ ဒေါ်ဒေါ်မြင့်၊ ဒေါ်စောလတ်နဲ့ ချစ်ကြိုက်ခဲ့တယ်ဆိုတဲ့ မောင်မောင်ကြီးဟာ အဆိပ်သောက်ပြီး သူ့ကိုယ်သူ သတ်သေခဲ့သလားဟင်...”

ဒေါ်စောမြင့်က ခင်စောမူ၏ မေးခွန်းကို အဖြေပေးရန် နေ့ဝင်နှေးသည်။

သူမက အတိတ်ကို ပြန်တွေးရ ခေါ်ရသေးဟန် တူသည်။ အတန်ကြာမှ အဖြေပေးပါသည်။

“ဟုတ်တယ် မူ၊ ဒေါ်ဒေါ်မြင့် မှတ်မိသေးတယ်၊ ဒေါ်စောလတ် ဆုံးလို့ ခုနစ်ရက်အကြာလောက်မှာပေါ့၊ စိန်နဲ့ သံပရာ သောက်ပြီး သေခဲ့တာပဲ”

ခင်စောမူ၏ မျက်နှာကလေးမှာ သွေးဆုတ်ဖြူရောင်သွားသည်။ မရေမရာ သိထားရသမျှမှာ ယခုမှ အတည်ဖြစ်သွားဟန်ဖြင့် ယုံကြည်စိတ်ပေါ်ပေါက်လာသည့် အသွင်မျိုး ဖြစ်ပေါ်လာသည်။

ခင်စောမူသည် တစ်ယောက်တည်း ပြောသလို ပြောမိသည်။

“သူဟာ တကယ်တမ်း ကိုမောင်မောင်ကြီး ဝင်စားတာများလား မသိဘူး”

ခင်စောမူ၏ စကားကို ဒေါ်စောမြင့် နားစွန်နားဖျား ကြားလိုက်ရဟန် တူသည်။

“ဘယ်သူလဲ မူ၊ ဘယ်သူ့ကို ပြောတာလဲ”

ဟု အလောတကြီး မေးသည်။

ဒေါ်စောမြင့်သည် ခင်စောမူ၏ ပြဿနာနှင့် စပ်လျဉ်းပြီး အရင်းအမြစ်ကို မသိသေးပေ။

“လူတစ်ယောက်ပဲ ဒေါ်ဒေါ်မြင့်၊ သူက သူ့ကိုယ်သူ မောင်မောင်ကြီး ဝင်စားတာပါလို့ ပြောတယ်၊ အစပိုင်းကတော့ မူ့အနေနဲ့ လူဝင်စားဆိုတာကို မယုံပါဘူး၊ သူ့ကို ဒဏ်ရာ အနာတရ ဖြစ်အောင် လုပ်ခဲ့မိတဲ့အတွက် အားတုံ့အားနာ ဖြစ်ခဲ့ရတာလောက်ပါပဲ၊ အခုတော့ သူ့စကားကိုပဲ ယုံစားရမလို ဖြစ်နေပြီ ဒေါ်ဒေါ်မြင့်၊ သူဟာ အတိတ်က အဖြစ်အပျက်တွေကို တိတိကျကျ ပြောနိုင်တာတွေ့ရတယ်၊ ဒါထက် ဒေါ်ဒေါ်မြင့် လူဝင်စားရှိတယ်ဆိုတာ ယုံသလားဟင်...”

ခင်စောမူ၏ အမေးကို ဒေါ်စောမြင့်က ခေါင်းညိတ် အဖြေပေးသည်။

“ခေတ်ပညာ မတတ်လို့ ခေတ်မမှီဘူး၊ အယူသည်းတယ်ပဲ ဆိုချင်ဆို၊ ဒေါ်ဒေါ်မြင့်တော့ လူဝင်စားရှိတယ်ဆိုတာ ယုံတယ် မူ”

ခင်စောမူ၏ မျက်နှာကလေးမှာ တွေ့တွေ့ဝေဝေကလေး ဖြစ် သွားသည်။ ညှိုးညှိုးငယ်ငယ် အသွင်သဏ္ဍာန်သို့ တစ်မဟုတ်ချင်း ကူးပြောင်းသွားသည်။

“ဟုတ် မဟုတ်တော့ မပြောတတ်ဘူး၊ စကားကြိုလို့ ပြောရ ဦးမယ်၊ မူ...ငယ်ငယ်တုန်းက မူ့ကို ဒေါ်စောလတ် ဝင်စားတာလို့ အားလုံးက ထင်ကြတယ်၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ မူ့ရုပ်ရည်က ဒေါ်စောလတ်နဲ့ တစ်ပုံစံတည်းပဲကိုး...၊ သိပ်ပြီး တူတာပဲ၊ အမျိုးထဲ မှာလဲ အခုနေဆိုရင် မူဟာ အလှဆုံးပဲ၊ ဟိုတုန်းကလဲ ဒေါ်စောလတ်ဟာ အလှဆုံးပဲပေါ့ မူ”

ဒေါ်စောမြင့်၏ စကားများကြောင့် ခင်စောမူ၏ မျက်နှာမှာ သွေးတစ်စက်မှ မရှိတော့သလို ဖြစ်သွားသည်။ တစ်ကိုယ်လုံး အေး စက်တောင့်တင်းသွားပါသည်။

လေး

အစပိုင်းကဆိုလျှင် ခင်စောမူသည် မောင်မောင်ကြီးနှင့် ကြိုရ ဆုံရမည်ကို ရင်ဖိုလျက် ရှိလေသည်။ မောင်မောင်ကြီးနှင့် ဆုံရ သည့်အခါ ရင်မှာ လှိုင်းထ၊ ရသည်။ လှိုက်မောရသည်။ ထူးခြား ဆန်းကြယ်၊ အံ့ဩဖွယ် အသွယ်သွယ်ကို ပေးစွမ်းနိုင်သည်မှာ မောင်မောင်ကြီးဟူ၍ စိတ်ထဲတွင် စွဲမှတ်ထားမိလေသည်။

ယခုမူ သည်သို့ မဟုတ်ချေပြီ။

ပုဂံတွင် ရှိနေသော ရက်များအတွင်း အချိန်ရှိသရွေ့ မောင်မောင် ကြီးနှင့် ကြိုချင်သည်။ ဆုံချင်သည်။ ယခုအခါ မောင်မောင်ကြီး ပြောကြားလာမည့် လူဝင်စား ပြဿနာ၊ ဒေါ်စောလတ်၏ အကြောင်း စသည်တို့ကိုလည်း ကြားလိုလျက် ရှိပါသည်။

မောင်မောင်ကြီးနှင့် သဗ္ဗညုဘုရားပစ္စယာတွင် ဆုံခဲ့ပြီးနောက် ခင်စောမူသည် သဗ္ဗညုဘုရားသို့ မရောက်ဖြစ်တော့ချေ။

ပုဂံသို့ ရောက်လာပြီဆိုလျှင် ဖေဖေတွင် အစီအစဉ်တွေ အများကြီး ရှိလာတော့သည်။ ဖေဖေသည် ပုဂံသို့ ရောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ပထမနေ့မှာ မေမေဘက်မှ ဆွေမျိုးများ၊ အသိအကျွမ်းများထံ အလည်အပတ် သွားတတ်သည်။ ပြီးလျှင်မူ ဘုရားများသို့ တစ်ဆူပြီး တစ်ဆူ လှည့်လည် ဖူးမြော်တတ်သည်။

ဖေဖေသည် ပုဂံသို့ ယခုလို မိုးကုန်ကာနီးမှာ ရောက်လိုသည်ဟု ပြောပြလေ့ရှိသည်။ မိုးဥတုကလည်း မကုန်တတ်သေး။ ဆောင်းဥတု သို့လည်း မဝင်တတ်သေး။ မိုးနှောင်း ဆောင်းဦး စပ်ကူး မပ်ကူး ကာလဝယ် ပုဂံဝန်းကျင် ကောင်းကင်အထက်၌ တိမ်သားထုတို့ မြူးချင်တိုင်း မြူးနေတတ်ပေသည်။

တိမ်တောင်တိမ်လိပ်တို့သည် တစ်ခါတစ်ရံတွင် ရွှေစည်းခုံ စေတီအား ဦးတိုက်နေတတ်ကြသည်။ တစ်ခါတစ်ရံလည်း အာနန္ဒာ စေတီ၏ ချယားသီးအနီး၌ လွင့်ပါးနေတတ်ကြသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ သဗ္ဗညုစေတီအထက်၌ တွဲရစ်ခိုတွဲ နေတတ်ကြသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ တွင်မူ ဓမ္မာရုံကြီး နောက်ဘက်၌ တစ်ပိတစ်ပိုင်း ပေါ်နေတတ်ကြသည်။ တစ်ခါတစ်ရံလေတွင်မူ တူရွင်းတောင်မှာ တန်းစီနေတတ်ကြပေသည်။

သို့ဖြင့် ယင်းသို့သော ရာသီ၌ ပုဂံမြို့ကို ကြည့်မြင်ရသည်မှာ တိမ်သားထုကပင် ဘုရားပုထိုးအပေါင်းကို ဝပ်စင်း ခ၊ညောင်းလျက် ဦးညွတ်ပူဇော်နေသည်ဟု ထင်မှတ်စရာ ဖြစ်နေပေသည်။

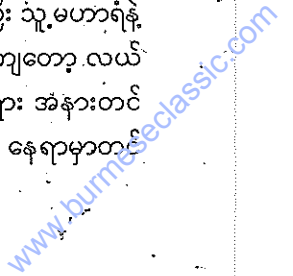
အကယ်၍ အချိန်သာ ရမည်ဆိုပါက ဖေဖေအနေနှင့် ကျောက်ပန်းတောင်းဘက်မှ လာရောက်လိုစိတ် မရှိ။ မန္တလေးမှနေ၍ သင်္ဘောနှင့် စုန်ဆင်းလိုသော ဆန္ဒများသာ ရှိသည်ကို ခင်စောမူ သိထားသည်။

“မန္တလေးကနေ ရောဝတီမြစ်ကြောင်းအတိုင်း စုန်ဆင်းလာခဲ့ရင် ညောင်ဦးရောက်တော့မယ်ဆိုတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် နတ်သမီးကမ်းပါး ဖွေးဖွေးကြီးတွေကို ဦးဆုံး မြင်ရမယ်၊ ပြီးတော့... ရွှေရောင်ဝင်းလဲ့နေတဲ့ ရွှေစည်းခုံစေတီကို ဖူးမြော်နိုင်တယ်၊ ပုဂံကို ရောက်ရတော့မှာပါကလားဆိုပြီး ရင်မှာ နွေးလာတတ်တယ်”

ဖေဖေက ၎င်း၏ ခံစားချက်ကို ပြောပြသည်။

“ညောင်ဦးကနေ ပုဂံကို သွားတဲ့နေရာမှာလဲ ကားနဲ့ မသွားဘဲ မြင်းလှည်းနဲ့သာ သွားချင်တယ်၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ညောင်ဦးကနေ ပုဂံသွားတဲ့လမ်းတစ်လျှောက်က အလှအပကလေးတွေကို ခံစားချင်လို့ပဲ ဖြစ်တယ်၊ လမ်းမှာ ထနောင်းပင်တွေ အစီအရီ ဖြစ်နေတယ် မဟုတ်လား၊ အဲဒီထနောင်းပင်အထက်က ချိုးကူသံဟာ အညာရဲ့ နှုတ်ခွန်းဆက်တေးပဲ၊ ပုဂံမြို့က ကြိုနေပါတယ်ဆိုတဲ့ နှုတ်ဆက်သံပဲ၊ တစ်ခါတစ်ရံမှာ ဥဩသံသာသာ အေးအေးကလေးကို ကြားနိုင်သေးတယ်။

“နောက်တစ်ခုကတော့ ညောင်ဦး ပုဂံလမ်းပေါ်က ဥပါလီသိမ်တို့၊ ဆပဒစေတီတို့ကို ဖူးနိုင်တဲ့ အခွင့်အလမ်းပဲပေါ့၊ ဥပါလီသိမ်ကို ဝင်ပြီး မျက်နှာကြက်က ပန်းချီလက်ရာကို အေးအေးဆေးဆေး ကြည့်ချင်တယ်၊ ဒီက လွန်ပြန်ရင်လဲ ပြောင်းခင်း၊ ပဲခင်း၊ နှမီးခင်းတွေအကြားမှာ ရှိနေတဲ့ စေတီပုထိုးတွေကို ကြည့်ရမြင်ရတာဟာ အရသာရှိသလိုပဲ၊ တို့များ အောက်အရပ်တွေမှာ မြေပြန့်က ပေါလေတော့ ဘုရားဝတ္ထကမြေဆိုရင် ကျယ်ကျယ်ဝန်းဝန်းယူပြီး သူ့မဟာရံနဲ့ သူ့တံတိုင်းနဲ့ ထားတတ်တယ်၊ မဟုတ်လား၊ ဒီဘက်ကျတော့ လယ်ယာလုပ်လို့ ရတဲ့ မြေပြန့်နည်းလို့လား မသိဘူး၊ ဘုရား အနားတင်ကပ်ပြီး လယ်ယာလုပ်ရတယ်၊ ဘုရားဝတ္ထကမြေလို နေရာမှာတင်

ပြောင်းခင်းတွေ၊ နှမ်းခင်းတွေ၊ ပဲခင်းတွေ စိမ်းမြမြ ရှိနေတာ မြင်ရတော့ အမြင်တစ်မျိုး ဆန်းသလိုပဲပေါ့။”

ဖေဖေသည် ပုဂံနှင့် ပတ်သက်လာလျှင် ထိုမျှအထိ အသေးစိတ် မြင်နိုင်စွမ်းသူ၊ ထိုမျှအထိ ခံစားတတ်သူ ဖြစ်လေသည်။

တစ်ခါတစ်ရံတွင်တော့ ဖေဖေနှင့် လိုက်ရသည်မှာ ပင်ပန်း သည်ဟု မှတ်ယူမိတတ်သေးသည်။

ဖေဖေသည် သရပါတံခါးကိုလည်း အလွတ်မထား၊ သွား၍ ကြည့်တတ်သည်။ နေညိုညိုတွင် ဗူးဘုရားမှ နေပြီး တန့်ကြည့်တောင် ဘက်သို့ ငေးမျှော်ချင်သေးသည်။ ပုဂံသူတို့ ရေချိုးဆင်းသည်ကို မြင်လိုသေးသည်။

ဖေဖေ အဓိကထား၍ ဖူးမြော်လိုသည်မှာ အာနန္ဒာ ဘုရား ဖြစ်သည်။ အာနန္ဒာဘုရားနှင့် စပ်လျဉ်းသော အကြောင်းအရာများ၊ အထောက်အထားများကို ဖေဖေ များစွာ အလေးအနက်ထားရှိပုံရသည်။

ဥပမာ- အာနန္ဒာ ဘုရားသို့ ရောက်ပြီဆိုလျှင် ရှင်အရဟံပုံ၊ ကျန်စစ်သားပုံမှအစ ဖွားတော်မူခန်း ပန်းတံမော့ လက်ရာအလယ်၊ ဗုဒ္ဓဝင် စဉ်ကွင်းအဆုံး အားလုံးကိုပင် မကြည့်ဘဲ မနေနိုင်အောင် ရှိသည်။ မလေ့လာဘဲ မစူးစမ်းဘဲ ပြန်သည်ဟု မရှိ။

အာနန္ဒာမှနေ၍ ရွှေဂူကြီး၊ သဗ္ဗညု၊ ပုထိုးသားများ၊ ကန်တော့ ပလ္လင် စသည်တို့ကို ကူးလိုက်ချင်သည်။ မင်္ဂလာစေတီ၊ မနုဟာ၊ ဓမ္မရုံကြီး၊ စူဠာမဏိ၊ ထီးလို့မင်းလို၊ မင်းအိုချမ်းသာ ဘုရားများသို့ ခုန်လိုက်ချင်သေးသည်။ ထိုမှ အပယ်ရတနာ၊ နဂါးရုံ၊ လောကနန္ဒာတို့ သို့ ပျံလိုက်ချင်သေးသည်။ နန္ဒပညာတွင် နံရံဆေးရေးပန်းချီကို လေ့လာချင်သေးသည်။ ဂူပြောက်ကြီးတွင် ပန်းတော့ကို မြင်ချင်သေး သည်။ ရွှေဖက်လိပ်၊ ငွေဖက်လိပ်တွင် ဖုတ်မြေ စဉ်ကွင်းတို့ကို

ကြည့်လိုက်ချင်သေးသည်။ ငကျွန်းနားဆောင်တွင် စဉ်စိမ်းကို တွေ့လိုက် ချင်သေးသည်။ မြစေတီ၌ ရာဇကုမာရ်၏ ကျောက်စာကို ဖတ်လိုက် ချင်သေးသည်။

ယင်းသို့ဖြင့် ပုဂံသို့ရောက်လျှင် ဖေဖေသည် သူ့အစီအစဉ်နှင့် သူ့ အလောတကြီး ရှိနေသည်ချည်း ဖြစ်ပေသည်။

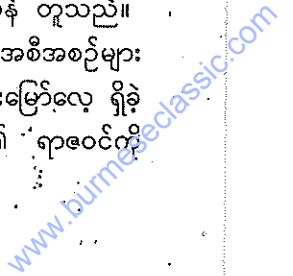
တစ်ခါတစ်ရံတွင် ခင်စောမူက ပြောမိသည်။

“ဒီလောက် ပုဂံကို မကြာခဏရောက်ပြီး အမြဲတမ်းလိုလို လေ့လာနေတာတောင် အားမရနိုင်ဘူးလား ဖေဖေ” ဟူ၍ မေးမိသည်။

“ပုဂံဟာ လေ့လာလေလေ နက်ရှိုင်းလေလေပဲ၊ လေ့လာလို ကုန်နိုင်စရာ မရှိတဲ့ ယဉ်ကျေးမှုသိုက်မြိုကြီးပဲ” ဟု ဖေဖေက ပြန်လည် ပြောဆိုတတ်ပေသည်။

ယခုတစ်ခေါက်တွင်လည်း ဖေဖေသည် ပုဂံ ယဉ်ကျေးမှုကို လေ့လာရန်အတွက် လောဘာတကြီး ရှိနေပြန်လေသည်။ သီရိပစ္စယ ရွာမှာ နားခိုလျက်၊ လောကနန္ဒာ၊ ရွှေဖက်လိပ်၊ ငွေဖက်လိပ်ဘုရားများ၊ စိန်းညက်အစ်မနှင့် ညီမဘုရားများကို နေနေနားနား ဖူးမြော်လိုဟန် တူသည်။ အရှေ့ဖွားစော၊ အနောက်ဖွားစောရွာတို့တွင် ချွေးသိပ်ရင်း ဓမ္မရာဇိက ဆုတောင်းပြည့်နှင့် နန်းတော်ရာဟောင်းဖြစ်သော တမ္ပဝတီ တို့ကို လေ့လာလိုဟန် တူသည်။ ထိုမှနေ၍ ကုန်းတန်းကြီးနှင့် မင်းနန်သူတို့ဘက်သို့ ကူးပြန်ကာ လေးမျက်နှာ၊ ဘုရားသုံးဆူ၊ သဗ္ဗညု နှင့် နန္ဒပညာတို့ကို ကြည့်ညိုလိုဟန် တူသည်။ သည်ကမှ တစ်ဆင့် စူဠာမဏိဘက်သို့ ခြေဦးလှည့်ကာ ပုဂံသို့ ဝင်လိုဟန် တူသည်။

ယခင်က ဆိုလျှင် ခင်စောမူသည် ဖေဖေ၏ အစီအစဉ်များ အတိုင်း မညည်းမညူ လိုက်ပါလျက် ဘုရားစုံကို ဖူးမြော်လေ့ ရှိခဲ့ သည်။ ဘုရားတစ်ဆူသို့ ရောက်လေတိုင်း ၎င်း၏ ရာဇဝင်ကို

ဖေဖေက ခင်းပြတတ်သည်။ ဘုရားဒါယကာများနှင့် စပ်လျဉ်းသော ကြည်နူးဖွယ်၊ နှစ်သက်ဖွယ်၊ ကြေကွဲဖွယ်၊ နာကြည်းဖွယ် အဖြစ်သနစ်များကို ပြောပြတတ်လေသည်။ ဤသည်ကိုပင် ခင်စောမူသည် မရိုးနိုင်သော ဖွဲ့ပြင်အလား နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် နှားထောင်လေ့ ရှိခဲ့သည်။

ယခုမူ ဖေဖေအနေနှင့် ဘုရားဖူး အစီအစဉ်များကို လောဘတကြီး စီစဉ်မှာ စိုးရိမ်သည်။ ယင်းသို့ စီစဉ်ခြင်းဖြင့် ပုဂံတွင် အချိန်ကုန်ကာ ပြန်ရမည့်ရက်သို့ ရောက်လာမည်ကို စိုးလှပါသည်။

သဗ္ဗညုတွင် မောင်မောင်ကြီးနှင့် ဆုံပြီး နောက်တစ်နေ့တွင် မြင်းကပါရွာဘက်သို့ သွားရသည်။ နန်းဘုရားကို ဖူးကြသည်။ မြစေတီသို့ ရောက်လျှင် ရာဇကုမာရ်ကျောက်စာနှင့် စပ်လျဉ်းသော ပုံပြင်သည် ခင်စောမူအဖို့ မရိုးနိုင်သော ပုံပြင်ပင် ဖြစ်လေသည်။ မြစေတီသို့ ရောက်လေတိုင်း ရာဇကုမာရ်မင်းသား၏ ပညာအမြော်အမြင်၊ သဘောထား ကြီးမား မြင့်မြတ်မှုကို အမှတ်ရသည်။

ကြားလိုသေးသည်၊ ပေါက္ကံပြည်၌
နေခြည်ရောင်ဖို့၊ ယာခရီးတွင်
ရွှေချိုးကုသ သာသည်ကို...။

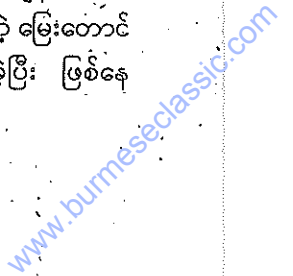
နမ်းလိုသေးသည်၊ ပေါက္ကံပြည်၌
စိတ်ကြည်ရာဇ၊ ကုမာရ၏
မွေးဖုဂဏာ၊ တုံ့ပြန်ပါသည်
မေတ္တာရနံ့ ကြူသည်ကို...။

စသော ဆရာမင်းသုဝဏ်၏ ကဗျာသည် ရင်ထဲ၌ ရိုက်ခတ်လာတတ်မြဲပင် ဖြစ်တော့သည်။

မြစေတီကျောက်စာ၊ သို့မဟုတ်- ရာဇကုမာရ် ကျောက်စာသည် မြန်မာစာ အရေးအသုံး၊ အထုံးအဖွဲ့အရာ၌ ရှေးကျသည်။ မြန်မာစာပေလောက သမိုင်းကို ပြောပြနေသော ကျောက်စာတိုင် ဖြစ်သည်သာမက ယင်းကျောက်စာ ဖြစ်ပေါ်လာခြင်း အကြောင်းမှာလည်း သိင်္ဂီရ ရသ မြောက် အဖြစ်အပျက်တစ်ခု ဖြစ်သည်ဟု ဖေဖေက ပြောပြသည်။

“ရာဇကုမာရ်မင်းသားဟာ ကျန်စစ်သားမင်းရဲ့ ပထမ သားတော်ပဲ။ ကျန်စစ်သားကို အနှော်ရထားမင်းလက်ထက် အိမ်နိမ့်မှာ ရှိတုန်း မင်းကြီး မျက်တော်မူတာနဲ့ ကြောင်ဖြူအရပ်မှာ သွားပြီး ပုန်းအောင်းနေရတုန်း မထီးရဲ့တူမ သမ္ဘူလနဲ့ မေတ္တာမျှရာက မွေးဖွားတဲ့သားဖြစ်တယ်။ အနှော်ရထားမင်းနောက် စောလူးမင်း လက်ထက်မှာ ကျန်စစ်သား ပုဂံကို ပြန်ပြီး မင်းအထံမှာ ခံစားတယ်။ သမ္ဘူလ ကို လက်ဝတ်ရတနာ ပေးခဲ့ပြီး သမီးမွေးရင် လက်ဝတ်တော်ကို ထုခွဲကျွေးမွေးရစ်၊ သားမွေးရင် ပုဂံကို လိုက်ခဲ့လို့ မှာသွားတယ်။ ကျန်စစ်သားနန်းတက်တဲ့အခါမှာ သမ္ဘူလဟာ သားတော် ရာဇကုမာရ်ကို လက်ဆွဲပြီး နန်းတော်ထဲ ဝင်လာတယ်။ အဲဒီအခါ ကျန်စစ်သား မင်းက သမ္ဘူလကို တြိလောကဝင်သကာဒေဝီ ဘွဲ့မည်ပေးပြီး မိဖုရားမြှောက်တယ်။ သားတော် ရာဇကုမာရ်ကို အရောက်နှောင်းတဲ့အတွက် ဝေယျခေတ္တရာဘွဲ့ ပေးပြီး တောင်စဉ် ခုနစ်ခရိုင်ကိုသာ စားစေတယ်။ အရောက်နှောင်းတယ် ဆိုတာကတော့ အဲဒီအချိန်မှာ ကျန်စစ်သား မင်းက သမီးတော် ရွှေအိမ်သည်နဲ့ မွန်မင်းသားက ဖွားတဲ့ မြေးတောင် အလောင်းစည်သူကို ဘိသိက်သွန်းပြီး မင်းမြှောက်ခဲ့ပြီး ဖြစ်နေလို့ပဲ”

ဖေဖေက ရှင်းပြသည်။

“ရာဇကုမာရ်မင်းသားဟာ သားတော်အကြီးအဦး ဖြစ်ပေမယ့် ထီးနန်းနဲ့ လွဲခဲ့ရတယ်။ မင်း မဖြစ်လိုက်ဘူးပေါ့၊ ဒါပေမယ့် ခမည်းတော်အပေါ်မှာ အမျက်သိုခြင်း၊ ရန်ငြိုးပွဲခြင်း မရှိခဲ့ဘူး၊ ဒါဟာ ရာဇကုမာရ်မင်းသားရဲ့ မွန်မြတ်တဲ့ စိတ်ထားပဲ။ အဲဒီအချိန်က အခြေအနေတွေကို ပြန်ကြည့်ရင် အလောင်းစည်သူ နန်းတက်တာ အဓိပ္ပာယ် အများကြီး ရှိတယ်။ စောလူးမင်းရဲ့ လက်ထက်မှာ ပဲခူးစား ငရမန်က ပုန်ကန်ခဲ့တယ်။ ပြည်တော်သာကျွန်းမှာ စစ်ပွဲတစ်ပွဲကို တိုက်တယ်။ စောလူးမင်း အဖမ်းခံရတယ်။ ပုဂံသားတို့ စစ်ရှုံးခဲ့တယ်။ ငရမန်ဟာ အခု မြင်းကပါထိ တက်လာပြီး ပုဂံကို ရထားတယ်။ ကျန်စစ်သားက အညာက နေပြီး ခုခံတယ်။ စစ်တစ်ပွဲ တိုက်ရပြန်တယ်။ အဲဒီတိုက်ပွဲမှာတော့ ငရမန်ရဲ့ တပ်ရှုံးပြီး ငရမန် ကျခဲ့တယ်။

“ငရမန် ပုန်ကန်တဲ့ အရေးအခင်း ဖြစ်လာတော့ မနုဟာမင်းရဲ့ မြစ် မွန်မင်းသားတစ်ပါးဟာ အခွင့်ကောင်းရတာနဲ့ မင်းမြှောက်တန်ဆာငါးပါးယူပြီး ပုပ္ပါးတောင်မှာ တိမ်းရှောင်ဟန် လက္ခဏာ ရှိတယ်။ စစ်ကြောင်း နှစ်ဖက်စလုံး သေကြကြေကြ ပင်ပန်းဆင်းရဲ ရောက်ကြရတယ်။ ကျန်စစ်သားဟာ မွန် မြန်မာ စစ်ပွဲကို ထပ်ပြီး ဖြစ်စေလို့ဟန် မတူတော့ဘူး၊ ငြိမ်းချမ်းမှု ရစေချင်တယ်။

“ပုဂံကို ရန်သူတို့ ဖျက်ဆီးတဲ့အခါ အမျိုးလေးပါးတို့ဟာ စစ်သုံးပန်းဖြစ်ပြီး အချို့ဟာ အောက်အကြောကို ပါရတယ်။ အချို့ဟာလဲ အထက်အညာကို ပါရတယ်။ ငါ့၏ အာဏာဖြင့် ထိုသူတို့ကို ပုဂံသို့ ပြန်ရောက်စေပါအံ့။ များစွာသော လူခပ်သိမ်းတို့ဟာ သားတကွ၊ မယားတကွ၊ မိ၊ကွဲ၊ ဖ၊ကွဲ ဖြစ်ကြရတယ်။

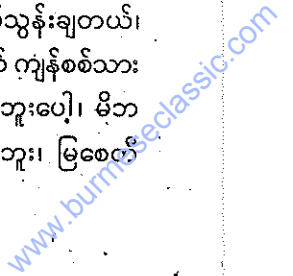
ပြုံးစာပေ

“ထိုသူတို့ရဲ့ ဆင်းရဲဒုက္ခကို ငါ ငြိမ်းပါအံ့။ ထိုသူတို့ရဲ့ မျက်ရည်ကို ငါ သုတ်ပါအံ့။ ငါ့ရဲ့ ယာလက်နဲ့ ဆန်စပါး ရိက္ခာကို ပေးအံ့။ ငါ့ရဲ့ ဝဲလက်နဲ့ ဝတ်စားတန်ဆာ ပေးအံ့” လို့ ကျန်စစ်သား မင်းကြီး ဆိုခဲ့တယ်။

“အဲဒီလို ငြိမ်းချမ်းမှု ရစေချင်တဲ့ ကျန်စစ်သားမင်းကြီးဟာ ငြိမ်းချမ်းရေး ရေစင်ကို ပုပ္ပါးတောင်ဘက် တိမ်းရှောင်သွားတဲ့ မနုဟာ မင်းရဲ့ မြေ မွန်မင်းသားမှာ မြင်တယ်။ ဒါကြောင့် အဲဒီမင်းသားကို အကြည်အသာ ခေါ်ယူပြီး သမီးတော်နဲ့ ထိမ်းမြားပေးလိုက်တယ်။ ဖွားလာတဲ့ ရင်သွေးတော်ကို ပုဂံထီးမွေနန်းမွှဲ ခံစားစေတယ်။

“အဲဒီနည်းနဲ့ မွန် မြန်မာ ပဋိပက္ခတွေကို ငြိမ်းသတ်လိုက်တယ်။ ဒီအခြေအနေကို အမြော်အမြင်နဲ့ ပြည့်စုံတဲ့ ရာဇကုမာရ်မင်းသားက သိပုံပေါ်တယ်။ ဒါကြောင့် သားအကြီးအဦးဖြစ်ပေမယ့် နန်းမရတာကို စိတ်မှာ ဘယ်လိုမှ စနောင့်စနင်း ဖြစ်မိပုံ မပေါ်တဲ့အပြင် သူဟာ အမိအဖကို ချစ်မြတ်နိုးတယ်။ အနန္တဂုဏ်ကျေးဇူးကို မမေ့လျော့ဘူး။ အဖပေးဖူးတဲ့ ပစ္စည်းကိုလဲ သတိရတယ်။ အမိထံက ရလိုက်တဲ့ ပစ္စည်းကိုလဲ သတိရတယ်။ ဒီကျေးဇူးကို တုံ့ပြန်လိုဟန်လဲ တူတယ်။ ဒါကြောင့် ခမည်းတော် ကျန်စစ်သားမင်းကြီး နာမကျန်းဖြစ်စဉ်မှာ ရွှေဆင်းတုတစ်ဆူကို သွန်းလုပ်ပြီး သေအံ့မှူးမူးရှိနေတဲ့ ခမည်းတော်ရဲ့ လက်ထဲ ထည့်တယ်။ သူ စားရတဲ့ ကျွန်သုံးရွာကိုလဲ လှူတယ်။ အဲဒီကောင်းမှုအတွက် ခမည်းတော်ကိုယ်တိုင် ရေစက်သွန်းချတယ်။ ဒီအပြုအမူဟာဆိုရင် သေအံ့မှူးမူး ဖြစ်နေတဲ့ ခမည်းတော် ကျန်စစ်သား မင်းကြီးအဖို့မှာ နှစ်သိမ့်ခြင်း ပြင်းပြစွာ ဖြစ်မှာ မလွဲဘူးပေါ့။ မိဘ ကျေးဇူး သိတတ်တဲ့ သားအတွက် ပီတိဖြစ်မှာ မလွဲဘူး။ မြစေတီ

ပြုံးစာပေ

ကျောက်စာလို ထင်ရှားတဲ့ ရာဇကုမာရ်ကျောက်စာမှာ အဲဒါတွေကို ပျူ၊ ပါဠိ၊ မွန်၊ မြန်မာ စာတွေနဲ့ ရေးထိုးထားတယ်”

ဖေဖေက ရှင်းပြသောအခါ ခင်စောမူတို့အတွက် ထိုရာဇကုမာရ် ကျောက်စာတိုင်သည် လေးမြောင့် ကျောက်တုံးကြီးပင် ဖြစ်စေကာမူ နက်နဲစွာသော သရုပ်သကန်ကို ဆောင်ယူထားသည်ဟု ထင်မှတ်လာ မိကြပါသည်။

ခင်စောမူနှင့် ကိုကိုလွင်သည် ကျောက်စာကို လက်နှင့်ထောက် ကာ တပင်တပန်း ဖတ်ကြသည်။ အက္ခရာပုံမှာ အလုံးအဝန်းမဟုတ်ဘဲ မန်ကျည်းစေ့ပုံ ဖြစ်နေ၍ မဖတ်တတ်ကြ။

နှစ်ယောက်စလုံးပင် ခရစ်ယာန်သာသနာပြု ကျောင်းထွက် များဖြစ်ကြလေရာ အင်္ဂလိပ်စာတွင် တော်သော်လည်း မြန်မာစာမှာမူ မတော်ကြပေ။ လက်ပွန်းတတီး ထိတွေ့မှု နည်းပါးကြသဖြင့်လည်း ကောင်း ‘ပယ်မယား’၊ ‘နာသရောဌ်တည်း’၊ ‘အတို့ကျွန်’၊ ‘နှစ်ကျို’၊ ‘သင်ကြီး’၊ ‘ကောင်းလှောင်တည်း’ စသော စကားများကို နား မလည်နိုင်...။

ဖေဖေက...

“သမီးရဲ့ မေမေသား အခုအချိန်အခါမှာ ရှိနေရင် သူ့သမီး အတွက် အတော် စိတ်ပျက်မိမှာပဲ” ဟူသော စကားကို ဆိုသည်။ ထို့အတွက် ခင်စောမူမှာ ရှက်ရွံ့ခြင်းကို ခံစားရသည်။

မေမေ၏ ဆွေမျိုးတို့မှာ ပုဂံမြို့ဆက်များ ဖြစ်ကြသည် ဆိုပေမယ့် ညောင်ဦးမှာ အနေများကြသည်။ လုပ်ငန်းဆောင်တာ အရ ဖြစ်သည်ဟု ပြောပြသည်။ မေမေတို့ မျိုးဆက်မှာ ကုန်သည်များ ဖြစ်ကြ၍ ပုဂံ နှင့်စာလျှင် ညောင်ဦးက ပို၍ အဆက်အဆံကောင်းပုံ ရသည်။ အထက်

ကုန် အောက်ကုန် ကူးလူးမှုတွင် လမ်းပန်းအနေနှင့် ညောင်ဦးက ပိုပြီး အချက်အချာ ကျသည်။

စင်စစ်တွင် တစ်ရံရောအခါက ပုဂံသည် ကြက်ပျံမကျ စည်ကား သိုက်မြိုက်ခဲ့သည် မှန်စေ၊ ပုဂံကောင်းစားစဉ်က ပုဂံပြည်တွင် အိမ်ခြေ ပေါင်း (၉၉၉၉၉၉၉၉) ရှိလေဟန်ကို “ကိုးကိုးတန်-ပုဂံအိမ်ခြေပေါင်း” ဟူ၍လည်းကောင်း၊ ရုပ်ကွက်တိုင်းတွင် လောက ဝတ်၊ ဓမ္မ ဝတ်၊ ရာဇဝတ်ရေး ကိစ္စရပ်များအတွက် တီးခတ်နှိုးဆော်အပ်သော မောင်း တစ်လုံးစီ ထားရှိသဖြင့် ရုပ်ကွက်ပေါင်း (၃၃၃၃) ရှိဟန်ကို “ဦးဦးညံ ပုဂံဆော်သည့်မောင်း” ဟူ၍လည်းကောင်း၊ ပုဂံတစ်ခွင်တစ်ပြင်တွင် စေတီဂူဘုရားပေါင်း (၄၄၄၆၇၃၃) ဆူ ရှိလေဟန်ကို ‘လှည်းဝင် ရိုးသံ တညညံ ပုဂံဘုရားပေါင်း’ ဟူ၍လည်းကောင်း စကားအစဉ် အလာရှိခဲ့သော်လည်း ယခုအခါတွင်ကား အိမ်ခြေတစ်စုနှင့် တစ်စု အစုစုကွဲနေသော ရွာ ပမာဏလောက်သာ ရှိခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။

ရေကြည်ရာ မြက်နုရာသို့ ရွှေပြောင်းနေထိုင်တတ်ကြသည်မှာ လူ့သဘာဝပင် ဖြစ်သည်။ ယခု ခင်စောမူတို့ ခေတ်အခါတွင်ကား ပုဂံမှာ အလွန် ဝေးလံ သီခေါင်သော အရပ်သဖွယ် ဖြစ်နေပြီပင် မဟုတ်ပါလား။

မည်သို့ပင်ဆိုစေ ခင်စောမူသည် ပုဂံသို့ ရောက်လေတိုင်း ပုဂံ၏ တစ်ချိန်က ကြီးကျယ်စည်ပင်မှုကို တွေးမိတိုင်း မိမိကိုယ်ကို ပုဂံအမျိုးအနွယ်၊ ပုဂံသွေးပါသူအဖြစ် စိတ်ကြီး ဝင်မိသည်သာပင် ဖြစ်ပါသည်။

ဖေဖေနှင့် လိုက်ပါလျက် ဘုရားပုထိုးတို့၏ သမိုင်း၊ ယင်းဘုရား ပုထိုးတို့၏ နောက်ခံ ရာဇဝင်၊ ဘုရားဒါယကာတို့၏ဖြစ်စဉ် စသည်

www.burmeseclassic.com

၆၂ ✦ မောင်သိန်းခိုင်

တို့ကို ကြားနာ မှတ်သားနေရစဉ် အခိုက်အတန့်၌ ခင်စောမူသည်
မောင်မောင်ကြီးနှင့် ကြုံဆုံရသည်ကိုလည်းကောင်း၊ ဒေါ်စောလတ်
နှင့် လူဝင်စားပြဿနာများကိုလည်းကောင်း မေ့ထားနိုင်သည်။ စိတ်
အသိမှာ ယင်းအကြောင်းအရာတို့ ပျောက်ကွယ်နေခဲ့သည်။

သို့ရာတွင် တည်းခိုရာ အိမ်သို့ ပြန်ရောက်ပြီး စိတ်အေ
လက်အေး ရှိနေပြီဆိုသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ခင်စောမူ အသိကို
ယင်းအကြောင်းအရာများက ကြီးစိုး လွှမ်းမိုးလာပြန်လေသည်တည်း။

ပြီးစာပေ

ငါး

ညသည် ချမ်းမြေ့ဖွယ် ကောင်းလှသည်။

ညင်းညင်းသာသာ တိုက်ခတ်လာသော လေတွင် တမာရနံ့
သင်းနေသည်။ တမာပွင့်ကလေးများ ဖွဲဖွဲစွေစွေ ကျလာသည်ကို
မြင်ရသည်။

လဝန်းသည် ပေပင်ထိပ်ဖျားမှာ ချိတ်တွယ်နေသည်။ လ၊အရောင်
က မြေပြင်ပေါ်မှာ ပြောက်တိပြောက်ကျား ကျဆင်းနေသည်။

ထနောင်းလက်၊ ထနောင်းရွက်နှင့် ထနောင်းပင် အကိုင်း
အလက်များမှာ ပင့်ကူတို့အိမ် ရက်ယှက်ထားသည်။ ပင့်ကူချည်မျှင်
အတန်းတို့က လဝန်းကိုပင် သိုင်းယှက်ထားသည်သို့ ဖြစ်သည်။
ထန်းပလပ်အဖျားမှာ ရှိသော စာဝတီးသိုက်သည် လေတိုက်ရာသို့
လှုပ်ယမ်းနေသည်။

ခင်စောမူသည် အိမ်ရှေ့မြေကွက်လပ်တွင် ပက်လက်ကုလား
ထိုင်တစ်လုံးဖြင့် ထိုင်နေသည်။ ပေပင်စွန်းမှ လဝန်းကို ငေးကြည့်နေမိ
သည်။ တမာနံ့သင်းသော လေကိုလည်း အားပါးတရ ရှိုက်သွင်း
နေမိသည်။

ပြီးစာပေ

နေ့လယ်က သွားဟယ် လာဟယ်နှင့် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်သမျှမှာ ယခုအခါ လွင့်ပျောက်လျက် လန်းလန်းဆန်းဆန်း ရှိလာသည်ဟု စိတ်က ထင်သည်။ ပူလောင် ပြင်းပြသော နေရောင်အောက်မှာ လှုပ်ရှား သွားလာခဲ့ရသဖြင့် မျက်နှာမှာ စပ်ဖျဉ်းဖျဉ်း ဖြစ်နေသည်။ ထိုနေရာကို လေအေးအေး ပွတ်တိုက် ကျီစယ်ခြင်း ခံရသောအခါ အရသာတစ်မျိုး ရှိသည်ဟု ထင်ရသည်။ ဤသည်မှာ အညာ၏ အရသာဟူ၍လည်း စိတ်က အမှတ်ထားမိသည်။

ကောင်းကင်ပြင်မှာ တိမ်မြူးကင်းစင်နေသည်ဖြစ်၍ လ၊အရောင် သည် ကြည်ကြည်လင်လင် ထွန်းပူ နေသည်။

ဘုရားပုထိုးဂူကျောင်းတို့ဖြင့် ပြည့်နှက်နေသော ပုဂံမြို့ဟောင်း သည် အိပ်မောကျသည့်အသွင်ဖြင့် တိတ်ဆိတ်နေသည်။ ငြိမ်သက် နေသည်။ လေအငွေ့ဝယ် ညှိုးညှိုးညံ့ညံ့ မြည်လာသော ဆည်းလည်း သံက ချမ်းမြေ့စဖွယ် ကောင်းပါဘိ။

ခင်စောမူသည် မျက်စိအစုံကို မှေးမှိတ်ထားလိုက်သည်။

ထိုအခါ ဆည်းလည်းသံသာသည် ပိုမို ကျယ်လောင်လာသည် လား စိတ်မှာ ထင်မိသည်။ ပိုမိုပြီး ဆွတ်ပျံ့ဖွယ် ကောင်းလာသည်ဟု တွေးမိသည်။

မိမိအနီးအပါးမှ အသံတစ်သံ ပေါ်ထွက်လာသဖြင့် ခင်စောမူ သည် မျက်စိကို ဖွင့်၍ ကြည့်လိုက်သည်။ ဒေါ်စောမြင့်ကို တွေ့လိုက် ရပါသည်။

“မူ့အတွက် လိမ္မော်ရည် လာပို့တာပါ။ ရေခဲမပျော်ခင် သောက်လိုက်ပါဦး”

ဒေါ်စောမြင့်က ဆိုသည်။ လိမ္မော်ရည်ခွက်ကို ကြိမ်ဖြင့် ရက် လုမ်ထားသော စားပွဲပေါ်သို့ တင်လိုက်သည်။

ထို့နောက် ဒေါ်စောမြင့် လှည့်ထွက်သွားရာ ခင်စောမူက တားဆီးမိသည်။

“ဒေါ်ဒေါ်မြင့် ခဏ...”

ဒေါ်စောမြင့်က ခင်စောမူကို လှည့်ကြည့်သည်။

“နေပါဦး ဒေါ်ဒေါ်မြင့်၊ မူ့မှာ ဒေါ်ဒေါ်မြင့်ကို မေးစရာတွေ တစ်ပုံကြီး ရှိသေးတယ်”

ဒေါ်စောမြင့်က လရောင်ဖြင့် မြင်သာနေသော ခင်စောမူ၏ မျက်နှာကို ပိုမိုစူးစိုက်စွာ ကြည့်လျက် ပြန်လည် မေးခွန်း ထုတ်လိုက် လေသည်။

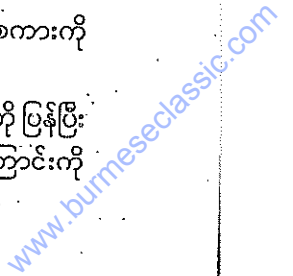
“ဘာလဲ မူ၊ မူ့မှာ ဒေါ်ဒေါ်မြင့်ကို မေးစရာရှိတယ်ဆိုတာက မောင်မောင်ကြီး အကြောင်းနဲ့ ဒေါ်စောလတ် အကြောင်းတွေပဲ မဟုတ်လား”

ခင်စောမူ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ် ဒေါ်ဒေါ်မြင့်၊ မူ့...အဲဒါတွေကို သေသေချာချာ သိချင်တယ်၊ ကျကျနန ကြားချင်တယ်၊ မူ့ကို ပြောပြမယ် မဟုတ် လားဟင်...”

ဒေါ်စောမြင့်က ခင်စောမူကို ခေါင်းညိတ်၍ ပြလိုက်ပါသည်။ ထို့နောက် ဒေါ်စောမြင့်သည် ခင်စောမူ၏ အနီးအပါးမှာ ရှိသော ကုလားထိုင်လွတ် တစ်လုံးပေါ်သို့ ဝင်ထိုင်သည်။ ခင်စောမူ လိမ္မော်ရေခွက်ကို ကောက်ယူသည်။ သောက်ကား မသောက်သေး။ ဖန်ခွက်ကို ကိုင်ထားရင်း ဒေါ်စောမြင့် ပြောလာမည့် စကားကို စိတ်စောစွာ နားစွင့်နေမိသည်။

“မူ့...စ၊ပေးတာနဲ့ ဒေါ်ဒေါ်မြင့်လဲ ဒီအကြောင်းတွေကို ပြန်ပြီး တွေးလာမိတယ်၊ ဒေါ်စောလတ်နဲ့ မောင်မောင်ကြီး အကြောင်းကို

ပြန်ပြီး အမှတ်ရချင်စရာ ဖြစ်လာရတာပေါ့။ ဟိုတုန်းက မေ့မေ့လျော့လျော့ ဖြစ်ခဲ့ရသံမျှ အကြောင်းတွေဟာ အခု ဦးနှောက်ထဲမှာ အစီအရီ ပြန်ပေါ်လာတယ်”

ဒေါ်စောမြင့်က နီဒါန်း ပျိုးသည်။

ကိုမောင်မောင်ကြီး၊ ဒေါ်စောလတ်တို့ စတင်တွေ့ဆုံကြသည်မှာ အာနန္ဒာဘုရားပွဲ၊ သို့မဟုတ်- ကြေကွဲဆွတ်ကျင်ဖွယ် အဖြစ်အပျက်ကို အာနန္ဒာဘုရားပွဲမှာ အစပျိုးခဲ့သည်ဆိုရပေလိမ့်မည်ဟု ဒေါ်စောမြင့်က ပြောပါသည်။

စေတီနှင့် တန်ဆောင်း
ဆည်ချောင်းနှင့် စပါးနံ့
ရွှေပေါက်ပြည်တစ်ကြောမှာ
ပေါချင်တိုင်း ပေါတဲ့ပြင်
ဝပြောတဲ့ သာသနာ
ခေါင်းလောင်းသံ ညံ့မစရယ်နဲ့
ပုံကံပွဲ သာလွန်းလို့
လာသူလာ သွားသူသွား
လယ်တွင်းသား ပြည်တော်သား
အသည်သား မင်းမှုထမ်း
တစ်စိတ်ဝမ်း တစ်လက်ညီ
ပြည်ရေးကို ပြိုင်တူ ချီကြတော့
ပြည်တော်မြတ် ပဲ့တင်သံ
ဘဝဂ်တိုင် ပြန်ပါရော...။

ဇော်ဂျီ

ပြုံးစာပေ

အာနန္ဒာဘုရားပွဲကား ရှေးခေတ်ပုဂံပြည် ကောင်းစားစဉ်က ကဲ့သို့ ကြက်ပျံမကျ စည်ကားသိုက်မြိုက်လှသည်တော့ မဟုတ်။ သို့ရာတွင် ထိုနှစ်က သည်နယ်တစ်ဝိုက်တွင် ကျင်းပသော ဘုရားပွဲများအနက် ပြောစမှတ် တွင်လောက်အောင် စည်ကားခဲ့သည်ကား အမှန်ပင်။

ပွဲဈေးဝန်းမှာ အာနန္ဒာဘုရား ပရဂုဏ်မှ အစပြု၍ သရပီတံခါး တစ်ခုနှင့် မဟာဗောဓိ တစ်လျှောက်အထိ ဝဲယံတန်းနေပေသည်။ ဈေးဆိုင်တန်းတွင် ပစ္စည်းပစ္စယ စုံလင်သည်။ ပဲ၊ ပြောင်း၊ နှမ်း၊ ဝါစသည်တို့ ပေါ်ဦးစ ကာလ ဖြစ်၍လည်း လူတိုင်းတွင်ပင် ငွေရွှင်နေပုံ ရသည်။ ဈေးနာ ဝယ်ခြမ်းသူ၊ အစားအသောက် စားသောက်သူ စသည်ဖြင့် လူတွေ ကြိတ်ကြိတ်တိုးနေသည်။ ပြည်သိပ်ကျပ်နေသည်။ လူပေါင်းစုံ အတန်းအစားပေါင်းစုံပင် ဖြစ်တော့သည်။

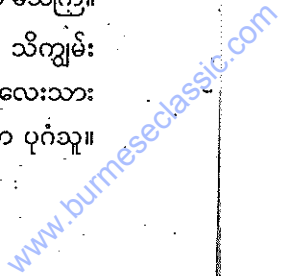
ယင်းပွဲတော်ဝယ် မောင်မောင်ကြီးနှင့် မစောလတ်တို့ တွေ့ရှိကြသည်။

ထိုနှစ်က အာနန္ဒာဘုရားပွဲတော်အတွက် မန္တလေးမြို့မှ နာမည်ကြီး အငြိမ့်ကို ငှားရမ်းခဲ့သည်။ ယင်းအငြိမ့်ပွဲဝယ် ၎င်းတို့ တွေ့ကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ပွဲကြည့်ကြစဉ်တွင် မစောလတ်နှင့် မောင်မောင်ကြီးတို့၏ နေရာများမှာ နီးကပ်သည်။ ဖျာတစ်စပ်တည်း ဖြစ်နေသည်။

စတင် တွေ့ရှိစဉ်က မောင်မောင်ကြီးသည် လည်းကောင်း၊ မစောလတ်သည်လည်းကောင်း တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် မသိကြ။

စင်စစ်တွင်လည်း တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် သိကျွမ်း ရင်းနှီးရန် အကြောင်းမရှိပါချေ။ မောင်မောင်ကြီးသည် မန္တလေးသား ဖြစ်သည်။ မင်းဆွေမင်းမျိုးထဲက ဖြစ်သည်။ မစောလတ်က ပုဂံသူ။

ပြုံးစာပေ

မောင်မောင်ကြီး ပုဂံသို့ ဘုရားဖူး ရောက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ အဖော်အပေါင်းတွေနှင့် ဖြစ်သည်။ အဖော်ကောင်း၍ ပွဲကြည့်ဖြစ်ခဲ့သည်။ မစောလတ်နှင့် မမျှော်လင့်ဘဲ ဖျာတစ်စပ်တည်း ကျကာ တွေ့ဆုံခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ယင်းပွဲမှာ မျက်စိချင်း ဆုံမိကြသည်။ အပြုံးချင်း ဖလှယ်မိကြသည်။ သို့ဖြင့် နောက်နေ့များတွင် မောင်မောင်ကြီးသည် မစောလတ်ကို ပုဂံအနံ့ ရှာသည်။ သို့ရာတွင် မစောလတ်အား အလွယ်နှင့် မတွေ့ခဲ့။ လက်မှိုင်းချရမတတ်ပင် ဖြစ်ခဲ့သည်။

တွေ့မည့် တွေ့တော့လည်း အလွယ်တကူပင် ဖြစ်ပါသည်။ ညောင်ဦးဈေးမှာ ဖြစ်သည်။

မောင်မောင်ကြီးသည် မိတ်ဆွေသင်္ဂဟများ အကူအညီဖြင့် မစောလတ်နှင့် သိက္ခာမိအောင် ကြိုးစားသည်။ မစောလတ်၏ မိဘများနှင့် ရင်းနှီးအောင် စွမ်းဆောင်သည်။ မောင်မောင်ကြီး၏ မျိုးရိုးဂုဏ်၊ လူကိုယ်တိုင်၏ လိမ္မာယဉ်ကျေးခြင်း စသည်တို့ကြောင့် မစောလတ်၏ မိဘများက အစပိုင်းတွင် များစွာနှစ်ခြိုက်ခဲ့သည်။ အိမ်ကို အဝင်အထွက် ပြုရာ၌ လက်ခံသည်။ မစောလတ်နှင့် သဘောတူမျှ ချစ်နေကြသည်ကိုလည်း ရိပ်စားမိကြဟန် တူသည်။ သို့ရာတွင် အကန့်အကွက် အတားအဆီး မရှိ။

ယင်းအချိန်ထိ မောင်မောင်ကြီးနှင့် မစောလတ်တို့ အကြား ပြဿနာ မဝင်ခဲ့။

မောင်မောင်ကြီးသည် မစောလတ်ကို လက်ထပ်လိုကြောင်း အကြည်အသာ ခွင့်တောင်းသည်။ လူကြီးစုံရာနှင့် ကြောင်းလမ်းလိုကြောင်း ပြောသည်။ မစောလတ် မိဘများ၏ အခွင့်ပြုမှုကို ရသည်။ သို့နှင့် မောင်မောင်ကြီးသည် မန္တလေးမြို့သို့ ပြန်ခဲ့လေသည်။

မောင်မောင်ကြီးသည် ၎င်း၏ မိဘများကို မိမိလက်ထပ်လိုကြောင်း၊ မိမိအား မိန်းကလေးတစ်ဦးနှင့် လက်ထပ်ခွင့်ပြုစေလိုကြောင်း အခွင့်တောင်းရပြန်သည်။ မိဘတို့က မောင်မောင်ကြီး လက်ထပ်မည့်သူ၏ အမျိုးအနွယ် အကျင့်စာရိတ္တ စသည်တို့ကို စုံစမ်းရာ၌ ဖုဂံဆက်များ ဖြစ်ကြောင်း သိရှိရလေသည်။

သည်တွင်...

“တို့များရဲ့ သားကို ဘုရားကျွန်တွေနဲ့ ဘယ်တော့မှ မပေးစားနိုင်ဘူး” ဟု ဆိုခဲ့သည်။

ဤသည်မှာ အခက်အခဲ၏ အစပင် ဖြစ်သည်။ ပြဿနာ၏ အဓိကပင် ဖြစ်သည်။ ပုဂံမျိုးရိုး၊ ပုဂံသားဆိုလျှင် လူတကာကပင် ဘုရားကျွန်ဟု သမုတ်လေ့ ရှိသည်မှာ မဆန်းလှတော့ပြီ။ အရိုးစွဲနေသော အစွဲအလမ်းပင် ဖြစ်တော့သည်။ မောင်မောင်ကြီး၏ မိဘများကဲ့သို့သော မြင့်မြတ်သည့် မျိုးရိုးမှ ဆင်းသက်လာသည်ဟု အယူရှိသူများအဖို့ ယင်းစကားကို ဆိုခဲ့သည်မှာ ထူးလှလှသည်တော့ မဟုတ်။

သို့ရာတွင် ယင်းစကား တစ်လုံးကား မောင်မောင်ကြီးနှင့် မစောလတ်တို့အဖို့ မိုးကြိုးတမျှ ပြင်းထန် မြည်ဟိန်းခဲ့လေသည်။

မောင်မောင်ကြီးအနေနှင့် မိဘများထံ ခွင့်ပန်၍ မရသောအခါ ပုဂံသို့ တစ်ကိုယ်တည်း ပြန်လာခဲ့သည်။ ထိုသည်မှာ မန္တလေးရှိ မိဘများထံအပြန်၌ မောင်မောင်ကြီးသည် မစောလတ်၏ ဦးလေးတော် တစ်ယောက်အား ဘုရားဖူး ခေါ်သွားမိသည်။ ယင်းပုဂံလ်ရှေ့မှာပင် ၎င်း၏ မိဘများက နှင့်သီးသော စကားကို ပြောခဲ့ခြင်းဖြစ်ရာ ယင်းစကားသည် မစောလတ်၏မိဘများ နားသို့ ရောက်ခဲ့လေသည်။

မစောလတ်၏ မိဘများအနေနှင့်လည်း ယမ်းပုံမီးကျ ဖြစ်ခဲ့သည်။ နာကြည်းခဲ့ကြသည်။

ပုဂံသို့ မောင်မောင်ကြီး ပြန်ရောက်လာပြီးနောက် မဏောလတ်ကို ကြိုဆိုရန် အခွင့်မရ။ သူ၏ မိဘများကလည်း မောင်မောင်ကြီးကို အိမ်သို့ အလာမခံ။ မဏောလတ်ကိုလည်း ဆက်ဆံခြင်း မပြုရန် တားဆီးခဲ့လေသည်။ တင်းကျပ်စွာ ချုပ်ချယ်ခဲ့ပေသည်။

မောင်မောင်ကြီး အနေနှင့် မဏောလတ်အား တွေ့ခွင့်ရရန် နည်းအမျိုးမျိုးဖြင့် ကြိုးစားခဲ့သည်။ အဖြစ်အပျက် အလုံးစုံအပေါ်တွင် ကောက်ချက်ချ မမှားစေရန် ရှင်းလင်းတင်ပြနိုင်ခွင့် အကြိမ်ကြိမ် အတန်တန် တောင်းဆိုခဲ့သည်။

“တို့များ ဘုရားကျွန်တွေရဲ့ သမီးနဲ့ မတူဘူး မတန်ဘူးဆိုရင် တို့သမီးနဲ့ အဆက်အသံမပြတ် နေပေတော့” ဟု မဏောလတ်၏ ဗခင်က ဆိုခဲ့သည်။

မောင်မောင်ကြီး၏ မိဘများက ၎င်းတို့၏သားကို မန္တလေးသို့ ပြန်၍ ခေါ်သည်။ အမျိုးအနွယ်ထဲက မိန်းကလေး တစ်ယောက်နှင့် လက်ထပ်ပေးရန် ကြိုးစားသည်။ သို့ငြားလည်း မောင်မောင်ကြီးသည် မိဘစကားကို ပယ်ရှား၍ ပုဂံသို့ ပြန်လာခဲ့သည်။ ယင်းအခေါက်မှ စ၍ မောင်မောင်ကြီး ပုဂံကို မခွါတော့။ ၎င်း၏ မိဘများက သား မိုက်ကို အမွေဖြစ်လိုက်ကြသည်။

မောင်မောင်ကြီးသည် ပုဂံတွင်ပင် ဖြစ်သလို နေထိုင်သည်။ ထိုစဉ်က ပုဂံခေတ် ယဉ်ကျေးမှု ပြန်လည် ဖော်ထုတ်ရန်အတွက် ကျောက်စာကူးအဖွဲ့များ၊ ရှေးဟောင်းယဉ်ကျေးမှု ထိန်းသိမ်းရေးအဖွဲ့ များ ထားရှိလာသည်။ ကျောက်စာကူး အဖွဲ့၌ မောင်မောင်ကြီး အမှုထမ်းသည်။ သူသည် ကယ်ပါတစ်ဦးနှင့် အတူနေသည်။ ထို အတွက် ပြောစမှတ် တွင်စရာ ဖြစ်နေပေသည်။

ပြုံးစာပေ

ယင်းသို့ နေထိုင်ရင်းမှ မဏောလတ်နှင့် နီးကပ်အောင် ကြိုးစားသည်။ နှစ်အတန်ကြာအောင် အခွင့်မသာခံ။ တစ်ကြိမ်တွင်ကား အခွင့်သာခံပေသည်။ သူသည် မဏောလတ်အား ချိန်းဆို တွေ့ဆုံလျက် ပုဂံမှ ထွက်ပြေးနိုင်ခွင့် ကြံခဲ့သည်။ ရေနံချောင်းရှိ မိတ်ဆွေတစ်ဦးအိမ်မှာ ရက်အတန်ကြာ အတူနေခွင့် ရခဲ့သည်။ သို့သော် မဏောလတ်၏ မိဘများက ဥပါယ်တံမျဉ်ဖြင့် ၎င်းတို့၏ သမီးဖြစ်သူအား ပြန်လည် သိမ်းဆည်းသွားသည်။

ယင်းနောက်ပိုင်းတွင်ကား မောင်မောင်ကြီးမှာ အံ့ပျက်စီးကြီး ပျက်စီးခဲ့လေသည်။ အရက်သေစာ သောက်စားသည်။ မူးယစ်ရမ်းကား သည်။ လူတွင်လည်း ဝေဒနာမျိုးစုံ စွဲကပ်လာသည်။ မျက်စိနစ်ကွင်းပင် ကွယ်တော့မတတ် ရှိလာသည်။

သူ့တွင် အပေါင်းအသင်းမရှိ၊ တစ်ကောင်ကြွက် တစ်မျက်နှာ ဖြစ်သည်။ ၎င်းအား သစ္စာရှိရှိနှင့် ပြုစုဖေးကူခဲ့သည့် လူတစ်ယောက်သာ ရှိသည်။ ထိုသူမှာ ကယ်ပါကြီး ဦးစာအို ဖြစ်လေသည်။

သို့ဖြင့် မောင်မောင်ကြီးသည် ဝေဒနာကျမ်းကာ သေအံ့ခမန်း ရှိလာသည်။ ထိုစဉ်ခိုက်၌ မဏောလတ်နှင့် ရွှေစည်းခုံဘုရားမှာ ဆုံလျက် သည်ဘဝတွင် မပေါင်းရသော်လည်း နောင်ဘဝမှာ ပေါင်းရစေသားဟု ဆုပန်ကြသည်။ ညောင်ရေအိုးရေ သောက်ကြသည်။

နောက်တစ်နေ့တွင် မဏောလတ်သည် နတ်သမီး ကမ်းပါးမှ လျှောချ၍ ၎င်း၏ကိုယ်ကို အဆုံးစီရင်သွားခဲ့သည်။ မရှေးမနှောင်းမှာပင် မောင်မောင်ကြီးက စိန်နှင့် သံပရာ စား၍ ဘဝကို အဆုံးသတ်သွားခဲ့လေသည်။

ပြုံးစာပေ

“အဲဒီလိုနည်းနဲ့ သူတို့ရဲ့ ဇာတ်လမ်းဟာ ပြီးသွားခဲ့ရတာပဲ မှ” ဟု ဒေါ်စောမြင့်က နိဂုံးစကား ဆိုသည်။

လရောင်သည် ပိုမိုရွန်းလက်လာသည်။ လေသည်လည်း ပိုမို တိုက်ခတ်လာသည်။ ဆည်းလည်းသံသာက ပိုမို ညစ်စိလာသည်။ ညသည် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်ရုံသာမက အပူရှိန်ကလည်း သိသိသာသာ လျော့နည်းသွားလေသည်။

နေ့လယ်ပိုင်းနှင့်စာသော် အလွန်အမင်း သာတောင့်သာယာ ရှိလာသည်ဟု ထင်မှတ်စရာ ဖြစ်သည်။

သို့ငြားလည်း ခင်စောမူသည် သာယာချမ်းမြေ့မှုကို ခံစားနိုင်ခြင်းမရှိ၊ ကြေကွဲနေသည်။ လိုက်လှဲနေသည်။ ဆိုနှင့်နေသည်။ ယင်းအရာများကသာလျှင် စိတ်အသိ တစ်ရပ်လုံးကို ကြီးစိုးလွှမ်းမိုးလျက် ရှိသည်။ ရင်တစ်ခုလုံးတွင် ယင်းအရာများကသာ နေရာယူထားသည်။

အခါတိုင်းကလိုပင် သည်အကြောင်းအရာကို အစပျိုးခဲ့မိသည့် အတွက် နောင်တရနေမိပြန်သည်။

ဒေါ်စောမြင့်က စကားကို အဆုံးသတ်ခဲ့ပြီးနောက် ခင်စောမူသည် မလှုပ်မယှက်ရှိကာ ငြိမ်သက်နေသည်။ တိတ်ဆိတ်နေသည်။ မောင်မောင်ကြီးနှင့် ဒေါ်စောလတ်တို့ ဇာတ်ကြောင်းက သူမ၏ စိတ်အစဉ်ကို ကြီးစိုးထားသည်ဖြစ်၍၊ လှုပ်ရှားရန် စကားပြောရန်ပင် သတိမရတော့ပြီ။ ဇာတ်လမ်းသည် မိမိ၏ အထက်ကာလ အစုအစဉ်က ဖြစ်ပျက်ခဲ့သည်ဖြစ်စေ၊ ယခုအခါ တစ်ချိန်က မိမိကိုယ်တိုင် ပါဝင်ကပြခဲ့သည့်အလား ဖြစ်လာသည်။ ထိုစဉ်က ကြေကွဲနာကျင်ဖွယ်တို့ကို မိမိကိုယ်တိုင် ထိတွေ့ခဲ့ရသည့်နည်း၊ ထိုစဉ်က လွှမ်းမောတသဖွယ်တို့ကို မိမိကိုယ်တိုင် ခံစားရသည့်နည်း ဖြစ်လာသည်။

ပြီးစာပေ

“အဲဒီဇာတ်လမ်းကို ကြားရစ၊ သိရစ၊က ဒေါ်ဒေါ်မြင့်တို့ ကိုယ်တိုင် မျက်ရည် ကျရတယ်၊ စိတ် ထိခိုက်ခဲ့ရတယ်၊ ဒီအတိုင်းပဲ တခြားသူတွေကလဲ ခံစားရတာချည်းပဲ။ ဒေါ်ဒေါ်မြင့်တို့နဲ့ သက်တူရွယ်မျှတွေဆိုရင် ဒီအကြောင်းအရာတွေကို အခုထိ ပြန်ပြီး ပြောနိုင်ကြဦးမယ် ထင်တယ်။ ဟိုစဉ်အခါတုန်းက အင်မတန် ရေပန်းစားခဲ့တဲ့ အကြောင်းအရာတစ်ရပ်ပေပဲပေါ့”

ဒေါ်စောမြင့်က စကားဆက်သည့်တိုင် ခင်စောမူသည် မကြားနိုင်တော့သလို ရှိသည်။

ခင်စောမူ၏ စိတ်အစဉ်သည် တိမ်တိုက်များနယ်ပင် လွင့်ပျံနေသည်။ တားဆီးထိန်းချုပ်ခြင်းငှာ မစွမ်းသာတော့သလို ရှိနေသည်။

ခင်စောမူ၏ စိတ်ဝိညာဉ်သည် အာနန္ဒာဘုရားပွဲမှာ ရစ်ဝဲနေသည်။ ပွဲဈေးတန်းမှာ အကျပ်အညပ် အတိုးအတောင်း ခံနေရသည်သို့ ဖြစ်သည်။ ထိုမှတစ်ဖန် အငြိမ့်ပွဲခင်းအလယ်တွင် ရောက်နေပြန်တော့သည်။ မိမိအပါးမှာ မောင်မောင်ကြီး ရှိနေသယောင်။ အကြည့်ချင်း ဆုံလျက်၊ အပြုံးချင်း ဖလှယ်မိသည့်အသွင် ရှင်မှာလည်း ကြည်နူးနှစ်သိမ့်မိသည့် ပုံမျိုး။

သည်တော့လည်း မောင်မောင်ကြီးနှင့် သဗ္ဗညုတွင် ဆုံမိကြစဉ်က ကြားရသည့် စကားတို့ကို အမှတ်ရသည်။ စေ့စေ့တွေးလျှင် ရေးရေး ပေါ်ကောင်းပါရဲ့ဟု သူက ဆိုခဲ့သည်။ ယခုအခါ မိမိ၏ ဘဝဟောင်းမှ အဖြစ်သနစ်များ တရေးရေး ပေါ်လာခြင်းပေပဲလားဟု ခင်စောမူ စဉ်းစားမိသည်။ လူဝင်စားတို့ ဓမ္မတာအရ သိမြင် ခံစားလာရခြင်း ပေပဲလားဟု ခင်စောမူ တွေးမိသည်။

ထိုအခါ မိမိသည်ပင် ယခင်ဘဝက မစောလတ် ဖြစ်ခဲ့ခြင်းမှာ မှန်နေချေပြီလားဟု ချောက်ချားစွာ ထင်လာမိပါသည်။

ပြီးစာပေ

www.burmeseclassic.com

သည်အတွေးအထင်တို့ တုံ့ရပ်သွားရသည်မှာ ဖခင်ဖြစ်သူ၏ စကားသံကို ကြားလိုက်ရချိန် ဖြစ်သည်။

ဖေဖေသည် မည်သည့်အချိန်က မိမိတို့ နောက်ဘက်နားတွင် ရောက်နေသည် မသိရ။ အသံကို ကြားလိုက်ရသောအခါကျမှပင် ဖေဖေ အနီးအပါးတွင် ရှိနေကြောင်း သိရတော့သည်။

“အတော်ကောင်းတဲ့ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ပဲ မစောမြင့်”

ဖေဖေအသံကြောင့် ခင်စောမူရော ဒေါ်စောမြင့်ပါ နောက်ဘက် သို့ လှည့်ကြည့်မိကြသည်။ အလန့်လန့်အဖျပ်ဖျပ် ဖြစ်သွားမိကြသည်။

ဖေဖေသည် တမာပင်ရိပ်မှ ထွက်လာကာ ခင်စောမူ၏ ရှေ့မှာ ရပ်လိုက်သည်။

“ဘုန်းကြီးရူးနဲ့ လှေလူး တွေ့တယ် ဆိုတာမျိုးလို ဒီ တူဝရီး နှစ်ယောက်ကတော့ အတော်ကို လိုက်ဖက်နေတာပဲ”

ဖေဖေအသံမှာ လှောင်သံပါနေသည်။

ဒေါ်စောမြင့်က နေရာမှ ထ၊ရပ်လိုက်သည်။ ခင်စောမူသည် လည်း ရောယောင်ပြီး ထ၊ရပ်လိုက်မိသည်။ ဖေဖေက ခင်စောမူအား လှမ်းပြီး ပြောလိုက်ပါသည်။

“ညဉ့်နက်လာပြီ သမီး၊ အိမ်ထဲ ဝင်တော့”

ဖေဖေ၏ အသံမှာ မာနေသည်။ အမိန့်ပေးသံမျိုး ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ခင်စောမူသည် ဆင်ခြေမလဲနိုင်တော့ဘဲ အိမ်ထဲသို့ ဝင်ခဲ့ရသည်။

“ဘာလဲ ကိုဘမူ၊ ကျွန်မ ပြောနေတာတွေကို ရှင်မယုံလို့လား” နှစ်ယောက်တည်း အကျန်တွင် ဒေါ်စောမြင့်က မေးသည်။

“ကျွန်တော် ယုံတာ မယုံတာ အသာထားပါ။ မစောမြင့် ဒီ စကားတွေကို မယုံဖို့သာ အရေးကြီးတာပါ”

“ဒါဟာ တစ်ချိန်က တကယ့်အဖြစ်အပျက်ပါ ကိုဘမူ” ဒေါ်စောမြင့်အသံမှာ မာကျောလာသည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ မစောမြင့်၊ ပစ္စက္ခအခြေအနေတွေအရ သမီး ရှေ့မှာ ဒီမစောလတ်တို့ ဘာတို့အကြောင်းတွေကို မပြောစေချင်ဘူး။ သမီးဟာ ငယ်ရွယ်သူ၊ ဘော်ဒါနေတဲ့ မိန်းကလေး၊ ဒီတော့ ဒီ အကြောင်းအရာသစ်၊ အတွေ့အမြင်သစ်တွေအပေါ်မှာ စွဲလမ်းလွယ် တယ်၊ ကျွန်တော် တွေ့ရသလောက် အခု ရက်ပိုင်းမှာ သူ့အဖို့ အသစ်အဆန်း ဖြစ်နေတဲ့ ဒေါ်စောလတ် အကြောင်းကို စိတ်ဝင်စား နေတယ်။ ဒီအကြောင်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး သိချင် ကြားချင်နေတယ်။ သူ့ရှေ့မှာ ဒါတွေ ပြောနေခြင်းအားဖြင့် လူဝင်စားဆိုတဲ့ ပြဿနာ အပေါ်မှာ သူ စိတ်ညွတ်လာနိုင်တယ်။ လူဝင်စားဆိုတာ တကယ် ရှိပါလားလို့ သူ တွေးထင်လာမှာ စိုးရတယ်”

ဦးဘမူ၏ စကားမဆုံးမီ ဒေါ်စောမြင့်က ဖြတ်ပြောသည်။

“လူဝင်စားဆိုတာ တကယ်ကော မရှိနိုင်ဘူးလား”

“အဲဒါ ခက်တာပေါ့ မစောမြင့်၊ ခေတ်ပြောင်းနေပေမယ့် ခင်ဗျား တို့ရဲ့ အတွေးအခေါ်ဟောင်းတွေက မပြောင်းဘူး၊ လူဝင်စားဆိုတာ အယူသည်းတာသာ ဖြစ်တယ်၊ တကယ် မရှိနိုင်ဘူး၊ တကယ်လဲ မရှိ ခဲ့ဘူး၊ ကျွန်တော့်တစ်သက်နဲ့ တစ်ကိုယ် တစ်ခါမှ လက်ဆုပ်လက်ကိုင် မတွေ့မမြင်ခဲ့ဖူးဘူး”

“ဒါပေမယ့် ကျွန်မက တော့ လူဝင်စားဆိုတာ တကယ်ရှိနိုင် တယ်လို့ ယုံကြည်တယ်၊ မျက်စိနဲ့ တပ်အပ် မမြင်ဖူးပေမယ့် ပြောသံ ကြားခဲ့ရတာက နားနဲ့တောင် မဆုံးတော့ဘူး၊ ပြီးတော့လဲ- မူကိုဆိုရင် ကျွန်မတို့က ငယ်ငယ်ကလေးထဲက ဒေါ်စောလတ် ဝင်စားတာလို့ ထင်ထားခဲ့ကြတာ”

ဦးဘမူသည် စိတ်ပျက်စွာဖြင့် သက်ပြင်းကို မှုတ်ထုတ်လိုက်သည်။

“တယ်ခက်ပါလား မစောမြင့်ရယ်၊ အာရုံသစ်ကို ခင်တွယ်လွယ်တဲ့ ကလေးတွေ ရှေ့မှာ ခင်ဗျားကိုယ်တိုင်က အယူသည်းပြရာ ရောက်နေပါပကောလား၊ ဘာပဲပြောပြော-သမီးရှေ့မှာ ဒီလူဝင်စားပြဿနာတို့ ဘာတို့ကို အစဖော်မပေးပါနဲ့လို့ ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ်၊ အဲဒီလို အစဖော် မပေးပါဘူးလို့ ကျွန်တော့်ကို ကတိပေးပါမစောမြင့်”

ခင်စောမူသည် တံခါးအကွယ်မှ ကိုယ်ကို ခွါလိုက်သည်။

ဖေဖေက အိမ်အတွင်းဝင်ရန် အမိန့်ပေး၍ အိမ်အတွင်း ဝင်လာပြီးနောက် သူမသည် တံခါးပေါက် နောက်ကွယ်မှနေ၍ ဖေဖေနှင့် ဒေါ်စောမြင့်ကို ချောင်းကြည့်နေခဲ့သည်။ စကားသံများကို နားထောင်နေခဲ့သည်။

ဖေဖေသည် ဒေါ်စောမြင့်အား ယခုလို တစ်ခါမှ မဆက်ဆံဖူးဖြစ်ချေသည်။ သည်သို့ မာကျောစွာ မပြောစဖူးဖြစ်လေသည်။ သည်တစ်ကြိမ်မှာ ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ် မောက်မောက်မာမာ ဆက်ဆံခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

မိမိနှင့် များစွာ ပတ်သက်ခြင်း မရှိဟု တွေးတောမိသောအခါ ခင်စောမူ စိတ်မကောင်း။

ထို့ကြောင့်ပင် ဖေဖေနှင့် ဒေါ်စောမြင့်တို့၏ ပြောစကားကို ဆက်လက်မကြားလိုတော့ဘဲ ရှိသည်။ ပုန်းကွယ်နေရာမှ ထွက်ခဲ့လျက် သူမအတွက် တသီးတသန့် ရရှိထားသော အိပ်ရာဆီသို့ လာခဲ့သည်။

ခုတင်ပေါ်သို့ တင်ပါးလွှဲ ထိုင်ချလိုက်မိသည်။

ပြီးစာပေ

လရောင်သည် ပြတင်းပေါက်မှ တစ်ဆင့် ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ကျဆင်းနေသည်။ ကြမ်းပြင်မှာ ငွေရည်ဆမ်းထားသည်သို့ ဖြစ်သည်။ လရောင်၏ ဖြားယောင်းမှုကြောင့် ပြတင်းပေါက်သို့ လျှောက်လာမိသည်။

ပြတင်းပေါက်မှ ကြည့်လေသော် လရောင်အောက်မှာ အိပ်မောကျနေလေဟန် ရှိသည့် ပုဂံကို မြင်ရသည်။ လမင်းသည် အာနန္ဒာစေတီ၏ ချယားသီးမှ တစ်စိတ်တစ်ပိုင်း ပေါ်ထွက်နေသည်။

အကယ်၍များ မိမိသည် တစ်ဘဝ၌ မစော်လတ်သာ ဖြစ်ခဲ့ပါက သည်သို့သော လရောင်ကို ကြည့်ကာ လွမ်းမောတသနေရပေလိမ့်မည်ဟူသော အတွေးဝင့်လာသည်။ ထိုအခါ စောစောက မဆုံးသေးသော အတွေးအထင်တို့က ပြန်လည် ပေါ်ပေါက်လာပြန်သည်။ ဆို့နှင့်ကြေကွဲဖွယ် အဖြစ်သနစ်များကို မြင်ယောင်လာမိပြန်သည်။

သည်သို့ဖြင့် ခင်စောမူသည် တော်တော်နှင့် အိပ်မပျော်နိုင်အောင် ရှိရသည်။ အိပ်မပျော်သူအဖို့ တစ်ညတာဆိုသည်မှာ ရှည်ကြာလှပါဘိ။ ညတာရှည်သည်နှင့်အမျှ အတွေးမှာ ပြန့်ကျယ်သည်။ ဝက်ပါ တစ်ခုနယ်ပင် ဖြစ်သည်။ ယင်း ဝက်ပါသည်ကား- လူဝင်စားဦးမောင်မောင်ကြီး၊ ဒေါ်စောလတ်တို့၏ ဝက်ပါ ဖြစ်သည်။

ပြီးစာပေ

www.burmeseclassic.com

ခြောက်

သည်ကနေ့ ဖေဖေနှင့် ကိုကိုလွင်တို့ ပုပ္ပါးသို့ တက်ရန် သွားကြသည်။ အခါတိုင်းလည်း ပုဂံသို့ လာလျှင် ပုပ္ပါးသို့ တက်ကြွမြဲဖြစ်သည်။ ခင်စောမူသည် ပထမတစ်ကြိမ် တက်ပြီးကတည်းက ပုပ္ပါးဆိုလျှင် လိုက်ရန် ငြင်းပယ်လေ့ ရှိသည်။

ဖေဖေတို့ ကိုကိုလွင်တို့ တက်ကြသည်မှာ တောင်ကလပ်မဟုတ်၊ တောင်မကြီး ဖြစ်လေသည်။ ပေ လေးထောင်ကျော် ငါးထောင်နီးပါး ရှိသည်။ သာမန်လူတစ်ယောက်အဖို့၊ သို့မဟုတ်- အလေ့အကျင့် မရှိသူတစ်ယောက်အဖို့ မလွယ်လှ။ ခင်စောမူဆိုလျှင် ပထမတစ်ချိတက်စဉ်ကပင် ငိုခဲ့ရသည်။ အလွန် ပင်ပန်းခဲ့သည်။

အပေါ်ရောက်တော့လည်း မည်မည်ရရ ဘာမှ မရှိ။ တစ်နေရာမှ “လေတွင်း” ဟု ခေါ်သော တံတောင်ဆစ်ချိုးသဏ္ဍာန် တောင်စောင်း

ပြီးစာပေ

မှာမူ ထူးခြားသလို ရှိသည်။ တစ်ခါက လေ့ယာဉ်တစ်စင်း ပျက်ကျခဲ့ဖူးသော နေရာဖြစ်သည်။

တစ်ခုတော့ ရှိပါသည်။

တောင်ထိပ်ပေါ်မှ ကြည့်လျှင် ဧရာဝတီမြစ်ကို လက်သန်းခန့် ဖဲ့ပြားကလေးသဖွယ် မြင်ရခြင်း၊ မြင်းခြောက်မှ သဲကန္တာရခန့်သော မြေအပြင်ကို ဝေ့ ရခြင်း၊ လွင်ပြင်တစ်လျှောက်မှ ထန်းပင်များမှာ တွယ်အပ်ကလေးများ စိုက်ထားသည့်သဖွယ် မြင်ရခြင်းတို့ကား နှစ်သက်ကြည့်နူးဖွယ် ဖြစ်သည်။

တောင်ထိပ်ပေါ်မှာ လေသိုက်ကို လက်ဖက်ခြောက် လုပ်၍ အဖန်ရည်သောက်ရခြင်းမှာလည်း ခံတွင်းတွေ့စရာ ကောင်းပါသည်။

သို့ရာတွင် သည်အတွေ့အကြုံမျှဖြင့် အပင်ပန်းခံရန် ဝန်လေးမိသည်။

ဖေဖေနှင့် ကိုကိုလွင်တို့အဖို့မှာကား တောင်တက်ခြင်းသည် ပင်လျှင် နှစ်သက်စရာ ဖြစ်နေ၏။

ဖေဖေနှင့် ကိုကိုလွင်က သည်တစ်ခေါက်တွင် တောင်မကြီးသို့ မတက်လိုလျှင် ရှိစေ၊ ၎င်းတို့အား တောင်ကလပ်မှ စောင့်ရင်း ဘုရားဖူး ဖြစ်ဖြစ် လိုက်ပါရန် ခေါ်သေးသည်။

ခင်စောမူ ငြင်းပယ်ခဲ့သည်။

ဤသည်မှာ ပင်ပန်းမည်ကို စိုးရိမ်ခြင်း တစ်ခုတည်းအတွက် တော့ မဟုတ်ပါချေ။ ခင်စောမူသည် မောင်မောင်ကြီးနှင့် တွေ့ချင်ပါသည်။ ကြိုချင်ပါသည်။ ဆုံချင်ပါသည်။

စင်စစ် သည်သို့သော အခွင့်အရေးကို ရရှိဖို့ဆိုသည်မှာလည်း အခဲယဉ်းသားကလား။

ပြီးစာပေ

သို့ဖြင့် ဖေဖေနှင့် ကိုကိုလွင်တို့ ပုပ္ပိုးတောင်တက်ရန် နံနက် စောစော ထွက်သွားကြသည်။ နံနက် ရှစ်နာရီသာသာခန့်တွင် ခင်စောမူ သဗ္ဗညုသို့ လာခဲ့ပါသည်။

အခါတိုင်းလိုပင် သဗ္ဗညုမှာ လူသူ ကင်းရှင်းနေသည်။ မိမိ တစ်ယောက်တည်းလိုပင် ဖြစ်သည်။ ခင်စောမူသည် အလယ်ပစ္စယာသို့ တက်ခဲ့ပါသည်။ ရုပ်ပွိုးတော်များကို ဦးခိုက်ပြီးနောက် အလယ်ပစ္စယာ မှာ တစ်ပတ် လှည့်လာခဲ့သည်။ သည်တစ်ခါတွင် ပုဂံ ရှုခင်းကိုပင် မကြည့်ဖြစ်တော့၊ ပစ္စယာ တစ်လျှောက်မှာ မောင်မောင်ကြီးကို ရှာသည်။

တစ်ပတ်ပြည့်သည့်တိုင် မောင်မောင်ကြီး၏ အစအနကိုသော်မျှ မတွေ့ရ။ အရိပ်အယောင်ကိုမျှ မတွေ့ရ။ သည်တော့လည်း ရင်မှာ ဟာသလို နုံးသလိုနှင့်။

ယခင်တစ်ပတ် လာစဉ်က မိမိ ရောက်ရှိပြီး အတော်ကြီး ကြာမှ မောင်မောင်ကြီးရောက်ရှိလာသည်ကို အမှတ်ရသည်။ ခင်စောမူ သည် ထာဝစဉ် ထိုင်နေကျဖြစ်သော ပစ္စယာ၏ အနောက်ဘက်ခြမ်း သို့ လာခဲ့သည်။ တန်ကြည့်တောင်နှင့် ဧရာဝတီမြစ်ကို ငေးမိပြန် သည်။

ချောက်သို့ သွားသော ကားလမ်းသည် မလှမ်းမကမ်းတွင် စင်းဖြောင့်စွာ တည်ရှိနေသည်။ လမ်းပေါ်မှာ မောင်းနှင်သွားသော မော်တော်ကားသံများကို ကြားနေရသည်။ ကားလမ်း ဟိုမှာဘက်ရှိ ဧရာဝတီမြစ်ကမ်းမှာ ဗိုလ်တဲရီသည်။

ဤသည်ကို မြင်ရလေတော့မှပင် ခင်စောမူသည် အတွေး တစ်ရပ်ကို တွေးမိလာသည်။ မောင်မောင်ကြီးတစ်ယောက် အဘယ်မှာ

နေပါလိမ့်မည်။ ပုဂံတွင် အိမ်ခြေရာခြေ ရှိလေသလော၊ သို့မဟုတ် ဗိုလ်တဲရီတွင်ပင် တည်းခိုလေသလောဟူသော အတွေးဖြစ်သည်။

အမှန်မှာ မိမိအနေဖြင့် မောင်မောင်ကြီးနှင့် ပတ်သက်၍ သိစရာတွေ အများကြီး ရှိပါသေးကလား။ နားလည်ထားစရာတွေ အပုံကြီး ကျန်ပါသေးကလားဟု ခင်စောမူ စဉ်းစားမိသည်။

သည်လူတစ်ယောက်အပေါ်မှာ စိတ်ဝင်စားမိသည်နှင့်အမျှ သူနှင့် ပတ်သက်သော အကြောင်းအရာများကိုလည်း နားလည်ထား ရန် အရေးကြီးကြောင်း ခင်စောမူ တွေးမိလာပါသည်။

ထိုအခါ မောင်မောင်ကြီးနှင့် တွေ့ရှိရန်အတွက် ပိုပြီး စိတ်စော လာမိသည်။

စိတ်စောမိလေသောအခါကျမှပင် မောင်မောင်ကြီး လာခဲ့လှ သည်။ နေပင် အတန်မြင့်ခုံပြီ။ နေရောင်ခြည်သည် တောက်ပူနွေး လာသည်။ ခင်စောမူရပ်တည်နေရာ ပစ္စယာမှ အင်တောပြားတို့သည်ပင် ပူစပြုလာပြီ။

သည်တော့လည်း မောင်မောင်ကြီး လာမှလာပါတော့မည်လား ဟု သံသယ ဖြစ်မိသည်။

သဗ္ဗညုတွင် ကြိုဆုံခဲ့ပြီးနောက် နောက်တစ်နေ့တွင် မောင်မောင် ကြီးသည် သဗ္ဗညုမှ မိမိအား စောင့်လင့်နေမည် အမှန်ပင်။ မိမိက ပျက်ကွက်သည်များကြောင့် သူ အားလျော့သွားလေသလား မပြော တတ်ပါချေ။

ခင်စောမူသည် စိတ် စောရာမှ စိတ်မောလာရသည်။ အချိန်က တစ်စထက်တစ်စ ကုန်ဆုံးလာလျက် ရှိသည်။ အဆုံးတွင်မူ ခင်စောမူသည် မည်သို့မျှ သည်းခံနိုင်စွမ်း မရှိ တော့ဘဲ ထိုင်ရာမှ ထလိုက်ပါသည်။ ဆင်းတော့အံ့ဟု ဥမင်လမ်းသို့

လာခဲ့သည်။ သည်တွင် ဥမင်လမ်းအတိုင်း တက်လာသော မောင်မောင်ကြီးကို ဘွားခနဲ တွေ့လိုက်ရလေမလား စဉ်းစားမိသေးသည်။ သဗ္ဗညုပရဂုဏ်မှ ထွက်သည်အထိ မောင်မောင်ကြီးကို မမြင်ရ။ သည်တော့လည်း မောင်မောင်ကြီးနှင့် တွေ့ရှိရန် အခွင့်အရေးကို လက်လျှော့လိုက်မိတော့သည်။

ခင်စောမူသည် အစပိုင်းက အိမ်သို့ပြန်ရန် ခြေလှမ်းပြင်မိသည်။ အိမ်သို့ ပြန်လာပါကလည်း ပျင်းရိခြောက်သွေ့နေမည်သာဟု တွေးမိသည်။ ထို့ကြောင့် ခြေလှမ်းကို တုံ့ကာ အာနန္ဒာဘုရားဆီသို့ လျှောက်ခဲ့ပါသည်။ အာနန္ဒာဘုရားကို ဝင်ဖူးသည်။ ပြီးလျှင် ပြတိုက်သို့ ဝင်မည်။ ယင်းကဲ့သို့ တွေးထားသည်။

ထီးလှိုင်ရှင် ကျန်စစ်သားမင်းကြီး၏ ကောင်းမှုတော်ဖြစ်သော အာနန္ဒာဘုရားသည် ပုဂံရှိ ဘုရားပုထိုးတို့အနက် ပြုပြင်ထိန်းသိမ်းမှု အပြုလုပ်ဆုံး ဘုရား။ ဤသည်မှာ အာနန္ဒာဘုရားသည် ပုဂံရှိ ဘုရားပုထိုးတို့အနက် အပျက်အစီး အယိုအယွင်း အနည်းပါးဆုံးဖြစ်၍သော်လည်းကောင်း၊ အချိုးအစား ပုံစံအရ အလှပဆုံး၊ သို့မဟုတ်-အသပ္ပာယ် ဆုံးဖြစ်၍ လည်းကောင်း ဖြစ်နိုင်ပါသည်။

ပုဂံသို့ရောက်ပြီး အာနန္ဒာဘုရားကို မဖူးမြင်ရပါက ပုဂံသို့ ရောက်သည်ဟု ဆိုနိုင်အံ့ မထင်ပါ။

အကြောင်းမူ အာနန္ဒာဘုရားသည် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တို့အတွက် ကြည့်ညှိဖွယ်ရာ သပ္ပာယ်လှသောကြောင့် သာမက ရှေးဟောင်းယဉ်ကျေးမှုကို လေ့လာဆည်းပူးသူတို့အတွက် ယဉ်ကျေးမှုသိုက်မြိုကြီးပမာလည်း ဖြစ်နေသောကြောင့်ပင်တည်း။

ပြုံးစာပေ

အာနန္ဒာဘုရားကို ဖူးမြင်ရပါက...

ဉာဏ်မြင်ကြီးထွား၊ ပုဂံသားတို့
ဘုရားပုထိုး၊ လိုဏ်ဂူမိုးလျက်
တတ်မျိုးစုံစွာ၊ ထုပိကာ ဖြင့်
လက်ရာဆန်းကြယ် ဆောက်ကြ၏။

ဟူသော ကြည်အောင်၏ ကဗျာကို လည်းကောင်း၊

သည်နေရာဝယ်
ညီညာ ကြီးစား၊ ပုဂံသားတို့
အများကျိုးပြု၊ ယဉ်ကျေးမှုကို
အထုခိုင်မာ တည်ခဲ့၏။

ဟူသော မင်းယုဝေ၏ ကဗျာကိုလည်းကောင်း အမှတ်ရစရာ ကောင်းပါသည်။

အာနန္ဒာဘုရားသို့ ရောက်လျှင် ခင်စောမူသည် ဦးစွာ တံတိုင်း မုခ်ပြာသာဒ်မှနေ၍ စေတီတော်ကို မော်၍ ဖူးဖြစ်သည်။ ရွှေတစ်ပိုင်း ချထားသော စေတီတော်မှ ဆည်းလည်းလှုပ်ခတ်သံကို နားစွင့်မိသည်။ ထီးတော်မှာ မြေမှ တစ်ရာခြောက်ဆယ့်ရှစ်ပေသာ မြင့်သည်ဟု ခင်စောမူ သိထားရသည်။ သို့ရာတွင် အာနန္ဒာဘုရားမှာ ပုဂံမြို့၏ မည်သည့်နေရာမှပင် ကြည့်ကြည့်၊ ဝါဂွမ်းထု ဝါဂွမ်းဆိုင်ကြီးအလား ဖွေးဖွေးဆွတ်ဆွတ် မြင်ရသည်သာ ဖြစ်သည်။ အနီးမှ ကပ်၍ ဖူးမြော်လျှင် ပုအိုင်အိုင် ရှိသည်ဟု ထင်မှတ်ရသည်။ သို့သော် နောက်သို့ ဆုတ်လေလေ အကဲအမိုးတို့က မြင့်လာလေလေပင်။ ပုဂံခေတ် ဗိသုကာ ပညာရှင်တို့၏ အစွမ်းအစပင် ဖြစ်မည် ထင်ရပါသည်။

ပြုံးစာပေ

www.burmeseclassic.com

အာနန္ဒာဘုရားကို အေဒီ ၁၀၁၉-ခုနှစ်အတွင်းက ကျန်စစ်သား မင်းကြီး တည်ထား ကိုးကွယ်သည်။ ရှေးလူကြီးသူမတို့၏ ပြောစကား အရ ယင်းဘုရားကို တည်ဆောက်စဉ်က အိန္ဒိယမှ ဗုဒ္ဓဘာသာ ဘုန်းတော်ကြီးများ၏ အစီအမံ အကွပ်အကဲ အကြီးအကြပ်ပါသည်ဟု သိရသည်။ ဟိမဝန္တာတောင်တန်းရှိ နန္ဒမူ၊ လိုဏ်ဂူသဏ္ဍာန်အတိုင်း တည်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ စင်စစ် အာနန္ဒာဘုရား၏ ဘွဲ့မည်တော်သည်ပင် 'အနန္တ ပညာ' ဖြစ်သည်။ မြတ်စွာဘုရားသခင်၏ ဉာဏ်တော်အနန္တကို စွဲမှတ်၍ ခေါ်ဝေါ်ခြင်း ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ကာလ ရွေ့လျား လာသောအခါတွင်ကား ဗုဒ္ဓ၏ညီတော် အာနန္ဒာကို စွဲမှတ်လျက် 'အာနန္ဒာ' ဟု ခေါ်တွင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုနည်းတူ သဗ္ဗညုဘုရား၏ ဘွဲ့မည်တော်မှာလည်း 'သတ္တာဂတ' ကို စွဲမှတ် ခေါ်ဝေါ်ရာမှ 'သဗ္ဗညု' ဖြစ်လာရလေသည်။

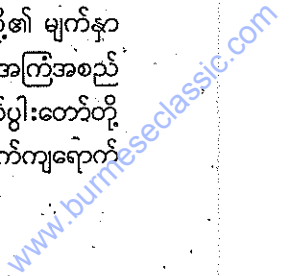
အာနန္ဒာဘုရား၏ ပန္နက်ကွက်မှာ ဂရိလူမျိုးတို့၏ ကြက်ခြေ ခတ်သဏ္ဍာန် ရှိသည်။ စတုရန်း ပေ (၂၀၀) နီးပါး ကျယ်ဝန်းသော ပန္နက်ကွက်၏ လေးမျက်နှာမှာ တံတိုင်းရံ၍ တံတိုင်းလေးမျက်နှာ တွင် မုခ်ပြာသာဒ် တစ်ဆောင်စီ ဆောက်လုပ်ထားသည်။ တံတိုင်း အတွင်း၌ ဂူပမာပြုလျက် တန်ဆောင်းမကြီး ဟူ၍ ရှိသည်။ တန်ဆောင်း လေးမျက်နှာတွင် အာရုံခံ မုခ်ထွတ် လေးခုရှိသည်။ တန်ဆောင်းမ အထက်မှ ပစ္စယာ အဆင့်ဆင့်တင်၍ ဈေတိပေါက်ထား သည်။ ပစ္စယာ တိုင်းတွင် လေးထောင့်လုံး၌ ခြင်္သေ့ရုပ်များ အဆင့် အရင့် ထားရှိသည်။ တန်ဆောင်းမကြီး အတွင်းဝယ် အလယ်အူ၊ သို့မဟုတ်-ခေါင်တိုင်ရှိသည်။ (၃၅)ပေ မြင့်သော နှစ်ရွက်ဖွင့် ကျွန်းသား တံခါးကြီးများဖြင့် တန်ဆောင်းမကြီးကို အပိတ် အဖွင့် လုပ်ခဲ့ဟန် တူသည်။ ခေါင်တိုင်တွင် မတ်ရပ်ဘုရား ဆင်းတုတော်လေးဆူ ရှိသည်။

ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုပြီးဖြစ်သော ဘုရားရုပ်ပွားတော် လေးဆူပင် ဖြစ်သည်။ မြောက်ဘက်မှာ ကကုသံ၊ အရှေ့ဘက်မှာ ကောဏာဂုံ၊ တောင်ဘက်မှာ ကဿပနှင့် အနောက်ဘက်မှာ ဂေါတမ ရုပ်ပွားတော်များ ဖြစ်ကြသည်။ ရုပ်ပွားတော်များမှာ (၈)ပေ မြင့်သော ပလ္လင်အထက် တွင် ရှိသည်။ ဉာဏ်တော်အမြင့် (၃၀) ပေ ရှိသည်။

ရုပ်ပွားတော် လေးဆူအနက် အရှေ့ဘက်မှ အဆူသည် ရှေးက မာလာယုကျွန်း ပသျှူးပြည်မှ ရသည့် စန္ဒကူးနှစ်ကို ထုလုပ်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။ နောင်အခါ မီးသင့်သဖြင့် မင်းတုန်းမင်းကြီးက စံကားသား ရုပ်တုအသစ်ကို ပူဇော်သည်ဟု သိရသည်။ မြောက်ဘက်မှ ရုပ်ပွား တော်သည်လည်း ဟံသာဝတီ ပဲခူးမှ ရသော စံကားသားကိုပင် ပြုလုပ်ထားသည်။

တောင်ဘက်မှ ရုပ်ပွားတော်မှာ ဟိမဝန္တာမှ ရသော ဖင်းရူး သားကို ပြုလုပ်ထားသည်။ အနောက်ဘက်တွင် ယခင်က ပဉ္စလောဟာ ဖြင့် သွန်းလုပ်ထားသော ရုပ်တုတော် ရှိခဲ့ဖူးသည်။ ယခုမူ ကျွန်းသား ရုပ်တုတော်ကိုသာ ဖူးတွေ့နိုင်တော့သည်။ ရုပ်ပွားတော်များအနက် မြောက်ဘက်နှင့် တောင်ဘက်မှ ရုပ်ပွားတော် နှစ်ဆူမှာသာ မူရင်း ရုပ်ပွားတော်များ ဖြစ်ကြသည်။ ကျန် နှစ်ဆူကား နောက်မှ ထုလုပ် ကိုးကွယ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

အာနန္ဒာ ဂူဘုရားကို တည်ဆောက်ထားပုံမှာ အတော်ပင် ဆန်းကြယ်ပါသည်။ ပုဂံခေတ် ဗိသုကာတို့၏ လက်ရာမှာ အံ့ဩ ချီးမွမ်းထိုက်ပါပေသည်။ ဂူဘုရားအတွင်း ရုပ်ပွားတော်တို့၏ မျက်နှာ တော်အဝင်းအလုံကို သဒ္ဓါရိကျိုးစွာ ဖူးမြင်နိုင်ရန်အတွက် အကြံအစည် ပြုလုပ်ထားပုံမှာ လေးစားရမည့် အစီအမံ ဖြစ်ပါသည်။ ရုပ်ပွားတော်တို့ ၏ မျက်နှာတော်သို့ မျက်နှာကြက်မှ အလင်းရောင် တိုက်ရိုက်ကျရောက်

စေရန်အတွက် အာရုံခံ မုခ်ထွတ်၏ မျက်နှာကြက်ကို အပြန်မပြုဘဲ ဥကင်သဖွယ် အပေါက်အဝန်းပြုကာ နိမ့်လျှောထားသည်။ ထို့ကြောင့် ပင် မျက်နှာကြက်ခေါင်ကြောင်းမှ အလင်းရောင်သည် ရုပ်ပွားတော်၏ မျက်နှာတော်သို့ တိုက်ရိုက်ကျကာ မီးမောင်းထိုးပြထားဘိသကဲ့သို့ ရှိသည်။ အကြင်ဘုရားဖူးသည် ရုပ်ပွားတော်၏ မျက်နှာအဝင်းအလုံးကို လွယ်လင့်တကူ ဖူးမြင်နိုင်သည်ဖြစ်၍ သဒ္ဓါ ယိုဖိတ်လာနိုင်စွမ်း ရှိစေရန် ကြံဆ စီမံထားသည်။ အလွန် ပါးနပ် ကျွမ်းကျင်သော ထုပ်ကာအတတ်ပင် ဖြစ်တော့သည်။

သဗ္ဗညုဘုရားကား အာနန္ဒာဘုရား တည်ဆောက်ပုံနှင့် မဆင်ပေ။ သို့ရာတွင် မြေးတော် အလောင်းစည်သူမင်းသည် ဘိုးတော် ကျန်စစ်သားမင်းကြီး၏ အာနန္ဒာဘုရား တည်ပုံကို အားကျရာမှ သဗ္ဗညုကို တည်သည်ဟု မှတ်တမ်းအချို့က ဆိုပါသည်။

သဗ္ဗညုကို ပစ္စယာတစ်ဆင့်ခံပြီးမှ ယင်းအဆင့်ပေါ်တွင် ဂူ သဏ္ဍာန်ပြုကာ ထိုင်လျက် အနေအထားရှိသော ရုပ်ပွားတော်ကို ပူဇော်ထားသည်။ မြေမှသည် အလယ်ပစ္စယာသို့ ဥမင်လှေကားအတိုင်း တက်ရသည်။ ဗွီစာလုံးပုံသဏ္ဍာန် ဆစ်ချိုးကို ကွေ့၍ တက်ခဲ့သောအခါ အလယ်ပစ္စယာသို့ ရောက်သည်။ ထိုအခါတွင် တန်ဆောင်းမ၊ သို့ ရောက်လျက် ရုပ်ပွားတော်ကို ကြည့်ညိုနိုင်သည်။ ဗိသုကာ တို့၏ စိတ်ကူးစိတ်သန်းတို့မှာ ကွဲပြား ခြားနားလှသည်။

မည်သို့ဆိုစေ၊ အာနန္ဒာစေတီမှာ ပိုပြီး နှစ်လိုဖွယ် ကောင်းသည် ကား အမှန်ပင်။

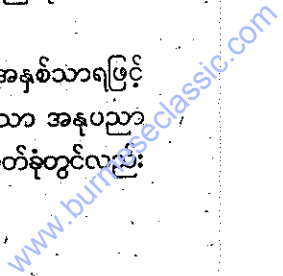
ခင်စောမူသည် အနောက်ဘက် တန်ဆောင်းမှ ဝင်ခဲ့ပြီး လက်ယာရစ် ရစ်၍ လာခဲ့သည်။

အာနန္ဒာ လိုဏ်ဂူအတွင်းမှာ လင်းနို့ချေးနံ့ နံ့လှသည်။ လင်းနို့များ ဟိုမှ သည်မှ ကူးလူးပျံသန်းနေသည်ကို မြင်တွေ့ရသည်။ အတွင်း၌ ဂန္ဓကုဋီတိုက်တို့ကို ဝန်းရံလျက် စင်္ကြံနှစ်ထပ် ရှိသည်။ အပြင် စင်္ကြံနံရံ လိုဏ်ပေါက်ကလေးများတွင်ကား ရုပ်ပွားတော်များ ထားရှိသည်။ လင်းနို့များသည် ယင်း လိုဏ်ပေါက်ကလေးများ၌ အသိုက်ဖွဲ့တည်၍ နေထိုင်ကြလေသည်။

ရှေးမခင်က အတွင်းစင်္ကြံသို့ ဘုရင်သာလျှင် ဝင်ခွင့်ရသည်။ မှူးကြီးမတ်ရာတို့က အပြင်စင်္ကြံကိုသာ အသုံးပြုရသည်ဟု သိရ၏။ ယခုမူ သည်သို့ မဟုတ်ပါချေပြီ။

ခင်စောမူသည် အခါခါ မြင်ဖူးပြီးသား ဖြစ်လျက်နှင့် ဗုဒ္ဓဝင်ပန်းတမော့လက်ရာကို ကြည့်မိသည်။ ကျန်စစ်သား ကျောက်ရုပ်နှင့် ရှင်အရဟံ ရုပ်ပုံတော်ကိုလည်း အလွတ်မပေးချေ။ ဗုဒ္ဓဝင်ပုံများမှ မယ်တော်မာယာ သားဖွားခန်းသည် စွဲငြိဖွယ် ဖြစ်သည်။ မယ်တော်မာယာ၏ ပန်းလျှနွမ်းနယ်ဟန်သည် အသက်ပါလှသည်။ အင်ကြင်းခက်ကို လက်ဖြင့် ကိုင်ကာ လှုပ်လီလှုပ်လဲ နွဲ့နွဲ့လျှလျ ရှိနေပုံ၊ မိထွေးတော် ဂေါတမီ၏ ဖေးကူနေပုံတို့မှာ အခါခါကြည့်လျက် မရိုးနိုင်အောင် ရှိရသည်။ ပြီး...ကျန်စစ်သားမင်းကြီး၏ တည်ကြည် ရင့်ကျက်သော မျက်နှာအနေအထား၊ သဒ္ဓါရိုကျိုးစွာ ရှိခိုးနေဟန်ရှိသော ရှင်အရဟံရုပ်တို့သည်လည်း ထိုခေတ်ထိုအခါက ခေတ်ခေါင်းဆောင် နှစ်ဦး၏ အဇ္ဈတ္တသဏ္ဍာန်ကို ဖော်ကျူးနိုင်စွမ်း ရှိသည်ဟု အထင်ရောက်မိသည်။

အာနန္ဒာဘုရားမှာ ယဉ်ကျေးမှုလက်ရာတို့၏ အနှစ်သာရဖြင့် ပြည့်နေသည်။ အတွင်း ပန်းတမော့ လက်ရာများကသာ အနုပညာ သမိုင်းကို ပြောပြနေသည် မဟုတ်သေး။ အပြင်အပုံမှ အုတ်ခုံတွင်လည်း

စဉ်ကွင်းများ ရှိသေးသည်။ စဉ်ကွင်းဆိုသည်မှာ စဉ်သရိုး ကိုင်ထားသော ဖောင်းကြွရုပ်လုံးများ ဖြစ်ကြသည်။ ၎င်းတို့၏ အောက်ခြေ၌ မွန်ဘာသာဖြင့် ရေးထိုးထားသော မာရ်စစ်သည်တို့၏ ပုံမှာ ပျော်စရာ၊ ရွှင်ပျစရာ ကောင်းသည်။ လူ့ကိုယ်နှင့် ငါးခေါင်း၊ ငါးကိုယ်နှင့် လူခေါင်း စသော ရယ်စရာကောင်းသည့် ပုံများ ပါဝင်သည်။

သို့ဖြင့် ခင်စောမူသည် အာနန္ဒာဘုရားတွင် အချိန်အတော် ကြာအောင် ပြန်းပြီးနောက် ကြည့်စရာ ရှုစရာတို့ ကုန်သလောက် ရှိသောအခါ အာနန္ဒာဘုရားနှင့် ကပ်လျက် တည်ရှိသော ပြတိုက်သို့ လာခဲ့ပါသည်။

ပြတိုက်မှာ မကြီးမားလှ။ ပြင်ပတွင် ကျောက်စာ ကျောက်တုံးများ အစီအရီ ရှိသည်။ စာပေ၏ အစ၊ ယဉ်ကျေးမှု၏ အစနှင့် တစ်ခေတ်တစ်ခါက လူတို့၏ နေထိုင်မှု၊ သွားမှု၊ လာမှု၊ အလှူအတန်း ပြုမှုတို့ကို ပြောပြနေသော အမွေရတနာများ ဖြစ်ကြသည်။

ပြတိုက်သို့ လာခဲ့သောအခါ ဖေဖေကို သတိ ရမိသည်။ ဖေဖေသာ ပါရှိပါက ဗဟုသုတ ဖြစ်ဖွယ် စကားတို့ကို ကြားရလေဦးမည် အမှန်ပင်။ ခင်စောမူသည် ဖေဖေ မပါဘဲ သည်နေရာသို့ ပထမဆုံးအကြိမ် လာမိခြင်း ဖြစ်သည်။

ပြတိုက်အဝမှ သီဝရုပ်တုကို လှမ်း၍ ကြည့်ပြီးလျှင် ခင်စောမူသည် ပြတိုက်အတွင်း လှမ်းဝင်လိုက်သည်။

သည်တွင် ပြတိုက်အတွင်းမှ ရုတ်တရက် တိုးထွက်လာသော သဏ္ဍာန်တစ်ခုကို မြင်လိုက်ရသည်။ ကိုယ်ကို ရိုလျက် ရှောင်မည်ပြုလိုက်သေးသည်။ သို့ရာတွင် မည်သို့မျှ ရှောင်လွှဲချိန် မရလိုက်ဘဲ ယင်းသဏ္ဍာန်ပိုင်ရှင်နှင့် ဝင်၍ တိုးမိသည်။ ရင်ချင်းအပ်မိသည်အထိ တိုက်မိသည်။ ခင်စောမူသည် ယိုင်သွားသည်။ စိတ်ထဲမှာလည်း

ပြီးစာပေ

ဒေါသ ထောင်းခန့် ထလာသည်။ ရန်တွေ့အံ့ဟု မော်ကြည့်လိုက်သည်တွင်...

“ဟင်...မစောလတ်” ဟူသော အသံကို ကြားရသည်။

ခင်စောမူ၏အသံမှာ လည်ချောင်းထဲတွင်ပင် ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ မျက်နှာပေါ်မှ တင်းမာခက်ထန်မှုများလည်း လွင့်စဉ်သွားရသည်။

စောင့်စဉ်က မလာ၊ ရှာစဉ်က မတွေ့၊ တွေ့မည့် တွေ့တော့လည်း ဘယ်လိုမျှ မမျှော်လင့်ဘဲနှင့် ဖြစ်သည်။ မိုးပေါ်က ကျလာသလို ဘွားခနဲ တွေ့လိုက်ရခြင်း ဖြစ်သည်။

မောင်မောင်ကြီးသည် ခင်စောမူကို ပြုံး၍ ကြည့်နေသည်။ အခါတိုင်းကလိုပင် ခင်စောမူ၏မျက်နှာကို စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်နေသည်။ သူ့အနေနှင့်လည်း ခင်စောမူကို ဘယ်လိုမျှ မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့ရဟန်တူပါသည်။ ယင်းသို့ တွေ့လိုက်ရသည့်အတွက် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်မိလေသောဟန်မှာ မျက်နှာတွင် အထင်းသား ပေါ်လွင်နေသည်။

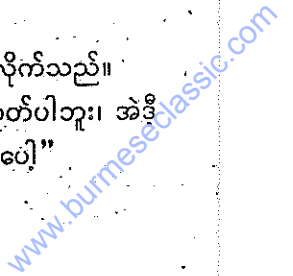
ခင်စောမူသည် ပြတိုက်အတွင်း မဝင်တော့ပေ။ ခြေတစ်လှမ်း ဆုတ်လျက် ရပ်လိုက်သည်။ မောင်မောင်ကြီးသည်လည်း အပြင်သို့ ထွက်လာသည်။

“မစောလတ်က ပြတိုက်တွေ ဘာတွေကို လာလိုပါလား၊ ဆိုပါဦး မစောလတ်၊ ဟိုရက်တွေက မစောလတ် ဘယ်ပျောက်နေသလဲ ဟင်...”

ခင်စောမူက မောင်မောင်ကြီးကို ပြုံး၍ ပြလိုက်သည်။

“ဘယ်မှ ပျောက်နေတယ်ရယ်လို့တော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ အဲဒီရက်တွေတုန်းက ပုဂံအနံ့ ဘုရား လိုက်ဖူးနေတာပေါ့”

ပြီးစာပေ

“ဒါဖြင့် ကုသိုလ်တွေ အတော်ရနေပြီပေါ့၊ ဟုတ်လား... ပုဂံက ဘုရားပေါတော့ ကုသိုလ်တွေ တစ်ထမ်းကြီး ရနေရောပေါ့”

မောင်မောင်ကြီးက ရယ်လျက် မေးရာ ခင်စောမူကပါ ရောနှော ရယ်မိသည်။

ခင်စောမူအနေနှင့် မည်သို့မျှ မပြောရသေးမီ မောင်မောင်ကြီးက စကားဆက်ပါသည်။

“ကျွန်တော် သဗ္ဗညုကနေ မစောလတ် အလာကို စောင့်သေး တယ်၊ မျှော်ပါသေးတယ်၊ ဒါပေမယ့် မစောလတ် ပေါ်မလာခဲ့ဘူး၊ ဒီတော့လဲ ပြန်သွားပလားလို့ အားလျော့သွားမိတယ်၊ ဒီနေ့တော့ ကူးစရာကလေးတွေ ရှိတာနဲ့ ကျွန်တော် သဗ္ဗညုကို မသွားတော့ဘဲ ပြတိုက်ကို လာခဲ့တာပါ”

မောင်မောင်ကြီး ပြောမှပင် ခင်စောမူသည် မောင်မောင်ကြီး၏ လက်မှာ ဓပုပိုက်ထားသော စာရွက်အချို့ကို မြင်ရသည်။

“ကိုမောင်မောင်ကြီးက ဒီမှာ ဘာတွေ လာကူးနေတာလဲ ဟင်...”

ခင်စောမူ၏ အမေး...။

“ကျွန်တော်က ဒီမှာ ပုဂံခေတ် ပန်းချီပညာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး လေ့လာနေတာပါ”

“ကိုမောင်မောင်ကြီးက ပန်းချီဆရာလား”

သည်အမေးကို မောင်မောင်ကြီးက ရုတ်တရက် အဖြေမပေး။ အစောကြာအောင် ဆိုင်းထားပြီးနောက်မှ ခင်စောမူ၏မျက်နှာကို ပိုမို စူးစိုက်စွာကြည့်ရင်းက အဖြေပေးသည်။

“ပန်းချီဆရာတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ပန်းချီဝါသနာပါတဲ့ လူ တစ်ယောက်ဆိုပါတော့ မစောလတ်၊ ဒါပေမယ့် လွန်ခဲ့တဲ့ အနှစ်

လေးဆယ်လောက်တုန်းကတော့ ပန်းချီဆရာတစ်ယောက်နီးနီး ပန်းချီ ဆွဲတတ်ခဲ့ပါတယ်”

ခင်စောမူသည် မောင်မောင်ကြီး၏ မျက်နှာကို ကြည့်နေရာမှ မျက်လွှာ ချလိုက်မိသည်။ ရင်ထဲမှာ တုန်လှုပ်ခြင်းက ပေါ်လာပြန် ပေပြီ။ သို့ရာတွင် ခင်စောမူက အားတင်းထားမိသည်။

“အဲဒီတုန်းက ကျွန်တော် မစောလတ်ရဲ့ ပုံတူတစ်ခု ရေးဆွဲ ခဲ့ပါတယ်၊ တကယ်လို့များ မစောလတ်ကသာ စိတ်ဝင်စားမယ်ဆိုရင် အဲဒီပုံကို ပြချင်ပါတယ်၊ အချိန်ရမယ်ဆိုရင် အဲဒီပုံကို မစောလတ် လိုက်ကြည့်စေချင်ပါတယ်”

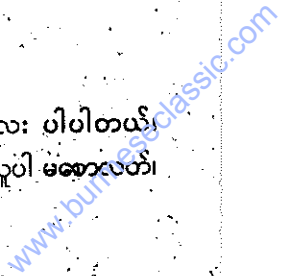
ခင်စောမူသည် မောင်မောင်ကြီး၏ မျက်နှာကို မော်ကြည့် လိုက်သည်။ သည်စကားကိုကား ခင်စောမူ စိတ်ဝင်စားသည်။ အကယ်တော့ ယင်းပုံမှာ ဒေါ်စောလတ်၏ ပုံအစစ်သာဆိုပါက စိတ်ဝင် စားဖွယ် ကောင်းလေမည်ဟု ထင်မိသည်။ ဒေါ်စောမြင့်၏ ပြောစကား အရ မိမိသည် ဒေါ်စောလတ်ဝင်စားခဲ့သူ၊ ဒေါ်စောလတ်နှင့် ရုပ်ရည် သွင်ပြင် တူညီသည် မှန်ပါက မောင်မောင်ကြီး ပြောသောပုံမှာ မိမိနှင့် တူရလေမည် မလွဲဟု ခင်စောမူ မှတ်ယူမိသည်။

“အဲဒီပုံ တကယ်ရှိမယ်ဆိုရင် မူ စိတ်ဝင်စားပါ့မယ်၊ လိုက် ကြည့်ချင်ပါတယ်၊ ဘယ်အထိ လိုက်ခဲ့မှမှာလဲ ကိုမောင်မောင်ကြီး”

“ပုဂံရဲ့ တစ်ဘက်ကမ်းတင် ဆိုပါတော့ မစောလတ်၊ မြစ်ခြေ မှာပါ”

“မြစ်ခြေအထိ သွားရမှာလား”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော့်မှာ မော်တော်လေး ပါပါတယ်၊ ကျွန်တော်ဟာ အဲဒီဘက်ကမ်းကနေ နေ့တိုင်း လာခဲ့ရသူပါ မစောလတ်၊

မစောလတ်ကို တွေ့ရလိမ့်နိုးနိုးနဲ့ နေ့စဉ်နဲ့အမျှ ဒီဘက်ကမ်းကို ကူးပြီး လာခဲ့ရသူပါ။”

မည်သို့ပင်ဆိုစေ၊ သည်မျှဝေးလံသော နေရာအထိသို့မူ ခင်စောမူ မလိုက်ဝံ့ပါ။ သည်အထိ မစွန့်စားရဲရိုး အမှန်။

သည်တွင် ခင်စောမူ၏ စိတ်အသိသို့ အတွေးတစ်ရပ် ဝင်လာ သည်။ ယင်းအတွေးမှာ မောင်မောင်ကြီးအား ဒေါ်စောမြင့်နှင့် ဆုံပေး ရန် ဖြစ်သည်။ ဒေါ်စောမြင့်အနေနှင့် မောင်မောင်ကြီးအား အကဲ ခတ်နိုင်ရန် ဝေဖန်နိုင်ရန် အိမ်သို့ ခေါ်သွားရလျှင် ကောင်းလေမည်လား ဟူသော အတွေးပင် ဖြစ်ပါသည်။

ဒေါ်စောမြင့်သည် မောင်မောင်ကြီးနှင့် ဒေါ်စောလတ်တို့၏ အတိတ်မှ အကြောင်းအရာတို့ကို သိရှိထားသူ ဖြစ်သည်။ ဒေါ်စောလတ် နှင့် မောင်မောင်ကြီးတို့ ခေတ်ကို သိရှိလိုက်သူဟု ပြော၍ ရှုမည်ထင် သည်။ သည်တော့လည်း အစစအရာရာကို ချင့်ချိန်နိုင်စွမ်း ရှိပေမည်။ စူးစမ်းနိုင်စွမ်း ရှိပေမည်။

မောင်မောင်ကြီးကို အိမ်သို့ ခေါ်သွားရန် ခင်စောမူ ဆုံးဖြတ် ချက်ကို ချလိုက်ပါသည်။

“ဘယ်နှယ့်လဲ မစောလတ်၊ ကျွန်တော်ပြောတာကို ဘယ်လို သဘောရပါသလဲ၊ ကျွန်တော့်ကို စာနာတဲ့အနေနဲ့ပဲ ဖြစ်ဖြစ် လိုက် မကြည့်နိုင်ဘူးလား။”

မောင်မောင်ကြီး၏ တိုက်တွန်းစကား ပေါ်လာသည်။

“အဲဒီအကြောင်းအရာကို နောက်များမှ ထပ်ဆွေးနွေးကြစို့ လား ကိုမောင်မောင်ကြီး၊ လောလောဆယ်မှာတော့ ကျွန်မနဲ့ ကိုမောင် မောင်ကြီး ဒီမှာ ဘယ်လိုလာပြီး ဆုံမိကြတယ်ဆိုတာ ပြောကြရအောင်။”

ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောရရင်တော့ ကျွန်မ ဒီကနေ့ ကိုမောင်မောင်ကြီးကို သဗ္ဗညုမှာ တွေ့ရမလားဆိုပြီး လာ ရှာတာပါပဲ။”

“ခင်ဗျာ...”

ခင်စောမူ၏ စကားများကို မောင်မောင်ကြီးက မယုံနိုင်သလို ရှိသည်။ အံ့ဩသော သွင်ပြင်က သူ၏ မျက်နှာပေါ်မှာ ထင်ဟပ်လာ သည်။

“ဟုတ်ပါတယ် ကိုမောင်မောင်ကြီး၊ ကျွန်မ...ကိုမောင်မောင် ကြီးနဲ့ တွေ့ချင်ပါတယ်၊ ဆုံချင်ပါတယ်၊ အဲဒီလို တွေ့ဖို့ ကြိုဖို့ ဆုံဖို့ အကြောင်းအရာတွေလဲ ရှိနေပါတယ်၊ သဗ္ဗညုမှာ ကိုမောင်မောင်ကြီး ကို မတွေ့တာနဲ့ အားလျော့ပြီး အာနန္ဒာဘက်ကို လျှောက်ခဲ့မိတယ်၊ အဲဒီကနေ ဒီကို ရောက်လာရတာပါပဲ။”

မောင်မောင်ကြီး၏ မျက်နှာမှာ သွေးရောင်များ လျှမ်းတက်လာ သည်။ နှုတ်ခမ်းက ပြုံးယောင် သန်းလာသည်။ မျက်ဝန်းများက တောက်ပ လာသည်။

“ဒီကနေ့ဟာ မောင်မောင်ကြီးအဖို့ အပျော်ဆုံးနေ့ ဖြစ်မှာပါပဲ၊ ဟုတ်ပါတယ် မစောလတ်၊ ကျွန်တော့်ဘဝ တစ်သက်တာမှာတော့ ဒီကနေ့ဟာ အပျော်ဆုံးနေ့ပါပဲ၊ ဆိုစမ်းပါဦး မစောလတ်ရယ်။ ကျွန်တော်နဲ့ တွေ့ဖို့ ကြိုဖို့ ဆုံဖို့ အကြောင်း ဆိုတာတွေက ဘာတွေ လဲဟင်...၊ မစောလတ်ရဲ့ အတိတ်အကြောင်းတွေကို ပြန်တွေးလို့ ရလာလို့လား၊ တစ်ပိုင်းတစ်စလောက် စိတ်မှာ ဖြစ်ပေါ်လာလို့လား။”

ခင်စောမူက သူ့ကို ခေါင်းခါ ပြလိုက်သည်။

“အဲဒါနဲ့တော့ ပတ်သက်ချင်မှ ပတ်သက်မှာပါ ကိုမောင်မောင် ကြီး၊ အလွယ်ပြောရရင်တော့ ကိုမောင်မောင်ကြီးကို တွေ့ကို တွေ့ချင် တာပဲ ဆိုပါတော့။”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့လေ...ကျွန်တော့်အဖို့ကတော့ မစောလတ် အနေနဲ့ ကျွန်တော့်ကို တွေ့ချင်တဲ့ ဆန္ဒရှိတယ်ဆိုရင်ပဲ ဝမ်းသာလှပါပြီ၊ ကျေနပ်လှပါပြီ။”

ခင်စောမူသည် မောင်မောင်ကြီး၏ မျက်နှာကို အကဲခတ်သလို ကြည့်မိသည်။ သူသည် တကယ်တမ်း ဝမ်းသာ ပျော်ရွှင်လျက် ရှိကြောင်း ယုံမှားစရာ အသွင် မမြင်ရပါ။ သင်္ကာမကင်းစရာကို မတွေ့ရပါ။ မောင်မောင်ကြီး၏ စကားနှင့် ပတ်သက်လျက် ခင်စောမူ စိတ်ချလက်ချ ရှိလာမိပါ၏။

“ကိုမောင်မောင်ကြီးကို ဖိတ်ပါရစေ၊ ကျွန်မတို့ အိမ်ကို အလည် လိုက်ခွဲဖို့ပါပဲ၊ ကျွန်မ... အခုအချိန်ထိ နံနက်စာ မစားရသေးဘူး၊ ကိုမောင်မောင်ကြီးလဲ စားရဦးမယ် မထင်ပါဘူး၊ ဒီတော့- ကျွန်မ အိမ်မှာပဲ နံနက်စာ စားပါ”

“မောင်မောင်ကြီးက လက်ဖဝါး ကာ ပြလိုက်သည်။

“အလည် ဖိတ်ခေါ်တာကိုပဲ ကျေးဇူးတင်လှပါပြီ မစောလတ်ရယ်၊ ထမင်းကျွေးစရာ မလိုပါဘူး၊ ထမင်းစားမဖိတ်ရင်လဲ လိုက်မှာပါပဲ”

မောင်မောင်ကြီးက ရယ်ကျဲကျဲ အမူအရာဖြင့် ဆိုသည်ဖြစ်ရာ ခင်စောမူသည် သူ၏ မျက်နှာကို ကြည့်ပြီး ပြုံးလိုက်မိသည်။

“အလည်လဲ ခေါ်ပါတယ်၊ ထမင်းစားလဲ ဖိတ်ပါတယ် ကိုမောင်မောင်ကြီးရယ်...”

ခုနစ်

ပြတိုက်မှသည် တည်းခိုအိမ်ရှိရာသို့ ခင်စောမူနှင့် မောင်မောင်ကြီး ယှဉ်ပြီး လျှောက်လာနေကြသည်။ မောင်မောင်ကြီးသည် ဘေးတိုက် အနေအထားအရ မြင်သာနေသော ခင်စောမူ၏ မျက်နှာကို တစ်ချက်တစ်ချက်တွင် လှမ်းကြည့်သည်။

ခင်စောမူအဖို့တွင်ကား သူစိမ်း ယောက်ျားတစ်ယောက်နှင့် အတူ ယှဉ်တွဲ လျှောက်လာခဲ့ရသဖြင့် စိတ်မှာ ကျဉ်းကျပ်သလို ရှိမိသည်။ သူမ၏ ဘဝ၌ ကိုကိုလွင်က လွဲပြီး သည်တစ်ကြိမ်သာလျှင် သူစိမ်းယောက်ျားတစ်ဦးနှင့် အတူ ယှဉ်ပြီး လျှောက်ဖူးခြင်း ဖြစ်သည်။

ယခုလို အပူရှိန် ပြင်းထန်စ ပြုလာသော နေ့လယ်ချိန်တွင် ပုဂံမြေမှာ ခြောက်သွေ့သွေ့ကြီး ဖြစ်နေသည်။ အပူရှိန်မှာ မခံသာအောင် ဖြစ်သည်။ အရိပ်အနေ နည်းပါးသည်ဖြစ်၍ အပူရှိန်သည် ခေါင်းတည့်တည့်သို့ တိုက်ရိုက် ကျဆင်းနေပါသည်။

www.burmeseclassic.com

ခင်စောမူသည် နေအပူရှိန်ကြောင့် ချွေးပြန်လာသည်။ ဆံပင်များမှာ ကြွပ်ရွလာသည်လား ထင်ရသည်။ အဆောင်းအကာကလည်း မပါရှိ။ ဤသည်ကို မောင်မောင်ကြီးက ရိပ်မိဟန်ဖြင့် သူ့တွင် ပါလာသော စက္ကူလိပ်ကို လှမ်းပေးသည်။

“အဲဒါကို ခေါင်းမှာ ဆောင်းလိုက်ပါလား။”

အစဦးသော် ခင်စောမူ ငြင်းပယ်ရန် သတိမရဘဲ စက္ကူလိပ်ကို လှမ်းယူလိုက်မိသည်။ ခေါင်းတွင် ဆောင်းတော့အံ့ဟု စက္ကူလိပ်ကို ဖြေလိုက်သောအခါ ပန်းချီရေးထားသော စက္ကူလိပ် ဖြစ်နေကြောင်း တွေ့ရသည်။ ပုံမှာ ကျောင်းသွားဟန်ဟု အမည်ပေးထားသော နံရံပန်းချီပုံကို ပုံကြမ်းရေးထားခြင်း ဖြစ်သည်။ ယင်းစက္ကူကို ခေါင်းဆောင်းထားရန် ဝန်လေးလာမိသည်ဖြစ်၍ ခင်စောမူသည် စက္ကူလိပ်ကို မောင်မောင်ကြီးအား လှမ်းပေးလိုက်သည်။

“ကိစ္စမရှိပါဘူး မစောလတ်၊ ဆောင်းသာ ဆောင်းပါ”

သူက တိုက်တွန်းသည်။

ခင်စောမူက...

“ရပါတယ် ကိုမောင်မောင်ကြီး၊ ကျွန်မဟာ အညာသူပါ။ အညာမှာ မွေးခဲ့တဲ့ မိန်းကလေးပါ။ ဒီနေ့လောက်တော့ ခံနိုင်ရည် ရှိပါတယ်” ဆိုမိသည်။ တစ်ဆက်တည်းမှာပင်...

“ဒါထက် ကိုမောင်မောင်ကြီးရဲ့ ပုံက နန္ဒမညာဘုရားက နံရံဆေးရေးပန်းချီပုံကို ကူးထားတာ မဟုတ်လား။”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ အဲဒီပုံပါပဲ။ မူရင်းပုံကို မစောလတ် မြင်ဖူးတယ် မဟုတ်လား။”

“မြင်ဖူးပါတယ်၊ ပုံမှာ မြင်တွေ့ဖူးတဲ့ ပန်းချီတွေအနက် ကျွန်မအနေနဲ့ကတော့ အဲဒီပုံကို ပိုပြီး မြတ်နိုးမိတယ်၊ ဘာကြောင့်လဲ”

ဆိုတော့ ဒီပုံက လူ့စရိုက်ကို ရေးခြယ်ထားလို့ပါပဲ။ အိန္ဒိယလက်ရာနဲ့ ယဉ်ကျေးမှု ဖုံးလွှမ်းနေပေမယ့် ပုဂံခေတ်က သရုပ်သကန်နဲ့ ဝတ်စားတန်ဆာကို အနီးကပ်ဆုံး ဖော်ပြနိုင်တယ်လို့လဲ ထင်မိတယ် ကိုမောင်မောင်ကြီး။”

ခင်စောမူထံမှ သည်စကားမျိုးကို ကြားရလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ထားဟန် မတူသော မောင်မောင်ကြီးသည် ခင်စောမူအား အံ့ဩလေးစားဟန်ဖြင့် လှမ်းကြည့်သည်။

“မစောလတ်က အလာကြီးပဲ၊ ဒီအထိ တီးမိခေါက်မိ ရှိလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော် မထင်မိဘူး။”

ခင်စောမူက သူ့ကို ပြီးပြလိုက်မိသည်။

“ကျွန်မက ပုဂံမြို့သူပါဆိုတာကို ရှင် မေ့ပစ်ဖို့ မကောင်းပါဘူး ကိုမောင်မောင်ကြီး။”

ခင်စောမူ၏ စကားကို ကိုမောင်မောင်ကြီး သဘောကျသလို ရယ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်သားပဲ၊ ဒါကို အလေးအနက်ထားရမှာပေါ့ မစောလတ်၊ ဒါပေမယ့် ပုဂံသူ ပုဂံသား ဆိုတိုင်းလဲ အထင်ကြီးဖို့က မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ မြင်ဖန်များတော့ ရိုးတယ်ဆိုတာလိုပဲ ပုဂံသူ ပုဂံသားအဖို့ ပုဂံက ဂူတွေ၊ ကျောင်းတွေ၊ ဘုရားတွေဟာ ဘာမှ မဆန်းသလို ရှိနေတတ်ပါတယ်။ ပုဂံယဉ်ကျေးမှုအပေါ် ဘယ်လိုမှ သဘောမပေါက် ကြတဲ့လူတွေ တစ်ပုံတစ်ပင်ကြီးပါပဲ။ ကျွန်တော်တို့ လူမျိုးရဲ့စရိုက်ကိုကလဲ ရှေးဟောင်းယဉ်ကျေးမှုတို့ ဘာတို့အပေါ် စိတ်မဝင်စားတာ ပါကောင်းပါမှာပါပဲ။ နိုင်ငံခြားသားတွေအဖို့ဆိုရင် ပုဂံဟာ မြန်မာတစ်ယောက်ထက် ပိုပြီး အံ့ချီးစရာကောင်းတယ်၊ ပိုပြီး စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းတယ်လို့ ထင်နေကြတာ ကျွန်တော် မြင်ဖူးပါတယ်၊ သူတို့ဟာ”

ပုဂံကို ရောက်လာရင် ရှေးက ပစ္စည်းတွေကို နည်းအမျိုးမျိုးနဲ့ ယူသွားလေ့ရှိတာကို ကျွန်တော် မြင်ဖူးတယ်။ အရင်ခေတ်ကဆိုရင် နံရံက ပန်းချီကို အင်တောပြားတောင် ခွါယူကြတယ်လို့ သိရပါတယ်။ အခုလဲပဲ ရှေးက အသုံးအဆောင်တွေ မြေဆေးတံတွေက အစ စုကြတယ်။ ယူကြတယ်။ ယုတ်စွာအဆုံး ဘာပစ္စည်းမှ မရဘူးဆိုရင် ဘုရားက အုတ်ခဲဖြစ်ဖြစ် အိတ်ထဲ ကောက်ထည့် သွားကြတယ်။ တချို့တွေက လယ်ထွန်ရင်း ဘာရင်း ရှေးက သုံးတဲ့ အလေးတို့၊ ပန်းကန်ကွဲတို့၊ မြေဆေးတံတို့ ရကြတယ်။ ရရင် ကိုယ်ပိုင်သိမ်းဖို့ပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ ပြုတိုက်ကို အပ်ဖို့ပဲဖြစ်ဖြစ် ဝန်လေးကြတယ်။ နိုင်ငံခြား သားတွေကို စောင့်ပြီး ရောင်းတဲ့အကျင့် ရှိတယ်။ ဒါဟာ ကိုယ့် ယဉ်ကျေးမှုကို ကိုယ်တိုင် ရောင်းစားတာနဲ့ မထူးဘူးပေါ့။

“ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ပန်းကန်ကွဲပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ မြေဆေးတံပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ ဟင်္သာရုပ်အလေးပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ နှစ်ကြာလေလေ သမိုင်းသူတေသီ တွေအဖို့ သိပ်ကို အရေးပါ အရာရောက်တဲ့ပစ္စည်းတွေပဲမစောလတ်။ ဒီတော့ကာ ပုဂံသူ ပုဂံသားက အစ ကျွန်တော်တို့ မြန်မာတွေအားလုံး ယဉ်ကျေးမှုပစ္စည်းကို ထိန်းသိမ်းတတ်အောင်၊ မြတ်နိုးတတ်အောင် နှိုးဆော်ပေးဖို့ လိုအပ်တယ်လို့ ကျွန်တော် ယူဆတယ်”

ခင်စောမူသည် မောင်မောင်ကြီး၏ စကားကို အလေးတယူ နားထောင်မိသည်။ မိမိ စိတ်အတွင်းမှာလည်း မောင်မောင်ကြီးနှင့် ထပ်တူထပ်မျှ ဖြစ်သော ဆန္ဒရှိသည်ဟု ထင်မိလေသည်။

ခင်စောမူသည် တစ်စုံတစ်ခုကို ပြောမည်ဟု ပါးစပ်ပြင်လိုက် သည်။ သို့ရာတွင် မောင်မောင်ကြီးထံမှ ထွက်လာသော စကားသံ ကြောင့် မပြောဖြစ်ချေ။

မောင်မောင်ကြီးက ခင်စောမူအား တစ်စုံတစ်ခုကို ညွှန်ပြ လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ သူ ညွှန်ပြရာသို့ ကြည့်လိုက်သောအခါ ရွှေဂူကြီး ဘုရားကို ဖူးတွေ့ရသည်။

“ရွှေဂူကြီးဘုရားကို ကြည့်စမ်းပါ မစောလတ်၊ ဒီဘုရားဟာ ဗိသုကာ သဘောအရပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ အနုပညာသဘောအရပဲ ဖြစ်ဖြစ် ကြည့်ခဲ့ရင် ဒါမှမဟုတ် ဗိသုကာရှုထောင့်၊ အနုပညာရှုထောင့်တွေက ကြည့်ခဲ့ရင် ပုဂံမှာ အချိုးအစား အကျဆုံးလို့ သိရတယ်။ ဒီဘုရား ဒါယကာကတော့ အလောင်းစည်သူမင်းကြီးပဲ။ သာဝတ္ထိပြည် တေဝန် ကျောင်းတော်က ဂန္ဓကုဋီတိုက်ပုံသဏ္ဍာန် တည်ဆောက်ထားတယ်။ အတွင်းဘက်မှာလဲ အပြောက်အမွမ်းတွေ ရေးခြယ်ထုလုပ်ထားတယ်။ အပြင်ကနေ အလင်းရောင်တို့၊ လေတို့ ဝင်သာအောင် ပြတင်းတွေ လုံလုံလောက်လောက် ဖောက်ထားတယ်။ အဲဒီလောက် စနစ်ကျပြီး အချိုးအစားကျတဲ့ ဘုရားကို ဘယ်နှစ်နှစ်လောက် တည်ဆောက်ရမယ် ထင်သလဲ မစောလတ်”

ခင်စောမူသည် မောင်မောင်ကြီး၏ အမေးကို ရုတ်တရက် မဖြေတတ်။ မျှော်လင့်မထားမိသော အမေးစကား ဖြစ်သည်။ မောင်မောင်ကြီးက သူ့အမေးကို သူ့ဘာသာပင် ပြန်ဖြေသည်။

“အဲဒီဘုရားကို ပန်းရံတွေက ခုနစ်လနဲ့ လက်စ၊သတ် တည်ဆောက်ခဲ့ကြတယ်တဲ့”

“ခုနစ်လ...”

ခင်စောမူက မောင်မောင်ကြီး၏ စကားကို မယုံနိုင်သလို မေးလိုက်မိ၏။

“ဟုတ်ပါတယ်... မစောလတ်၊ ခုနစ်လနဲ့ အပြီး တည်ခဲ့ တာပါ”

ပြော၍သာ ကြားရတော့သည်။ စင်စစ်သော် ရွှေဂူကြီးမှာ ဘုရားသိမ်၊ ဘုရားငယ် မဟုတ်။ အာနန္ဒာဘုရားထက်ပင် ကြီးလေ ဦးမည်လား မပြောတတ်။ အစွန်း၊ အသွန်း၊ အစွင့်၊ အမြင့်တို့နှင့် ခက်ရာခက်ဆစ် ထုံလုပ်ထားရဟန် တူသော အနုပညာလက်ရာတို့နှင့် လည်း မွမ်းမံထားလေသေးသည်။ မောင်မောင်ကြီး၏ စကားသာ အမှန်ဆိုပါက ထိုခေတ် ထိုအခါက ပန်းပွဲပညာရှင်တို့၏ အစွမ်းအစမှာ အကယ်ပင် အံ့ချီးစရာ ကောင်းပေလိမ့်မည်ဟု ထင်ပါသည်။

ခင်စောမူတို့သည် သရပါတံခါးကို ဖြတ်ကျော်လာခဲ့သည်။

သရပါတံခါးကို ကြည့်မြင်ရသည်မှာ စင်စစ်သော် ကြေကွဲဖွယ် ကောင်းလှသည်ဟု ခင်စောမူ ထင်မိသည်။ သရပါတံခါးမှ ဖြတ်သွား ရလေတိုင်း သည် ခံစားရချက်ကို ခံစားမိသည်။

သရပါတံခါးနှင့် စပ်လျဉ်း၍ ဆရာမင်းသုဝဏ်က...

ထီးသုဉ်း နန်းသုဉ်း
မြို့သုဉ်းသည်၊ သုဉ်းသုံးဝနှင့်
ကြုံရသည်ပြင်၊ သင့်ကိုပင်လျက်
မရွှင်ဂုဏ်ညှိုး၊ အထွက်ကျိုး၍
မုဆိုးမ၊နှယ်၊ မျက်နှာငယ်လည်း...

ဟု တင်စား ရေးသားခဲ့သည်။ ခင်စောမူသည် ‘မုဆိုးမ၊နှယ်၊ မျက်နှာငယ်’ ဟူသော စကားလုံးများကို နှစ်ခြိုက်လှသည်။ သရပါတံခါးသည် ပျဉ်ပြားမင်း တည်ဆောက်ခဲ့သော မြို့တော်၏ ပင်မ တံခါးကြီး ဖြစ်လေသည်။ ယိုယွင်းပျက်စီးနေသော မြို့ရိုးအပိုင်းအစ များမှာ ရေညှိတက်လျက် မွဲညှိညစ်ထေးနေသည်။ မြို့ရိုးရှေ့တံခါး၏

တစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် နတ်မောင်နှမ နတ်ကွန်း ရှိသည်။ အေဒီ ကိုးရာစုကတည်းက တည်ဆောက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ယခုအခါ အနှစ် တစ်ထောင်ထက် မနည်း ရှိချေပြီ။

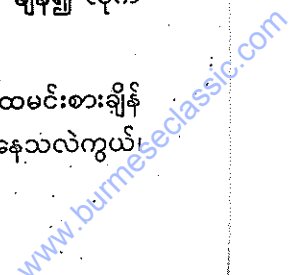
တစ်စ တစ်စဖြင့် တည်းခိုအိမ်နှင့် နီးကပ်လာသည်။ ခင်စောမူ သည် တည်းခိုအိမ်နှင့် နီးကပ်မှ စိတ်မှာ အတွေးတစ်ရပ် ပေါ်လာသည်။ မောင်မောင်ကြီးအား အိမ်သို့ ခေါ်ဆောင်လာခဲ့ခြင်းကို ဒေါ်စောမြင့် အနေဖြင့် နှစ်ခြိုက်ခြင်းမှ ရှိပါမလား၊ မောင်မောင်ကြီးအား ပျူပျူငှာငှာ ဆက်ဆံခြင်းမှ ပြုပါမည်လား စသော အတွေး ဖြစ်သည်။ ယင်းအတွေး အတွက် စိတ်မှာ ကြောင့်ကြောင့်ကြကြ ဖြစ်လာမိပါသည်။

အကယ်၍ ဒေါ်စောမြင့်အနေဖြင့် မောင်မောင်ကြီးအပေါ် လိုလိုချင်ချင် ဆက်ဆံခြင်း မပြုသည့်တိုင်၊ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် မရှိသည့်တိုင် အလိုက်သင့် အလျားသင့် လက်ခံစကားပြောလျှင် ကျေနပ်ဖွယ်ရာ ဖြစ်မည် ထင်သည်။

ဒေါ်စောမြင့်သည် ခင်စောမူကို ခြံစည်းရိုးအပေါက်ဝမှ လာကြို သည်။ သူစိမ်းယောက်ျားတစ်ဦးနှင့် မလှမ်းမကမ်းမှ နေ၍ ယှဉ်ပြီး လျှောက်လာသည်ကို မြင်ရသည့်အတွက် ဒေါ်စောမြင့် အနေနှင့် စိတ်ဝယ် စနိုးစနောင့် ရှိလာမိဟန် တူသည်။

ခြံဝသို့ ဝင်ခါနီး၌ မောင်မောင်ကြီးသည် ခြေလှမ်းတုံ့နေ လေသည်။ သူက ခင်စောမူ၏ နောက်မှ အနည်းငယ် ချန်၍ လိုက် လာသည်။

“မူ့ကို ဒေါ်ဒေါ်မြင့် စောင့်နေတာ ကြာလှပြီ၊ ထမင်းစားချိန် ကတည်းက ပေါ့၊ မူ့... ဘယ်တွေများ လျှောက်သွားနေသလဲကွယ်၊

ဆယ်နှစ်နာရီထိုးလိုမှ မလာရင် ပုဂံတစ်မြို့လုံး လိုက်ရှာတော့ မလို့”

မျက်နှာချင်းဆိုင်မိလျှင် ဆိုင်မိချင်း ဒေါ်စောမြင့်က အပြစ်တင် စကား ဆိုသည်။

“သိပ် ဝေးဝေးလံလံ သွားတာ မဟုတ်ပါဘူး ဒေါ်ဒေါ်မြင့်ရဲ့ အာနန္ဒာတင်ပါ။ ဒါထက် မူ့မှာ ဧည့်သည်ပါလာတယ်”

ဒေါ်စောမြင့်က ခင်စောမူ၏ ပန်းမှ ကျော်ကာ မောင်မောင်ကြီး ကို လှမ်းကြည့်သည်။

“တွေ့ပါတယ်၊ သူက ဘယ်သူလဲ၊ ဘယ်ကလဲ မူ”

“နောက်တော့ ပြောပြပါ့မယ်၊ သူ့ကို နှုတ်ဆက်ပါဦး၊ အိမ်ထဲ ခေါ်ပါဦး”

ထို့နောက် ခင်စောမူသည် နောက်ဘက်သို့ လှည့်၍ မောင်မောင် ကြီးအား ပြုံးပြလိုက်ပြီး...

“ဒါ ကျွန်မရဲ့ ဒေါ်ဒေါ်ပါ၊ ဒေါ်စောမြင့်ပါ၊ ဒေါ်ဒေါ်...ဒါက ကိုမောင်မောင်ကြီး”

စသည်ဖြင့် မိတ်ဆက်ပေးလိုက်ပါသည်။

မောင်မောင်ကြီးက ကိုယ်ကို အနည်းငယ် ရို.၍...

“တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ် ဒေါ်ဒေါ်” ဟု လှမ်းပြောလိုက် ပါသည်။

ဒေါ်စောမြင့်၏ မျက်နှာဝယ် မောင်မောင်ကြီးဟူသော အမည်ကို ကြားလိုက်ရစဉ် တဒင်္ဂ၌ အပြောင်းအလဲ အနည်းငယ်ဖြစ်သွားသည်။

နဖူးကြော အနည်းငယ် ကျုံ့ကာ ကြည့်နေသော အကြည့်က ရဲရဲစူ စူ ရှိသွားလေသည်။

“ဒေါ်ဒေါ်လဲ ဝမ်းသာပါတယ်၊ ကဲ...အိမ်ထဲကို ဝင်ပါဦး ကွယ်”

ဒေါ်စောမြင့်က အလိုက်သင့် အလျားသင့် ပြန်ပြောသဖြင့် ခင်စောမူ ဝမ်းသာသွားမိသည်။

အိမ်အတွင်းသို့ရောက်လျှင် မောင်မောင်ကြီးအား ကုလာထိုင် တစ်လုံးတွင် ထိုင်စေသည်။ ထို့နောက် တူအရီးနှစ်ယောက်မှာ မီးဖို ခန်းတွင် တိုးတိုးကျိတ်ကျိတ် ပြောဆိုမေးမြန်း နေကြလေသည်။

“မူနဲ့ ပါလာတဲ့ သူငယ်က...”

ဒေါ်စောမြင့်၏ စကားမဆုံးမီ ခင်စောမူက ဖြတ်၍ ရှင်းပြ လိုက်သည်။

“မောင်မောင်ကြီးဆိုတာပေါ့ ဒေါ်ဒေါ်မြင့်၊ မူ...တလောက ပြောထားတာ ဒေါ်ဒေါ်မြင့် အမှတ်ရသေးသလား၊ ဖေဖေသွားကြီးရင်း လမ်းမှာ လူတစ်ယောက် မော်တော်ဆိုင်ကယ်စီးလာတာကို တိုက်မိ မလို့ ဖြစ်တယ်ဆိုတာလေ၊ အဲဒီလူက မူ့ကို တစ်ခါမှ မမြင်ဖူး မသိကျွမ်းဖူးဘဲနဲ့ မြင်မြင်ချင်း မစောလတ်လို့ ခေါ်ခဲ့တယ် ဆိုတာလေ”

ဒေါ်စောမြင့်သည် ခင်စောမူ၏ စကားများကို အမှတ်ရလာမီ သလို ဆိုသည်။

“ဒါ...ဒါဖြင့် အိမ်ရှေ့က သူငယ်ဟာ မောင်မောင်ကြီး ဝင်စာ တဲ့ သူငယ်ဆိုတာပဲပေါ့၊ ဟုတ်လား...မူ”

ခင်စောမူက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ပါသည်။ ထိုအခါ ဒေါ်စောမြင့် ၏ မျက်နှာမှာ အနည်းငယ် တည်ငြိမ်သွားပြီး မျက်လုံးများက အရောင် တောက်လာသည်ဟု ခင်စောမူ ထင်မိပါသည်။

www.burmeseclassic.com

“သူ့ကို မူတို့နဲ့ အသိအကျွမ်းလဲ ဖြစ်အောင်၊ ဒေါ်ဒေါ်မြင့် အနေနဲ့လဲ အကဲခတ်နိုင်အောင် ထမင်း စားဖိတ်ခွဲတာပါ ဒေါ်ဒေါ်မြင့်၊ ထမင်းမှ လောက်ပါ့မလား မသိဘူး။”

“ထမင်းကတော့ တို့များ နှစ်ယောက်စာအတွက်တင် ချက်ထားတာပဲ၊ ဒါပေမယ့် မောင်မောင်ကြီးအတွက်ဆိုရင် နောက်ထပ် ထမင်းတစ်အိုး ဘာကြောင့် ထပ်မတည်နိုင်ရမှာလဲ”

ရှစ်

ထမင်းဝိုင်းတွင် ထိုင်မိကြပြီဆိုသောအခါ မောင်မောင်ကြီးက အားနာစကားကို စ၍ ပြောသည်။ ဒေါ်စောမြင့်သည် မောင်မောင်ကြီး၏ အရိပ်အကဲကို စောင့်ဆိုင်းကြည့်နေသည်ဟု ခင်စောမူ ထင်သည်။ မောင်မောင်ကြီး၏ စကားအပြတ်တွင် ဒေါ်စောမြင့်က မေးခွန်းတစ်ခုကို ကောက်ကာငင်ကာ မေးသည်။

“ဒါထက် မောင်ရင်က ပုဂံမှာ နေတာလားဟင်...”

ဒေါ်စောမြင့်၏ အမေးကို မောင်မောင်ကြီးက ခပ်လွယ်လွယ်ပင် အဖြေပေးသည်။

“ဟုတ်ပါတယ် ဒေါ်ဒေါ်၊ ဒါပေမယ့် တစ်ဘက်ကမ်းမှာပါ၊ မြစ်ခြေမှာပါ”

ဒါပေမယ့် အညာဇာတိတော့ ဟုတ်ပုံ မရဘူး”

ဒေါ်စောမြင့်၏ မှတ်ချက်ကြောင့် မောင်မောင်ကြီး၏ မျက်နှာ အနည်းငယ် ပြောင်းလဲသွားသည်။ ဒေါ်စောမြင့်၏ စကားအတွက်

စိတ်မှာ တစ်စုံတစ်ရာ ခံစားရဟန် တူသည်။ ခင်စောမူသည် မောင်မောင်ကြီး၏ မျက်နှာ အပြောင်းအလဲကြောင့် စိတ်မှာ ထင်သွားမိသည်။ ဒေါ်စောမြင့်၏ စကားသည် မောင်မောင်ကြီးအား အငိုက်တွင် ဖမ်းမိလိုက်နိုင်ဟန် တူသည်။

“ကျွန်တော့်ကို အညာဇာတိ မဟုတ်ဘူးလို့ ဒေါ်ဒေါ် ဘယ်လို ပြောနိုင်ပါလိမ့်”

မောင်မောင်ကြီး၏ အမေး...။

“ဒါကတော့ လွယ်ပါတယ်ကွယ်၊ အညာသား ပုံစံနဲ့ လေး၊ အောက်သား ပုံစံနဲ့ လေးဟာ သိပ်ကို ကွာခြားပါတယ်၊ သိပ်ကို သိသာ လွယ်တယ်၊ ဥပမာ- ‘ဟုတ်တယ်’ ဆိုတဲ့ စကားကို ပုဂံညောင်ဦး တစ်ဝိုက်က လေးနဲ့ ပြောမယ်ဆိုရင် ‘ဟုတ်သယ်’ သာ ဖြစ်တော့မပေါ့၊ မောင်ရင့်မှာ အဲဒီလေးသံမျိုး တစ်စက်တစ်လေတောင် မပါဘူး”

မောင်မောင်ကြီးက ယခုမှ ပြုံးလိုက်သည်။

“ကျွန်တော်ဟာ အညာသားစစ်စစ်ပါ ဒေါ်ဒေါ်၊ ကျွန်တော့်ကို ပုဂံမှာပဲ မွေးခဲ့ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် အညာမှာက အသက်လေးငါးနှစ် သားလောက်အထိပဲ နေရတယ်၊ ကျန်အချိန်တွေမှာဆိုရင် တခြားကို ရောက်နေခဲ့ပါတယ်၊ ရန်ကုန်မှာ အနေများခဲ့ပါတယ်၊ အညာကို ပြန်ရောက်တာ အခုမှ သုံးလေးလပဲ ရှိပါဦးမယ်၊ ဒါကြောင့် အညာလေးနဲ့ မနီးစပ်တာပေါ့”

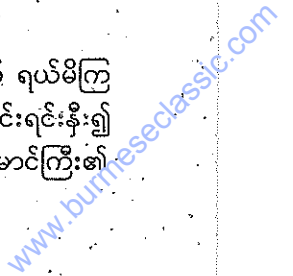
ယင်းသို့ဖြင့် မောင်မောင်ကြီးသည် အခက်အခဲတစ်ခုကို ကျော်လွန်သွားနိုင်သည်ဟု ခင်စောမူ ထင်သည်။

“ဒါကတော့ ဒေါ်ဒေါ်မြင့်ရယ်... မူလ အညာမှာ မွေးပေမယ့် ရန်ကုန်မှာကြီးတော့ အညာလေ ဘယ်ပါတော့မလဲ၊ ကိုမောင်မောင်ကြီး ပြောတာ ယုတ္တိ ရှိပါတယ်” ဟု ခင်စောမူက ဝင်၍ ပြောမိသည်။

“ရယ်စရာ ပြောရဦးမယ်” ဟု ဆိုကာ မောင်မောင်ကြီးက စကား ပြန်စသည်။

“ကျွန်တော် ပုဂံကို ပြန်ရောက်စက အညာက အသုံးအနှုန်းတွေ အတော် နားမလည်အောင် ဖြစ်ရတယ်၊ ဥပမာ- အောက်အရပ်မှာက ပိုက်ဆံအကြွ လဲတယ်ဆိုရင် အကြွအမီးတယ်လို့ ဆိုတယ်၊ အညာကျတော့ တစ်မျိုး၊ တစ်ခါက လူတစ်ယောက် ကျွန်တော့်ဆီ လာပြီး ငွေတစ်ဆယ်ပေးတယ်၊ တစ်ဆယ်ဖိုးလောက် ‘ခတ်’ စမ်းပါလို့ ပြောတယ်၊ ကျွန်တော်က နားမလည်လို့ ‘ဘာခတ်ရမှာလဲ၊ ရေခပ် ရမှာလား’ လို့ ပြန်မေးမိတယ်၊ ဘေးက လူတစ်ယောက်က အကြွအမီးပါလို့ ပြောတာဆိုမှပဲ ရယ်မိတော့တယ်၊ နောက်တစ်ခါကတော့ ကျောက်ပန်းတောင်းကနေ- ညောင်ဦးကို ကားစီးတဲ့ နေ့ရှာမှာပဲ ကျွန်တော့် ခုံတန်းနဲ့ ထစ်တန်းထဲမှာ မိန်းကလေးတစ်ယောက် နံဘေးနား ကပ်ထိုင်နေတော့ ကျွန်တော်လဲ- အားနာတာနဲ့ မိန်ကလေးနဲ့ ခပ်ခွါခွါ ထိုင်မိတယ်၊ မော်တော်ကားစပယ်ယာက ‘ဒီမှာ နောင်ကြီး၊ ဟိုဘက်ကို ‘တိုက်’ လိုက်စမ်းပါ’ ဆိုပြီး အမျိုးသမီးဘက်ကို လက်ညှိုး ထိုးပြတယ်၊ ဒီတော့ ကျွန်တော်က ‘ဟာ... မလုပ်ပါနဲ့ဗျာ၊ ပုဂံ သွားတိုက်ရင် ထရိုက်မှာပေါ့’ လို့ ပြန်ပြောမိတယ်၊ ဒီတော့... ကားပေါ်က လူတွေက ကျွန်တော့်ကို ဝိုင်းရယ်ကြတယ်၊ နောက်မှ ‘ဟိုဘက်ကို တိုက်လိုက်စမ်းပါဆိုတာ၊ ဟိုဘက်ကို တိုးလိုက်စမ်းပါ’ လို့ ခိုင်းတာတဲ့”

မောင်မောင်ကြီး၏ စကားကို တူဝရီးနှစ်ယောက် ရယ်မိကြ သည်။ မောင်မောင်ကြီး၏ ပြောဟန်ဆိုဟန်မှာ ပွင့်လင်းရင်းနှီး၍ ရယ်စရာကောင်းအောင်လည်း ပြောတတ်သည်။ မောင်မောင်ကြီး၏

ဇာတိနှင့် ပတ်သက်သော ပြဿနာ အကျိတ်အခဲကား သည်မှာတွင်ပင် ကွယ်ပျောက်ခဲ့ရလေတော့သည်။

ထမင်းဝိုင်းမှာ စိုစိုပြေပြေနှင့်ပင် ပြီးစီးသွားသည်။ မောင်မောင် ကြီးသည် လက်ကို လက်သုတ်ပဝါဖြင့် သုတ်ရင်း ဒေါ်စောမြင့်အား စူးစိုက်ကြည့်နေကြောင်း ခင်စောမူ မြင်ရသည်။ သူ၏ မျက်လုံး များမှာ တည်ငြိမ်လျက် ဒေါ်စောမြင့်၏ မျက်နှာကိုသာ စူးစိုက်စိုက် ဖြစ်နေသည်။

ယင်းသို့ အတန်ကြာအောင် ကြည့်ပြီးနောက် သူက ကောက် ကာငင်ကာ မေးလိုက်သည်။

“ဒေါ်ဒေါ်နာမည်က ဒေါ်စောမြင့်နော်”

ယင်းအမေးကြောင့် ဒေါ်စောမြင့်က မောင်မောင်ကြီး၏ မျက်နှာကို ဖျတ်ခနဲ မော်ကြည့်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ရိုင်းတယ်လို့ မထင်ပါနဲ့၊ အခု ဒေါ်ဒေါ်အသက် ဘယ်လောက် ရှိပါပြီလဲ”

“ငါးဆယ့်ရှစ်နှစ်ပါ”

မောင်မောင်ကြီးက ခေါင်းကို ဆတ်ခနဲ ညိတ်လိုက်သည်။ သူ၏ မျက်နှာတွင် ကျေနပ်နှစ်သိမ့်သည့် အသွင်သဏ္ဍာန် ပေါ်ပေါက်သွားသည်။ ယင်း အသွင်သဏ္ဍာန်များကြောင့် ခင်စောမူရော ဒေါ်စောမြင့်ပါ ထူးခြားသလို ဖြစ်သွားကာ မောင်မောင်ကြီးထံမှ ပေါ်ထွက်လာသည့် စကားများကို စိတ်စောစွာ စောင့်နေမိကြသည်။

“ဒေါ်စောမြင့်ဆိုတော့ ဒေါ်ဒေါ်ဟာ မစောလတ်ရဲ့ တူမပေါ့၊ လွန်ခဲ့တဲ့ အနှစ်လေးဆယ်က ဆိုရင် ဒေါ်ဒေါ်အသက်ဟာ တစ်ဆယ့် ရှစ်နှစ်ပဲ ရှိဦးမှာပဲ”

သူက တစ်ယောက်တည်း ပြောနေသလို ခပ်ဆိုင်းဆိုင်း ပြောလိုက်သည်။ တစ်ဆက်တည်းမှာပင် သူသည် ဒေါ်စောမြင့်၏ မျက်လုံး အိမ်အတွင်း စိုက်ကြည့်ပြီး မေးခွန်းထုတ်လိုက်သည်။

“ကျွန်တော့်ကို တစ်ခုပြောပြစမ်းပါ ဒေါ်ဒေါ်၊ ဒေါ်ဒေါ်အသက် ဆယ့်ရှစ်နှစ်အရွယ်လောက်တုန်းက ဒေါ်ဒေါ်မိဘများက ဒေါ်ဒေါ်ကို နာနာကြည်းကြည်း ရိုက်ခဲ့ဖူးတယ် မဟုတ်လား၊ အဲသလို ရိုက်တာက မောင်မောင်ကြီး ရေးပေးတဲ့ စာကို မစောလတ်အတွက် အိမ်ကို ယူလာလို့ပဲ မဟုတ်လား”

ဒေါ်စောမြင့်သည် မှင်တက်မိသည့်အလား ငြိမ်သက်သွားပါသည်။ တိတ်ဆိတ်သွားပါသည်။ သူမ၏ မျက်ဝန်းများက ဝိုင်းစက်သွားကြသည်။ မျက်နှာတစ်ခုလုံး ခြုံ၍ ကြည့်လေသော် အံ့အားသင့်သွားသည့် အသွင်သဏ္ဍာန် ရှိနေပါသည်။

ခင်စောမူသည် ဒေါ်စောမြင့်၏ မျက်နှာ အနေအထားကို ကြည့်ကာ မောင်မောင်ကြီး၏ စကားများ သွေးထွက်မတတ် မှန်ကန်သွား၍ ဒေါ်စောမြင့် အံ့အားသင့်သွားသည်ဟု နားလည်လိုက်ရသည်။ မောင်မောင်ကြီးသည် မှုစကားရသူအလား အတိအကျ ပြောနိုင်ခဲ့ဟန် တူပါသည်။

ဒေါ်စောမြင့်က မှန်ကန်ကြောင်း ဝန်ခံစကားကို တိုတိုပြတ်ပြတ်ပင် ပြောသည်။

မောင်မောင်ကြီးက အိမ်ရှေ့ခန်းသို့ ထွက်သွားသည်။ ခင်စောမူ အိမ်ရှေ့ခန်းသို့ ထွက်မည် ပြုသောအခါ ဒေါ်စောမြင့်က လက်ကို ဆွဲလျက် တားဆီးလိုက်သည်။ ထမင်းစားခန်းမှာ ချန်နေစေခဲ့သည်။

မောင်မောင်ကြီး မကြားလောက်ဟု စိတ်ချရသောအခါတွင်မှ ဒေါ်စောမြင့်က ဆိုပါသည်။

“အခုအချိန်မှာ မူ့အဖေ အိမ်မှာ ရှိစေချင်လိုက်တာ၊ မောင်မောင်ကြီး ပြောတဲ့စကားကို ကြားစေချင်လိုက်တာ၊ သူက အံ့ဩစရာကောင်းလောက်အောင်ကို အတပ်ပြောနိုင်ခဲ့တာပဲ မူ့၊ ဟုတ်တယ်...သူ ပြောတာ အမှန်ပဲ၊ ဒေါ်ဒေါ်မြင့်ရဲ့ နဖူးမှာ လက်သည်းခွံလောက်ရှိတဲ့ အမှတ်ကလေး တွေလား၊ မူ့၊ အဲဒါ ဖေဖေ ထုံးဗူးနဲ့ ကောက်ပေါက်လို့ ရတဲ့ ဒဏ်ရာပေါ့၊ ဒီဒဏ်ရာ မပျောက်မချင်း ဒေါ်ဒေါ်မြင့် ဒီအဖြစ်အပျက်ကို မမေ့ဘူး၊ တစ်နေ့မှာ ဒေါ်ဒေါ်မြင့်ဆီကို မောင်မောင်ကြီး ရောက်လာတယ်၊ ဒေါ်စောလတ်အတွက် စာတစ်စောင် ပေးတယ်၊ အဲဒီစာကို ပေးပေးဖို့ အိမ်ကို ယူအလာမှာ ဖေဖေ မိသွားပြီး ထ၊ရိုက်တော့တာပဲ၊ ဆယ့်ရှစ်နှစ်သမီး အပျိုကြီးဖားဖားဆိုတော့ အရိုက်ခံရတာကို သေမတတ် ရှက်မိတယ်၊ ဖေဖေက ရိုက်ရုံနဲ့တင် အားမရဘဲ ထုံးဗူးနဲ့ ကောက်ပေါက်လို့ နဖူးမှာ အမာရွတ်ရခဲ့တယ်၊ အမှန်တော့ ဒေါ်ဒေါ်က ကိုမောင်မောင်ကြီးနဲ့ မစောလတ်အကြားမှာ စာပေးစာယူ ယှဉ်နေကျပါပဲ၊ နှစ်ယောက်စလုံးကို သနားလို့ ဆိုပါတော့၊ အဲဒီ တစ်ကြိမ်ကျမှ မိသွားတာ၊ ဖေဖေက သူ့နှမ (မစောလတ်) အပေါ်မှာ မယောင်လတ်ရဲ့ မိဘတွေ ထားတဲ့ သဘောထားအတိုင်း ထားခဲ့တာပဲ မူ့... ကြည့်စမ်းပါဦး၊ ဒေါ်ဒေါ်ကိုယ်တိုင် မေ့မေ့လျော့လျော့ ဖြစ်နေခဲ့တဲ့ အကြောင်းကို သူက ပြန်ပြောနိုင်တယ်၊ တကယ် အံ့ဩစရာပဲ မူ့”

ခင်စောမူ့သည် ဒေါ်စောမြင့်၏ စကားများကို နားစိုက်ထောင်ရင်း ရင်ထဲမှာ လှုပ်ရှားလာသည်။ သွေးခုန်နှုန်းက မြန်ဆန်လာသည်။ သူမက မူ့မမှန်သော လေသံဖြင့် မေးပါသည်။

“ဒါဖြင့် သူဟာ ကိုမောင်မောင်ကြီး ဝင်စားတာ အမှန်ပဲပေါ့နော်၊ ဒါကို ဒေါ်ဒေါ်မြင့်က လက်ခံသလား၊ ဒေါ်ဒေါ်မြင့် ဒီအတိုင်း ယုံကြည်လိုက်ပြီလား၊ ဒီလိုဆိုရင် သူဟာ မောင်မောင်ကြီး ဝင်စားတာ

ဆိုရင် မူ့ဟာလဲ ဒေါ်စောလတ် ဝင်စားတာပဲလို့ ယုံလိုက်ရတော့မှာလား၊ ဒေါ်ဒေါ်မြင့် ဟင်...မူ့ ယုံလိုက်ရတော့မှာလား။”

ဒေါ်စောမြင့်သည် ခင်စောမူ့၏ အမေးများကို ရုတ်တရက် မဖြေ၊ အတန်ကြာအောင် စဉ်းစားနေခဲ့သည်။ ပြီးမှ...

“ဒါကိုတော့ ဒေါ်ဒေါ်မြင့်လဲ အတိအကျ မပြောနိုင်ဘူး၊ ပြောလဲ မပြောရဲဘူး၊ အံ့ဩစရာ ကောင်းတာကတော့ အမှန်ပဲ၊ ထူးဆန်းတာလဲ အမှန်ပဲ၊ ဒေါ်ဒေါ်မြင့်အနေနဲ့ လူဝင်စားရှိတယ်ဆိုတာ ယုံကြည်တယ်လို့ မူ့...ယေဘုယျ သိထားတယ် မဟုတ်လား၊ ဒါပေမယ့် တကယ်တမ်း မျက်စိနဲ့ တပ်အပ်မြင်ရတာ နားနဲ့ဆွဲဆွဲဆတ်ကြားခဲ့ရတာမျိုး မဟုတ်ဘူး၊ ဒီတော့ လူဝင်စား အစစ်အမှန်ဆိုတာ ဘယ်လို ရှိတယ်လို့ အပြောရ ခက်သားကလား။”

ထို့နောက် ခင်စောမူ့ရော၊ ဒေါ်စောမြင့်ပါ ပြောစရာကုန်သွားသလို ရှိသည်။ နှစ်ယောက်သား တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ် ငြိမ်ငြိမ် သက်သက် ရှိနေကြသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် ခင်စောမူ့သည် ဧည့်ခန်းသို့ ထွက်ရန် သတိရလာမိသည်။ ဧည့်ခန်းသို့ ထွက်တော့အံ့ဟု ခြေလှမ်းလိုက်လျှင် ဒေါ်စောမြင့်ထံမှ အသံထွက်လာသည်။ ခင်စောမူ့ ခြေလှမ်းတုံ့ရသည်။

“မူ့ကို တစ်ခုတော့ ကြိုပြီး သတိပေးထားချင်တယ်၊ အဲဒါကတော့ သူ့ကို လိုတာထက် ပိုပြီး အခွင့်အရေး မပေးမိဖို့ဘဲ၊ ဟိုတစ်ဘဝက ဘာကြီးပဲ ဖြစ်ခဲ့ဖြစ်ခဲ့၊ ဟိုတစ်ဘဝက အကြောင်းဟာ ဒီဘဝအထိ လိုက်ပြီး မပတ်သက်ဖို့ အရေးကြီးတယ် မူ့၊ ဒါကို မူ့ သတိထားရမယ်”

သည်စကားစုတွေမှာ ကိုကိုလွင်နှင့် မူတို့ အခြေအနေအတွက် စိုးရိမ်စိတ်ပူသောကြောင့် သတိပေးစကားများပင် ဖြစ်သည်ဟု ခင်စောမူ သဘောပေါက်ရသည်။ ဒေါ်စောမြင့်၏ စိတ်ဆန္ဒကို ခင်စောမူ နားလည်လာရသည်။

ခင်စောမူသည် ထမင်းစားခန်းမှ ထွက်ခဲ့သည်။ ဧည့်ခန်းသို့ ရောက်လာခဲ့သည်။

မောင်မောင်ကြီးသည် ဧည့်ခန်းမှာ ရှိနေသည်။ စီးကရက် တစ်လိပ်ကို သောက်နေသည်။ ခင်စောမူက သူနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ကုလားထိုင်တွင် ဝင်ထိုင်သည်။

“ကိုမောင်မောင်ကြီးရဲ့ စကားကို ဒေါ်ဒေါ်က အံ့သြနေလေရဲ့” ဟူ၍ ခင်စောမူသည် စကားမရှိ စကားရှာ ပြောမိသည်။

မောင်မောင်ကြီးသည် ခင်စောမူ၏ စကားကို အမှတ်ထားပုံ မရ...။

“မစောလတ်နဲ့ ကျွန်တော်တို့ စပြီး တွေ့ခဲ့တဲ့နေ့က မစောလတ် ဘေးမှာ လူတစ်ယောက် ပါတယ်နော်၊ အဲဒီလူက...”

သူက စပီစုလိုသော သဘောနှင့် မေးသည်။ ကိုကိုလွင်ကို ရည်ညွှန်းကြောင်း ခင်စောမူ သတိထားမိသည်။

“အဲဒါဟာ ကိုကိုလွင်ပေါ့၊ ခုနက ဒေါ်ဒေါ်မြင့်ရဲ့ သားပေါ့”

ခင်စောမူသည် သည်တွင်ပင် စကားဖြတ်ထားလိုက်မည် ပြုသေး သည်။ သို့ရာတွင် ဒေါ်စောမြင့်၏ သတိပေးစကားကို အမှတ်ရသည်။ ယင်းစကားသံများကို နားဝယ် ကြားယောင်သည်။ မောင်မောင်ကြီး အနေနှင့် မိမိအပေါ် တစ်စုံတစ်ရာအတွက် မျှော်လင့်နေခြင်းမျိုး ရှိမနေစေသင့် ဟူသော အသိဝစ်လာသည်။ သို့ဖြစ်၍ ခင်စောမူသည် စကားဖြတ်ထားမည် ပြုပြီးကာမှ ဆက်၍ ပြောမိသည်။

“ကိုကိုလွင်နဲ့ မူဟာဆိုရင် မောင်နှမ နှစ်ဝမ်းကွဲတော်ပါတယ်၊ မူတို့ နှစ်ယောက်က စေ့စပ်ထား ကြပါတယ်၊ ဒီနှစ် ကုန်လောက်မှာ လက်ထပ်ကြမယ်လို့ ရည်ရွယ်တယ်”

ခင်စောမူသည် စကားပြောရင် မှ မောင်မောင်ကြီး၏ မျက်နှာ ကို အကဲခတ်မိသည်။ အပြောင်းအလဲ တစ်စုံတစ်ရာ ဖြစ်သွားလေ မလားဟု စောင့်၍ ကြည့်မိသည်။

မောင်မောင်ကြီး ၏ မျက်နှာတွင် တကယ်ပင် အပြောင်းအလဲ ဖြစ်သွားခဲ့ပါသည်။ အစသော် အံ့သြဟန် ပြသည်။ ပြီးလျှင်...သူသည် ရီဝေသော မျက်လုံးအစုံဖြင့် ခင်စောမူကို စူးစိုက်၍ ကြည့်နေခဲ့ပါသည်။ ဤသည်ကို မြင်ရပြန်တော့ ခင်စောမူ၏ ရင်မှာ ဝေဒနာတစ်ရပ် ပေါ်လာသလို ရှိသည်။

စင်စစ်တွင် သည်အဖြစ်မျိုးကို ခင်စောမူ ရှောင်ကွင်းလိုသည်။ မိမိစကားအတွက် မောင်မောင်ကြီးမျက်နှာ အပြောင်းအလဲ တစ်စုံတစ်ရာ ဖြစ်ပေါ်လာစေလိုခြင်း မရှိ။ ပြင်တော့ တည်ငြိမ် ဖြင့် မိမိ စကားကို နားထောင်နေစေချင်သည်။ မိမိကိုယ်၌ကလည်း မောင်မောင်ကြီး၏ မျက်နှာပြင်ပေါ်မှ အပြောင်းအလဲကို စောင့်ဆိုင်း အကဲခတ်နေဖို့ မကောင်း။

“အကဲခတ်မိသည်ပင် ရှိစေ၊ မောင်မောင်ကြီး၏ မျက်နှာ၌ အပြောင်းအလဲ ဖြစ်ပေါ်ခဲ့သည်ပင် ရှိစေ၊ ထိုအတွက် လျစ်လျူရှုနိုင် ခဲ့ဖို့ ကောင်းသည်။ မှန်သည်။ သည်အကြောင်းအရာကို ပြောဖြစ်ခဲ့ ခြင်းကပင် မျှော်လင့်ချက်ကင်းစွာ ဆက်ဆံနိုင်ရေးကို ရည်စူးခဲ့သည် မဟုတ်လား။

ယခုမှ နှစ်ဦးသာ ၏ ရင်ဝယ် အကျိတ်အခဲကလေးတွေ ကိုယ်စီ ရှိကြသည်ဟူ၍ သဘောပေါက်လာနိုင်ကြသည်။ နားလည်နိုင်စွမ်း ရှိလာကြသည်။ မောင်မောင်ကြီးအား မျှော်လင့်ချက် ကင်းသော။

တောင် ခမူ ကင် သော ဆက်ဆံမှုဖြင့် ဆက်ဆံစေလိုခြင်း ထာ ရှိမိသည် မိမိ စိတ်သန္တာန်အပေါ် ခင်စောမှု သံသယ ဝင်လာမိပေသည်။

ယင်. တဒဂ်၌ နှစ်ဦးသာ၏ စိတ်ဝယ် ကျဉ်းကျပ်နေသလို ရှိကြသည်။ အနေကျ.နေကြသည်။ ယင်းအချိန်၌ ဧည့်ခန်းအတွင်း ဝင်ရောက်လာခဲ့သော ဒေါ်စောမြင့်ကိုပင် ကျေးဇူးတင်ရမလို ရှိပါသည်။

ဒေါ်စောမြင့်က ခင်စောမှု၏ နံဘေးမှ နေရာလွတ်တွင် ဝင်၍ ထိုင်သည်။

“မောင်ရင့်ရဲ့ မိဘတွေက ပုဂံမှာပဲလားကွယ်... ပုဂံညောင်ဦး တစ်ဝိုက်မှာ ဒေါ်ဒေါ်တို့ မသိတဲ့လူက အရှားသားကလား၊ ဒီတော့ အသိအကျွမ်းထဲကများ ဖြစ်နေမလား မသိဘူး”

ဒေါ်စောမြင့်၏ အမေး...။

ယင်းအမေးကို အဖြေပေးရန်အတွက် မောင်မောင်ကြီး အချိန် ယူ စဉ်းစားနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ သည်တော့လည်း မောင်မောင်ကြီး အပေါ် အကဲမရနိုင်။ သူ၏ မျက်နှာသွင်ပြင်က အမေးစကားကို များစွာ ဖြေချင်ဟန် မပြ။

အတန်ကြာမှ သူ့ထံမှ အသံထွက်လာသည်။

“ကျွန်တော့်မိဘတွေ ဆုံးတာ ကြာပါပြီ ဒေါ်ဒေါ်၊ ကျွန်တော် လူမှန်း မသိတတ်ခင် အရှယ်ကတည်းက ဆိုပါတော့၊ ဒါကြောင့် ကျွန်တော် ပုဂံက လွင့်ပြီး တခြားကို ရောက်နေရတာပေါ့”

အဘယ်ကြောင့်ဟူ၍ မသိရ။ သူ၏လေသံမှာ တစ်မျိုး ဖြစ်နေ သည်။ တုန်တုန်ယင်ယင် လေသံမျိုး၊ သည်စကားစုအတွက် သည်မျှ ခံစားရဖို့ မကောင်းဟု ခင်စောမှု စဉ်းစားမိသည်။

“မောင်ရင်က ပုဂံမှာ မွေးပြီး တခြားမှာ ကြီးရတာပေါ့၊ ဒါဖြင့်ရင် မူနဲ့ ဘဝတူပဲ၊ မူတို့ကလဲ ဒီအတိုင်းပဲပေါ့၊ မောင်ရင့်ထက်

သာတာ တစ်ခုပဲ ရှိတယ်၊ မူ့မှာက အဖေ ရှိနေသေးတာပဲ၊ မူ့မေမေ ကတော့ မူ...ငယ်ငယ်ကပဲ ဆုံးခဲ့ရတယ်”

မောင်မောင်ကြီးသည် ခင်စောမှုအား စာနာသော မျက်လုံးများ ဖြင့် စူးစိုက်ကြည့်သည်။ သူ၏ မျက်နှာမှာ ကြင်နာမှုဖြင့် သိမ်မွေ့ နေသည်။ ယင်းသို့ စိုက်ကြည့်ရင်းမှ သူ့တွင် အတွေးတစ်ရပ် ဝင်လာဟန် တူသည်။

မောင်မောင်ကြီးက ဆိုသည်။

“ဒေါ်ဒေါ်ဟာ မစောလတ်ကို မှီခဲ့သူဆိုတော့ မစောလတ်ရဲ့ ရုပ်ရည်ကို သိမှတ်မိလိမ့်မယ် ထင်ပါတယ်၊ ကြည့်စမ်းပါ ဒေါ်ဒေါ်၊ မစော...အဲ...မူ့ရုပ်ရည်ဟာ မစောလတ် ရုပ်ရည်နဲ့ ဘယ်လောက် များ တူသလဲလို့”

မောင်မောင်ကြီးက ခေါ်နေကျအတိုင်း မစောလတ်ဟု ခေါ်မည် ပြုပြီးမှ ပြောင်းခေါ်သည်။ ခင်စောမှုအား မူဟု ခေါ်ခြင်းမှာ သည် တစ်ကြိမ်တွင်ပင် ပထမ ဖြစ်လေသည်။

“ဒေါ်ဒေါ်တို့လဲ ဒါကို မူ...ငယ်ငယ်ကတည်းက သတိပြုမိခဲ့ ပါတယ်၊ မောင်ရင်က မူ့ကို မစောလတ်နဲ့ တူတယ်လို့ ဘာကြောင့်များ ပြောနိုင်ပါလိမ့်ကွယ်”

ဒေါ်စောမြင့်က ပြန်ပေးသည်။

“ကျွန်တော့် စိတ်အသိမှာကိုက သိနေတာလဲ တစ်ကြောင်း၊ ပြီးတော့...မစောလတ်ရဲ့ ပုံတူပန်းချီကားတစ်ချပ် ကျွန်တော့်ဆီမှာ ရှိနေတာကလဲ တစ်ကြောင်းကြောင့်ပါ ဒေါ်ဒေါ်၊ စောစောက ကျွန်တော် ဒီအကြောင်းကို မူ့ရှေ့မှာ ပြောဖြစ်ခဲ့ပါသေးတယ်”

ဒေါ်စောမြင့်သည် ပိုပြီး စိတ်ဝင်စားမိသလို မျက်လုံးများ အရောင် တောက်ပ လာသည်။

၁၁၆ ✦ မောင်သိန်းဆိုင်

“အဲဒီပန်းချီကားအကြောင်း ဒေါ်ဒေါ် ကြားဖူးတယ်၊ မောင်ရင်
မှာ ဒီကားရှိနေတယ်ဆိုတာက ဘယ်မှာ ရှိနေတာကို ပြောတာလဲ၊
ရန်ကုန်မှာ ရှိတာလား”

“မဟုတ်ပါဘူး ဒေါ်ဒေါ်၊ တစ်ဘက်ကမ်းမှာပါ၊ မြစ်ခြေမှာပါ”
ခင်စောမူက ကြားဝင်၍ ပြောသည်။

“ကိုမောင်မောင်ကြီးက စိတ်ဝင်စားမယ်ဆိုရင် အဲဒီ ပန်းချီ
ကားကို လိုက်ကြည့်ဖို့ ခေါ်ပါတယ် ဒေါ်ဒေါ်မြင့်”

“ဟိုဘက်ကမ်းကူးဖို့အတွက် ကျွန်တော့်မှာ မော်တော်ပါပါတယ်”
မောင်မောင်ကြီးက ဆိုသည်။

“ဒီတော့ မူက...”

ဒေါ်စောမြင့်က တူမ ဖြစ်သူ၏ စိတ်ဆန္ဒကို မေးသည်။

“အမှန် ပြောရရင်တော့ ဒီပန်းချီကားကို- မူ...စိတ်ဝင်စား
ပါတယ်၊ လိုက်ကြည့်ချင်ပါတယ်၊ ဒေါ်ဒေါ်ဆီမှာ အခွင့်မတောင်းရသေး
တာနဲ့ တစ်ယောက်တည်း လိုက်ဖို့ကလဲ...”

ခင်စောမူက ဆက်၍ ပြောရမည့်အတွက် ဝန်လေးမိသလို
စကားကို ရပ်ထားလိုက်သည်။ ဒေါ်စောမြင့်က တက်ကြွသော အမူ
အရာဖြင့် ပြောပါသည်။

“ဒေါ်ဒေါ်အနေနဲ့လဲ အဲဒီပန်းချီကားကို စိတ်ဝင်စားမိတယ်၊
ကြည့်ချင်တယ်၊ ဒီတော့ ဒေါ်ဒေါ်ပါ မြစ်ခြေကို လိုက်ပြီး ကြည့်မယ်၊
ဘယ်နှယ့်လဲ”

ဒေါ်စောမြင့်၏ စကားအတွက် မောင်မောင်ကြီးက ကျေနပ်
နှစ်သိမ့်မိပုံ ရသည်။

“အင်မတန် သင့်မြတ်တဲ့ စကားပါပဲ ဒေါ်ဒေါ်”

ကိုး

သည်သို့ဖြင့် ခင်စောမူနှင့် ဒေါ်စောမြင့်သည် ဒေါ်စောလတ်၏
ပုံတူ ပန်းချီကားရှိရာ မြစ်ခြေသို့ ထိုနေ့က လိုက်ဖြစ်သွားကြသည်။
မောင်မောင်ကြီး၏ မော်တော်မှာ ဗူးဘုရားအနီးတွင် ဆိုက်
ကပ်ထားသည်။ အပျော်စီး မော်တော်အမျိုးအစား ဖြစ်သည်။ ယင်း
မော်တော်ငယ်ကို မောင်မောင်ကြီးက ကျွမ်းကျင်နိုင်နင်းစွာ မောင်းနှင်
နိုင်ကြောင်း တွေ့ရှိရသည်။

မြစ်ခြေသည် ပုဂံနှင့် ဆိုသော် ဓားလွယ်ခုတ် ကျသည်။
ညောင်ဦးနှင့် ဆိုလျှင်ကား မျက်နှာချင်းဆိုင် ဖြစ်လေသည်။ ဗူးဘုရား
ဆိပ်ကမ်းဆီမှ မော်တော်ကို ခွါ၍ လာခဲ့သောအခါ ခင်စောမူသည်
ပုဂံကို မမှိတ်မသုန် ဝေးကြည့်နေမိလေသည်။ ဘုရားပုထိုး ဂူကျောင်း
စသည်တို့ဖြင့် ပြည့်နှက်နေသော ပုဂံသည် နောက်တွင် ဝေး၍
ဝေး၍ ကျန်ရစ်သည်။ နေရောင်သည် ပုဂံမြို့အပေါ်သို့ တိုက်ရိုက်

ထိုးကျနေသည်။ နေရောင်မှာ တောက်ပလှချေ၏။ မျက်စိ ကျိန်းစပ် ချင်စဖွယ် ဖြစ်ပါ၏။ ပုဂံမြို့ကို လောင်ကျွမ်းသွားအောင်ပင် ပူပြင်း နေသည့်နှယ် ဖြစ်ပါ၏။

ယခုမှပင် ခင်စောမူ သတိထား၍ ကြည့်မိသည်။ ဘုရား ပုထိုး ဂူကျောင်းတို့အကြားမှ အငွေ့များ တရှိန်ရှိန် ထ၊နေသည်ဟု ထင်မိသည်။ ဤသည်မှာ တံလျှပ်ဆိုသည်ပင် ဖြစ်မည်ဟု ခင်စောမူ တွေးမိသည်။ ကတော့ထိုးနေသော လေပွေဝဲတစ်ခုသည် သဗ္ဗညုအနီး အပါးမှာ ဖြစ်ပေါ်နေသည်။ ဖုန်မှုန်များ၊ သဲမှုန်များ ကောင်းကင်သို့ ကတော့သဏ္ဍာန် တက်ရောက်နေသည်။ အမှိုက်သရိုက်အချို့လည်း လွင့်ပါနေသည်။

သည်နေရာက ကြည့်လေသောအခါမှပင် ပုဂံ၏ ပိုမို ပူပြင်း ခြောက်သွေ့ခြင်း အရိပ်အယောင်ကို မြင်သာလာသည်ဟု ခင်စောမူ ထင်သည်။ တံလျှပ်က တရှိန်ရှိန်ထကာ လေပွေဝဲကတော့ ထိုးနေပုံက ပြုတ်လက်စ ပေါင်းအိုးပမာ ဖြစ်သည်။

ပုဂံ ကောင်းစားစဉ်အခါက မုဆိုးမပင် ဘုရားတည်နိုင်သည် ဟု သိမှတ်ရဖူးသည်။ လှည်းဝင်ရိုးသံ တည်ညံ့မျှသော ပုဂံဘုရား တို့ကို တည်ဆောက်နိုင်ရန်အတွက် သည်တစ်ဝိုက်မှ သစ်တောများ ပြုတ်ပြုတ်ပြုန်း ခဲ့ရသည်။ အုတ်ဖုတ်ရန်အတွက် ထင်းအလိုငှာ သစ်ပင်များကို ခုတ်လှဲခဲ့ရသည်။ မင်းတစ်ပါး တက်လေတိုင်းသော် လည်းကောင်း၊ ထူးခြားသော အကြောင်းအရာတစ်ရပ် ရှိလေတိုင်း သော်လည်းကောင်း ဘုရားတည်သော အလေ့အကျင့် ရှိခဲ့သည်။

ဥပမာ- ထီးလို မင်းလို၊ မင်းအို ချမ်းသာ။

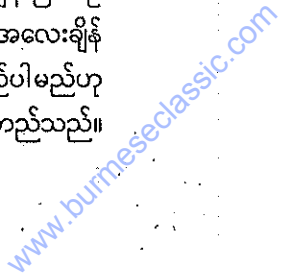
နရပတိစည်သူမင်းကြီး၏ လက်၌ ခူနာပေါက်သည်။ နာကျင် ကိုက်ခဲလှသောကြောင့် မအိပ်နိုင် မနေနိုင် ရှိသည်။ မိဖုရားငယ်

တစ်ပါးက မင်းကြီး၏ လက်ကို ခံတွင်းဝယ် ငုံ့၍ အနာသက်သာစေမှ အိပ်စက်နိုင်သည်။ ခူနာသည် အာဇွေနှင့် တွေ့ရာ၌ ပြည်မှည့်ကာ မိဖုရားငယ်၏ ခံတွင်း၌ပင် ပေါက်ခဲ့သည်။ မိဖုရားငယ်က လက်ညှိုး ကို နုတ်ယူ၍ ပြည်ပုပ်များ စွေးလျှင် မင်းကြီး နိုးမည်စိုး၍ ပြည်ပုပ် များကို မျှီချလိုက်သည်။ ယင်းအကြောင်းကို မင်းကြီး နိုးသောအခါ သိရသည်။ လိုရာဆုကို တောင်းဟု ဆိုသောအခါ မိဖုရားငယ်က သူမ၏ သားတော် ဇေယျသိင်္ခကို မင်းကြီး၏ အရိုက်အရာ နှင်းအပ်ရန် တောင်းသည်။ ဇေယျသိင်္ခသည် နရပတိစည်သူမင်းကြီး၏ သားတော် ငါးပါးအနက် အငယ်အနောင်းဆုံးဖြစ်၍ အရိုက်အရာ နှင်းအပ်ရန် အခက်ကြုံရသည်။

သည်တွင် သားတော်ငါးပါးစလုံးကို ခေါ်၍ အလယ်မှာ ထီးဖြူ စိုက်သည်။ ထိုက်တန်သူဘက်သို့ ထီးဖြူ တိမ်းညွတ်စေသားဟု အဓိဋ္ဌာန်ပြုရာ ထီးဖြူက ဇေယျသိင်္ခဘက်သို့ ညွတ်သည်ဟု ဆိုသည်။ ထို့ကြောင့် မင်းကလည်း လိုသည်၊ ထီးကလည်း လိုသည်၊ ထို ဇေယျသိင်္ခ (နန်းတောင်းများ၊ သို့မဟုတ်- နှင်းအပ်များ ဟူ၍လည်း ခေါ်သည်။) နန်းတက်သောအခါ ဘုရား တည်သည်။ ထီးလို မင်းလို ဘုရား။

ထီးလို မင်းလို ဘုရားသည် ပုဂံရှိ ဘုရားများအနက် အကြီး မားဆုံး ဖြစ်လေသည်။

အိုမင်းမစွမ်းရှိသော ကျန်စစ်သားမင်းကြီး နာမကျန်းဖြစ်စဉ် ဆေးဝါးဖြင့် ကုစား၍ မရနိုင်သော အနာသည်းသည်။ ကိုယ်အလေးချိန် မျှ ရှိသော ရွှေကို ပုံ၍ အနာမှ အထမြောက်လျှင် ဘုရားကည်ပါမည်ဟု အဓိဋ္ဌာန်ပြုသည်။ အနာမှ အထမြောက်သောကြောင့် ဘုရားတည်သည်။ မင်းအို ချမ်းသာ ဟူ၍ ဘွဲ့မည်တွင်သည်။

ထိုနည်းတူပင် တောင်သူကြီးမင်းဆိုလျှင်လည်း သူနှင့် စပ်ဟပ်
သောနေရာ၌ ဘုရားများ တည်သည်။ ကွမ်းဆော် ကြောင်ဖြူမင်း
ဆိုလျှင်လည်း သိကြားမင်းက မင်းမြောက်တန်ဆာ ပေးရာ အရပ်
တွင်ပင် ဘုရား တည်ခဲ့သေးသည်။

သို့ဖြင့် ဘုရားတည်မှုသည် ကုသိုလ်ရေးထက် ဂုဏ်တုဂုဏ်ပြိုင်
သဘောကို နှယ်လာခဲ့သည်ထင်သည်။ ပကာသနဘက် ဦးတည်ရာသို့
ရောက်ရှိခဲ့သည်ဟု ယူဆ ရသည်။ အီဂျစ်ပြည်တွင် ပိရမစ်များ၊
စဖင့်ခံများကို သူ့ထက် ငါ သာအောင် တည်ဆောက်ခဲ့သလို အပြိုင်
အဆိုင် ဘုရားတည်ခဲ့ဟန် တူသည်။

သူ့ထက် ငါ အသာရအောင် တည်ဆောက်ရင်းဖြင့် အဆုံး
မသတ်နိုင်သော လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟစိတ်တို့ ပေါ်ပေါက်ခဲ့ရ
သေးသည်။ ဥပမာ- ဓမ္မရံကြီး။

ဓမ္မရံကြီးကို နရသူ (ကုလားကျမင်း) တည်သည်။ ဓမ္မရံကြီး
သည် ယနေ့တိုင်အောင် အဆုံးမသတ်သေးဘဲ တိုးလို့တန်းလန်း
ရှိခဲ့၏။ သုတေသနပုဂ္ဂိုလ်များ၊ ယဉ်ကျေးမှုအနုပညာရှင်များအနေဖြင့်
ပုဂံတွင် ရှိသော ဘုရားများအနက် ဓမ္မရံကြီး ကို အသေသပ်ဆုံး
လက်ရာတစ်ခုအဖြစ် သတ်မှတ်ထားကြသည်။ ယခုတိုင်အောင်
ပြီးပြီးသား အပိုင်းတို့မှာ အကောင်းပကတေရှိသည်ဟု ဆိုကြသည်။
နရသူသည် ၎င်း၏ ဘုရားကို အခြားဘုရားများထက် ခိုင်ခံ့စေလိုဟန်
တူသည်။ အရှည်တည်စေလိုဟန် တူသည်။ ထို့ကြောင့် အုတ်ချပ်ချင်း
ကာကစပ်ရာတွင် အပ်တစ်ချောင်းဝင်သာပါက ပန်းရံတို့ကို သုတ်လေ
သည်။

ဤသည်မှာ ကုသိုလ်ရေး တစ်ခုတည်းအတွက် မဟုတ်တန်
ရာပေ။

ယင်းသို့လျှင် ဘုန်းတန်ခိုးအာဏာ ပြသ လိုလေ၊ ဘုရားတည်လေ၊
ဘုရားတည်လေ တောပြုန်းလေဖြင့် ပစ္စက္ခကာလတွင် ယင်းဒေသ
တစ်ဝိုက်၌ သဲကန္တာရအတိ ပြီးလျက် ရှိခဲ့ရလေသည်။ ကြည့်လေ
ရာရာတွင် သဲပြင်အတိသာ ဖြစ်သည်။ တံလျှပ်တို့ တရှိန်ရှိန် ထနေ
တတ်သည်။ နွေအခါ ရေဓာတ်အတွက်ပင် အခက်တွေ့ရတတ်သည်။
လနှင့်ချီ၍ ရေမချိုးကြရသောကြောင့် အချို့လူများ၏ အသားအရေမှာ
မန်ကျည်းမှည့်ရောင် ပေါက်နေသည်ဟု အဆိုရှိသည်။ မျက်ခမ်းစပ်နှင့်
အနာကြီးရောဂါသည် ကြောက်ခမန်းလိလိ ဖြစ်ပွားနေသည်။

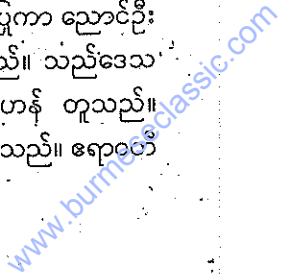
အဆိုးရှိလျှင် အကောင်းရှိသလို အကောင်းရှိလျှင် အဆိုးက
လည်း ထက်ကြပ်ပါမြဲတည်း။

ခင်စောမူသည် ယင်း သံဝေဂ ကို ယူပါသည်။

ပုဂံမြို့ဟောင်းဘက်မှ အကြည့်ကို တန့်ကြည့်တောင်ဘက်သို့
လွဲပြောင်းလိုက်သည်။ တန့်ကြည့်တောင်သည် ကျောက်ပါးပျဉ်းကြီး
နှင့် သဏ္ဍာန်တူသည်။ ကျောက်ထရံကြီးပမာလည်း ဖြစ်သည်။
ပုဂံပြည် ဖြစ်တည်မည့် အတိတ်နိမိတ်ကို မြတ်စွာဘုရားသခင် ဗျာဒိပ်
ပေးရာ နေရာတည်း။

စိမ်းလန်းစိုပြည်သော ယုန်လွတ်ကျွန်းဆီသို့ ကြည့်မိလျှင်
မျက်စိမှာ အအေးဓာတ် အကြည်ဓာတ် ဝင်လာသလို ရှိသည်။ ယုန်
လွတ်ကျွန်းသည် ပုဂံမြို့၏ အစဦးတည်ရာ ဒေသကို စွဲမှတ် ခေါ်ဝေါ်
ခြင်း ဖြစ်သည်။

ပုဂံနှင့် စာလေသော် ဝက်ကြီးအင်းဆီမှ အစပြုကာ ညောင်ဦး
တစ်ဝိုက်သည် စိမ်းလန်းစိုပြည်မှု များစွာ ရှိလေသည်။ သည်ဒေသ
တစ်ကြော၌ သစ်ပင်ကြီးများ အပေါများဆုံး ဖြစ်ဟန် တူသည်။
မန်ကျည်းပင်ကြီးများမှာ ပုဆိုးတစ်ပတ်ခန့် ရှိတတ်ကြသည်။ ဧရာဝတီ

မြစ်အလယ်မှ ဖူးတွေ့ရသော ရွှေစည်းခုံစေတီသည်ကား သပ္ပာယ်လှပါသည်။ စိမ်းမြဲမြဲ တောအုပ်အလယ်မှာ ရွှေတောင်ကြီး ပေါက်နေသလို ရွှေတဝင်းဝင်းနှင့် ဖူးတွေ့ရချေသည်။

ညောင်ဦးမြို့ကို လွန်လေသော် နတ်သမီးကမ်းပါး ဖွေးဖွေးကြီးများကို တွေ့လိုက်ရသည်။ နတ်သမီးကမ်းပါးအထက်မှာ ထုံးစေတီအချို့ ရှိသည်။ နတ်သမီးကမ်းပါးအထက်မှ ထုံးစေတီကို ဧရာဝတီမြစ်ရေဖြင့်က ဦးတိုက်၍ ကန်တော့သည့်နှယ် ဝဲကန်တော့ ထိုးရင်းစီးဆင်းနေသည်။ မြောက်မြားလှစွာသော သစ်ဖောင်တို့ကို တွေ့ရပါသည်။

နတ်သမီးကမ်းပါးကို မြင်သောအခါ ခင်စောမူ၏ စိတ်အသိသို့ 'မစောလတ်' ဟူသော အမည်က ဖျတ်ခနဲ တိုးဝင်လာသည်။ မိမိလာရင်းစွဲခရီးကို သတိရသည်။

ယင်းကာလတွင် ခင်စောမူတို့ စီးနင်းလိုက်ပါလာသော မော်တော်သည် ကမ်းသို့ ကပ်လျက် ရှိလေပြီ။ ဒေါ်စောလတ်၏ ပုံတူပန်းချီကားကို ကြည့်မြင်လိုသော ဆန္ဒက စေ့ဆော်လာသည် ဖြစ်ခြင်းကြောင့် ခင်စောမူသည် ယင်းပုံတူ ပန်းချီကားရှိရာသို့ ရောက်ရှိရန် စိတ်စောနေမိတော့သည်။

မောင်မောင်ကြီးက ဦးဆောင်လျက် ခင်စောမူတို့ကို ခေါ်ဆောင်လာခဲ့သည်။

“မောင်ရင်က ဒီဘက်ကမ်းမှာ နေတယ်လား၊ အဲသလို ဒေါ်ဒေါ်တို့ကို ပြောခဲ့တယ် မဟုတ်လား။”

ဒေါ်စောမြင့်က စပ်စုသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် နေ့တိုင်းလိုလို ပုဂံ၊ ဒါမှမဟုတ် ညောင်ဦးဘက်ကမ်းကို ကူးပါတယ်၊ တစ်ခါတလေလဲ ကျောက်

ပန်းတောင်ကို ရောက်ပါတယ်၊ ကြက်မောက်တောင်ဆည်မှာ သွားပြီ အချိန်ပြန်တဲ့အခါလဲ ရှိပါတယ်၊ ပုပ္ပါ မြို့နဲ့ တောင်ကလပ်တစ်ဝိုက်မှာ တစ်ခေါက်လောက်တော့ ရောက်တတ်ပါတယ်”

“ကျွန်မတို့နဲ့ တွေ့တဲ့ နေ့ကကော...”

ခင်စောမူက ဝင်မေးသည်။

“အဲဒီနေ့က ရေနံချောင်းက ပြန်လာတာပါ၊ ရေနံချောင်းမှာ မိတ်ဆွေအချို့ ရှိပါတယ်”

“အဲဒီနေ့က ကျွန်မတို့ ဆေးရုံမှာ ဝင်ရှာသေးတယ်၊ ကျွန်မတို့ကားနဲ့ပဲ လိုက်ခဲ့လိမ့်မယ် ထင်မိတာ၊ ဆေးရုံရောက်တော့မှ စာတိုကလေးရေးပြီး ထွက်သွားပြီဆိုတာ သိလိုက်ရတော့တယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒဏ်ရာက ဘာမှ ဖြစ်လောက်တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ပွန်းရုံလောက်ပါပဲ၊ မော်တော်ဆိုင်ကယ်ကလဲ စီးလို့ ဖြစ်ပါသေးတယ်”

“ဘာပဲပြောပြော အဲဒီနေ့က ဖြစ်ရတာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကိုမောင်မောင်ကြီးကို အသေအချာကို မတောင်းပန်ရသေးဘူး။”

“ဒါဟာ အနူးအညွတ် ခွင့်လွှတ်ပါလို့ တောင်းပန်ရမယ့် ကိစ္စမဟုတ်ပါဘူး၊ တောင်းပန်ရလောက်အောင်လဲ ကြီးကျယ်တဲ့ ကိစ္စမဟုတ်ပါဘူး၊ ကြီးကျယ်တဲ့ကိစ္စ ဖြစ်ပါစေဦး၊ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ ခွင့်မလွှတ်နိုင်စရာအကြောင်း မရှိပါဘူး။”

ခင်စောမူက မောင်မောင်ကြီးအား စူးစိုက်စွာ ကြည့်နေမိလေရာ မျက်ဝန်းများက ရွန်းလက်လာလေသည်။

ယင်းအချိန်တွင် သူတို့လူသိုက်သည် အိမ်တစ်အိမ်၏ အဝသို့ ရောက်ရှိလာကြသည်။ အိမ်၏ အဝင်တံခါးဝ၌ မောင်မောင်ကြီး ရပ်လိုက်သည်။

“ပန်းချီကား ရှိတယ်ဆိုတာ ဒီအိမ်ပါပဲ၊ ကျွန်တော် နေတာ ကလဲ ဒီအိမ်မှာပဲပေါ့”

ခင်စောမူသည် မောင်မောင်ကြီး၏ ပန်းမှ ကျော်ကာ အိမ်ကို အကဲခတ်ကြည့်မိသည်။ အိမ်ကား အိုမင်းဟောင်းနွမ်းသော အသွင် သဏ္ဍာန်ကို ဆောင်ယူထားသည့် နှစ်ထပ်အိမ်ကြီးတစ်အိမ် ဖြစ်ပါသည်။ အင်္ဂတေမှာ အချို့နေရာတွင် ကွာကျလျက် အတွင်းမှ အုတ်သားကို လှစ်ပြထားသလို ရှိသည်။ အုတ်များသည် ရှည်လျားကြီးမားကြသည်။ ပုဂံဝန်းကျင်တွင် တွေ့ရလေ့ရှိသော အုတ်မျိုးပင် ဖြစ်သည်။ ညိုညစ် နီကြန့်သော အဆင်း ရှိသည်။ အင်္ဂတေရှိနေသော အပိုင်းမှာလည်း ထုံး စသည်တို့ဖြင့် ကင်းဝေးခဲ့သည်မှာ ကြာပြီ ဖြစ်သောကြောင့် အရောင်မွဲသည်။ အချို့နေရာ၌ ချုံပင်များ၊ ညောင်ပင်ငယ်များ ပေါက် နေသည်။

အိမ်ကို ကြည့်ရသည်မှာ ကြာမြင့်လှပြီ ဖြစ်သော ကာလ ကတည်းက လူသူကင်းမဲ့ကာ စွန့်ပစ်ထားအပ်သော ဇရပ်အိုကြီး တစ်ခု၏ အသွင်အပြင်မျိုး ဖြစ်နေသည်။

ခင်စောမူသည် အိမ်၏ အသွင်အပြင်ကို ကြည့်မြင်ရပြီးနောက် အတွင်းသို့ ဝင်ရန်ပင် မဝံ့မရဲ ရှိနေမိပေသည်။

မောင်မောင်ကြီးက ခြံဝင်း၏ တံခါးကို တွန်းဖွင့်လျက် ခင်စောမူ တို့ကို ဝင်စေသည်။ ဒေါ်စောမြင့်က ဦးစွာ ဝင်ရောက်သည်။ ထို့နောက် တွင်မူ ခင်စောမူ ဝင်သည်။ မောင်မောင်ကြီးက နောက်ဆုံးကျမှ ဝင်လိုက်လာသည်။

အိမ်၏ ပြင်ပမှ အသွင်သဏ္ဍာန်မှာ စိုးရွံ့ဖွယ်ကောင်းသလောက် အတွင်းမှာလည်း မောင်နေသည်။ သို့ရာတွင် အမှောင်တွင်း၌ ကျင့် သားရလာသောအခါ အိမ်၏ အသွင်အပြင်နှင့် မလိုက်ဖက်အောင်

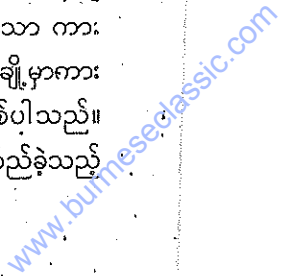
သစ်လွင်တောက်ပြောင်သော အိမ်ထောင်ပရိဘောဂအချို့ကို မြင်လိုက် ရပါသည်။

အိမ်အောက်ထပ်၌ အခန်း အကန့် များပြာ လှသည်။ ထို့ကြောင့် ဧည့်ခန်း မှာ ကျဉ် မြောင်းသယောင် ထင်ရသည်။ အိမ်မှာ အညာ ဓလေ့အတိုင်း မြေစိုက်ဖြစ်သည်။ ဗီရိုအချို့ကို နံရံတွင် ကပ်လျက် တွေ့ရသည်။ ရှေ့လက်ရာများ ဖြစ်ဟန် ရှိသည်။ ကနတ်ပန်းများ ထွင်းထုထားသည်။ တစ်ခုသော ဗီရိုတွင် စောင်းအို တစ်လုံး သည် ပုံ့ပိုးရုံးရုံးကလေး တည်ရှိနေလေသည်။

မောင်မောင်ကြီးက ခင်စောမူတို့အား ကုလားထိုင်များတွင် ထိုင်စေသည်။ ခင်စောမူတို့ တူဝရီးမှာ ၎င်းညွှန်ပြရာ ကုလားထိုင် များတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ကြပြီး အိမ်၏ အဆင်အပြင် အခမ်းအနားကို လှည့်ပတ်ကြည့်ရှုနေမိကြလေသည်။

ဗီရိုများတွင် ဟောင်းနွမ်းဆွေးမြည့်ပြီး ဝါကျင့်ကျင့်အရောင် ပေါက်နေသည့် စာအုပ်အများအပြား ရှိသည်။ သေသေသပ်သပ် ထားရှိခြင်း မဟုတ်ဘဲ ဖြစ်ကတတ်ဆန်း ထားရှိကြောင်း တွေ့ရသည်။ ဗီရို၏ အကန့်တို့တွင် ကျိုးပဲ့နေသော ဆင်းတုတော်အချို့၊ ဆေးရေး အင်္ဂတေပြားအချို့၊ အိုးခွက် အကွဲအပျက်အချို့၊ စဉ်ခွက်အချို့၊ မြေ ဆေးတံနှင့် ဟင်္သာရုပ် အလေးအချို့ကို မြင်ရပါသည်။

နံရံတွင်လည်း ပုဂံဘုရားများမှ ကူးထားဟန် တူသော ပန်းချီ လက်ရာများ ချိတ်ဆွဲထားသည်ကို တွေ့ရသည်။ အချို့သော ကား များမှာ မူရင်းဆေးရောင်ပါ ရောစွက် ရေးခြယ်ထားသည်။ အချို့မှာကား ပုံသဏ္ဍာန်ပေါ်ရုံ ကောက်ကြောင်းနှင့် လိုက်ထားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ပုဂံတွင် ကျန်စစ်သားမင်းကြီး၏ မိဖုရား အပယ်ရတနာ တည်ခဲ့သည့်

‘အပယ်ရတနာဘုရား’ မှ ပန်းချီကားတို့မှာ စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းလှသည်ဟု ခင်စောမူ သိမှတ်ရဖူးသည်။

ခင်စောမူ ထိုင်လျက် ရှိသော နေရာနှင့် တည့်တည့်တွင် အပယ်ရတနာဘုရားမှ နံရံဆေးရေး ကားချပ်ကြီး၏ ကောက်ကြောင်းပုံကို ချိတ်ဆွဲထားသည်။

ယင်းပန်းချီကားနှင့် ပတ်သက်၍ တစ်ခါက ဖေဖေ ပြောခဲ့ဖူးသော စကားအချို့ကို အမှတ်ရသည်။ ပန်းချီကားမှာ မွန်လူမျိုးတို့၏ လက်ရာဖြစ်သည်ကို ဖေဖေက ပြောပါသည်။ ထို့ကြောင့် အခြားသော ဘုရားများရှိ အိန္ဒိယပန်းချီဆရာတို့၏ ဆေးရေးကားများလို မျက်နှာအနေအထားမှ စပြီး အိန္ဒိယတိုင်းသား မဆန်။ ဤသည်မှာ ပထမထူးခြားချက်ဖြစ်သည်။ နောက်တစ်ချက်မှာ ယင်းပန်းချီကား၏ အဓိက သရုပ်ဖော်ချက်မှာ မဟာယာနဂိုဏ်းခေါ် မြောက်ပိုင်း ဗုဒ္ဓဘာသာနှင့် စပ်ဆိုင်သော ပုံများ ဖြစ်နေခြင်းပင်တည်း။

၁၀၉၀ အေဒီလောက်က ဟိန္ဒူယာနခေါ် တောင်ပိုင်း ထေရဝါဒ ဗုဒ္ဓဘာသာသည် ပုဂံသို့ ရောက်ရှိခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။ ကျန်စစ်သား မင်းကြီးနှင့် တကွ တစ်တိုင်းပြည်လုံးက ထေရဝါဒကို လက်ခံ ကျင့်သုံးနေကြပြီဟူ၍လည်း မှတ်ယူရသည်။ သို့စင်လျက် မင်းကြီး၏ မိဖုရား အပယ်ရတနာသည် မဟာယာနဂိုဏ်းနှင့် စပ်လျဉ်းသော ပုံများကို ရေးဆွဲခဲ့သည်မှာ စဉ်းစားဖွယ် ခြင်းခုံဖွယ် ဖြစ်နေသည်ဟု ဖေဖေထံမှ တစ်ဆင့် မှတ်သားခဲ့ရသည်။ ဘာသာကိုးကွယ်မှု လွတ်လပ်ရေး ထိုစဉ်ကပင် ရှိခဲ့သည်ဟု ယူဆရန် အကြောင်း ရှိပါသည်။

မြောက်ပိုင်း ဗုဒ္ဓဘာသာခေါ် မဟာယာနဂိုဏ်းမှာ အရည်ကြီးခေါ် ရှင်ယောင်များ လွှမ်းမိုးလျက် ရှိသဖြင့် အနော်ရထာမင်း ခေါ် အနုရုဒ္ဓါမင်း လက်ထက်ကပင် သာသနာသန့်စင်ခဲ့လျက် တောင်ပိုင်း

ဗုဒ္ဓဘာသာကို ပုဂံသားတို့ ယူထားသည်ဟု ဆိုတာ ကြပြန်ရာ စဉ်းစားရကျပ်သော ကိစ္စတစ်ရပ်ဟု ဆိုရန်သာ ရှိပါသည်။

အပယ်ရတနာဘုရား စကြိုအနောက်ဘက် နံရံအောက်ခြေတွင် ခူးတစ်ဖက်ထောင်၊ တစ်ဖက်လုံးထားသော ‘အဒ္ဓပလ္လင်္ကာသန’ ပုံ၊ ထိုင်နေသော ဗောဓိသတ် ပုံများ၊ ယင်းအထက်တွင် ခြေတစ်ဖက် တွဲလောင်းချ၍ ‘လလိတာ သန’ ပုံ ထိုင်နေသော ဗောဓိသတ် ပုံ၊ ယင်းအထက်တွင် ဂူပုံများအတွင်း ရေးဆွဲထားသော နတ်ဘုရားများပုံ၊ သို့မဟုတ်- အဖြစ်အပျက်တို့ကို သရုပ်ဖော်ထားသော တမီလ် ဗုဒ္ဓဘာသာဆိုင်ရာပုံ အတန်းတစ်တန်း ရှိသည်။ ယင်းအထက်တွင် ရပ်တော်မူ ဗောဓိသတ်ပုံ၊ ထိုအထက်တွင် သဗ္ဗညုတ ရွှေဉာဏ်တော်ကို ရတော်မူ၍ ဘုရားစင်စစ် ဖြစ်တော်မူပုံတို့ကို ခြူးပန်း ကနုတ်ပန်း စသည်တို့ဖြင့် အဆန်းတကြယ် ရေးဆွဲထားသည်။

ယင်း ပန်းချီကား၏ ကောက်ကြောင်းကို ယခုအခါ ခင်စောမူ မျက်နှာချင်းဆိုင်လျက် ရှိရပါသည်။

၎င်းအပြင် မြင်းကပါ ဂူပြောက်ကြီးမှ ဥမ္မာဒန္တိဇာတ်ကွက်၊ ပုထိုးသားများ ဘုရားစကြို တောင်ဘက်နံရံမှ သိဒ္ဓတ္ထ မင်းသား လှေကစားဟန် ပန်းချီကားတို့ကိုလည်း မြင်ရပါသည်။

‘ငါ့ဖုန်သင်ယောင်ဘုရား’ အနောက်မုခ် ပေါင်းမိုးရှိ အနောက် တက္ကရေအိုင်၏ ခရုပတ် ရေစီးကြောင်းကိုလည်း တွေ့ရပါသည်။

ပန်းချီကားများမှာ ဝါကြန့် ဆွေးမြည့်နေပြီး ဖုန်အလိမ်းလိမ်း ကပ်ငြိနေသည်ကို ထောက်၍ နှစ်အတန်ကြာက ရေးဆွဲခဲ့ဟန် တူသည် ဟု မှတ်ယူရသည်။ ရှေးခေတ် မောင်မောင်ကြီး၏ လက်ရာများ ဖြစ်ဟန် တူပါသည်။ ယခုခေတ် မောင်မောင်ကြီး၏ လက်ရာကား ဟုတ်ဟန် မတူပါ။

www.burmeseclassic.com

ရှေးဟောင်းပစ္စည်းများ၊ ကောက်ကြောင်း ပန်းချီကားများနှင့် ပြည့်နက်နေသော မောင်မောင်ကြီး၏ အိမ် ဧည့်ခန်းသို့ ရောက်ရှိ လာရသည်မှာ သမိုင်းဆိုင်ရာ ပြတိုက် အဆောက်အအုံတစ်ခုအတွင်း ရောက်ရှိနေသည်သို့ စိတ်က ထင်မိလေသည်။

ယင်းအခိုက် အိမ်၏ မီးဖိုခန်းဘက်မှ သဏ္ဍာန်တစ်ခုကို မြင် ကြရသည်။ လူတစ်ဦး၏ သဏ္ဍာန်ပင် ဖြစ်ပါသည်။ ထိုသူသည် ဧည့်ခန်းဆီသို့ လျှောက်လာကြောင်း တွေ့ရသည်။

ထိုသူကား အတန်ပင် အိုမင်းလှပြီဖြစ်၏။ အသက်ခြောက်ဆယ် ကျော်ဟု ခန့်မှန်းရသည်။ ခါးအနည်းငယ် ကိုင်းလျက် ရှိပြီး ဆံပင် တို့သည်လည်း ကျိုးတိုးကျဲတဲ ဖြစ်လျက်ရှိသည်။ သို့ရာတွင် ကျန်းမာ သန်စွမ်းလျက် မာကျောကျစ်လှစ်ဟန် တူသည်။

သူသည် ခင်စောမူတို့ အနီးအပါးသို့ ရောက်လာသည်တွင် မောင်မောင်ကြီးက ခင်စောမူတို့နှင့် မိတ်ဆက်ပေးလိုက်သည်။

“အဘ ရောက်လာတာနဲ့ အတော်ပဲ၊ ဒီက ကျွန်တော့် ဧည့်သည်တွေပါ”

အဘိုးကြီးက ဖော်ရွေရင်းနှီးမှု ပြသရန် ဝန်လေးသည့်အသွင် သဏ္ဍာန်ဖြင့် “ဪ...ဟုတ်လား” ဟုသာ ဆိုသည်။ ထို့နောက် သူသည် အိမ်ရှေ့ဘက်သို့ ဆက်လက် ထွက်သွားလေသည်။

သို့ရာတွင် ခင်စောမူအား မျက်စိတစ်ချက် ဝေ့၍ ကြည့်သွား ပုံမှာ ထူးခြားသည်ဟု ထင်ပါသည်။ သူ၏အကြည့်မှာ ခင်စောမူ၏ ရုပ်ရည်သွင်ပြင်ကို အသေအချာ အကဲခတ်လိုက်သည့်ဟန် ပါသည်။ ခင်စောမူသည် ရုတ်တရက် မျက်လွှာ ချလိုက်မိပေသည်။

မောင်မောင်ကြီးထံမှ စကားသံပေါ်လာသည်။

“ကျွန်တော် နေ့နေတဲ့ အိမ်က ကြွက်သိုက်တစ်သိုက်လောက် နီးနီး ရှုပ်ပွဲနေတာမို့ ဒေါ်ဒေါ်တို့ကို အားတော့ နာပါရဲ့၊ ပြီးတော့... ယောက်ျားနှစ်ယောက်တည်း နေတဲ့ အိမ်မို့ ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ လုပ်ကျွေး စရာလဲ ဘာမှ မရှိဘူး”

“ကိစ္စ မရှိပါဘူးကွယ်”

ဒေါ်စောမြင့်က အလိုက်သင့် အလျားသင့် ပြန်ပြောသည်။

“ကိုမောင်မောင်ကြီးရဲ့ အိမ်ကို ကျွန်မတို့ လိုက်ခဲ့တာက ဒါအတွက်မှ မဟုတ်ဘဲ”

ခင်စောမူကလည်း ဝင်၍ ပြောမိသည်။

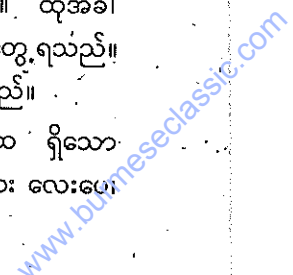
သည်တွင် မောင်မောင်ကြီးက လာရင်းစွဲ ကိစ္စကို အမှတ်ရလာ ဟန်တူသည်။

“ပုံတူပန်းချီကားရှိတဲ့ နေရာကို သွားကြစို့”

သူက ပြောပြောဆိုဆို ထိုင်ရာမှ ထ၊ လိုက်ရာ ခင်စောမူတို့လည်း ထံလိုက်ကြသည်။

မောင်မောင်ကြီးသည် အိမ်အထက်ထပ်သို့ ခင်စောမူတို့အား ဦးဆောင်ခေါ်ဝင်သွားလေသည်။ အထက်ထပ်တွင် ပစ္စည်းပစ္စယ များများစားစား မရှိ။ လှည်းကျင်းသုတ်သင်ခြင်း ကင်းမဲ့ဟန်ဖြင့် ကြမ်းပြင်မှာ ဖုန်အလိမ်းလိမ်း ကပ်နေသည်။ ခြေခင်းလိုက်လျှင် ဖုန်များက ခြေဖဝါးကို ကပ်ငြိလျက် ပါလာသည်။ ထိုအခါ ကြမ်းပြင်တွင် မိမိ၏ ခြေရာထင်ပြီး ကျန်ခဲ့ကြောင်း တွေ့ရသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် ခင်စောမူသည် ခြေမချရအောင် ရှိရသည်။

အိမ်ဦးခန်းတွင် ပန်းချီဆရာတို့ သုံးလေ့သုံးထ ရှိသော သစ်သားဒေါက် ရှိသည်။ ယင်း ဒေါက်ပေါ်တွင် အလျား လေးပေး

အနံ့ သုံးပေခန့်ရှိ အပြားကြီးတစ်ပြား ရှိသည်။ ကင်းဗတ်ပြား ဖြစ်မည် ထင်ရသည်။ အပေါ်မှ နက်ပြာရောင် အဝတ်စ တစ်စ ဖုံးလွှမ်းထားသည်။

ခင်စောမူကို ယင်းနေရာသို့ ရောက်လာလျှင် မောင်မောင်ကြီး သည် အဝတ်စကို ဖြည်းဖြည်းချင်း ဆွဲခွါသည်။ ဤသည်မှာပင် ဒေါ်စောလတ်၏ ပုံတူပန်းချီကားကြီး ဖြစ်မည်ဟု ထင်ထားမိလေသော ခင်စောမူသည် မောင်မောင်ကြီးက ယင်း အဝတ်စကို ခွါယူချိန်၌ အသက်ပင် မရှုမိဟု ထင်သည်။ မျက်တောင်ပင် မခတ်ပုံအောင် ရှိသည်။ မကြာမီ ပေါ်လာတော့မည့် ပန်းချီကားဆီသို့ စိတ်စောလှစွာ ဖြင့် မမှိတ်မသုန် ကြည့်နေမိသည်။

ဒေါ်စောမြင့်ကိုယ်တိုင်လည်း သူမလိုပင် ရှိနေပါသည်။

ကင်းဗတ်ပြားပေါ်မှ အဝတ်စ ကွာသွားလေလျှင် ခင်စောမူသည် အသက်ရှု မှားသွားပါသည်။ သွေးကြောမှန်သမျှ ရပ်ဆိုင်းသွားသည် သို့ ရှိပါသည်။

ပန်းချီကားသည်ကား ဒေါ်စောလတ်၏ ပုံတူကားပင် ဖြစ် သည်။

ပန်းချီကားကို ကြည့်ရသည်မှာ ခင်စောမူအဖို့ မိမိကိုယ်ကို မိမိဘာသာ ပြန်လည် စူးစိုက်ကြည့်နေဘိသည်သို့ ရှိပါ၏။

စင်စစ် ပန်းချီကားမှာ လက်ရာမြောက်လှသည်ဟူ၍ကား မဆို သာပါ။ သို့ရာတွင် ပုံတူပန်းချီကား တစ်ချပ်အနေဖြင့်မူ အောင်မြင်စွာ ရေးဆွဲနိုင်သည်ဟု ဆိုရလိမ့်မည် ထင်သည်။ အကြောင်းမူ ပန်းချီကား ထဲမှ မျက်နှာမှာ မှန်အတွင်း အကြိမ်ကြိမ်အခါခါ မြင်တွေ့ခဲ့ရသည့် ခင်စောမူ၏ မျက်နှာနှင့် ချွပ်စွပ် တူလွန်းလှ၍ ဖြစ်သည်။

မိမိ၏ မျက်နှာပြင်မှ အမိုအယမ်း၊ မျက်လုံးမျက်ခုံး၊ နှာတံနှင့် ပါးစပ် စသည်တို့ကို ပန်းချီကားတွင် မြင်နေရသည်။ ဤသည်ကိုပင် ပန်းချီဆရာက အမိအရ ရေးဆွဲထားသည်။

အကယ်၍ ကိုယ်မှ အဝတ်အဆင်နှင့် ဆံပင်ပုံစံတို့ကို ဖယ် လိုက်ပါက ခင်စောမူကို ကြည့်၍ ရေးဆွဲသည်ဟုပင် ဆိုရလိမ့်မည် ထင်ပါသည်။

ပန်းချီကားထဲမှ ဒေါ်စောလတ်သည် ထိုစဉ်က ယခု ခင်စောမူ ရောက်ရှိနေသည့် အသက်အရွယ် အပိုင်းအခြားလောက်ပင် ရှိပုံရ သည်။ စာခု ခင်စောမူ၏ ငယ်ရွယ် နုပျိုမှုသည် ပုံအတွင်း၌လည်း ပေါ်လွင်နေပါသည်။ ယခု ခင်စောမူ၏ အလှအပသည်လည်း ပုံ အတွင်း၌ ထင်ရှားနေသည်သာ ဖြစ်ပါသည်။

တစ်ခုပဲ ပြောစရာ ရှိပါသည်။

ပန်းချီကားထဲမှ ပုံမှာ ရတနာပုံခေတ်၏ ဆင်ယင်ထုံးဖွဲ့မှု ရှိနေခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ဆံပင်ကို ထိုခေတ်အခါ ထုံးဖွဲ့နည်းဖြစ်သော ဆံထုံးပုံအတိုင်း ထုံးဖွဲ့ကာ ဗျာပါဆံဟု ထင်ရသော ဆံလျှင်ကို ပန်းပေါ်သို့ ယဉ်ယဉ်ကလေး ချထားသည်။ အင်္ကျီက ရင်ကွဲဖြစ်သည်။ ရွှေပွင့်ထိုး ထိုင်မသိမ်း အင်္ကျီလက်ရှည် ဖြစ်သည်။ ဝင်းဝါသော ရင်ညွန့်အထက်ပိုင်းကို ဒေါင်းဘယက်ဖြင့် ဖြည့်စွက်ထားသည်။ လက်နှစ်ဖက်၌ စတိလက်ကောက်များ ရှိသည်။ ပန်းပေါ်မှာ ဇာဖျင် ပဝါ ချထားသည်။ လုံချည်သည် ရွှေချည်ထိုး ဗလာထာဘီ ဖြစ်ပေ သည်။ ခြေထောက်မှာ ပုံတော်ဖိနပ် စီးထားသည်။

ဤသည်များမှာ ခင်စောမူနှင့် ဒေါ်စောလတ် ပုံတူတို့၏ ကွဲပြားချက် ဖြစ်ပါသည်။ ခြားနားချက် ဖြစ်ပါသည်။ သို့ရာတွင် ပန်းချီဆရာသည် ယင်းအရာများကိုမူ သဘောလောက်သာ ဖော်ပြ

လျက် မျက်နှာကိုသာ အဓိက မှုန်းခြယ်သည်။ မျက်နှာ၏ အလှကို စုတ်ချက် သ,သည်။ မျက်နှာသည် ခင်စောမူနှင့် တစ်သေမတိမ်း ရှိလေသည်တည်း။

ပုံကို ကြည့်မြင်နေရသော တဒဂ်ဦး ခင်စောမူရော ဒေါ်စောမြင့်ပါ အသက်ရှုမိကြပုံမပေါ်။ လှုပ်ရှားရန်၊ စကားပြောရန် မေ့လျော့နေကြသူ များအလား ရှိကြသည်။ ပန်းချီကားကိုသာ မိမိတို့မသုန် ကြည့်လင့် နေမိကြကုန်သည်။

မောင်မောင်ကြီးထံမှ ထွက်ပေါ်၍ လာသော စကားသံသည် ခင်စောမူတို့အား အိပ်မက်မှ လှန့်နှိုးလိုက်သလို ရှိသည်။

“ဘယ့်နှယ့်လဲ၊ ဒေါ်စောလတ်ဟာ မခင်စောမူနဲ့ မတူလွန်း ဘူးလားဟင်...”

ဒေါ်စောမြင့်သည် ပန်းချီကားပေါ်မှ အကြည့်ကို မောင်မောင် ကြိတ် လွှဲပြောင်းလိုက်သည်။

“ပန်းချီကားဟာ အခုလို ဟောင်းမနေဘူးဆိုရင် ဆေးတွေ ဘာတွေ ခုလို အက်ရာ ထပြီး ပျက်ပြယ်မနေဘူးဆိုရင် မူ့ကို ကြည့်ပြီး ရေးထားတာ မဟုတ်ဘူးလို့ ဘယ်သူကမှ ပြောနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီအထိ တူတယ်”

ဒေါ်စောမြင့်သည် ပန်းချီကားကို ကြည့်ကာ အံ့သြတကြီး ရှိနေဟန် ပေါ်လွင်သော လေသံမျိုးဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“ဒါကြောင့် ဒီကားကို မခင်စောမူ မြင်ရစေချင်တာပေါ့”

မောင်မောင်ကြီးက ပြန်ပြောသည်။

“အေးလေ... ဒါလောက် တူတာလဲ စင်စစ်တော့ အံ့သြစရာ မဟုတ်ပါဘူး၊ မူ့...မေမေကိုယ်တိုင်ကလဲ ဒေါ်စောလတ်နဲ့ မရိုးမစွဲ

တူတာပါပဲ၊ ပြီးတော့...သွေးသားတွေပဲ မဟုတ်လား၊ ဒေါ်စောလတ် ဟာ ဒေါ်ဒေါ်မြင့်တို့ မူ့မေမေတို့ အဒေါ်၊ မူ့ရဲ့ ‘အဘွားပဲကလား’”

မောင်မောင်ကြီးသည် ဒေါ်စောမြင့်၏ စကားကို စူးစိုက်စွာ နားထောင်သည်။ သူ့အနေနှင့် မိမိနှင့် ဒေါ်စောလတ်တို့၏ ဆွေစဉ် မျိုးဆက်ကို ယခုမှ ရေရေလည်လည် သိပုံရသည်ဟု ခင်စောမူ ထင်မိသည်။

“မူ့...ငယ်ငယ်ထဲက ဒေါ်ဒေါ်တို့ ပြောနေကြတာ ရှိတယ်ကွယ်၊ အဲဒါကတော့ မူ့ဟာ ဒေါ်စောလတ် ဝင်စားတယ် ဆိုတာပဲပေါ့”

သည်စကားစုကို ဒေါ်စောမြင့် စ,လာခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍မူ ခင်စောမူ သဘောမကျလှ။ အဘယ်ကြောင့်ဟူ၍ မသိ၊ ခင်စောမူ သည် ယင်းစကားကို မနှစ်ခြိုက်သလို ဖြစ်လာမိသည်။ မောင်မောင်ကြီး က သူမကို ရွန်းရွန်းစားစား ကြည့်လာသောကြောင့်လည်း ဖြစ်တန်ရာ ပါသည်။

ခင်စောမူသည် ဒေါ်စောမြင့်အနေနှင့် စကားမဆက်မီ ကြားမှ ဝင်၍ ပြောမိသည်။

“အပေါ်မှာနေရတာ အိုက်စပ်စပ်ကြီး၊ အောက်ဆင်းကြစို့လား ဒေါ်ဒေါ်မြင့်”

ဒေါ်စောမြင့်က သဘောတူသလို ခေါင်းညိတ်သည်။ မောင်မောင် ကြီးက ပန်းချီကားကို အဝတ်နှင့် ပြန်၍ ဖုံးလိုက်သည်။ ခင်စောမူသည် အဝတ်နှင့် အလုံးစုံ ဖုံးမိသည်အထိ ကြည့်နေမိသေးသည်။ စိတ်ထဲတွင် ကျဉ်းကျပ်သလို ဖြစ်မလာပါက နာရီပေါင်းများစွာ ထိုင်၍ ကြည့်နေ မိလိုသည်။ သို့ရာတွင် ခင်စောမူသည် စိတ်ကျဉ်းကျပ်သလို ရှိလာသဖြင့် အောက်ထပ်သို့ ဆင်းရန် စကားစ လိုက်မိခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

www.burmeseclassic.com

သို့ဖြင့် အောက်ထပ်သို့ ပြန်ရောက်လာကြသည်။ ကုလားထိုင်များတွင် ထိုင်မိကြသည်။

ညှော်ခန်းဝယ် အတည်တကျ ထိုင်မိကြသည်အထိ ခင်စောမူ၏ စိတ်အာရုံကို ဒေါ်စောလတ်၏ ပုံတူ ပန်းချီကားက လွှမ်းမိုးထားဆဲ ဖြစ်သည်။ ဒေါ်စောလတ်၏ ရင်ရွှင်ပြုံးတုံ့ မပြုံးတုံ့ အမူအရာနှင့် ထိုင်မသိမ်းအင်္ကျီ၏ ရွှေရင်ဖုံးတုံ့ မဖုံးတုံ့ ရှိနေပုံက မျက်စိသူငယ် အိမ်တွင် စွဲမြဲနေသလို ရှိသည်။

ယခုအခါ အပယ်ရတနာဘုရားမှ ဗောဓိသတ် ပုံများသည် လည်းကောင်း၊ ငါ့ဖုန်သင်ယောင်ဘုရားမှ ခရုပတ်သဏ္ဍာန် အနောတတ္တကန်ပုံသည်လည်းကောင်း၊ ခင်စောမူ၏ စိတ်အာရုံကို လွှမ်းမိုးနိုင်စွမ်း မရှိပြီ။ မိမိ၏ ပတ်လည်မှ ပန်းချီကားတို့တွင် ဒေါ်စောလတ်သည် ရောက်လာလင့်လျက် ခင်စောမူအား ပြုံးပြနေသယောင် ရှိသည်။ ကြည့်လေရာ ရှုခင်းတိုင်းတွင် ဒေါ်စောလတ် ပါနေသည်ချည်း...။

“ဒေါ်ဒေါ်တို့ သိမှီလိုက်တဲ့ ဒေါ်စောလတ်ရဲ့ အရွယ်ဟာ ပန်းချီကားထဲက အရွယ်မျိုးပေါ့။ ဒေါ်စောလတ်ဟာ အပြင်မှာ ပုံထဲကထက် ပိုလှပါတယ်။ အညာသူဆိုတော့ တချို့က အသားညိုညစ်ညစ် မွဲခြောက်ခြောက်နဲ့လို့ ထင်ကြတယ်၊ အညာသူတိုင်း ဒီလို မဟုတ်ကြဘူးဆိုတာ ဒေါ်စောလတ်ကို လက်ညှိုးထိုးပြီး ပြောပြကြရတယ်လို့ ဆိုတယ်”

ဒေါ်စောမြင့်၏ စကားသည် နားအတွင်းသို့ ဝင်လာသည်။

“အချောအယဉ်တွေပေါ်တဲ့ မန္တလေးမြို့က ကိုမောင်မောင်ကြီး တောင် ဒေါ်စောလတ်နဲ့ တွေ့ရတော့ ပုဂံမှာ သောင်တင်ပြီး မန္တလေးကို မပြန်နိုင်ဘဲ ရှိရသေးတယ် မဟုတ်လား ဒေါ်ဒေါ်”

မောင်မောင်ကြီးက ဒေါ်စောမြင့်၏ စကားကို ဖြည့်စွက်သည်။

“ဒါပေမယ့်ကွယ်... ဒေါ်စောလတ်ဟာ လှသလောက် ကြမ္မာတော့ ဆိုးရှာတယ်။ သူ့ဘဝ အကျိုးပေးက ညံ့လွန်းပါတယ်။ သူ့အကြောင်းပြောရင် ကြေကွဲစရာတွေချည်းပဲ ရှိတယ်။ ဒါကြောင့် ဒေါ်ဒေါ်တို့ ဆွေမျိုးအသိုက်အဝန်းက သူ့အကြောင်းကို မပြောဖြစ်ဖို့ ကြိုးစားကြတယ်။ သူနဲ့ ပတ်သက်ပြီး တတ်နိုင်သမျှ မေ့ထားခဲ့ကြတယ်။ ဒါကြောင့် မူတို့ လက်ထက်ကျတော့ ဒေါ်စောလတ်အကြောင်းဟာ မေ့မေ့ပျောက်ပျောက် ဖြစ်နေခဲ့တယ်။ မူတို့ဆိုရင် ဒေါ်စောလတ်အကြောင်းကို မသိသလောက် ရှိနေခဲ့ပြီပေါ့။ အခုမှပဲ မောင့် ပယောဂကြောင့် ဒီအကြောင်းတွေ ပေါ်လာတယ်။ အကြောင်းအရာတွေလဲ တစ်ပတ်လည်လာရတယ်။ သာမန်ထက် ဆန်းကြယ်တဲ့ အကြောင်းအရာ တစ်ရပ်ဟာ ဘယ်လိုပဲ ဖုံးဖုံး တစ်နေ့မှာတော့ အခါအားလျော်စွာ ပေါ်လာတတ်စမြဲပါပဲလေ”

ဒေါ်စောမြင့်က ညည်းတွားသလို ပြောလိုက်ရာ ခင်စောမူသည် ဒေါ်စောမြင့် မျက်နှာကို ကြည့်ရင်း စိတ်၌ လေးလေးလံလံကြီး ဖြစ်လာမိလေသည်။ နာနာကျင်ကျင် ဖြစ်လာမိသည် ဟူ၍လည်း ထင်သည်။

သည်လိုဖြင့်ပင် မြစ်ခြေမှ နေ၍ ပုဂံဘက်သို့ ပြန်ကူးရန် မော်တော်ဆိပ်သို့ ဆင်းလာသည်အထိ ခင်စောမူတစ်ယောက် သိသိသာသာကြီး နှုတ်ဆိတ်နေခဲ့ပေသည်။

www.burmeseclassic.com

တစ်ဆယ်

ကွေ့ကွေ့ဝန်းဝိုက်
 ထွေးပိုက်စုန်ဆင်း၊ မြစ်မင်းရော
 မပြောသာနှင့်၊ သည်မှာ ဘုရား
 သည်နားပြိုပျက်၊ ကြုံရချက်ကို
 ကျမျက်ရည်ဖိတ်၊ ငိုမတိတ်၍
 ပြည့်သိပ်မြစ်ဖြင့်၊ ဖွေးဖွေးတံကား...။

ရဲ့ခေအံ့မှိုင်း၊ မြူမင်ဆိုင်းသည်
 ရှစ်တိုင်းဌာန ငိုဟန်တကား...။

အောင်စိုး

ရောဝတီမြစ်ပြင်ပေါ်မှ လှမ်း၍ မြင်ရသော ပုဂံရှုခင်းမှာ မြစ်ခြေသို့ အသွားတွင် မြင်ရသော ရှုခင်းနှင့် ကွဲပြားခြားနားနေပါသည်။

ပြုံးစာပေ

ပထမ မြင်ခဲ့ရသော ရှုခင်းမှာ နေအရောင် တည်မတ်စွာ ကျလျက် တံလျှပ်တို့ တရှိန်ရှိန်ထပြီး လေပွေဝဲကတော့ ထိုးနေသည့် နေ့လယ် ရှုခင်း ဖြစ်ပါသည်။ ဒုတိယ မြင်ရသော ရှုခင်းကား ဆည်ဆာသို့ လှနေသော ကာလ၏ ရှုခင်းဖြစ်ပါသည်။

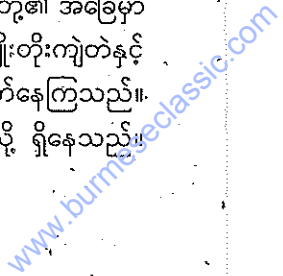
နေအရောင်သည် များစွာ တောက်ပခြင်း မရှိတော့ပြီ။ ဖျော့တော့ အားနည်းကာ မှေးမှိန်၍ နေလေပြီ။ နေဝန်းနီသည် မကြာမီ တန်ကြည့် တောင်အနောက်သို့ ပြေးဝင်ပုန်းကွယ်လေတော့မည်။

တိမ်သားအချို့ကို ပုဂံမြို့ပေါ်တွင် မြင်ရပါသည်။ မျက်နှာ ကြက်သဖွယ်လျှင် လှမ်းမှီးဖြန့်ကြက်ထားသည်ဖြစ်၍ ရီဝေအံ့ဆိုင်းနေ ပါသည်။ သို့ရာတွင် အနောက်ဘက်ကျသော တိမ်သားအချို့မှာ လင်းနေပြီး နေရောင်ကြောင့် ရွှေအနားကွပ်ထားသလို ရှိပါသည်။

အလင်းရောင်သည် လူတို့၏ စိတ်သဏ္ဍာန်ကို ပြောင်းလဲစေ နိုင်သော သဘောရှိသည် ထင်၏။ အလင်းရောင် မှေးမှိန်လာသည်နှင့် အမျှ တက်ကြွရခြင်း၊ ကြည်နူးရခြင်းတို့ လွင့်ပျောက်လာသည်။ ကြေကွဲ ဆွေးမြည့်ဖွယ်တို့ ရောက်လာသည်။

သည်သို့သော ရာသီဥတု သည်သို့သော အချိန်ကာလဝယ် ပုဂံသည် ကြေကွဲဖွယ်ရာ အသွင်ကို ဆောင်ထားသည်။ ထုံးစသည်တို့ ကင်းမဲ့ကာ ယိုယွင်းပျက်စီးနေသော ဂူဘုရားများ၊ ကုလားကျောင်း များဖြင့် ပြည့်နှက်နေသော ပုဂံမြေသည် ပိုမိုခြောက်သွေ့ နွမ်းရော် သလို ဖြစ်နေသည်။ မိုင်းမှိုင်းပျူပျူ ရှိလှပါသည်။ ဂူဘုရားတို့၏ အခြေမှာ မြူများ လွင့်ပါးနေသည်။ မှုန်ဝေနေသည်။ သစ်ပင်ကျိုးတိုးကျဲနှင့် သဲမြေအပြင်မှာ ချုံစေးပျစ်တို့ ထူထပ်စွာ ပေါက်ရောက်နေကြသည်။ ပုဂံမြေသည် ပစ်စလက်ခတ် ပြုထားခြင်း ခံရသည်သို့ ရှိနေသည်။

ပြုံးစာပေ

ပုဂံမင်းများ ကောင်းစားစဉ် အချိန်အခါတမူ သည်သို့ရှိမည် မဟုတ်ပါ။ ပုဂံ ကောင်းစားစဉ်အခါက အကြောင်းကို ပြန်ပြောင်း တွေးလေလျှင် လွမ်းချင့်စဖွယ် ရှိလာရပါသည်။

ထိုစဉ်က ဆိုလျှင် “ရေဝင်ပြေးလှည့်၊ ရေအေး ကြည့်စွာ၊ ကန်ပိုင်မာလျက်၊ ကြာပေါင်းစုံစုံ ရန်ထုံ” သော မြကန်လို ဆည်မျိုး အများအပြား ရှိပါလိမ့်မည်။ “စေတီနဲ့ တန်ဆောင်း၊ ဆည်မြောင်းနဲ့ စပါးနဲ့၊ ရွှေပေါက်ပြည်တစ်ကြောမှာ၊ ပေါချင်တိုင်း ပေါ” ပါလိမ့်မည်။ “အနုပညာ အဖြာဖြာနှင့် သာယာခိုင်ဖြိုး နိုင်ငံကြီးကို၊ သွေစည်းရုံးစု၊ ဖန်ဆင်းပြုသည့်၊ ပြည်သူ့အားမာန် ပြည်သူ့ဥဏ်တည်း၊ ပုဂံစိတ်ဓာတ်၊ ထိုစိတ်မြတ်လည်း၊ မားမတ်ကြံ့ခိုင်၊ ကျောက်စာတိုင်သို့၊ မယိုင်မလဲ” တည်ရှိပေလိမ့်မည်။ “ပုဂံသားတို့၊ စပါးကို စိုက်၊ ဓားကို ပိုက်ကာ၊ မငိုက်ဦးခေါင်း၊ ခွန်အားကောင်းခဲ့” ကြပါလိမ့်မည်။ “အောင်လံတွေ ရောင်ပြန်ဖြူးကာပါ၊ တပ်ဦးမှာ တချီချီနဲ့၊ အောင်ရွှေစည် အောင်သံ ညှင်းလိုက်တော့၊ ပြည်တွင်းမှာ ဆူညံညံနဲ့၊ ပုဂံသားတို့ စစ်ထွက်ခဲ့” ကြပေလိမ့်မည်။ “သိပ္ပ ဝိဇ္ဇာ၊ ပညာစုံညီ၊ ပန်းချီဆေးရေး၊ ယဉ်ကျေး မှုအနု၊ ထုံးဖွဲ့မှုနှင့်၊ ဆေးကု ပန်တျာ၊ ထုပ်ကာပါ၊ ကဗျာစောင်းငြင်း၊ တေးချင်းသံကြည်၊ ပညာသည်ကို၊ ကုန်စည်သဖွယ် ဆောင်ခဲ့” ကြပေ လိမ့်မည်။ “သံမြသာလေး၊ သီကြွေးငြင်းစောင်း၊ မိကျောင်းစည်းဆုပ်၊ လက်ခုပ်အညီ၊ က၊ချင်း သီ၍၊ ခေါင်းလောင်းသံ ညံ့မစ်ရယ်နဲ့၊ ပုဂံပွဲ သာလွန်းလို့၊ လာသူ လာ၊ သွားသူ သွား” ရှိကြပေလိမ့်မည်။ “ညိုးညိုးညံ့ညံ့၊ ပုဂံစည်မောင်း၊ ခြိမ်းခြိမ်းညောင်းသည်၊ ဧည့်ကောင်း လာလေ၊ ပေါက်ပြည်” ဖြစ်ခဲ့ပေလိမ့်မည်။ “ပုဂံသားတို့၊ ဝင့်ကြားပပ၊ ခေါင်းပေါင်းသ၊ လျက်၊ အေးမြစိုပြည်၊ ငါတို့ မြေသည်၊ မင်းနေ

ပြုံးစာပေ

ပြည်စစ်၊ နောင်တွင်ရစ်လိမ့်၊ ရွန် သစ်သမိုင်း၊ နတ်နှင့် နိုင် သည်၊ ဆိုတိုင်းထင်တယ်” ခဲ့ကြပါလိမ့်မည်။

ယခုသော် ယင်သို့ မဟုတ်ပါချေပြီ။

“နှစ်အို ရော်ညောင်း၊ ချိန်ခါပြောင်သော်၊ ဟောင်းပြန်ပျက်ပြန်၊ လောကခံ မိုး၊ ပုဂံပြည်ကြီး၊ ပုဂံထီးလျှင်၊ ပျက်စီးတိမ်ကော” ခဲ့ရပါပြီ။ “များစွာ ဘုရား၊ တည်ခဲ့ငြားလည်း၊ စကား ထွေထွေ၊ ပုဂံမြေတွင်၊ ရွှေအိမ်ရွှေနန်း၊ ရွှေကြံငုန်းဟု၊ တစ်စွန်းတစ်စ၊ မတွေ့ကြရလေပြီ” “မရွှင် ဂုဏ်ညှိုး၊ အထွတ် ကျိုး၍၊ မုဆိုးမ၊ နှယ်၊ မျက်နှာငယ်” ခဲ့ကြရလေပြီ။ “စေတီကြီးတို့၊ ထုံးလည်း မဖွေး၊ ဆွမ်းရေး လှုပ်လှုပ်၊ ချုံပုတ်ပေါပေါ၊ ဖုတ်သောသောနှင့်” ရှိခဲ့ရလေပြီ။ “ပုဂံသားတို့၊ ဝင့်ကြားမပ၊ မှေးမှိန်ကြ၍၊ ရာဇ ဌာနီ၊ မင်းနေပြည်လည်း၊ တစ်လီ ပျက်ပြုန်း၊ ရွာနိဂုံးသို့၊ ယူကျုံးမရ” ရောက်ခဲ့ရရှာလေသည်။

ခင်စောမူသည် ပုဂံ၏ သည်သို့သော ရှုခင်းကို မြစ်ပြင်မှနေ၍ ယခုအခါတွင်သာ မြင်ဖူး တွေ့ဖူးသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း သူမ၏ ရင်မှာ ကြေကွဲမှုကို ခံစားနေရသည်သို့ ရှိသည်။

“ဘုရားပေါ်တဲ့ နေရာမတော့ကွယ်... ပုဂံကို ဘယ်ကမှ လိုက် မမီပါဘူး”

ဒေါ်စောမြင့်က တစ်ကိုယ်တည်း ပြောသလို ပြောသည်။

“ဒါတောင်မှ ပြိုတာ ပျက်တာတွေနဲ့ ဖျက်ပစ်တာတွေ ပါသေး တယ် ဒေါ်ဒေါ်၊ တရုတ်ပြေမင်း လက်ထက်မှာ တရုတ်တွေ ပုဂံ လာတိုက်ရင် ခုခံနိုင်အောင် ဆိုပြီး စေတီပေါင်း တစ်သောင်းကို ဖျက်၊ အဲဒီက အုတ်တွေနဲ့ မြို့ရိုးတည်တယ်လို့ ဆိုတယ်၊ တကယ်လို့များ အဲဒီစေတီတစ်သောင်းဟာ အခုထိ ရှိနေမယ်ဆိုရင် ပုဂံဟာ ဘုရား တွေနဲ့ ပြည့်နေမှာပဲ၊ ကျုပ်ညုပ်နေမှာပဲ”

ပြုံးစာပေ

မောင်မောင်ကြီး၏ စကားသံကို ကြားရသည်။

“ဟိုခေတ်အခါက ဆိုရင် မုဆိုးမ၊ တောင် ဘုရားတည်နိုင်တယ် ဆိုကိုးကွယ်...”

“ပုဂံက ဘုရားတွေဟာ ကုသိုလ်ရေးအတွက် တင်မကပါဘူး ဒေါ်ဒေါ်၊ သမိုင်းနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ အထောက်အကူတွေ၊ အနုပညာတွေနဲ့ စာပေစာစ်မြစ်တွေကိုလည်း ဖော်ထုတ်ပေးနိုင်လို့ အင်မတန် အဖိုး တန်ပါတယ်။ တချို့နိုင်ငံသားတွေက မြန်မာဆိုရင် ဖိနပ် မစီးတဲ့ အရိုင်းအစိုင်းလို့ ထင်နေကြတယ်။ မြန်မာလူမျိုးတွေဟာ ရှေးမဆွ ကတည်းက ယဉ်ကျေးခဲ့ပါတယ်ဆိုတာ နိုင်ငံခြားသားတွေအပေါ်မှာ သက်သေသက္ကာယ ထုတ်ပြနိုင်တာပေါ့၊ သူတို့ရဲ့ သံသယတွေကို ဒီအထောက်အထားတွေနဲ့ ချေဖျက်လို့ ရပါတယ်။ ဒါတင်မကဘူး သူတို့ကိုယ်တိုင်ကို အံ့ဩချီးမွမ်းကြရတယ်။ အိဂျစ်မှာ ပိရမစ်တွေ၊ စဖင့်စ်တွေ ရှိလို့ လူ့သမိုင်းမှာ အထောက်အကူရသလို၊ မက္ကဆီကိုမှာ မာယာဆိုတဲ့ လူ့သမိုင်းမှာ အထောက်အကူ ရသလို ပျောက်ဆုံးသွားတဲ့ လူမျိုးတစ်မျိုးကို ပြန်ပြီး ခြေရာခံမိသလို ကျွန်တော်တို့ဆီက ဘုရား ပုထိုးတွေဟာ အရေးပါပါတယ်၊ အရာရောက်ပါတယ်၊ ပြီးတော့ အဖိုးလဲ တန်ပါတယ်”

မောင်မောင်ကြီး၏ စကားများကို ကြားရပြန်တော့လည်း စိတ်မှာ တစ်မျိုးပင်။ ပုဂံကို ကြည့်လျက် အားတက်ချင်သလို ဖြစ်လာရသည်။ ပုဂံကို မြင်နေရသည့်အတွက် စိတ်ချမ်းမြေ့ရသလိုပင်။ ထိုအခါတွင် ရှုခင်းကြောင့် ကြေကွဲဝမ်းနည်းခြင်းမှာ အနည်းငယ် သက်သာ လာရပါသည်။

သည်လိုနှင့် ပုဂံဘက်ကမ်းသို့ ရောက်လာခဲ့ရသည်။ ဗူးဘုရား အနီးတွင်ပင် မော်တော်ကို ရပ်ပေးခဲ့သည်။

ပြီးစာပေ

ဒေါ်စောမြင့်သည် မောင်မောင်ကြီးကို နှုတ်ဆက်သည်။

“မြစ်ခြေကို လိုက်ပြီး ဒေါ်စောလတ်ပုံ မြင်ရတာ ဝမ်းသာပါ တယ်ကွယ်၊ မောင့်ကိုလဲ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ နောက်များလဲ ဒေါ်ဒေါ်တို့အိမ်ကို ဝင်ပါ ထွက်ပါ” စသည်ဖြင့် ဒေါ်စောမြင့်က ပဋိသန္ဓာရ စကားကို ဆိုသည်။

မောင်မောင်ကြီးက အလိုက်အထိုက် ပြန်ပြောသည်။

ထို့နောက် ဒေါ်စောမြင့်သည် မော်တော်ပေါ်မှ ဆင်းသည်။ ခင်စောမူ ဆင်းမည်ပြုသောအခါ မောင်မောင်ကြီးက အမူအရာဖြင့် တားဆီးသည်။ သူသည် တစ်စုံတစ်ရာ ပြောလိုဟန်ရှိနေရာ၊ ခင်စောမူ သည် သူ့စကား ပြောအလားကို စောင့်နေမိလေသည်။

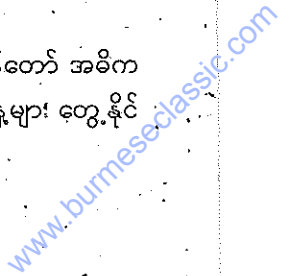
“မစောလတ်ကို ကြည့်ရတာ တစ်မျိုးပဲ၊ စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်နေသလိုပဲ၊ ဘာကို သဘောမကျ ရှိပါလိမ့်၊ ပန်းချီကားကို မြင်ရ တဲ့အတွက် မစောလတ် ဘယ်လို ခံစားမိတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်တော့ မတွေးတတ်အောင် ဖြစ်နေမိပြီ၊ ပန်းချီကားကို မြင်ရပြီးကတည်းက အခုလို ဖြစ်နေတာပဲလို့ ကျွန်တော် ထင်တယ်”

ခင်စောမူသည် သူ့ကို အတန်ကြာအောင် စကားမပြောမိဘဲ ရှိသည်။ သူ့အမေးများကို မဖြေတတ်အောင် ရှိရသည်။ စင်စစ်တွင် သူမကိုယ်တိုင်လည်း မိမိကိုယ်တိုင် မည်သို့ဖြစ်နေကြောင်း မတွေးတတ် နိုင်ပေ။

မောင်မောင်ကြီးက စကားဆက်သည်။

“ထားပါလေ၊ ဒါကို မဖြေရင်လဲ နေပါ၊ ကျွန်တော် အဓိက သိချင်တာကတော့ မစောလတ်ကို ကျွန်တော် ဘယ်နေ့များ တွေ့နိုင် ဦးမလဲ ဆိုတာပါပဲ”

ပြီးစာပေ

ခင်စောမူသည် တောင်းခံဟန်ဖြင့် မိမိအား ကြည့်နေသော မောင်မောင်ကြီး၏ မျက်နှာကို ပြန်လည် စူးစမ်း စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

“ကျွန်မနဲ့ ကိုမောင်မောင်ကြီးတို့ နောက်ထပ်မတွေ့ဘဲ နေကြရင် အကောင်းဆုံးဖြစ်မယ် ထင်ပါတယ်။ ကျွန်မ...ကိုမောင်မောင်ကြီးကို နောက်ထပ် မတွေ့ပါရစေတော့နဲ့လား ရှင်...”

ခင်စောမူ၏ စကားကြောင့် မောင်မောင်ကြီး၏ မျက်နှာမှာ ရုတ်ခြည်းညှိုးရော်သွားသည်။ မျက်ဝန်းများတွင် ကြေကွဲသည့်အရိပ် အယောင် ပေါ်ပေါက်သွားသည်။ အဘယ့်ကြောင့် သည်မျှ ပြတ်ပြတ် တောက်တောက်နိုင်သော စကားကို ပြောမိပါလိမ့်ဟု ခင်စောမူ မတွေးတတ်။ စင်စစ်တွင် သည်သို့သော စကားစုများကို ပြောမည် ဟုလည်း ရည်ရွယ်ရင်းစွဲ မရှိ။ ပြောလိုသော ဆန္ဒလည်း မရှိပါဘဲလျက် နှုတ်မှ အလိုလို ထွက်သွားခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။

“ရက်စက်လှချည့်လား မစောလတ်ရယ်။ အနှစ် လေးဆယ်လုံးလုံး တွေ့ရ ဆုံရ ကြုံရခွင့်ကို စောင့်မျှော်ခဲ့ရတဲ့ လူတစ်ယောက်အပေါ်မှာ မစောလတ် ဒီအထိ ရက်စက်နိုင်စွမ်းမယ်လား၊ အမှန်တော့ ကျွန်တော်တို့ချင်း တွေ့ကြရတာဟာ ဒါပါနဲ့မှ သုံးခါပဲ ရှိပါသေးတယ် မစောလတ်ရယ်”

“ကျွန်မ စိတ်ထဲမှာ အစကတည်းက မတွေ့ခဲ့ကြရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲလို့ ထင်မိတယ် ကိုမောင်မောင်ကြီး၊ အစကတည်းက မတွေ့ခဲ့ကြရင် ကျွန်မဟာ အခုလို အတွေ့အကြုံမျိုးနဲ့ တွေ့ကြုံရလိမ့်မယ် မထင်ဘူး၊ အခုလို ခံစားနေရမှာလဲ မဟုတ်ဘူး”

မောင်မောင်ကြီးက ခင်စောမူ၏ မျက်လုံးများကို စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

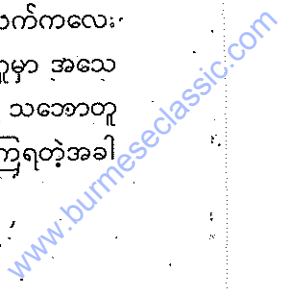
“အခု မစောလတ် ဘာတွေများ ခံစားနေရလို့လဲဟင်...၊ ဘယ်လိုအတွေ့အကြုံတွေနဲ့ တွေ့ကြုံနေရလို့လဲ”

“ဘာတွေ ခံစားနေရတယ်လို့ အတိအကျ ပြောလို့တော့ မရပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်မရဲ့စိတ်မှာ သံသယဝင်မိတာ တစ်ခုရှိတယ် ကိုမောင်မောင်ကြီး၊ ရှင်...ကျွန်မကို တွေ့တွေ့ချင်း မစောလတ်လို့ ခေါ်တာနဲ့ ပတ်သက်လို့တော့ ဒီကနေ့ ဒေါ်စော့လတ်ရဲ့ ပုံတူပန်းချီကားကို မြင်ရရင်ပဲ အဖြေပေါ်လာတယ်၊ ဒေါ်စော့လတ်ဟာ ကျွန်မနဲ့ ရုပ်ချင်း အင်မတန် တူတယ် မဟုတ်လား၊ အဲဒီပုံကို မြင်နေကျတဲ့ ရှင်ဟာ ကျွန်မကို မြင်တော့ မစောလတ်လို့ ခေါ်လိုက်မိတာပဲ မဟုတ်လား”

“ဒါကြောင့် ကျွန်တော် ပြောခဲ့သမျှ စကားတွေကို မယုံကြည်နိုင်ဘူး ဆိုတာလား”

သူ၏ အမေးကို ခင်စောမူ မဖြေ။
မောင်မောင်ကြီးက ဆက်၍ ပြောသည်။

“ဒီထက် နက်ရှိုင်းတာတွေ အများကြီး ရှိပါသေးတယ် မစောလတ်၊ ဥပမာ-ဒေါ်စော့မြင့်ရဲ့ နဖူးက အမှာရွတ်တို့၊ မောင်မောင်ကြီး အကြောင်းတို့ကို ကျွန်တော်ပြောနိုင်တာ ရှိပါသေးတယ်၊ ထားပါတော့လေ၊ ဒီလောက်နဲ့ မလုံလောက်သေးဘူး ဆိုရင် မစောလတ် ယုံအောင် သက်သေပြစရာတွေ ကျွန်တော့်မှာ ရှိပါသေးတယ်၊ မစောလတ် အရင်ဘဝက လည်ပင်းမှာ ဆွဲတဲ့ ဒေါင်းဘယ်ကလေး ရှိပါတယ်၊ အဲဒါကလေးက နတ်သမီးကမ်းပါးက ဂူတစ်ဂူမှာ အသေအချာ မြုပ်ထားခဲ့တယ်၊ အရင်ကတည်းက ကျွန်တော်တို့ သဘောတူ မြုပ်နှံထားခဲ့တာပါပဲ၊ နောင် တစ်ဘဝမှာ ပြန်တွေ့ကြုံရတဲ့အခါ

ဒါကလေးကို နှစ်ယောက်သား အတူတူ တူးဖော်ကြစတမ်းလို့ အဓိဋ္ဌာန်ပြုခဲ့ကြတယ်။ ဒီ ဘယက်ခွက် ကလေးကို မစောလတ်အတွက် ကျွန်တော့်လက်ဆောင် အနေအထားနဲ့ပဲ ဖြစ်ဖြစ် ပေးချင်ပါတယ်။ ဒါလေးကိုတော့ လက်ခံပါလို့ တောင်းပန် ပါတယ်။ မစောလတ်၊ ဒီတော့ တစ်နေ့မှာ အဲဒါကို မစောလတ်နဲ့ ကျွန်တော် အတူသွားပြီး တူးကြရအောင်ပါ ဟုတ်လား။”

ခင်စောမူသည် သူ၏ စကားကို အင်းမလုပ်အဲမလုပ် နားထောင် နေမိသည်။

ယင်းအခိုက်တွင် ဘုရား၏ ပစ္စယာသို့ ရောက်နေခဲ့ပြီဖြစ်သော ဒေါ်စောမြင့်က ခင်စောမူကို လှမ်းခေါ်သည်။

“ပြန်ကြည့်စို့ မူရေ...၊ တော်တော်ကြာ ပုပ္ပါးတက်တဲ့လူတွေ ပြန်ရောက်လာတော့မှာ”

ခင်စောမူသည် မော်တော်ပေါ်မှ ဆင်းဟန် ပြင်သည်။

“မသွားခင် ကျွန်တော့်စိတ်မှာ သံသယရှင်းအောင် ပြောခဲ့ပါဦး မစောလတ်၊ မစောလတ် ကျွန်တော့်ကို မတွေ့ချင်တော့တဲ့ အဓိက အကြောင်းက ဘာကြောင့်လဲ ဟင်”

ခင်စောမူသည် သူ၏ မျက်နှာကို ကြည့်မိသည်။ ကြေကွဲသည့် အရိပ်အယောင်က ရှိနေဆဲ ဖြစ်သည်။

“ကျွန်မမှာ ခိုင်လုံတဲ့အကြောင်း ရှိပါတယ် ကိုမောင်မောင်ကြီး၊ ဒါကတော့ ကျွန်မကြားသိရသလောက် တစ်ချိန်က ဒေါ်စောလတ်ရဲ့ အဖြစ်အပျက်တွေဟာ အင်မတန် ရင်နာစရာ ကောင်းခဲ့ပါတယ်။ ကြေကွဲစရာလည်း ကောင်းပါတယ်။ ဒီတော့... ကျွန်မဟာ ကိုမောင်မောင်ကြီး ပြောသလို ဒေါ်စောလတ်ဝင်စားတာပဲ ရှိပါစေ။

ဒေါ်စောလတ် ကြုံဆုံခဲ့ရတဲ့ ကံကြမ္မာမျိုးနဲ့ ထပ်ပြီး ကြုံဆုံရမှာကိုတော့ ကြောက်မိတယ် ကိုမောင်မောင်ကြီး၊ ကိုမောင်မောင်ကြီးနဲ့ ကျွန်မ မကြာခဏ ဆုံတွေ့ကြပြီး သံယောဇဉ် တွယ်လာရမယ့် အဖြစ်ကို ကျွန်မ မလိုလားဘူး၊ ဒီတော့ ကိုမောင်မောင်ကြီးနဲ့ ကျွန်မတို့ နောက်ထပ် မဆုံဘဲ နေကြတာဟာ အကောင်းဆုံး ဖြစ်မှာပါပဲ။”

ခင်စောမူသည် စကားပြောပြီးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မောင်မောင် ကြီး၏ မျက်နှာပေါ်မှ အကြည့်ကို လွှဲဖယ်လိုက်သည်။ အခြားတစ်ဖက် သို့ စူးစိုက်စွာ ကြည့်နေလိုက်သည်။

မောင်မောင်ကြီးထံမှ စကားသံ ပေါ်ထွက်လာပြန်သည်။

“ကျွန်တော့်ကိုယ် ကျွန်တော် ဒီအထိ ကံဆိုးလိမ့်မယ်လို့ မထင် ခဲ့မိပါဘူး မစောလတ်ရယ်၊ တစ်ဘဝက အကြောင်းမလှခဲ့ရသမျှတွေ ကံဆိုးခဲ့ရသမျှတွေအတွက် ဒီဘဝမှာ ကံကောင်းလိမ့်မယ် အကြောင်းလှ လိမ့်မယ်လို့ ထင်ပါတယ်။ မစောလတ်နဲ့ မတွေ့ခဲ့ရသေးခင်ကဆိုရင် တွေ့ခွင့်ကြုံခွင့်ကို ကျွန်တော် ဘယ်အထိ တောင့်တမိခဲ့တယ်၊ တွေ့ကြ ဆုံကြရတော့လဲ၊ ကျွန်တော် ဘယ်အထိ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်ရတယ် ဆိုတာတွေ မစောလတ် သိစေချင်ပါတိဗျာ”

မောင်မောင်ကြီးက စကားကို ဖြတ်ထားလိုက်သည်။ သူ၏ အသံမှာ လှိုက်လှဲလွန်းသောကြောင့် တုန်ယင်နေသည်ဟုပင် ထင်ရ ပါသည်။

ခင်စောမူသည် မောင်မောင်ကြီး၏ မျက်နှာကို ပြန်ကြည့်မိ သည်။ ထိုအခါ သူ၏ တောက်ပသော မျက်ဝန်းများနှင့် အကြည့်ချင်း ဆုံရသည်။ ရင်မှာ ခုန်နေရပါသည်။

မောင်မောင်ကြီးက စကားဆက်သည်။

“အရင်က ဆိုရင် ကျွန်တော့်ဟာ တစ်ခါတလေ တစ်နေ့လုံးလုံး၊ တစ်ခါတလေ တစ်ညလုံးလုံး မစောလတ်ရဲ့ သက်မဲ့ရုပ်ပုံကိုသာ ကြည့်နေခဲ့ရပါတယ်။ စိတ်ကူးနဲ့ မှန်းပြီး လွမ်းခဲ့ရသလိုပါပဲ။ အခုလို မစောလတ်ကို မြင်ရတော့ ကျွန်တော် ဘယ်လောက် အားတက်မိတယ် ထင်သလဲ။ ကျွန်တော့်အဖို့ ပိန်းပိတ်နေတဲ့ အမှောင်ထဲကနေ နေမင်း လမင်းကို ဖြုန်းခနဲ တွေ့လိုက်ရသလိုပါပဲ မစောလတ်ရယ်။ ဒီအထိ ဆန္ဒပြင်းပြင်းနဲ့ စောင့်မျှော်ခဲ့ရသူ တစ်ယောက်အပေါ် သက်ညှာတဲ့အနေနဲ့ နောက်ထပ် တွေ့ခွင့်ပေးပါလား မစောလတ်၊ ပုဂံမှာ ရှိနေတဲ့ ရက်တွေ အတွင်းမှာ မစောလတ်နဲ့ ဆုံပါရစေဦးလားဗျာ”

ခင်စောမူသည် မောင်မောင်ကြီးအား ခေါင်းကို ခပ်လေးလေး ယမ်းခါ ပြလိုက်မိပါသည်။

“ကိုမောင်မောင်ကြီးနဲ့ ကျွန်မ လုံးဝ မတွေ့ရင်ဘဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ ဒါမှမဟုတ်-ဒီထက်စောပြီးတော့ပဲ ဖြစ်ဖြစ် တွေ့ခဲ့ကြမိရင် အကောင်းလေသား၊ ခုတော့...တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် မတွေ့ဘဲ နေကြတာ ထက် ကောင်းတဲ့နည်း မရှိတော့ပါဘူး။”

“မစောလတ်အနေနဲ့ ဒီအတိုင်း ယတိပြတ် ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီလားဟင်... ဒီဆုံးဖြတ်ချက်ကို မပြောင်းတော့ဘူးဆိုတဲ့ သဘောလား။”

ခင်စောမူသည် ခေါင်းကို လေးတွဲ့စွာ ညိတ်ပြလိုက်ပါသည်။

“ကိုမောင်မောင်ကြီးအတွက်၊ ကျွန်မ စိတ်မကောင်းပါဘူး၊ ဝမ်းနည်းပါတယ် ရှင်ရယ်...”

ခင်စောမူသည် စကားပြောပြီးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မောင်မောင်ကြီး၏ မျက်နှာပေါ်မှ အကြည့်ကို လွှဲဖယ်လိုက်သည်။ မောင်မောင်ကြီး၏ မျက်နှာ အပြောင်းအလဲကို ကြည့်ရန် မဝံ့မရဲ ရှိနေမိသည်

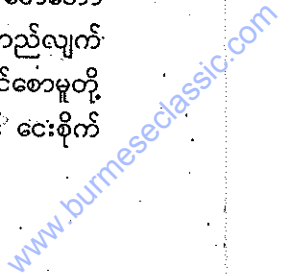
ဖြစ်၍ နှုတ်မဆက်ဘဲ မော်တော်ပေါ်မှ ဆင်းလိုက်သည်။ ထို့နောက် မောင်မောင်ကြီးကို ကျောပေး၍ လျှောက်လာခဲ့သည်။ ထိုစဉ်တွင်ပင် စကားသံများက သူမ၏ နောက်မှ ပါလာသည်။

မောင်မောင်ကြီး၏ လှိုက်လှဲသောအသံ ဖြစ်သည်။ ဆိုနှင့်သော အသံ ဖြစ်ပါသည်။

“ဘာပဲပြောပြော ဘယ်ကိစ္စကလေး ယူဖို့အတွက် မနက်ဖြန် ဆယ်နာရီမှာတော့ ဒီဆိပ်ကမ်းကို လာခဲ့ပါဦး မစောလတ်၊ ကျွန်တော် ဒီက အသင့်စောင့်နေပါမယ်။ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ နောက်ဆုံးတောင်းတဲ့ အခွင့်အရေးလို့ သတ်မှတ်ပြီး ဒီတစ်ခုကိုတော့ လိုက်လျောစေချင်ပါတယ်”

ခင်စောမူသည် သူ၏ စကားကြောင့် ခြေလှမ်း တုံ့ရသည်။ နောက်သို့ လှည့်၍ ကြည့်မည်ပြုသေး၏။ သို့ရာတွင် စိတ်ကို တင်းလျက် ဆက်လက်လျှောက်လာခဲ့သည်။ မောင်မောင်ကြီး၏ ဆိုနှင့်သော အသံသည် ဖျောက်ဖျက်၍ မရနိုင်ဘဲ အဝေးမှနေ၍ ပဲ့တင်ရိုက်ခတ်လာသည့်နှယ် ရှိ၏။

ခင်စောမူနှင့် ဒေါ်စောမြင့်တို့သည် ကမ်းပါးအထက်တွင် ဆုံမိကြသည်။ ထိုနေရာသို့ ရောက်လျှင်ကား... ခင်စောမူသည် နောက်သို့ လှည့်မကြည့်ဘဲ မနေနိုင်တော့၊ လှည့်ကြည့်မိသောအခါတွင် မောင်မောင်ကြီး၏ မော်တော်နောက်ပိုင်းကို မြင်ရသည်။ မော်တော်သည် ကမ်းမှ ခွါစ ပြုနေပြီဖြစ်သည်။ ရေလယ်ဆီသို့ ဦးတည်လျက် ထွက်သွားသည်ကို တွေ့ရသည်။ မောင်မောင်ကြီးသည် ခင်စောမူတို့ဘက်သို့ လှည့်၍ မကြည့်၊ သူသည် ရှေ့တူရှုသို့သာလျှင် ငေးစိုက်ကြည့်နေပုံ ရသည်။

“သွားကြစို့...”

ဒေါ်စောမြင့်က ဆိုလိုက်သည်။

ခင်စောမူသည် မောင်မောင်ကြီး၏ မော်တော်ကို မျက်ကွယ်ပြုလိုက်သည်။ နောက်သို့ လှည့်လိုက်ရသည်။ ဒေါ်စောမြင့်နှင့် အတူ ယှဉ်လျက် လျှောက်လာခဲ့ကြသည်။

မိမိ၏အပြုအမူ အပြောအဆိုများနှင့် စပ်လျဉ်း၍ မောင်မောင်ကြီး တစ်ယောက် ရင်ဝယ် မည်သို့ ရှိရာပါလိမ့်ဟု ယခုမှပင် ခင်စောမူ တွေးတောခြင်း ပြုမိသည်။ စဉ်းစားလာမိသည်။ သို့နှင့်အမျှ ယင်း လူတစ်ယောက်နှင့် ပတ်သက်ပြီး သူမ ကိုယ်တိုင်လည်း စိတ်မဖြောင့် နှိုင်းအောင် ရှိရပါကလားဟု သိမြင်လာမိပါသည်။

ယင်း အသိအမြင်အတွက် ခင်စောမူ၏ ရင်မှာလည်း လှိုက်လှဲ သလို ဖြစ်လာမိသည်။

အစကပင် မဆုံမိခဲ့ကြလေလျှင် ကောင်းလေသားဟု အတည်ပြု တွေးတောမိသည်။ သည်စကားကို မောင်မောင်ကြီး၏ ရှေ့မှောက်မှာ ရှိစဉ်ကလည်း ပြောခဲ့မိသည်။ သည်အတိုင်းလည်း စိတ်က ထင်သည်။ မည်သို့ပင်ဆိုစေ၊ မောင်မောင်ကြီးအပေါ် ထိုက်သင့်သလောက် စိတ်ဝင်တစား ရှိမိကာ သံယောဇဉ်လည်း တွယ်တာလျက် ရှိနေသည့် အဖြစ်ကိုမူ ဝန်ခံရမည်သာဖြစ်ပါသည်။ သို့စင်လျက်ဖြင့်ပင် သံယောဇဉ် တွယ်တာလာမည့်အဖြစ်ကို မိမိအနေနှင့် မလိုလားပါဟု မောင်မောင် ကြီး၏ ရှေ့မှာ ပြောခဲ့မိသေးသည်။ စင်စစ်တွင် မိမိ၏ စိတ်သန္တာန်ကို ကွယ်ဝှက်လိုသောကြောင့် သည်စကားကို ပြောခဲ့ခြင်း ဖြစ်မည်ဟု ခင်စောမူ စဉ်းစား၍ ရလာသည်။

အလင်းရောင်သည် ပိုမိုဖျော့တော့ မှေးမှိန်လာသည်။

စိတ်ဝယ်နောက်ကျီ ရှုပ်ထွေးနေချိန်လည်း ဖြစ်၊ လွမ်းမော ဖွယ်ရာ ဆည်းဆာအချိန်လည်း ဖြစ်သော ယခုလို ကာလမျိုးဝယ် ဘုရားပုထိုး အယိုအယွင်းတွေ အကြားမှာ သွားလာ လှုပ်ရှားနေခြင်း သည် ရင်အတွင်းမှ ခံစားရချက်ကို ပိုမို နက်နဲလာစေနိုင်သည်။ ပိုမို လှိုက်လှဲလာစေနိုင်သည်။

“ရီဝေ အဲ့မှိုင်း၊ မြူမင်ဆိုင်းသည်
ရှစ်တိုင်းဌာန၊ ငိုဟန်တံကား...”

ခင်စောမူ၏ အမြင်တွင် ပုဂံဝန်းကျင်သည် ယင်း ကဗျာအတိုင်း ပင် ရှိနေပါတော့သည်။

တစ်ဆယ့်တစ်

အိမ်သို့ ပြန်ရောက်လျှင် ကိုကိုလွင်သည် ခင်စောမူတို့ထက် စောစွာ ရောက်နှင့်နေပြီ ဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရသည်။ သို့ရာတွင် သူသည် ခရီးရောက်မဆိုက် ဖြစ်ဟန်တူပါသည်။ ခင်စောမူတို့ကို အိမ်တွင် မတွေ့ရသည့်အတွက် မစဉ်းစားတတ်ဘဲ ဖြစ်နေပုံပေါ်သည်။ ကိုကိုလွင်နှင့်အတူ ဖေဖေကို မတွေ့ရသည့်အတွက် စိတ်မှာ ထင်သွားမိသည်။ ပြီးလျှင်... ကိုကိုလွင်၏ မျက်နှာအနေအထားကလည်း ထူးခြားနေပါသည်။

ခင်စောမူသည် ကိုကိုလွင်အပါးသို့ လျင်မြန်စွာ တိုးသွားမိသည်။
“ကိုကိုလွင် တစ်ယောက်တည်းလား၊ ဖေဖေကော ကိုကိုလွင်၊ ဖေဖေ ဘယ်မှာ ဝင်နေခဲ့သလဲ”
ခင်စောမူက အလောတကြီး မေးမိ၏။
ကိုကိုလွင်က သူမ၏ အမေးကို အဖြေမပေး၊ ပြန်ပြီး မေးသည်။

ပြုံးစာပေ

“မူတို့- မေမေတို့...ဘယ်တွေ လျှောက်သွားနေတာလဲ”
ယင်းအမေးအတွက် တူဝရီး နှစ်ယောက်စလုံး မည်သို့ ဖြေရမည် မသိဘဲ ရှိသည်။ အဖြေပေးရန် ဝန်လေးနေမိကြသည်။ တစ်ယောက်ယောက်က အဖြေပေးနိုးဖြင့် တစ်ယောက်မျက်နှာကို တစ်ယောက်လှမ်းကြည့်မိကြသည်။ မောင်မောင်ကြီး၏ အိမ်သို့ လိုက်လည်သည်ဟု ကိုကိုလွင်အား မပြောသင့်ကြောင်းကို နှစ်ယောက်စလုံးကပင် ရိပ်စားမိကြပါသည်။

“မေမေ အသိတစ်ယောက်အိမ် သွားလည်တာပါ၊ ဆိုပါဦးသားရဲ့၊ ကိုဘမူကော...”

အဆုံးတွင် ဒေါ်စောမြင့်က သားဖြစ်သူအား အဖြေပေးရင်း ထပ်မံ မေးခွန်း ထုတ်လိုက်လေသည်။

“အဲဒါပြောချင်လို့ပေါ့ မေမေ၊ အိမ်ပြန်ရောက်ရောက်ချင်း မေမေတို့ကို မတွေ့ရတော့ စိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးပဲ”

ကိုကိုလွင်က အပြစ်တင်နေပြန်သည်။

“ဖေဖေ...ဘာဖြစ်သလဲ ကိုကိုလွင်၊ မူ့ကို အဲဒါ အရင်ပြောစမ်းပါ၊ ကိုကိုလွင်မျက်နှာက တစ်မျိုးပဲ၊ တစ်စုံတစ်ခု ဖြစ်ခဲ့သလိုပဲ”

ခင်စောမူ၏ စကား...။

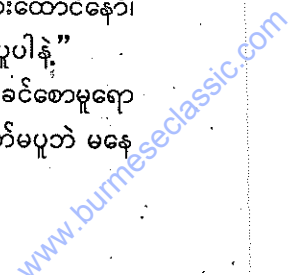
“ဟုတ်တယ်...သားကို ဘာဖြစ်လာသလဲ၊ မထိတ်သာ မလန့်သာ ရှိပါတိကွယ်...”

ဒေါ်စောမြင့်က ဆိုပြန်သည်။

“မူတို့- မေမေတို့ စိတ်အေးအေးထားပြီး နားထောင်နော်၊ သိပ်လဲ အစိုးရိမ်မလွန်ပါနဲ့၊ သိပ်ပြီးတော့လဲ စိတ်မပူပါနဲ့”

ကိုကိုလွင်က ယင်းသို့ နိဒါန်းချီလာသော်လည်း ခင်စောမူရော ဒေါ်စောမြင့်ပါ အစိုးရိမ်မလွန်ဘဲ နေ၍ မရတော့။ စိတ်မပူဘဲ မနေ

ပြုံးစာပေ

နိုင်အားချေ။ စိုးရိမ်စိတ်ပူစွာဖြင့်ပင် ကိုကိုလွင့်စကားများကို အမြန်ဆုံး ကြားချင်လာတော့သည်။ ဒေါ်စောမြင့်က ဆိုလျှင် ရင်ကို လက်ဖြင့် ဖိထားလိုက်သည်။

“ပုပ္ပါးတောင်က အဆင်းမှာ ဦးဟာ ခြေချော်ပြီး...”

ခင်စောမူ ရင်ထဲတွင် ဒိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ သူမက ကိုကိုလွင့် စကားများကို ဆက်လက်မကြားဝံ့အောင်၊ မကြားနိုင်အောင် ရှိရသည်။ နှလုံးခုန်သံသည် ရင်အတွင်းမှ ဖောက်ထွင်း ထွက်ပေါ် လာသည်နည်း ဖြစ်သည်။

“ခြေချော်ပြီး ဘာဖြစ်သလဲ ကိုကိုလွင့်၊ မြန်မြန် ပြောစမ်းပါ”

ခင်စောမူက သည်းမခံနိုင်တော့သလို ဆိုလိုက်သည်။

“ခြေချော်ပြီး အတော်မြင့်တဲ့ စောက်ကနေ ကျတယ်၊ မထ နိုင်ဘူး၊ ဒဏ်ရာများများစားစား ရဟန်တော့ မတူပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် လမ်းမလျှောက်နိုင်တော့ဘူး”

ဒေါ်စောမြင့်က “ဘုရား...ဘုရား...မသေကောင်း မပျောက် ကောင်း” ဟု ညည်းသည်။ ခင်စောမူကမူ သူညီထက်ပို၍ ဆိုးဆိုး ရွားရွား တွက်ထားဟန် ရှိနေရာမှ သည်လောက်သာ ကြားရသည့် အတွက် အနည်းငယ်မျှလောက်တော့ ခံသာပုံ ရသည်။

“အခု ဖေဖေ ဘယ်မှာလဲ ကိုကိုလွင့်”

ခင်စောမူက မေးသည်။

“ကျောက်ပန်းတောင်း ဆေးရုံမှာ၊ ဒါကြောင့် မူတို့ကို လာ ခေါ်တာ”

ခင်စောမူသည် ဘာမျှ ပြန်မပြောတော့ဘဲ မော်တော်ကားဆီသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။ ကိုကိုလွင့်တို့သားအမိက နောက်မှ လိုက်လာကြ သည်။

စိတ်မြန်လက်မြန် ရှိလှသော ခင်စောမူက ဒရိုင်ဘာနေရာကို ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ သည်တွင် ကိုကိုလွင့်က ခင်စောမူအား တစ်ဖက်သို့ အရွှေ့ခိုင်းသည်။

“ကိုယ်ပဲ မောင်းပါမယ် မူ၊ မူက အခု သွေးသိပ်ပူနေတယ်၊ ဦးရဲ့အကြောင်းကို ကြားရစ မဟုတ်လား၊ ကိုယ့်အဖို့တော့ နည်းနည်း သွေးအေးနေပါပြီ၊ ဒီတော့ မူ...ကားမောင်းဖို့ မသင့်ဘူး”

အမှန်ပင်။ ခင်စောမူသည် သွေခုန်နှုန်း မြန်ဆန်လျက် ရှိလေ သည်။ ရင်မှာ တဒိတ်ဒိတ် ခုန်နေသည်။ စိုးရိမ်ခြင်း၊ ကြောင့်ကြ ခြင်း၊ ပူပန်ခြင်းတို့ကို ခံစားနေရသည်။ စိတ်မှာ လှုပ်ရှားလွန်းသဖြင့် လက်ကလေးများပါ တဆတ်ဆတ် တုန်နေသည်။

သည်တော့လည်း ခင်စောမူသည် ကိုကိုလွင့် စကားကို နား ထောင်လိုက်ပါသည်။ နာခံစွာဖြင့် တစ်ဖက်သို့ တိုးပေးလိုက်ပါသည်။

ကိုကိုလွင့်က ဒရိုင်ဘာနေရာတွင် ဝင်ထိုင်သည်။ ဒေါ်စောမြင့်က နောက်ဘက်ခုံတန်းတွင် ဝင်ထိုင်သည်။ ကားကို ထွက်စေခဲ့ပြီးနောက် အတော်ကြီးကြာအောင်ပင် စကားမပြောမီကြာဘဲ တိုင်ပင်ထားသလို နှုတ်ဆိတ်နေမိကြလေသည်။

ပုဂံမှသည် ညောင်ဦးအထိ လမ်းမှာ ရှင်းသည်။ ကားအသွား အလာ နည်းသည်။ ထို့ကြောင့် ကိုကိုလွင့်က ကားကို နှုန်းပြည့် မောင်းလာသည်။ ဤသည်ကိုပင် ခင်စောမူက နှေးသည် ထင်မိ၏။ ဖေဖေအပါးသို့ ငှက်သွင် ပျံကြွ ရောက်ချင်လှပါဘိတော့သည်။

တရိပ်ရိပ်လည်ပတ် ကျန်ရစ်ခဲ့သော ရှုခင်းကို မမြင်။ ဝေဒနာ ခံစားရမည်ဖြစ်သော ဖေဖေရုပ်သွင်ကသာ မျက်စိသူငယ်အိမ်မှာ အရိပ်ထင်နေတော့သည်။

www.burmeseclassic.com

ဖေဖေနှင့် စပ်လျဉ်း၍ သည်သို့သော သတင်းဆိုးမျိုးကို ယခင်က မကြားရဖူးခဲ့။ ဖေဖေနှင့် စပ်လျဉ်း၍ သည်သို့ ပူပင်ကြောင့်ကြရခြင်းမျိုး မဖြစ်ဖူးခဲ့ပါ။ ထို့ကြောင့်လည်း ခင်စောမူသည် လွန်မင်းစွာ စိတ်ဝယ် စိုးရိမ်ပူပန်ခြင်း ဖြစ်မိလေသည်။ စိုးရိမ်ပူပန်သည်နှင့်အမျှလည်း ကိုကိုလွင်က မိမိတို့ စိတ်သက်သာရာ ရစေရန် ဖြစ်ရင်းထက် လျှော့ပေါ့ပြောလေသလား၊ အကယ်စင်စစ်တွင် သည်မျှမက ဒဏ်ရာ ပြင်းပြင်းထန်ထန် ရလေသလား စသည်ဖြင့် တွေးနေမိ၏။

ပုပ္ပါးတောင်ပေါ်သို့ တစ်ခေါက် ရောက်ခဲ့ဖူးသော ခင်စောမူသည် ပုပ္ပါးတောင်အကြောင်းကို ကောင်းစွာ သိနေသည်။ အချို့နေရာတွင် အစောက်အနက်များ ရှိသည်။ အချိုင့်အဝှမ်းများ ရှိသည်။ ခြေချော်လက်ချော်ကျခဲ့လျှင် စိစညက်ညက် ကျေနိုင်ဖွယ်တွေ ပြည့်နှက်နေသည်။ ကျောက်တုံး ကျောက်ခဲတွေကလည်း ပေါ့လှပါဘိ၏။ ရှားစောင်းပင်၊ ဆူးပင်၊ ချုံပင်တွေကလည်း များပါဘိ၏။ အချို့သော လမ်းမှာ အသက်ရှူပင် မှားချင်စရာ ကောင်းလောက်အောင် ချောက်ကမ်းပါးနှင့် နီးကပ်သည်။

ခင်စောမူသည် ယင်းအရာများကို တွေးမိပြီး ပိုမို၍ ရတံ့ကံ မအေးနိုင်အောင် ရှိလာသည်။ သူမက ကိုကိုလွင်ဘက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။

“မူ့ကို အမှန်အတိုင်း ပြောပြစမ်းပါ ကိုကိုလွင်၊ ဖေဖေဟာ စောစောက ကိုကိုလွင်ပြောတဲ့ အခြေအနေထက် ဆိုးတယ် မဟုတ်လားဟင်...”

ကိုကိုလွင်က ခင်စောမူ၏ စိုးရိမ်မကင်း ရှိနေဟန် မျက်နှာကို စူးစိုက်စွာ ကြည့်လိုက်ပါသည်။ ပြီးမှ မော်တော်ကား ဦးဘက်ကို ပြန်ကြည့်လိုက်ပါသည်။

ပြီးစာပေ

“အခြေအနေဟာ ကိုယ် ပြောတာထက် ပိုပြီး မဆိုးဘူး၊ ဆိုးတယ် ဆိုတာ ဆေးရုံကျရင် သိရမှာပါပဲ မူ့ ကိုယ့်အနေနဲ့ အတတ်နိုင်ဆုံး ခန့်မှန်းရသလောက် ကိုယ်ပေါ်မှာ ဒဏ်ရာ အနာတရ သိပ် မရှိလှပါဘူး၊ အဲ...ခြေထောက်တစ်ချောင်းကတော့ အတော်နာသွားပုံ ရတယ်။ ကျိုးရင်တောင် ကျိုးနိုင်တယ်”

သည်တွင် ခေါ်စောမြင့်က ကြားဝင်လာသည်။
“ဘယ်လိုဖြစ်ခဲ့ပျက်ခဲ့တယ်ဆိုတာ ပြောစမ်းပါဦး ကိုကိုလွင်”

“ကျွန်တော်တို့ ပုပ္ပါးကို တက်ခါနီးမှာ ရာသီဥတု ကောင်းမကောင်း စုံစမ်းကြပါသေးတယ်၊ အဲဒီအချိန်ကတော့ ရာသီဥတုဟာ ကြည်ကြည်လင်လင်ပါပဲ၊ ကောင်းကောင်းမွန်မွန်ပါပဲ၊ တောင်ပေါ်တက်လို့ တစ်ဝက်လောက်ရောက်တော့ တိမ်တွေ ဆိုင်းလာတယ်၊ မိုးတွေ ညှို့လာတယ်၊ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်က ဦးကို ပြန်ဆင်းကြဖို့ ပြောပါသေးတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဦးက တက်သာ တက်ပါ၊ ကိစ္စမရှိဘူး ဆိုတာနဲ့ ဆက်ပြီး တက်ခဲ့တယ်၊ အတက်မှာတော့ ပြေပါတယ်၊ တောင်ထိပ်အထိ ရောက်ကြတယ်၊ ဇရပ်မှာ ထမင်းစားကြတယ်၊ နားကြတယ်၊ အဲ...ပြန်အဆင်းမှာတော့ ဒုက္ခလှလှကြီး ရောက်ကြရတော့တာပဲ၊ မိုးသည်းသည်းထန်ထန် မရွာပေမယ့် ရေငွေ့ပြန်ပြီး လမ်းတွေဟာ ချောနေတယ်၊ အတော့ကို ဂရုစိုက်ပြီး ဆင်းကြရတယ်၊ ဂရုစိုက်နေတဲ့ကြားက ဦးဟာ ခြေချော်ပြီး ကျတယ်၊ လမ်းက ဇီးဖြူပင် တစ်ပင် ခံနေလို့ပေါ့၊ နို့မဟုတ်ရင် တွေးရဲစရာတောင် မရှိဘူး၊ အောက်က ချောက်ကြီးကိုး...၊ ဦးဟာ ဇီးဖြူပင်မှာ တင်ပြီး ရပ်နေခဲ့တယ်၊ သွား ထူတော့ ခြေတစ်ဖက်ဟာ မထောက်နိုင်တော့ဘူး”

“ဒီတော့ ဘယ်လိုနည်းနဲ့ ကျောက်ပန်းတောင်းအရောက် ယူရသလဲ ကိုကိုလွင်”

ပြီးစာပေ

ခင်စောမူက ကြားဖြတ်မေးသည်။

“ပြောမယ်လေ၊ ပထမတော့ ကိုယ်က ဦးကို တွဲပြီး ခေါ်သေးတယ်။ နှစ်ယောက်စလုံး ပင်ပန်းနေတော့ ခရီးမရောက်လှဘူး။ ဒါနဲ့ ဦးကို ထားခဲ့ရတယ်။ တောင်ယာလုပ်တဲ့ တဲတစ်တဲကို ကိုယ့်ဘာသာ ဆင်းလာတယ်။ အဲဒီက လူတွေကို ခေါ်ရတယ်။ စောင်ကို ပုခက်လုပ်ပြီး ထမ်းခဲ့ရတယ်။ ဒီလိုနည်းနဲ့ ပုပ္ပါးရွာကို ရောက်လာရတယ်။ ဒီကနေ ပြီးတော့မှ ကျောက်ပန်းတောင်းကို ကားနဲ့ ရောက်လာရတာပဲပေါ့။”

ခင်စောမူတို့ စီးနင်းလိုက်ပါလာရာ ကားသည် ညောင်ဦးမြို့သို့ ရောက်လာသည်။ လူသူနှင့် ယာဉ်များ ရှုပ်ထွေးနေသောကြောင့် မော်တော်ကားအရှိန် လျှော့မောင်းနှင်ရသည်ကိုပင် ခင်စောမူ မကျေနပ်ချင်။ စိတ်တိုစွာဖြင့် ရေရွတ်ပြောဆိုမိသည်။

ယင်းနည်းအတိုင်းပင် ညောင်ဦးမှသည် ကျောက်ပန်းတောင်းအထိ ဖြစ်သော လမ်းခရီး၌လည်း မော်တော်ကားများနှင့် ရှောင်ရသည့် အခါမျိုး၊ ကျော်တက်ရသည့်အခါမျိုးများ၌ ခင်စောမူ စိတ်မရှည်နိုင်။ ချောင်းဖြတ်လမ်းများသို့ ရောက်လျှင် တစ်ဖက်မှ ကားအလာကို သည်မှာဘက်ကမ်းမှာ ရပ်၍ စောင့်ရသည့်အခါမျိုးများ၌သော်လည်းကောင်း၊ ရှေ့မှာ ကားရှိနေချိန် နောက်မှ ကျော်မတက်သာဘဲ ဖြည်းဖြည်းချင်း လိုက်၍ မောင်းရသည့်အခါမျိုးတွင်သော်လည်းကောင်း၊ ခင်စောမူသည် မောင်တော်ကားပေါ်မှ ဆင်း၍ ပြေးချင်လောက်အောင် ဖြစ်နေရပေသည်။

သည်အခါကျမှပင် ဖေဖေနှင့် ပတ်သက်၍ မိမိမှာ အဘယ်မျှ ပူပန်ရသည်ဆိုခြင်းကို ခင်စောမူ ရိပ်စားမိလာသည်။ တစ်ဆက်တည်းမှာပင် လွန်ခဲ့သောရက်များက ဖေဖေ စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်အောင် မိမိပြုလုပ်ခဲ့မိကြောင်း သတိရလာသည်။ ထို့အတွက် နောင်တ၊ ရမိသည်။

ပြီးစာပေ

မောင်မောင်ကြီးအား နောက်ထပ် မတွေ့ဆုံဘဲ နေကြရန် စကားမျိုးပြောဖြစ်ခဲ့ခြင်းအတွက် မှန်ကန်သည်ဟု ယူဆလာမိပြန်သည်။ မောင်မောင်ကြီးနှင့် မကြုံမဆုံဘဲ နေခြင်းအားဖြင့် စိတ်အနှောင့်အယှက် ကင်းလာလိမ့်မည် ထင်သည်။

သည်သို့ ထင်မြင်နေမိလျက်ကပင် ကျောက်ပန်းတောင်း၊ ညောင်ဦးနှင့် မြင်းခြံ လမ်းဆုံသို့ ရောက်ရှိလာချိန်၌ မောင်မောင်ကြီးအား အမှတ်ရလာမိသေးတော့သည်။ ပထမဆုံးအကြိမ် မောင်မောင်ကြီးနှင့် ဆုံတွေ့ခဲ့ရပုံကို သတိရလာမိသည်။ မျက်စိသူငယ်အိမ်ဝယ် မောင်မောင်ကြီး၏ ရုပ်သွင်က ထင်ဟပ်လာလေပြန်သည်တည်း။

ကျောက်ပန်းတောင်း ဆေးရုံအရောက်၌ ကားပေါ်မှ ဦးစွာ ဆင်းသူမှာ ခင်စောမူ ဖြစ်ပါသည်။ သူမက ဆေးရုံအတွင်း ဦးစွာ ရောက်ရှိသည်။ သို့ငြားလည်း ဖေဖေကို မည်သည့်နေရာ၌ ထားရှိကြောင်း မသိရသဖြင့် ကိုကိုလွင် အလာကို ရပ်၍ စောင့်ရသည်။

ကိုကိုလွင်က ဦးဆောင်လျက် ဆေးရုံ အဆောက်အအုံအတွင်း လျှောက်လာခဲ့သည်။

အခန်းတစ်ခု၏ ပြတင်းပေါက်မှနေ၍ ဖေဖေခုတင်ကို လှမ်းမြင်ရသည်ဆိုလျှင်ပင် ခင်စောမူသည် ယင်းအခန်းအတွင်း ပြေးဝင်လာမိလေသည်။

ဖေဖေ ခုတင်သို့ ရောက်ရှိလာချိန်၌ ကလေးငယ်တစ်ယောက်လို ဖေဖေကို ပြေး၍ ဖက်မိသည်။

ဖေဖေ၏ အခြေအနေမှာ ထင်သလောက် မဆိုးလှပါ။

ခုတင်ပေါ်ဝယ် ထူထူထောင်ထောင် ရှိနေပါသည်။ ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်ဖြင့်ပင် သမီးဖြစ်သူအား ဆီးကြိုပါသည်။

ပြီးစာပေ

မျက်နှာနှင့် လက်တွင် အပွန်းအပဲ့ အရှအနအချို့ကို တွေ့ရသည်။ ဆေးထည့်ထားသဖြင့် သွေးစ သွေးနုကို မမြင်ရ။ ဖေဖေ၏ ခြေထောက်တစ်ချောင်းကို အောက်မှ အခုအခံပြုလျက် တင်ထားသည်။ ယင်းခြေထောက်မှာ အပွန်းအပဲ့ အရှအန များပြားလှကြောင်း တွေ့ရသည်။

“ဘယ်လို ဖြစ်တာလဲ ဖေဖေရယ်...၊ သမီး စိတ်မကောင်း လိုက်တာ”

ခင်စောမူသည် ဖခင်နှင့် ကိုယ်ချင်း ခွါလိုက်သည်။ ခြေထောက်ကို ကြည့်လျက် ပြောမိသည်။

“စိတ်မကောင်း မဖြစ်ပါနဲ့ကွယ်...၊ ဒဏ်ရာက မများလှပါဘူး၊ စိုးရိမ်စရာမရှိဘူးလို့ ဆရာဝန်က ပြောပါတယ်”

“ကျိုးတော့ မကျိုးတန်ကောင်းပါဘူးနော် ဖေဖေ”

“မကျိုးပါဘူး၊ နည်းနည်းလေး အက်သွားတယ် ဆိုလားပဲ၊ ဓာတ်မှန်က အဖြေရမှ သိရတော့မှာပဲ”

“ကောင်းပါတယ်၊ ဒီအသက်အရွယ်နဲ့များ ကလေးတွေ တုပြီး တောင်တွေ ဘာတွေ တက်ချင်ရသေးတယ်လို့”

ဒေါ်စောမြင့်က ကရုဏာဒေါသောဖြင့် ဝင်၍ ပြောသည်။

ဖေဖေက မရိုးဖြစ်သူ၏ စကားကို ရယ်မောရင်း နားထောင်နေလိုက်သည်။

ကိုကိုလွင်နှင့်အတူ ဆရာဝန်ရောက်လာသည်။

“ဒီတစ်ပတ် ကိုကိုလွင်တို့ လာတာ ပြဿဒါးမှ လွတ်ရဲ့လားဗျာ”ဟု ဆရာဝန်က ရယ်စရာ စကားကို ဆိုသည်။ “အထိအခိုက် တယ်များပါကလား”ဟု ပြောသည်။ သူက ပထမတစ်ကြိမ် မောင်မောင်ကြီးနှင့် ရောက်ရှိခဲ့သည်ကို ရည်ညွှန်းလိုဟန် တူသည်။

“အသက်က စကားပြောလာတာပါပဲ၊ အသက်ကြီးလာတော့ စိတ်ထင်တိုင်း မပေါက်ဘူးဆိုတာ ပြလိုက်တာပါပဲ”

ဖေဖေက သူ့အဖြစ်ကို သူ့ဘာသာပင် မှတ်ချက်ချလိုက်လေသည်။

“ဖေဖေဒဏ်ရာက စိုးရိမ်စရာ ရှိပါသလား ဒေါက်တာ”
ခင်စောမူ၏ အမေး...။

“အရိုးကျိုးနိုင်ပုံ မရပါဘူး၊ ဒီတော့...စိုးရိမ်စရာ ရှိနိုင်မယ် မထင်ပါဘူး၊ အိပ်ရာထဲမှာ ခုနစ်ရက်လောက် လှဲနေပြီး နောက်ပိုင်းမှာလဲ အလှုပ်အရှား သိပ်မလုပ်ရင် ကောင်းသွားမှာပါ”

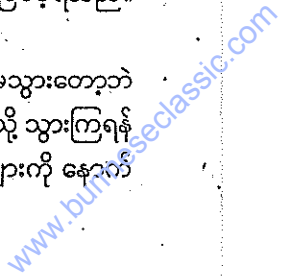
ဆရာဝန်၏ အဖြေစကားကြောင့် စိတ်မှာ အတန်ငယ် သက်သာရသည်။ ပူပန်ကြောင့်ကြရခြင်းကို အနည်းအပါး လွင့်ပျောက်စေသည်။ စိုးရိမ်ရခြင်း နည်းပါးလာပြီဆိုသောအခါ ခင်စောမူသည် ပြုံးနိုင်ရယ်နိုင် ဖြစ်လာရလေသည်။

“တော်ပါသေးရဲ့ စော်စောကဆို မူဖြင့် ရင်ထဲမှာ ပူနေတာပဲ”
သို့ဖြင့်ပင် ညဉ့်ပိုင်းသို့ ရောက်လာပြီဖြစ်၍ ခင်စောမူတို့

ကျောက်ပန်းတောင်းမှ ပြန်ခဲ့ကြရသည်။ ထိုနေ့ညက ညောင်ဦးအိမ်တွင်ပင် အိပ်ကြသည်။ ပုဂံသို့ မပြန် ဖြစ်ကြတော့။

ဖေဖေ...ဆေးရုံတက်ရခြင်းအကြောင်းများကြောင့် မောင်မောင်ကြီးနှင့် စပ်လျဉ်းသမျှတို့မှာ မေ့မေ့ပျောက်ပျောက် ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ အမှုမဲ့ အမှတ်မဲ့ ဖြစ်နေသည်။

ခင်စောမူ ကိုကိုလွင်နှင့် ဒေါ်စောမြင့်တို့ ပုဂံသို့ မသွားတော့ဘဲ ညောင်ဦးမှနေ၍ နေ့စဉ် ဖေဖေရှိရာ ကျောက်ပန်းတောင်းသို့ သွားကြရန် တိုင်ပင်သည်။ အကြံအစည်ပြုကြသည်။ ပုဂံရှိ ပစ္စည်းများကို နောက်

တစ်နေ့၌ ကိုကိုလွင်က သွားရောက် ယူဆောင်ခဲ့မည် ဖြစ်သည်။
ညောင်ဦးသို့-ပြောင်းရွှေ့နေခဲ့ခြင်းအားဖြင့် ကျောက်ပန်းတောင်းနှင့်
ကူးချည်သန်းချည် အပြုရ လွယ်သည်။

သည်အချိန်ထိ ခင်စောမူ သဘောတူညီခဲ့သည်။ စိတ်မှာ
ဘယ်လိုမှ စနောင့်စနင်း မဖြစ်မိ။ စင်စစ်တွင်လည်း ပုဂံမှသည်
ညောင်ဦးသို့ ခင်စောမူတို့ ပြန်လည် ပြောင်းရွှေ့ရန် အချိန်လည်း
ကျရောက်ခဲ့ပြီ ဖြစ်ပါသည်။ ပုဂံမှာ သွားစရာလာစရာ ရှိသည်တို့ကို
သွားခဲ့လာခဲ့သည်မှာ စုံသလောက်ပင် ရှိခဲ့ပြီ။ ဖေဖေက တံနက်နေ့နေ့
တွင်မှ အားမည်ဖြစ်သော မိတ်ဆွေတစ်ယောက်နှင့်အတူ ယုန်လွတ်
ကျွန်းဘက်သို့ ကူးကာ ရေပေါ်သောင်ကို သွားရောက် ကြည့်လိုသေး
သည်ဆိုသောကြောင့် ပုဂံတွင် တစ်ရက် ပိုပြီး ကြာခဲ့ရခြင်း ဖြစ်သည်။

ညောင်ဦးအိမ်သို့ ပြန်လည်ပြောင်းရွှေ့ရန် တိုင်ပင်ကြပြီးနောက်
အသီးသီး အိပ်ရာသို့ ဝင်ကြသည်။

စိတ်လှုပ်ရှားဖွယ်တို့နှင့် ကြုံဆုံရလေသည့်အခါ ဖြစ်လေဖြစ်ထ
ရှိသည့်အတိုင်း အိပ်ရာတွင် လှဲနေသည့်တိုင် အိပ်မပျော်နိုင်။ မျက်စိက
ကြောင်နေတော့သည်။ သို့နှင့်အမျှ အတွေးတို့က ယောက်ယက်ခတ်
လာသည်။ အကြောင်းအရာအမျိုးမျိုးက ခေါင်းအတွင်း ဝင်လာတော့
သည်။

ယင်းအကြောင်းအရာများအနက် မောင်မောင်ကြီးနှင့် ပတ်သက်
သမျှကို တွေးမိသောအခါ ခင်စောမူ ပို၍ အိပ်မရတော့။

နေ့လယ်က သွားလာခဲ့သည်တို့သည် အတွေးအတွင်း အစီအရီ
ပေါ်လာတော့သည်။ မြင်ခဲ့ရသော ဒေါ်စောလတ်၏ ပန်းချီကားက
စိတ်အတွေး မှန်သားပြင်မှာ အရိပ်ထင်လာသည်။

ပြီး...မောင်မောင်ကြီး၏ စကားများ၊ အမူအရာများ၊ အချိန်
အချက်များ၊ မနက်ဖြန် ဆယ်နာရီဆိုလျှင်ပင် သူသည် ဗူးဘုရား
ဆိပ်ကမ်းမှ နေ့၍ ခင်စောမူ အလာကို စောင့်လင့်နေချေတော့မည်။
မျှော်လင့်နေချေတော့မည်။

ဤသည်ကို နောက်ဆုံး အခွင့်အရေးတစ်ရပ်အနေနှင့် လိုက်
လျောပါဟု ဆိုခဲ့သည်။

သူ၏ အချိန်အချက်ကို လက်ခံမိသည် မဟုတ်စေကာမူ
ငြင်းပယ်ခြင်းလည်း မပြုသာခဲ့။

အကယ်၍ ခင်စောမူ ရောက်မလာခဲ့လေသော် သူ့ရင်ဝယ်
အဘယ်သို့ ရှိရာချိမ့်မည်နည်း။

ခင်စောမူသည် မောင်မောင်ကြီး၏ ညှိုးငယ်သော မျက်နှာကို
မြင်ယောင်လာသည်။ လှိုက်လှဲသော အသံကို ကြားယောင်လာသည်။

“ခက်ပါဘိတော့ကွယ်” ဟု တစ်ကိုယ်တည်း တိုးတိုးညည်းမိ
သည်။

“အစကတည်းက မဆုံမိကြလျှင် အကောင်းလေသား” ဟု
ရေရွတ်မိပြန်ပါချေ၏။

www.burmeseclassic.com

တစ်ဆယ့်နှစ်

ဖေဖေ ဆေးရုံတက်ရခြင်းသည် ညောင်ဦး၌ ပိုမို ရက်ကြာစွာ နေရဖို့ ဖြစ်လာသည်။ ဖေဖေအတွက် နောက်ထပ် ခွင့်ရက်များကို သံကြိုးရိုက်လျက် ယူရသည်။

ဆရာဝန်၏ စကားအရ ဖေဖေသည် ဆေးရုံတွင် အများဆုံး ဆယ်ရက်၊ အနည်းဆုံး ခုနစ်ရက် နေရမည်။ ပြီးလျှင် တစ်လလောက် နားနားနေနေ နေရမည်။ အလုပ်အရှား သိပ် မလုပ်ရဟု ဆိုသည်။ ယင်းရက်များကို ညောင်ဦးတွင်ပင် ကုန်ဆုံးပစ်ရန် ဖေဖေ ရည်ရွယ် သည်။ ယင်း ရက်များမှ လွန်သောအခါ ရန်ကုန်သို့ ပြန်ကြရမည် ဖြစ်ပါသည်။

ခင်စောမူ... ညောင်ဦးနှင့် ကျောက်ပန်းတောင်း ကူးချည် သန်းချည် လုပ်ကြမည့်အစား၊ ဖေဖေကို ကျောက်ပန်းတောင်းမှသည် ညောင်ဦးဆေးရုံသို့ ရွှေ့ပြောင်းရန် အကြံရလာကြသည်။ ဆရာဝန်၏

ပြုံးစာပေ

ခွင့်ပြုချက်အရ နောက်တစ်နေ့တွင် ဖေဖေအား ညောင်ဦး ဆေးရုံသို့ ပြောင်းရွှေ့ခဲ့ကြသည်။

ဖေဖေအတွက် ဆေးရုံသို့ ထမင်းပို့ခြင်း၊ အထိုင်အထမမှ အစ အကူအညီပေးခြင်းတို့ဖြင့် သုံးရက်တည်းဟူသော အချိန်မှာ ကုန်မှန်း မသိ ကုန်လွန်သွားခဲ့သည်။

လေးရက်မြောက်သော နေ့တွင်လည်း အခါတိုင်းလိုပင် ခင်စောမူ ဆေးရုံသို့ လာခဲ့သည်။

ဈေးကို ကျော်လွန်လာသောအခါ မိမိ၏ကားနောက်မှ မော်တော် ဆိုင်ကယ်တစ်စီး၏ အသံကို ကြားရသည်။ ကျော်တက်သွားစေရန် အတွက် ကားကို လမ်းနံဘေးသို့ ချပေးသည်။ သို့တိုင်အောင် မော်တော်ဆိုင်ကယ်က ကျော်တက်မသွားကြောင်း တွေ့ရှိရသည်။

ခင်စောမူသည် နောက်ကြည့်မှန်မှ ကြည့်လိုက်သည်။ မော်တော်ဆိုင်ကယ် စီးလာသူ ရုပ်သွင်ကို ရိုးတိုးရိပ်တိပ် မြင်ရလျှင်ပင် ခင်စောမူ ရင်ခုန်သွားမိလေတော့သည်။

သူက မောင်မောင်ကြီး။ မှန်ပါသည်။ မောင်မောင်ကြီးသည် ခင်စောမူ၏ ကားနောက်မှ မော်တော်ဆိုင်ကယ်ဖြင့် လိုက်လာလျက် ရှိသည်။ သူ၏မျက်နှာမှာ နေကာမျက်မှန် ရှိစေကာမူ သူ၏ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်နှင့် ဆံပင်ပုံစံ ကို မှတ်မိသည်။

ခင်စောမူသည် မောင်မောင်ကြီး၏ မော်တော်ဆိုင်ကယ်ကို ကျော်တက်ရန် အခွင့်မပေးတော့။ လီဗာကို ဖိလိုက်သည်။ မော်တော် ကား၏အရှိန်က မြင့်တက်သွားသည်။ မောင်မောင်ကြီး၏ မော်တော် ဆိုင်ကယ်သည် နောက်တွင် ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

ပြုံးစာပေ

၁၆၄ ♦ မောင်သိန်းဆိုင်

မောင်မောင်ကြီးအနေနှင့် ခင်စောမူ၏ ကားကို အမှတ်ရမိပုံ ပေါ်ပါသည်။ ကားပေါ်တွင် ခင်စောမူ ပါလာသည်ကိုလည်း သိရှိဟန် တူသည်။ သို့ရာတွင် ရုတ်တရက် ကျော်တက်ပြီး ရှေ့မှ ရပ်တန့် တားဆီးရန် ဝန်လေးမိပုံ ရသည်။ မကြိုချင် မဆံ့ချင်ပါဟု ဆိုခဲ့သူ တစ်ယောက်ကို အတင်းအကျပ် ကြံခွင့် ဆုံးခွင့် တောင်းရန် မဝံ့မရဲ ရှိမိပုံ ပေါ်ပါသည်။

မောင်မောင်ကြီး၏ မော်တော်ဆိုင်ကယ်သည် ခင်စောမူ၏ ကား နောက်မှ လိုက်ပါလာခြင်း မရှိပေ။ မောင်မောင်ကြီးသည် စိတ်ပျက် အားလျော့သွားဟန် တူသည်။ မော်တော်ဆိုင်ကယ်ကို ကွေ့လျက် တစ်ဘက်သို့ ပြန်မောင်းသွားကြောင်း မြင်ရသည်။ ဤသည်ကို မြင်ရပြန်တော့လည်း ခင်စောမူ စိတ်မကောင်းနိုင်ပြန်။

အကယ်၍ မောင်မောင်ကြီးအနေနှင့် သူမ၏ နောက်မှ လိုက်လာ ကာ တွေ့ခွင့်ကို အတင်းအကျပ် တောင်းခဲ့ပါက ခင်စောမူ၏ ခံစား ချက်မှာ သည်သို့ ရှိနိုင်လိမ့်မည် မထင်ပါ။ အားလျော့ လက်မြောက် သွားခြင်းကပင် ကရုဏာ သက်ရဖို့ ဖြစ်လာသည်။

မိမိ၏ အပြုအမူများမှာ တင်းမာလွန်းသည်ပင် ဖြစ်နေလေ ပြီလား။ အစိုးရိမ်အကြောင့်ကြ လွန်နေပြီလား စသည်ဖြင့် ခင်စောမူ တွေးမိလာသည်။ တစ်ဖက်သားအပေါ် ရက်စက်လွန်းနေပြီလားဟု လည်း စဉ်းစားမိလာသည်။

အတန်ငယ် ငြိမ်သက်နေခဲ့သော ရင်သည် ပြန်လည် လှုပ်ရှား ရပြန်ချေသည်။ မေ့မေ့ပျောက်ပျောက် ရှိခဲ့ပြီဟု ထင်ရသော အကြောင်း ရပ်များ ပြန်လည် ပေါ်ပေါက်လာကာ စိတ်မှာ ယောက်ယက်ခတ်ရ ပြန်ချေသည်။

ခင်စောမူသည် ရုတ်ခြည်းပင် စိတ်ဆုံးဖြတ်ကာ မော်တော်ကား ကို ပြန်ကွေ့လိုက်သည်။ ထို့နောက် လာလမ်းအတိုင်း ပြန်မောင်း ခဲ့သည်။

အစသော် မောင်မောင်ကြီး၏ မော်တော်ဆိုင်ကယ်ကို မမြင် သာသေး။ သူမ၏ ရှေ့တွင် မြည်းလှည်းများ ခံနေသည်။ ခင်စောမူသည် လူများက ဝိုင်းကြည့်လောက်အောင်ပင် မော်တော်ကားဟွန်းသံပေးရင်း မြင်းလှည်းများကို ကျော်တက်ရသည်။ လူများကို လမ်းနံဘေးသို့ ဆင်းစေရသည်။

ဈေးကို လွန်သောအခါတွင် ကျောက်ပန်းတောင်းလမ်းနှင့် ပုဂံဘက်သို့ ထွက်သောလမ်း မည်သည့်လမ်းသို့ လိုက်ရမည် မသိ။ မောင်မောင်ကြီးသည် မော်တော်ဆိုင်ကယ်ကို ကျောက်ပန်းတောင်း ဘက်သို့ စီးသွားလေသလား၊ ပုဂံဘက်သို့ စီးသွားလေသလား မတွေးတတ်အောင်ပင် ဖြစ်ရသည်။

ခင်စောမူသည် ကျောက်ပန်းတောင်းဘက်သို့ သွားသော လမ်းဆီသို့ ကဲ၍ ကြည့်လိုက်သည်။ မော်တော်ဆိုင်ကယ်၏ အရိပ်ကို မမြင်ရ။ ထို့ကြောင့် လမ်းတည့်နေသော ပုဂံဘက်သို့ သွားသော လမ်းအတိုင်း မောင်းလာခဲ့သည်။ သည်မှာ ဘက်တွင် လူသူနှင့် ယာဉ် ရှင်းလှသောကြောင့် ကားကို အမြန်မောင်း၍ ရသည်။

ရဲဋ္ဌာနဝင်းအနီးတွင် မောင်မောင်ကြီး၏ မော်တော်ဆိုင်ကယ် နောက်ပိုင်းကို တွေ့ရသည်။ ထို့ကြောင့် မော်တော်ဆိုင်ကယ်ကို အမှီ လိုက်ခဲ့သည်။ မောင်မောင်ကြီးသည် မော်တော်ဆိုင်ကယ်ကို ဖြည်းဖြည်းသက်သာပင် မောင်း၍ သွားနေကြောင်း တွေ့ရသည်။

ခင်စောမူသည် မော်တော်ဆိုင်ကယ်နှင့် လက်တစ်ကမ်းစာ အကွာလောက်အရောက်၌ ကားကိုဟွန်းနှိပ်လိုက်သည်။ မောင်မောင်

ကြီးက နောက်သို့ လှည့်မကြည့်ဘဲ လမ်းဘေးသို့သာ ဖယ်ပေးသည်။ သူက ခင်စောမူအနေနှင့် နောက်မှ လိုက်လာလိမ့်မည်ဟု ဖျော်လင့် ထားဟန် မတူချေ။

သို့ဖြစ်၍လည်း သူ၏ မော်တော်ဆိုင်ကယ်နှင့် ယှဉ်၍ မောင်း လာသော ခင်စောမူ၏ ကားကို မြင်ရသောအခါ အံ့အားသင့်သော အရိပ်သဏ္ဍာန်က သူ၏ မျက်နှာတွင် ပေါ်လွင်သွားသည်။ သူက ကားပြတင်းပေါက်မှ မြင်နေရသော ခင်စောမူ၏ မျက်နှာကို မယုံကြည် နိုင်သလို ကြည့်လိုက်သည်။ သူ၏ ဟန်ပန်မှာ အလွန်အမင်း ဝမ်းပန်း တသား ရှိနေကြောင်း ပေါ်လွင်လှပါသည်။

“နောက်က ဟွန်းပေးနေတာ မကြားဘူးလား ကိုမောင် မောင်ကြီး”

ခင်စောမူက ပြတင်းတံခါးမှ ခေါင်းထွက်ကာ မေးလိုက်သည်။ ထို့နောက် မော်တော်ဆိုင်ကယ်၏ ရှေ့မှ ကျော်တက်ကာ ကားကို ရပ်သည်။

“မစောလတ်ရဲ့ မော်တော်ကားမှန်း မသိလို့ပါ။ နို့မဟုတ်ရင် ရပ်နေမှာပေါ့”

မောင်မောင်ကြီးက ပြောသည်။

“ဒါဖြင့် မြို့ထဲမှာတုန်းကတော့ ကျွန်မရဲ့ကားလို့ မသေချာ တာနဲ့ ပြန်လှည့်သွားတာပဲလား”

သည်စကားကိုမှ မောင်မောင်ကြီးက အဖြေပေးရန် ဝန်လေး ဟန်ဖြင့် မဖြေဘဲ နေလေသည်။

“ကျွန်တော်က မစောလတ်တို့တစ်တွေ့ ရန်ကုန် ပြန်ကုန်ကြပြီ မှတ်တာ၊ ဒီမှာ ပြန်တွေ့ရဖို့ ဘယ်လိုမှ မမျှော်လင့်ပါဘူး၊ အခုတွေ့လိုက် ရတော့ မိုးပေါ်က ဘွားခနဲ ကျလာသလို စိတ်မှာ အောက်မေ့လိုက်

မိတယ်၊ ပြောပါဦး မစောလတ်ရယ်၊ ဘာဖြစ်လို့ ပုဂံကနေ ဒီလောက် မြန်မြန်ဆန်ဆန် ထွက်သွားရတာလဲ ဟင်...”

သည်တွင် ခင်စောမူသည် ဖေဖေအကြောင်းကို ပြောပြရတော့ သည်။ ပုပ္ပါးမှအဆင်းတွင် ခြေချော်ကြသည့်အကြောင်း၊ အရိုးအက် ရသည့်အကြောင်း၊ ဆေးရုံတက်ရသည့်အကြောင်း။

“အဲဒီသတင်း ကြားရတာ ကျွန်တော် ဝမ်းနည်းပါတယ် မစောလတ်၊ ကျွန်တော်တို့လို လူငယ်တွေတောင် အခုလို အခါမျိုးမှာ ပုပ္ပါးတောင်ကို တက်ဖို့ မလွယ်ပါဘူး၊ မစောလတ်ရဲ့ ဖေဖေအနေနဲ့ အတင့်ရဲလွန်းတယ်လို့ ဆိုရလိမ့်မယ် ထင်တယ်”

“အဲဒါကိုပဲ လူတိုင်းက ပြောနေကြတာပေါ့”

ခင်စောမူက ဆိုလိုက်သည်။

မောင်မောင်ကြီးက စကားဆက်သည်။

“မစောလတ်တို့ မြစ်ခြေကို လိုက်လာပြီးတဲ့ နောက်တစ်နေ့ ဆယ်နာရီမှာ ကျွန်တော် ဗူးဘုရားကနေ မစောလတ်ရဲ့အလားကို စောင့်ပါသေးတယ်၊ မျှော်ပါသေးတယ်၊ မစောလတ် မလာလွန်းမက မလာတော့မှ စိတ်လျှော့ပြီး မြစ်ခြေကို ပြန်လာခဲ့ပါတယ် မစောလတ်၊ နောက်တစ်နေ့ကျတော့ ကျွန်တော်ပုဂံဘက်ကို ကူးခဲ့တယ်၊ အဲဒီကနေ စောင့်နေပါသေးတယ်၊ အဲဒီမှာ မတွေ့ပြန်တော့ မစောလတ်တို့ တည်းခိုတဲ့အိမ်ကို ရောက်တယ်၊ မစောလတ်တို့ ပုဂံမှာ မရှိတော့ဘူး ဆိုတာ သိရတယ်၊ ဒီတော့မှ မစောလတ်ဟာ ပြောသလို လုပ်တတ်တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပါလားလို့ ကျွန်တော် ရိပ်စားမိလာပါတော့ တယ် မစောလတ်၊ ကျွန်တော့်ကို ပြောခဲ့တဲ့အတိုင်း မကြုံမဆုံရအောင် ဟခြားကို ထွက်သွားပြီလို့ ထင်လာမိပါတော့တယ်”

ခင်စောမူက မောင်မောင်ကြီး၏ စကားကြောင့် ပြုံးလိုက်မိသည်။

“ဒါပေမယ့် အခုတော့ ကျွန်မဟာ ပြောသလို လုပ်တတ်တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက် မဟုတ်ဘူးလို့ ထင်မိပြန်ရော မဟုတ်လား ကိုမောင်မောင်ကြီး၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ အခု ကျွန်မကပဲ ကိုမောင်မောင်ကြီးနဲ့ ကြုံရဆုံရအောင် ကြိုးစားမိခဲ့ပြန်တယ် မဟုတ်လား”

မောင်မောင်ကြီးသည် ခင်စောမူ၏ မျက်နှာကို စူးစိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ သူ၏မျက်နှာမှာ ရွန်းပလျက် မျက်လုံးများကလည်း အရောင်ထွက်နေသလားဟု ထင်ရသည်။

သူ့ထံမှ အသံထွက်လာသည်။

“ဒါကတော့ မစောလတ်ရယ်...၊ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ဟာ သာမန်လူတွေမှ မဟုတ်ဘဲ၊ သာမန် အခြေအနေမျိုးနဲ့ သံယောဇဉ် တွယ်တာနှောင်ဖွဲ့ခဲ့ရတာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ဘဝ နှစ်ဆက်...ဆက်ပြီးတော့ သံယောဇဉ်တွယ်တာခွဲကြရသူတွေ မဟုတ်လား၊ ဒီတော့...ဒီသံယောဇဉ်ကို ဘယ်မှာ အလွယ်တကူ ချေဖျက်လို့ ရနိုင်ပါ့မလဲ”

ခင်စောမူသည် မျက်လွှာ ချလိုက်မိသည်။

ယခုအခါတွင်တော့ သူ၏ စကားကိုပင် လက်ခံ ယုံကြည်ရလေတော့မလား၊ သူ ပြောသလိုပင် ဘဝဆက်ကာ အတွယ်အတာ အနှောင်အဖွဲ့ ရှိခဲ့လေသလား စသည်ဖြင့် စဉ်းစားလာမိပါသည်။

“မစောလတ်ကို ပုဂံမှာ မတွေ့ရတော့ပေမယ့် ကျွန်တော်က မျှော်လင့်ချက်ကိုတော့ မလျော့ခဲ့ပါဘူး မစောလတ်၊ တစ်နည်းမဟုတ် တစ်နည်းနဲ့ ပြန်ပြီး ကြုံဆုံခွင့် ရလာလိမ့်ဦးမယ်လို့တော့ ယုံကြည်ထားလိုက်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ညောင်ဦးမြို့ထဲမှာ မစောလတ်ရဲ့ ကားကို မြင်ရပြီး ကျွန်တော် နောက်က လိုက်လာတဲ့ အချိန်မှာ၊

မစောလတ်က ကားကို အတင်း မောင်းပြေးသွားတာ မြင်ရတော့ စိတ်မှာ တကယ်ပဲ ထိုခိုက်သွားမိတယ်၊ ဝမ်းနည်းသွားမိတယ်၊ ဒါကြောင့်ပဲ မစောလတ် နောက်ကို ဆက်မလိုက်တော့ဘဲ စိတ်ပျက်ပျက်နဲ့ ပြန်ခဲ့ရတာပါ”

“အဲဒါကို အခုလိုက်လာတာနဲ့ ထေလိုက်ပေါ့ ကိုမောင်မောင်ကြီး၊ အခုအခါမှာတော့ ကျွန်မက တမင်တွေ့ရအောင် လာခဲ့ရတာပါ”

“ထေစရာရှိတဲ့တိုင်လဲ မစောလတ်နဲ့ ပတ်သက်ရင် အစစ အရာရာ ကျေပါတယ် မစောလတ်ရယ်”

ခင်စောမူနှင့် မောင်မောင်ကြီးသည် အရည်ဖြင့် ရွန်းလဲ့နေသော မျက်ဝန်းများဖြင့် တစ်ယောက် မျက်နှာကို တစ်ယောက် စူးစိုက်၍ အတန်ကြာအောင် ကြည့်နေမိကြသည်။

ခင်စောမူက ဦးစွာ မျက်လွှာ ချရသည်။

“ကျွန်မမှာ ဖေဖေကို ထမင်းပို့ဖို့ တာဝန်ရှိသေးတယ်၊ သွားဦးမယ် ကိုမောင်မောင်ကြီး”

ခင်စောမူက နှုတ်ဆက်စကား ဆိုသည်။

“ကျွန်တော်တို့ချင်း ဘယ်တော့ ဆုံကြဦးမှာလဲ မစောလတ်”

“အတိအကျတော့ မပြောပါရစေနဲ့၊ ကျွန်မက ညောင်ဦးမှာ ကြာဦးမှာပါ၊ တစ်နေ့မဟုတ် တစ်နေ့တော့ တွေ့ကြသေးတာပေါ့ ကိုမောင်မောင်ကြီး”

“ကောင်းပါပြီ မစောလတ်၊ မစောလတ်မှာလဲ ကိုယ့်အပူနဲ့ ကိုယ်ဆိုတော့ ကျွန်တော် မလောဆော်လိုပါဘူး၊ အခွင့်သာတဲ့ တစ်နေ့ပေါ့ ဟုတ်လား၊ ကျွန်တော့်အဖို့တော့ ဒီကနေ့ တွေ့ရတာကိုပဲ ဝမ်းသာလှပါပြီဗျာ”

၁၄၀ ✦ မောင်သိန်းဆိုင်း

ခင်စောမူသည် သူ၏ ဝမ်းပန်းတသာ ရှိနေသော အမူအရာကို ထပ်၍ ကြည့်မိပြန်လေသည်။ သူ၏ ဝမ်းသာမှု အရှိန်အဟုန်က မိမိ ရင်အတွင်း ကူးစက် ဝင်ရောက်သည်ဟု ထင်မိပါသည်။

ခင်စောမူသည် မော်တော်ကားစက်ကို နှိုးလိုက်သည်။ နေရာမှ မောင်းထွက်လျက် ဂငယ်ကွေ့ ကွေ့ချိုးလိုက်သည်။ ကားကို လာလမ်း အတိုင်း မောင်းခဲ့သည်။ မောင်မောင်ကြီးသည် မိမိ၏ ကားကို မျက်စိ တစ်ဆုံး ကြည့်ရင်း ကျန်ခဲ့ကြောင်း မြင်ရပါသည်။

အဘယ်ကြောင့်မှန်းတော့ မသိ၊ ခင်စောမူ၏ ရင်မှာ ယခင် ရက်များက ကျဉ်းကျပ် နောက်ကျူနေခဲ့သမျှတို့ ယခုအခါ လွင့်ပျောက် လျက် ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ရှိလာသည်ဟု ထင်မိသည်။

သို့ရာတွင် ပြတ်လက်စနှင့် ပြတ်နေသင့်သော သံယောဇဉ်ကြီး ကို ပြန်လည် ထုံးနှောင် ဆက်သွယ်မိသည့်အတွက် အမှားတစ်ရပ်ကို ကျူးလွန်မိသလို ထင်နေသည်ကား အမှန်ပင် ဖြစ်ပါသည်။

တစ်ဆယ့်သုံး

ခုနစ်ရက်ပြည့်သောနေ့မှာ ဖေဖေ ဆေးရုံက ဆင်းရသည်။ ခြေတစ်ဖက်မှာ ကောင်းစွာ ထောက်နိုင်ခြင်း မရှိသေး၊ အခြေအနေ အတော် ကောင်းမွန်လာပြီဟူ၍ကား ဆရာဝန်က ပြောပါသည်။

ခင်စောမူသည် ဖေဖေကို ပြုရစုရဖြင့်ပင် အပြင်သို့ မထွက် အားခဲ့၊ ဖေဖေအနားမှ မခွါအားခဲ့။

ယင်း ရက်များအတွင်း အလုပ်နှင့် လက်နှင့် မပြတ်သလောက် ရှိနေရာ ဖေဖေနှင့် ပတ်သက်သော အကြောင်းအရာများမှ တစ်ပါး အခြားသော အကြောင်းအရာကို တွေးတောချိန် မရခဲ့ပေ။ ထို့ကြောင့် လည်း ခင်စောမူ၏ စိတ်အသိဝယ် မောင်မောင်ကြီးနှင့် စပ်လျဉ်း သော အကြောင်းအရာများ မေ့မေ့ပျောက်ပျောက် ရှိနေခဲ့ရလေသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း မောင်မောင်ကြီးဆိုသော အသံကို ကြားလိုက် ရသည့်အခါ ခင်စောမူ၏ စိတ်မှာ ထိုလူ၏ အကြောင်းသည် ဖျတ်ခနဲ ပေါ်လာလေသည်။

www.burmeseclassic.com

“မောင်မောင်ကြီးက မူ့ကို တွေ့ချင်လို့တဲ့”

ယင်းစကားကို ကြောညာသူမှာ ဒေါ်စောမြင့် ဖြစ်သည်။

ယင်းအချိန်တွင် ခင်စောမူသည် မီးဖိုခန်းမှာ ရှိသည်။ ဖေဖေ အတွက် ကော်ဖီဖျော်နေသည်။ ဒေါ်စောမြင့်က ထိုစကားကို ဆိုရင်း မီးဖိုခန်းအတွင်း ဝင်လာခြင်း ဖြစ်သည်။

“ကိုမောင်မောင်ကြီး ဟုတ်လား...ဒေါ်ဒေါ်မြင့်”

ခင်စောမူက ပြန်မေးသည်။ ဒေါ်စောမြင့်၏ စကားကို နားကြား လွဲမိလေသလားဟုရှုလည်း ထင်မိသည်။ အကြောင်းမူ မိမိ၏ အိမ်သို့ မောင်မောင်ကြီး ရောက်လာလိမ့်မည်ဟု ခင်စောမူ မျှော်လင့်မထား ခဲ့သောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

စင်စစ်တွင် မိမိအနေနှင့် အိမ် လိပ်စာကိုလည်း မပြောခဲ့၊ အသိ မပေးခဲ့၊ အိမ်သို့ လာစေလိုသော ဆန္ဒလည်း မရှိခဲ့ပေ။

“ဟုတ်တယ် မူ၊ မောင်မောင်ကြီး အိမ်ရှေ့မှာ ရောက်နေ တယ်”

ဒေါ်စောမြင့်က သူမ၏ စကားကို အတည်ပြု ပြောဆိုသည်။ အိမ်ရှေ့ ပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ်မှာ ဖေဖေ ရှိနေသည်ကို သတိထားမိ သော ခင်စောမူသည် မောင်မောင်ကြီးနှင့် ဖေဖေတို့ တွေ့ကြပေတော့ မည်ဟု ပူပန်စိုးရိမ်ခြင်း ဖြစ်သွားမိလေသည်။

ဖေဖေနှင့် မောင်မောင်ကြီးကို ဆုံတွေ့စေလိုခြင်း မရှိ။ ပြဿနာ ပေါ်လာမှာ ကြောက်လှပါသည်။ ဖေဖေအနေနှင့် မောင်မောင်ကြီး အပေါ် နှစ်ခြိုက်ခြင်း မရှိလျှင် အခက်ဟု တွေးမိပါသည်။

ထို့ကြောင့် ခင်စောမူသည် ကော်ဖီကို အပြီးအထိ မဖျော် တော့နိုင်...။

“မူ...သူ့ကို သွားတွေ့လိုက်ဦးမယ် ဒေါ်ဒေါ်မြင့်၊ ဖေဖေအတွက် ကော်ဖီဆက်ပြီး ဖျော်လိုက်ပါဦး” ဟု ဆိုကာ လှည့်လိုက်သည်။ အပြင် တက်သို့ ထွက်သွားရင်း တစ်စုံတစ်ခုကို အမှတ်ရမိသလို နောက်သို့ လှည့်လိုက်ကာ “ကိုမောင်မောင်ကြီးအတွက်လဲ တစ်ခွက် ပိုဖျော်လိုက် ပါဦး ဒေါ်ဒေါ်မြင့်” ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

“ကောင်းပါပြီတဲ့ရှင်...၊ ကောင်းပါပြီတဲ့”

ဒေါ်စောမြင့်၏ အသံသည် ခင်စောမူ၏ နောက်ပိုင်းမှ ပေါ် လာသည်။

ဧည့်ခန်းရှိ ကုလားထိုင် တစ်လုံးပေါ်မှာ ထိုင်နေသော မောင်မောင်ကြီးကို မြင်လိုက်ရလျှင်ပင် ဖေဖေနှင့် ဆုံမိကြလေပြီဟု တွက်မိသည်။

ခင်စောမူသည် ဧည့်ခန်းသို့ လှမ်းဝင်ချိန်၌ ဖေဖေထံမှ အသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

“ဪ...မောင်မောင်ကြီးဆိုတာ မောင်ရင်ပဲကိုး...”

ဖေဖေသည် မောင်မောင်ကြီး၏ အမည်ကို မေးခဲ့ဟန် တူသည်။ “မောင်မောင်ကြီး” ဟူသော အမည်ကြောင့် သာမန်ဧည့်သည်တစ်ဦး တစ်ယောက်ထက် ပိုပြီး စိတ်ဝင်စားသွားမိသော ဟန်ကို ဖေဖေမျက်နှာ တွင် တွေ့မြင်ရသည်။

ခင်စောမူသည် မောင်မောင်ကြီးနှင့် မလှမ်းမကမ်း ကုလား ထိုင်တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် အပြုံးဖြင့် နှုတ်ဆက်ကြသည်။

သူမ တွေးခဲ့သည့်အတိုင်း ဖေဖေရှေ့မှာ ရောက်နေသည့်အတွက် မောင်မောင်ကြီး စိတ်ကျဉ်းကျပ်နေပုံ ရသည်။

“မောင်ရင်က ပုဂံမှာ ရောက်နေတာ အတော်ကြာပြီဆိုတော့ ပုဂံနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ဗဟုသုတတွေ အတော်ကိုရနေမှာပဲနော်၊ ရှေးဟောင်း ယဉ်ကျေးမှုတို့ ဘာတို့ကို လေ့လာဖို့ကော ဝါသနာပါသလား။”

ဖေဖေ၏ စကားဖြစ်သည်။ မောင်မောင်ကြီးက မဆိုင်းမတွ ဖြေသည်။

“ဝါသနာ ပါပါတယ် ဦး”

“ဘယ်လိုဟာမျိုးတွေ လေ့လာသလဲကွယ်”

“ကျွန်တော် ပုဂံခေတ်ပန်းချီတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး စုဆောင်း လေ့လာပါတယ်”

“ကောင်းပါတယ် မောင်ရင်၊ ဒီဘာသာရပ်ဟာလဲ စိတ်ဝင်စား စရာ ကောင်းပါတယ်”

မောင်မောင်ကြီးနှင့် ဖေဖေတို့ အပေးအယူ ဖြောင့်စွာ စကား ပြောနေသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် ခင်စောမူ စိတ်ထဲမှာ အနည်းငယ် သက်သာရာ ရသည်။ ဖေဖေက စကားဆက်ပါသည်။

“ပုဂံရာဇဝင်ဟာ သုတေသီ ပုဂ္ဂိုလ်တွေရဲ့ ကျေးဇူးကြောင့် အရင်နဲ့စာရင် တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ တစ်နှစ်ထက် တစ်နှစ် ပိုမို တိကျပြီး အဓိပ္ပါယ် လေးနက်လာတာကို တွေ့ရလိမ့်မယ်၊ အရင်က ဆိုရင် မောင်ရင်တို့ သိတဲ့အတိုင်း ပုဂံရာဇဝင်ဟာ ဒဏ္ဍာရီ ဆန်ခဲ့ တယ်၊ တန်ခိုးတော်ရှင်တို့၊ နတ်သိကြားတို့၊ ပြဒါးရှင်လုံး ငုံ့ပြီး ကောင်းကင်မှာ ပျံတာတို့တွေ ရောနှောနေခဲ့တယ်၊ ဒီကနေ့အပိုင်းမှာ တော့ သိပ္ပံနည်းကျတဲ့ စူးစမ်း တွေးခေါ်မှုတွေကြောင့် ဒါတွေဟာ တမင်တကာ မြောက်ပင် ရေးထားတာတွေပဲလို့ သိလာရတယ်။

“မင်းလောင်းပေါ်တယ်ဆိုလို့ မင်းလောင်းကို လာကြည့်တဲ့ ကွန်းဇော်ကို သိကြားမင်းက လမ်းကနေပြီး မင်းမြောက်တန်ဆာ

ငါးပါး ပေးတယ် ဆိုတာကို တွက်ကြည့်၊ တိုင်းပြည်မှာ မင်းမဲ့နေချိန် ဖြစ်တယ်။ မင်းမျိုးမင်းနွယ်ထဲက လူတစ်ယောက်ကို မင်းမြောက်ရမယ်၊ မင်းမျိုး မဟုတ်တဲ့ လူတစ်ယောက်ကို တခြားလူတွေက ရိုသေဖို့ လေးစားဖို့ ဆိုတာ သာမန်နဲ့ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ဒီတော့ သိကြားမင်း ကိုယ်တိုင်က မင်းမြောက်တန်ဆာ ငါးပါး ဆက်ရတယ်ဆိုတဲ့ အဖြစ် မျိုးကို ပညာရှိ အမတ်ကြီးတွေက တမင် ဖန်တီးပေးရတာမျိုး မဖြစ်နိုင်ဘူးလား။

“အဲဒီလိုပေါ့လေ...စိတ်ကူးယဉ်ဆန်တဲ့ တုချို့အရေးအသား အတွေးအခေါ်တွေကို သိပ္ပံ နည်းကျကျ ပြန်တွေးလို့ ရတာမျိုး ပုဂံ ရာဇဝင်မှာ အများကြီးရှိခဲ့တယ်”

ဖေဖေက ယင်းသို့ အစချီ ပြောဆိုလာသောအခါ ခင်စောမူ၏ စိတ်၌ ဖေဖေသည် တစ်စုံတစ်ခုသော အကြောင်းအရာကို ရည်ရွယ် ပြောကြားခြင်းမဟုတ်ဘဲ သာမန်သဘောအတိုင်း သမိုင်းနှင့် ပတ်သက် သည့်တို့ကိုသာ ပြောလိုဟန် တူသည်ဟု ထင်မိသည်။ ထို့ကြောင့် စိတ်ဝင်စားစွာ နားစွင့်နေမိသည်။

ဖေဖေက စကားဆက်သည်။

“ဟိုခေတ်အခါက အယူသည်းမှုတွေ ဒဏ္ဍာရီဆန်တာတွေကို တတ်နိုင်သမျှ ဖယ်ရှားပြီး ခေတ်နဲ့ အဝင်ခွင့်ကျတဲ့ အတွေးအခေါ် တွေကို အစားထိုးဖို့ ကြိုးစားရမှာ မောင်ရင်တို့လူငယ်တွေရဲ့ တာဝန်ပဲ မောင်မောင်ကြီး၊ မောင်ရင်တို့ ကိုယ်တိုင်က အယူသည်းမှုတွေကို လက်ခံထားမယ်၊ ခေတ်နောက်ပြန်တဲ့ အတွေးခေါ်တွေကို တွေးခေါ် နေဦးမယ်ဆိုရင် တိုင်းပြည်ရော လူမျိုးပါ တိုးတက်ဖို့ တစ်ကွက်မှ မရှိနိုင်တော့ဘူး”

ဖေဖေ၏ စကားကြောင့် မောင်မောင်ကြီး၏ မျက်နှာမှာ အပြောင်းအလဲများ ဖြစ်ပေါ်သွားသည်။ ဖေဖေ၏ ဆိုလိုရင်းကိုလည်း ရိပ်စားနိုင်ဟန် တူသည်။

စင်စစ် ဖေဖေသည် ပုဂံရာဇဝင်နှင့် ပတ်သက်၍ အစ,ချီပြီး လူဝင်စားနှင့် ပတ်သက်သည့် အယူသည်းမှုကို အပြစ်ဆိုခဲ့ခြင်းပင် မဟုတ်ပါလား။

မောင်မောင်ကြီးသည် အနေရ ပိုပြီး ကျဉ်းကျပ်သွားပုံ ရသည်။ သူက ယင်းသို့သော စိတ်ကျဉ်းကျပ်မှုကို ဖုံးကွယ်လိုဟန်ဖြင့် ပြုံးလိုက်သည်။

“ဦး-ပြောတာ အင်မတန် မှန်ကန်ပါတယ်။ ပုဂံခေတ်သမိုင်းဟာ အခုဆိုရင် တစ်စထက်တစ်စ ကျယ်ပြန့်လာပါပြီ။ သိပ္ပံနည်းကျလာပါတယ်။ ဒီအတွက် ပုဂံခေတ်က ရေးထိုးခဲ့တဲ့ ကျောက်စာတွေဟာ အထောက်အကူ အများကြီး ပေးနိုင်တယ်လို့ ကျွန်တော် ထင်မိပါတယ်”

မောင်မောင်ကြီးသည် ဖေဖေ၏ စကားနှင့် လိုက်လျောညီအောင် ပြောနိုင်ကြောင်း တွေ့ရသည့်အတွက် ခင်စောမူ ဝမ်းသာမိသည်။

“အစစ်ပဲ မောင်၊ ပုဂံခေတ်က လူတွေ ကျောက်စာရေးထိုးဖို့ ဝါသနာပါတာဟာ မြန်မာ့သမိုင်းအတွက် သိပ်အဖိုးတန်တဲ့အချက် ဖြစ်နေခဲ့တာပဲပေါ့”

ယင်းသို့ဖြင့် အခြေအနေသည် တစ်ထိုင်တည်းမှာပင် ပြောင်းလဲသွားကြောင်း တွေ့ရပါသည်။ ဖေဖေနှင့် မောင်မောင်ကြီးတို့၏ စကားမှာ ကျောက်စာများနှင့် စပ်လျဉ်းသော အပိုင်းသို့ ရောက်ရှိသွားသည်။

ယင်းအပိုင်းကို မောင်မောင်ကြီးက အတော် ပြောနိုင်သည်။ ကျောက်စာတွင် အရေးအသား သဒ္ဒါအထားအသို၊ ဖော်ပြသော

အကြောင်းရပ် စသည်တို့နှင့် ပတ်သက်၍ ဆစ်ပိုင်းပြီး ပြောသွားနိုင်ကြောင်း သိရသည်။

ထိုအခါ ဖေဖေနှင့် မောင်မောင်ကြီးတို့မှာ လေပေးဖြောင့်နေကြပြန်တော့သည်။

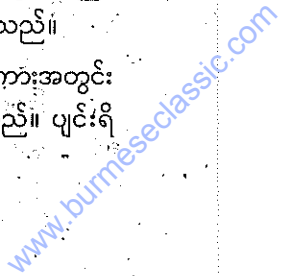
ဖေဖေအကြောင်းကို ခင်စောမူ အစင်း သိ၏။ သည်လိုအကြောင်းအရာမျိုးကိုသာ ပြောရမည်။ ဆွေးနွေးရမည့် ငြင်းခုံရမည်ဆိုလျှင် ဖေဖေသည် မောရပန်းရမှန်းပင် မသိ။ ထမင်းမှန်းဟင်းမှန်း မသိ။

သည်အကြောင်းအရာမျိုး ဆွေးနွေးရမည့်သူကလည်း အရှားသားကလား။

သည်နေရာ၌ ခင်စောမူသည် မောင်မောင်ကြီး၏ အကင်းပါးမှုကို ချီးမွမ်းမိတော့သည်။ စောစောပိုင်းက အခြေအနေအရဆိုလျှင် ခက်ရချည်ရဲ့ဟု တွေးမိသည်။ မောင်မောင်ကြီးသည် စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်းမှာပင် ဖေဖေ၏ လိုအင်ဆန္ဒကို အကဲခတ်နိုင်စွမ်းရှိပုံ ရလေသည်။

စကားစ,သည် မြစေတီကျောက်စာကြောင့် ကျန်စစ်သားမင်းနန်းတက်နှစ် သိရသည်။ တစ်ဆက်တည်းမှာပင် မူအကွဲကွဲ၊ အယူသည်းမှုအပြားပြား ဖြစ်နေသည့် ပုဂံမင်းဆက် နန်းတက် ခုနှစ်တွေကို ညှိယူ၍ ရသည်ဆိုခြင်းမှအစ၊ “မျက်စိမျက်ဆံသို့ ချစ်ရသောလင်” စသည့် ဥပမာတင်စားမှု အရေးအသားတို့သို့ ရောက်သွားသည်။ ထိုမှတစ်ဖန် အမန္တကျောက်စာ စသည်သို့ ကူးသွားကြသည်။

ခင်စောမူအနေနှင့် ဖေဖေနှင့် မောင်မောင်ကြီးတို့ စကားအတွင်းသို့ ကြားမဝင်သာ၊ ပွဲကြည့်ပရိသတ်ပမာသာ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ပျင်းရိလာသည်အထိ ဖောင့်ဆိုင်း နားထောင်နေရသည်။

စကားစသည် “စကားပြောရတာတော့ ကောင်းပါရဲ့၊ ကျွန်တော်က တစ်ဖက်ကမ်းကို ကူးရမှာမို့ ခွင့်ပြုပါဦး” ဟု မောင်မောင်ကြီးက ခွင့်တောင်းတော့မှပင် ပြတ်တော့သည်။

မောင်မောင်ကြီးက ဖေဖေကို နှုတ်ဆက်သည်။ နေရာမှ ထ၊သည်။ ခင်စောမူသည် မောင်မောင်ကြီးကို ခြံသို့အရောက် လိုက်ပို့သည်။

“ဖေဖေနဲ့ ကိုမောင်မောင်ကြီး အဆင်ပြေပြေ စကားပြောနိုင်ကြတာ ကျွန်မ ဝမ်းသာပါတယ်”

ခင်စောမူက မောင်မောင်ကြီးကို လိုက်ပို့ရင်း ပြောသည်။

“ကျွန်တော်လဲ ဝမ်းသာပါတယ် မစောလတ်၊ ဒီနေ့ စကားပြောရတာ ကျေနပ်စရာ ကောင်းပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် တစ်ခုတော့ စိတ်ထင်သွားမိတယ်၊ လောကမှာ အဖြစ်မှန်ဆိုပေမယ့်လဲ စိတ်ကူးယဉ်ထက် ဆန်းကြယ်တာမျိုးတွေ ရှိနေတယ်ဆိုတာ ပြန်ပြောခွင့် မရလိုက်တာကိုပါပဲ”

သူ့စကားကြောင့် ခင်စောမူ စိတ်မှာ စနိုးစနေနှင့် ရှိရသည်။ သို့ရာတွင် ခင်စောမူက သူ့ကို ပြုံးပြရင်း ပြောမိသည်။

“မပြောဖြစ်တာဟာ တစ်ခုတော့ ကောင်းပါတယ်၊ ဘာလဲဆိုတော့ စောစောပြန်ခွင့် ရတာပေါ့၊ ဒီအကြောင်းကိုသာ ပြောဖြစ်ခဲ့ရင် ကိုမောင်မောင်ကြီး မနက်ဖြန် မနက်တောင်မှ ပြန်ဖြစ်ပါ့မလား မသိဘူး”

မောင်မောင်ကြီးက ခင်စောမူ၏ စကားကို သဘောကျမိသလို ရယ်လိုက်သည်။

“ဒါကျတော့လဲ မှန်ပြန်ရော”

ခြံဝင်းတံခါးပေါက်သို့ ရောက်လာကြသည်။ မောင်မောင်ကြီးက ခင်စောမူ၏ မျက်နှာကို စူးစိုက်ကြည့်လာသည်။

“ကျွန်တော် ပြောထားတာ တစ်ခု မစောလတ် မေ့နေပြီ ထင်တယ်”

သူ့စကားကြောင့် ခင်စောမူ အတွေးရခက်သလို ရှိမိသည်။

“ဘာများပါလိမ့် ကိုမောင်မောင်ကြီး”

“မစောလတ်အတွက် ဘာယက်ခွက်ကလေး ပေးချင်တယ်၊ အဲဒါကို ယူကြရအောင် ဆိုတာလေ”

သည်တွင် ပုဂံမှ ခွဲခွာကြစဉ်က မောင်မောင်ကြီး ပြောခဲ့သည်ကို အမှတ်ရမိသည်။

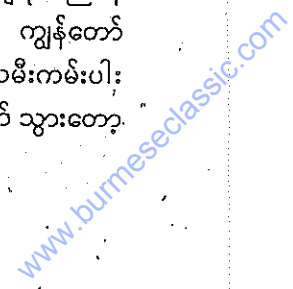
“အဲဒါကိုတော့ ကျွန်မ လက်မခံပါရစေနဲ့ ကိုမောင်မောင်ကြီး၊ ကျွန်မ မယူပါရစေနဲ့”

ခင်စောမူသည် ခါးခါးသီးသီး ငြင်းပယ်မိသည်။

“ယူပါ မစောလတ်ရယ်၊ ဒီပစ္စည်းကလေးဟာ မစောလတ်အတွက်ပါ၊ အနှစ် လေးဆယ်လုံးလုံး မစောလတ်ကို စောင့်နေရတာပါ။ မစောလတ်ကသာ မယူရင် မြေကြီးဩဇာ ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်”

မောင်မောင်ကြီးက တောင်းတောင်းပန်ပန် ဆိုလာသောအခါ ခင်စောမူ ဘာပြန်ပြောရမှန်း မသိနိုင်လောက်အောင် ရှိလေသည်။ သူ၏ မျက်နှာအနေအထားကို ကြည့်မိတော့လည်း ခင်စောမူ ငြင်းပယ်သည့်အတွက် စိတ်မကောင်းနိုင်အောင် ရှိပုံရသည်။

“ဒီလို လုပ်ပါလား မစောလတ်၊ မနက်ဖြန်ကျရင် ညနေလေးနာရီလောက် ညောင်ဦးဆိပ်ကမ်းကို လာခဲ့ပါ၊ ကျွန်တော် အဲဒီမှာ မော်တော်နဲ့ စောင့်နေမယ်၊ ပြီးတော့မှ နတ်သမီးကမ်းပါးဘက်ကို သွားကြတာပေါ့ မဟုတ်လား၊ ကဲ... ကျွန်တော် သွားတော့မယ် မစောလတ်”

ခင်စောမူအနေနှင့် မည်သို့မျှ မငြင်းပယ်လိုက်နိုင်မီ မောင်မောင်ကြီး သည် တစ်ဖက်သို့ လှည့်ထွက်သွားလေသည်။ သူ၏ ကျောပြင်ကို စိုက်ကြည့်ရင်း ခင်စောမူ မချင့်မရဲ ဖြစ်၍ ကျန်ခဲ့ရသည်။

အိမ်အတွင်းဘက်သို့ ပြန်လည်ဝင်ရောက်မည်ဟု ခြေလှမ်းပြင်စဉ် အခိုက် အခြားသော လမ်းတစ်ဖက်မှ ကိုကိုလွင်၏ ကား လာနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ထို့ကြောင့် ခင်စောမူသည် ခြေလှမ်းကို တုံ့လိုက်ကာ ကိုကိုလွင်အလာကို စောင့်မိ၏။

ကိုကိုလွင်သည် ခင်စောမူ၏ ရှေ့မှာ ကားကို ထိုးရပ်လိုက်သည်။ သူက ထွက်ခွါသွားသော မောင်မောင်ကြီးကို စူးစိုက်ကြည့်နေကြောင်း တွေ့ရသည်။

“မောင်မောင်ကြီး ဒီကို ဘာလာလုပ်တာလဲ”

ကိုကိုလွင်၏ အမေး...။

သူ၏ မျက်နှာမှာ အလိုမကျနိုင်ဟန်နှင့်။

“အလည်လာတာပေါ့”

ခင်စောမူက ခပ်ပြတ်ပြတ် အဖြေပေးသည်။ သို့ရာတွင် သူမ၏ မျက်နှာ၌ ရွတ်နောက်နောက် အသွင်သဏ္ဍာန် ရှိသည်။

“မူက သူ့ကို ဖိတ်လို့ လာလည်တာလား”

“ဒါပေါ့”

ကိုကိုလွင် မျက်နှာသည် တင်းမာသွားသည်။

ခင်စောမူကို ဘာမှ ပြန်မပြောတော့ဘဲ အိမ်ပေါ်သို့ တန်းတက်သွားသည်။ ခင်စောမူက သူ၏ နောက်မှ ပြေးလိုက်ခဲ့သည်။

ကိုကိုလွင်သည် ဖိနပ် စသည်တို့ကို ဒေါ်မာန်ပါပါနှင့် ဆောင့်ဆောင့်အောင်အောင် ချွတ်သည်။ သူ၏ အခန်းထဲသို့ ဝင်သွားကာ ဖုန်ကပ်နေသော အင်္ကျီကို လဲလှယ်သည်။

ခင်စောမူသည် ကိုကိုလွင်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ဖြစ်ရန် ကြိုးစားသည်။ သူ့ရှေ့မှ ရပ်နေသော်လည်း လှည့်မကြည့်။ မျက်လုံးချင်းဆုံရန် ကိုကိုလွင် မကြိုးစား။

“ဒါ မူ့ကို ဒေါ်ပွတဲ့ ဟန်အမူအရာပေါ့ ဟုတ်လား ကိုကိုလွင်” ကိုကိုလွင်က မဖြေ။

“ဒီလိုဆိုရင် ကိုကိုလွင် ဒေါ်ပွအောင် မူ...အမြဲ လုပ်မယ်၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ မူ့ကို ကိုကိုလွင် တစ်ခါမှ ဒေါ်ပွမပြုလို့၊ ဒို့ကိုကိုလွင်က အခုလို ဒေါ်ပွတော့မှ ပိုလှတာ”

သည်တော့လည်း ကိုကိုလွင် စိတ်ကို မထိန်းနိုင်တော့၊ သူ၏ မျက်နှာမှာ ပြုံးယောင်သမ်းလာရပါသည်။

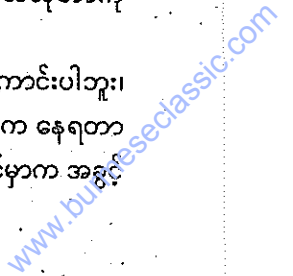
“မင်းဟာ အတော်တတ်နိုင်တဲ့ ကလေးပဲ မူ”

သူက ခင်စောမူ၏ ကိုယ်ကို လှမ်းပြီး ဖက်လိုက်သည်။ ခင်စောမူက သူ၏ လက်များကို ရှောင်တိမ်းလိုက်သည်။ သူ၏ လက်မှ လွတ်မြောက်သွားသည့်အတွက် ကိုကိုလွင် မချင့်မရဲ ဖြစ်သွားရသည်။

“လူချင်း တွေ့ရင် ပွေ့ဖို့ ဖက်ဖို့လောက်ပဲ စဉ်းစားနေတာပဲ လား ကိုကိုလွင်၊ ဆိုစမ်းပါဦး၊ ကိုမောင်မောင်ကြီး အိမ်လာလည်တယ်ဆိုတာနဲ့ မျက်နှာကြီးက ဘာဖြစ်သွားရတာလဲ”

“ဘာဖြစ်သွားရမှာလဲ မကျေနပ်နိုင်ဘူးပေါ့၊ မနာလိုနိုင်ဘူးပေါ့၊ သူ ဒီလိုလာတာ ဘာကြောင့်လဲ သိလား၊ ကလေးတွေ ကစားသလို ရွှေစွန်ညို ဘာလိုလို ဝဲတယ်၊ မထွေးလိုလို ဝဲတယ်ဆိုတာကို သိပါတယ် မူ”

“ကိုကိုလွင်အနေနဲ့ သူ့ကို မနာလို ဝန်တို ရှိဖို့ မကောင်းပါဘူး၊ တကယ်တမ်း တွက်ကြည့်ရင် ကိုကိုလွင်က နိုင်တဲ့ဘက်က နေရတာပါ၊ သူနဲ့စာရင် အမြဲတမ်း အသာရနေတဲ့လူပါ၊ ကိုကိုလွင်မှာက အခွင့်

အရေးတွေ တစ်ပုံကြီးပါ။ ပြီးတော့လဲ ရွှေစွန်ညှိဝဲတိုင်း မထွေး ပါမယ် တဲ့လား”

ကိုကိုလွင်၏ မျက်နှာသည် စောစောကလိုပင် ပြန်လည် တင်းမာ လာပြန်သည်။

“ဘာပဲပြောပြော- မူ...သူနဲ့ ကင်းကင်းရှင်းရှင်းနေသင့်တယ်၊ နေလဲ နေရမယ်၊ မူဟာ လက်ထပ်ဖို့ စေ့စပ်ထားပြီးတဲ့ မိန်းကလေး တစ်ယောက်ဆိုတာ မေ့မထားသင့်ဘူး”

ခင်စောမူ၏ မျက်နှာပေါ်မှ အပြုံးမှာ ပျောက်ကွယ်သွားရသည်။ သူမ၏ မျက်နှာကလေးမှာလည်း တင်းတင်းမာမာ ဖြစ်လာသည်။

“ကိုကိုလွင်စကားက မူ့ကို စော်ကားတာပဲ၊ မူ့ရဲ့ လွတ်လပ်မှု ကို ချုပ်ကိုင်လိုက်တာပဲ၊ မူက ကိုမောင်မောင်ကြီးကို ဘယ်လိုပုံစံမျိုးနဲ့ ဆက်ဆံနေတယ်လို့ ကိုကိုလွင် ထင်သလဲဟင်...”

“ဒါကို မူက ပိုသိမှာပေါ့”

ခင်စောမူသည် မိမိအား သရော်သလို ကြည့်နေသော ကိုကိုလွင် ၏ မျက်နှာကို မမြင်ချင်လောက်အောင် ရှိလာရသည်။ သူမ က အကြည့်ကို ကိုကိုလွင် မျက်နှာမှ လွဲဖယ်လိုက်သည်။

“တော်ပြီ ကိုကိုလွင်၊ မူ့ကိုယ်မူ ထိန်းခဲ့သမျှ သိမ်းခဲ့သမျှ သဲထဲ ရေသွန် ဖြစ်ရတာပဲ၊ ကိုကိုလွင်ဟာ မူ့ကို အထင်သေးနေ တယ်ဆိုတာ အခုမှ သဘောပေါက်ရတော့တာပဲ၊ လက်ထပ်ဖို့ စေ့စပ်လိုက်ရုံနဲ့ မူဟာ အိမ်တွင်းပုန်း လုပ်နေရတော့မှာလား၊ ဘယ် ယောက်ျားနဲ့မှ မဆက်ဆံရတော့ဘူးလား၊ ဒီ သဘောမျိုးကတော့ အမြင် ကျဉ်းမြောင်းလွန်းတယ်လို့ မူ...ထင်တယ်၊ စင်စစ်မှာ မူဟာ အိမ်ထောင်သည် မဟုတ်သေးပါဘူး၊ အခုအချိန်ထိ လွတ်လပ်နေသေး တယ်၊ ဒီခံတာ့ မူ လုပ်ချင်တာ မှန်သမျှ လုပ်နိုင်တယ်”

ခင်စောမူ၏ အသံမှာ ခံပြင်းမှုကြောင့် ခက်ထန်နေသည်။ ကိုကိုလွင်သည် ခင်စောမူ၏ စကားများအတွက် စိတ်ထဲမှာ ကျေနပ် နိုင်ပုံ မရချေ။

“ဒီစကားကို ပြောတာဟာ ဘေးက ဘာပြောပြော မူ လုပ် ချင်တာ လုပ်မယ်ဆိုတဲ့ သဘောကို ပြောလိုက်တာလား မူ”

“ကိုကိုလွင် ထင်ချင်သလို ထင်ပေါ့”

“ကောင်းပြီလေ၊ ဒါကို ဦးရော မေ့မေ့ကိုပါ အသိပေးရမှာပဲ”

“သဘော...၊ ကိုကိုလွင် သဘော...”

ခင်စောမူက အော်၍ ပြောလိုက်သည်။ ထို့နောက် သူမသည် ကိုကိုလွင်နှင့် ဆက်လက် အငြင်းအခုံ အချေအတင် ပြောလိုခြင်း မရှိတော့သဖြင့် အခန်းထဲမှ ထွက်ခဲ့လေသည်။

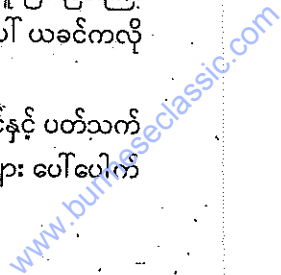
ထိုနေ့က တစ်နေ့လုံး ခင်စောမူ၏ စိတ်မှာ မငြိမ်။

စင်စစ်တွင် ကိုကိုလွင်နှင့် ယခုလို အချေအတင် ပြောဆိုခြင်း မှာ သည်တစ်ကြိမ်တွင် ပထမအကြိမ် ဖြစ်လေသည်။

အခါတိုင်းက ဆိုလျှင် ခင်စောမူသည် ကိုကိုလွင်အား အစဉ်လို အနိုင်ယူခဲ့မြဲ ဖြစ်သည်။ ကိုကိုလွင်ကလည်း သူမအပေါ် အရုံးပေး ခဲ့မြဲပင်။ သို့ရာတွင် ယခင်အခါများက ယခုအကြောင်းမျိုး မဟုတ်၊ နှလုံးသားနှင့် မပတ်သက်သော ကိစ္စရပ်များသာ ဖြစ်သည်။

ယခုတစ်ကြိမ်တွင် ကိုကိုလွင်ကိုယ်တိုင်က ထူးထူးခြားခြားကြီး တင်းမာခက်ထန်နေပုံ ရသည်။ သူသည် ခင်စောမူအပေါ် ယခင်ကလို ကြင်နာစွာ သက်ညှာလိုပုံ မရချေ။

သည်တော့လည်း ခင်စောမူ၏ ရင်မှာ ကိုကိုလွင်နှင့် ပတ်သက် ၍ ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ် ခံပြင်းခြင်း နာကြည်းခြင်းများ ပေါ်ပေါက်

၁၈၄ ✦ မောင်သိန်းဆိုင်

လာရသည်။ စိတ်မှာ မုန်းတီးခြင်းများပင် ရောက်ရှိ ခိုတွဲနေလေပြီ လားဟု ထင်ရပါသည်။

သို့ဖြင့် ထိုနေ့က ကိုကိုလွင်နှင့် မျက်နှာချင်း မဆိုင်မိစေရန် ခင်စောမူ ရှောင်ရှားသည်။ ထမင်းဝိုင်းတွင် မတတ်သာ၍ မျက်နှာချင်း ဆိုင်ရလေသည်တိုင် ကိုကိုလွင်ကို မကြည့်မိစေရန် ခင်စောမူ ကြိုးစားသည်။

ညဘက်သို့ ရောက်ရှိလာချိန်တွင် ကိုကိုလွင်သည် ဖေဖေအနီး အပါးမှာ နေလျက် တစ်စုံတစ်ရာ ပြောဆိုနေကြောင်း တွေ့ရသည်။ မောင်မောင်ကြီးနှင့် ပတ်သက်သော ပြဿနာကို တိုင်တန်းနေခြင်းပင် ဖြစ်မည် ထင်ပါသည်။

သည်တော့ ခင်စောမူသည် ယတီပြတ် သန္နိဋ္ဌာန် ချ၍ ရလာ ပေသည်။

၎င်းမှာ ကိုကိုလွင်အား အကယ်စင်စစ် နာကြည်းမိသည် ဆိုခြင်းပေတည်း။

တစ်ဆယ့်လေး

ညောင်ဦး သင်္ဘောဆိပ်။

ခင်စောမူသည် ညနေ လေးနာရီတိတိတွင် ညောင်ဦးဆိပ်ကမ်း သို့ ရောက်ရှိခဲ့သည်။ မောင်မောင်ကြီး၏ မော်တော် ရောက်အလာကို စောင့်မျှော်နေမိသည်။

ညောင်ဦးဆိပ်ကမ်းမှာ လူသူ များပြားလှသည်။ ရေချိုးသူ၊ ရေခပ်သူ၊ ခရီးသွားသူ စသည်တို့ဖြင့် ရှုပ်ယှက်ခတ်နေသည်။ ရေစည် တိုက်သော လှည်းများကို ရှောင်ရသည်မှာပင် အလုပ်တစ်ခု ဖြစ်နေ သည်။

အစသော် ခင်စောမူသည် ဆိပ်ခံဗောက်တားမှ နေ၍ စောင့် မိသည်။ ခင်စောမူ အသွင်အပြင်သည် လူအများကြားတွင် ထင်းလွန်း သည်။ ပေါ်လွင်လွန်းသည်။ ရုပ်ရည်သွင်ပြင်သာမက ဝတ်စားဆင်ယင် မှုကပါ ထူးခြားနေသည်ဖြစ်၍ လူအများ ခင်စောမူကို အမှတ်ထင်ထင်

www.burmeseclassic.com

ကြည့်လာကြသည်။ ၎င်းတို့၏ အကြည့်များက စူးစိုက်ရဲတင်းလွန်းသည်ဖြစ်၍ ခင်စောမူ မနေတတ်နိုင်အောင် ဖြစ်ရသည်။ စိတ်ကျဉ်းကျပ်လာမိသည်။

ထို့ကြောင့်ပင် ခင်စောမူသည် 'ပလက' တည်းခိုရိပ်သာ အနီးရှိ မန်ကျည်းပင်အောက်သို့ လာခဲ့လေသည်။ ထိုနေရာမှ နေ၍ စောင့်မိပြန်သည်။

သည်နေရာမှ ကြည့်လျှင် မြစ်ခြောက်ကမ်းကို ပျပျကလေး မြင်ရသည်။ ကျယ်ပြန့်သော မြစ်ရေပြင်၏ တစ်ဘက်ကမ်းမှာ ဝေးလံလွန်းလှသည်ဟု ထင်မှတ်ရပါသည်။ တန့်ကြည့်တောင်၏ အထက်ဖြစ်သော တောင်တန်းကို နောက်ခံပြုကာ မျဉ်းကြောင်းစိမ်းကလေး ဆွဲထားသလိုဖြစ်သော ကမ်းပါးကို လှမ်း၍ မြင်နေရသည်။

လေးနာရီထိုးပြီးပြီဖြစ်သော်လည်း မောင်မောင်ကြီး၏ မော်တော်ကို အရိပ်အယောင်သော်မျှ မမြင်ရသေး။ သည်တစ်ခါတွင် မောင်မောင်ကြီး၏ ဘက်မှ စတင်၍ ကတိပျက်ကွက်လေမည်လားဟု ခင်စောမူ ထင်မိသည်။

အကယ်၍ ယမန်နေ့ကလို ကိုကိုလွင်နှင့် ကတောက်ကဆတ် ဖြစ်ခဲ့ခြင်းမျိုးသာ မပေါ်ပေါက်ခဲ့လျှင် ခင်စောမူသည် မောင်မောင်ကြီး၏ ချိန်းဆိုချက်အတိုင်း ညောင်ဦးသင်္ဘောဆိပ်သို့ လာဖြစ်ချင်မှ လာဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ ရောက်ဖြစ်ချင်မှ ရောက်ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ စင်စစ် သူမအနေနှင့် မောင်မောင်ကြီး၏ ချိန်းဆိုချက်ကို လက်ခံခဲ့သည်လည်း မဟုတ်ပေ။ လာရောက်ပါမည်ဟု ကတိပေးခဲ့သည်လည်း မဟုတ်။ သူ၏ ချိန်းဆိုချက်ကို လက်ခံရန်အတွက် အချိန်အတော် ကြာမြင့်သည်အထိ စဉ်းစားဆုံးဖြတ်ရမည် ဖြစ်လေသည်။

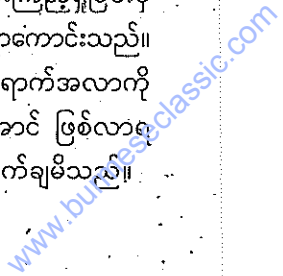
ကိုကိုလွင်နှင့် ကတောက်ကဆတ်ဖြစ်ခြင်းသည် ခင်စောမူ၏ မာနတရားကို ဆွပေးသလို ဖြစ်ခဲ့သည်။ ကိုကိုလွင်၏ အပြုအမူသည် သူမအား ဇွတ်တရွတ် လုပ်ချင်အောင် ဖန်တီးပေးသလို ရှိနေလေသည်။

ယခုမူ အရွဲ့တိုက်လိုသော သဘော၊ မခံချင်သော သဘော၊ ဆန့်ကျင်လိုသော သဘောတို့ဖြင့် ခင်စောမူသည် ညောင်ဦးသင်္ဘောဆိပ်သို့ ရောက်ရှိနေခဲ့ချေပြီ။ မရည်ရွယ်ဘဲနှင့် မောင်မောင်ကြီး၏ ချိန်းဆိုချက်ကို လက်ခံခဲ့မိချေပြီ။ မမျှော်လင့်ဘဲနှင့် မောင်မောင်ကြီးကို စောင့်မိချေပြီ။

မိမိအနေနှင့် အမှားတစ်ရပ်ကို ကျူးလွန်လျက်ရှိရသလို စိတ်မှာ ထင်သော်လည်း ခင်စောမူသည် အိမ်မှ ယခုလို တစ်ယောက်ထီးတည်း မည်သူ့ကိုမျှ အသိမပေးဘဲ ထွက်ခဲ့ခြင်းအတွက် နောင်တ မရမိပေ။ မောင်မောင်ကြီးသာ ချိန်းထားချက်အတိုင်း လေးနာရီတိတိ၌ ရောက်ရှိလာပါက ခင်စောမူတွင် မည်သို့သော ပြဿနာမှ ရှိလိမ့်မည်မဟုတ်။ မောင်မောင်ကြီး ရောက်မလာသည့်အတွက်သာ သူမမှာ စိတ်မရှည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေရသည်။

လက်မှ နာရီကို ငုံ့ကြည့်လိုက်သောအခါ လေးနာရီ ဆယ်ငါးမိနစ် ရှိပြီဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရသည်။ ခင်စောမူ သင်္ဘောဆိပ်သို့ ရောက်ရှိနေခဲ့သည်မှာ မိနစ် လေးဆယ်နီးပါး ရှိချေပြီ။ ကြာမြင့်စွာ မတ်တတ်ရပ်နေရသည့်အတွက် ခြေသလုံးကြွက်သားများပင် တောင့်လာသည်။ ယခုတိုင်အောင်ပင် လူအများ၏ ဝိုင်းဝန်းကြည့်ရှုခြင်းမှ မလွတ်ကင်းသေးဘဲ ရှိနေခြင်းကလည်း စိတ်ပျက်စရာကောင်းသည်။

သို့ဖြင့် ခင်စောမူသည် မောင်မောင်ကြီး ရောက်အလာကို စိတ်ရှည်စွာဖြင့် သည်းခံစောင့်စားလိုစိတ် မရှိနိုင်အောင် ဖြစ်လာရသည်။ ထို့ကြောင့် အိမ်သို့ ပြန်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ချက်ချမိသည်။

မန်ကျည်းပင်အောက်မှ ထွက်တော့မည်ဟု ခြေလှမ်းပြင်ဆဲ
မော်တော်တစ်စီး၏ ဥသြသံကို ကြားရသည်။ ခြေလှမ်းတုံ့သွားကာ
အသံလာရာသို့ လှမ်းကြည့်မိသည်။

မောင်မောင်ကြီး၏ မော်တော်ကို မြင်ရပါသည်။

မောင်မောင်ကြီးသည် မြစ်ခြေဘက်ကမ်းမှ လာလိမ့်မည်ဟု
ထင်မှတ်လျက် တစ်ဘက်ကမ်းသို့သာ ကြည့်နေမိခဲ့သည်။ အမှန်မှာ
မောင်မောင်ကြီးသည် မြစ်ခြေဘက်ကမ်းမှ လာခြင်း မဟုတ်ပေ။
တစ်ဘက်ကမ်းကို ဖြတ်ကူးလာခြင်းမျိုး မဟုတ်ဘဲ အကြေမှသည်
အညာသို့ ဆန်တက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရှိရပေသည်။

မော်တော်ကို ဖောတ်တားမှာ ဆိုက်ကပ်လိုက်ပြီးနောက်
မောင်မောင်ကြီးသည် ကမ်းပေါ်သို့ တက်လာသည်။ ကုန်းဘောင်
တံတားကို နင်းရင်း ကမ်းပါးပေါ်သို့ လှမ်းကြည့်သည်။ ဟိုဟိုသည်သည်
သို့ ရှာဖွေသည်။ မကြာမီ ခင်စောမူကို မြင်တွေ့သွား၏။ သူသည်
ခင်စောမူထံ လျှောက်လာလေသည်။

ခင်စောမူသည် မောင်မောင်ကြီးကို ပြီး၍မပြမိပေ။ နှုတ်လည်း
မဆက်မိပေ။ စူးစိုက်၍သာ ကြည့်နေမိလေသည်။

မောင်မောင်ကြီး၏ အသွင်အပြင်မှာ နုပျိုလျက် ဖျတ်ဖျတ်
လတ်လတ် ရှိသည်။ သူက အနက်ရောင် စပို့ရှပ်နှင့် အဖြူရောင်
ဘောင်းဘီကို ဝတ်ဆင်ထားသည်။ ဖုထစ်လုံးကျစ်သော လက်မောင်း
သား၊ အချိုးအစားကျသော ကိုယ်အင်္ဂါနှင့် မြင့်မားသော အရပ်တို့
ကြောင့် ယောက်ျားပီသစွာ ချောမွေ့နေသည်။

ခင်စောမူသည် ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ် မောင်မောင်ကြီး၏
ရုပ်သွင်ကို နှစ်ခြိုက်မိခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

“မစောလတ် ရောက်နေတာ ကြာပြီလား ဟင်...”

ပြီးစာပေ

မောင်မောင်ကြီးသည် ခင်စောမူနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်တွင်
ရပ်လိုက်သည်။ သူ့ထံမှ အမေးစံကား ပေါ်လာသည်။

“ကြာပြီပဲ ဆိုပါတော့...”

ခင်စောမူက ခပ်ပြတ်ပြတ် ပြန်ပြောမိသည်။

“မစောလတ်ကို ဒီနေရာမှာ မြင်ရတော့ ကျွန်တော့်အဖို့ ထိ
ပေါက်သလို ဝမ်းသာသွားမိတယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော့်စိတ်မှာ ထင်ထား
တာက မစောလတ် မစောင့်နိုင်တာနဲ့ ပြန်သွားပြီလို့ပဲ၊ ကျွန်တော်
နည်းနည်းနောက်ကျသွားတယ်၊ မော်တော်က ဒုက္ခပေးတာပေါ့၊ စက်
ရွတ်ယွင်းသွားလို့ ပြင်နေရသေးတယ်လေ”

မောင်မောင်ကြီး၏ မျက်နှာတွင် မိမိနှင့် ဆုံရလေတိုင်းမှာ
ဖြစ်ပေါ်လေ့ရှိသလို ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ အမူအရာမျိုးကို တွေ့မြင်
ရသည်။ သူ၏မျက်နှာမှာ ဝင်းပလျက်၊ သူ၏မျက်လုံးများမှာ
ရွှန်းလက်လျက် ရှိပေသည်။

မောင်မောင်ကြီးက စကားဆက်သည်။

“ကျွန်တော် ခုလို နောက်ကျတာ တွေ့ရတော့ မစောလတ်
ဒေါ်မပွဘူးလားဟင်...”

“အဖြစ်မှန်ကို မသိရခင်တုန်းကတော့ ဒေါ်အပွချင်သားပဲ၊
အခုတော့ ဒေါ်မပွတော့ပါဘူး၊ ဒေါ်ပွစရာ မကောင်းဘူးလို့လဲ ထင်ပါ
တယ် ကိုမောင်မောင်ကြီး”

ခင်စောမူက ပြန်ပြောလိုက်သည်။

မောင်မောင်ကြီးသည် ပြီးလိုက်လေသည်။

“ကဲ...ဒါဖြင့် ကျွန်တော် ပြောတဲ့ နေရာကို သွားကြစို့လား
မစောလတ်”

ခင်စောမူသည် ခေါင်းကို အသာညိတ်ပြလိုက်သည်။

ပြီးစာပေ

www.burmeseclassic.com

မောင်မောင်ကြီးက ဦးဆောင်လျက် မော်တော်ရှိရာသို့ ဆင်းခဲ့ကြသည်။ ယခုအခါ လူအများ၏ ပိုပြီး ဂရုတစိုက် ကြည့်ရှုခြင်းကို ခံရလေသည်။ ခင်စောမူသာမက မောင်မောင်ကြီး၏ အသွင်အပြင်ကပါ ဂရုတစိုက်ကြည့်ချင်စရာ ကောင်းနေသည်။ သူတို့က အချင်းချင်း တီးတိုးစကား ပြောဆိုနေကြကြောင်း တွေ့ရသည်။

ခင်စောမူသည် လူအများ၏ ဝိုင်းဝန်းကြည့်ရှုခြင်းနှင့် တီးတိုးစကားပြောဆိုနေခြင်းတို့ကြောင့် ရှက်ရွံ့ခြင်း စိတ်ဝေဒနာကို ခံစားရသည်။ စင်စစ်တွင် သူမအဖို့ သူစိမ်းတစ်ယောက်နှင့် တူယှဉ်တွဲလျက် လူသူထူထပ်သောနေရာကို ဖြတ်ကျော်မိခြင်းမှာ သည်တစ်ကြိမ်သာ ရှိခဲ့ဖူးပေသည်။

ဆိပ်ခံဗောတံတားတွင် ဆိုက်ကပ်ထားသော မော်တော်သို့ ရောက်လျှင် မောင်မောင်ကြီးက မော်တော်ဝမ်းအတွင်းသို့ ဦးစွာ ဆင်းလိုက်သည်။ ခင်စောမူကို ဆင်းသာစေရန် လက်ကမ်းပေးရာ သူ၏ လက်ကို ဖေးကိုင်လျက် သင်္ဘောဝမ်းအတွင်း ဆင်းလိုက်ရလေသည်။

ခင်စောမူအား နေရာချပေးပြီးနောက် မောင်မောင်ကြီးသည် ဆိပ်ခံဗောတံတား၌ ချည်နှောင်ထားသော ကြိုးကို ဖြေလိုက်သည်။ မော်တော်ကို စက်နှိုးခြင်း၊ ပဲ့ကိုင်ခြင်း စသည်တို့ကို သူတစ်ယောက်တည်းပင် ကျင်လည် ကျွမ်းကျင်စွာ ပြုလုပ်သွားသည်။

သူက ခင်စောမူအား ပဲ့ကိုင်ဘီးအနီးတွင် နေရာချပေးထားသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် နီးကပ်စွာ ရှိနေကြသည်။

မော်တော်ကို ကမ်းမှ ခွါခဲ့လျက် ရေလယ်သို့ ဦးတည်လိုက်သည်။ ရေကြောင်းကောင်းသော နေရာသို့ ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။

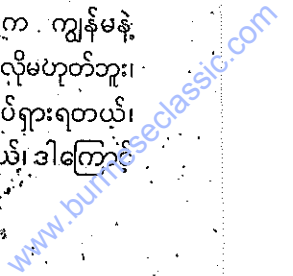
“ကျွန်တော့်ဘဝ တစ်လျှောက်လုံးမှာ ဝမ်းအသာဆုံးနေဆိုလို့ များများစားစားမရှိလှပါဘူး မစောလတ်၊ နည်းနည်းပါးပါးလောက်သာ ရှိတဲ့ ဝမ်းအသာဆုံးနေရက်တွေထဲမှာ ဒီနေ့ကိုလဲ ထည့်သွင်းရလိမ့် မယ်လို့ ထင်ပါတယ်၊ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ ဒီကနေ့ ညောင်ဦး သင်္ဘောဆိပ်ကနေ မဲစောလတ် စောင့်နေမယ်လို့ မသေချာပါဘူး၊ အရင် ဗူးဘုရား ဆိပ်ကမ်းကနေ စောင့်ရတုန်းကလို မလာဘဲများ နေဦးမှာလားလို့ တထင့်ထင့်နဲ့ပေါ့၊ မစောလတ်ကို မြင်ရတော့ သိပ်ပြီး ဝမ်းသာသွားမိတယ်၊ ဒါကြောင့် ပြောမိတာပါ”

မောင်မောင်ကြီးသည် ခင်စောမူ၏ မျက်နှာကို မကြည့်ဘဲ စကားကိုသာ ဆိုသည်။ သူက ပဲ့ကိုင်ဘီးကို ထိန်းကိုင်မောင်းနှင်ရင်းမှ ဆိုခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ခင်စောမူသည် မောင်မောင်ကြီး၏ မျက်နှာကို စူးစိုက်ကြည့်နေမိသည်။ မောင်မောင်ကြီး၏ မျက်နှာမှာ ကြည်နူးနှစ်သိမ့်နေသော အသွင်အပြင်မျိုး ရှိနေသည်ဟု ထင်ပါသည်။

သည်တော့လည်း သည်လူတစ်ယောက်၏ ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့မှုကို မိမိအနေနှင့် အဘယ်မျှ ပေးစွမ်းနိုင်ခြင်းရှိနေသည်ကို ရိပ်စား နားလည်လာရပေသည်။

“ကျွန်မအနေနဲ့ ကိုမောင်မောင်ကြီးကို တွေ့ရဖို့အတွက် ဘယ်လောက်စွန့်စားရတယ်ဆိုတာ ကိုမောင်မောင်ကြီး သိစေချင်ပါရဲ့၊ အမှန်အတိုင်းပြောရရင်တော့ ကျွန်မနဲ့ ကိုမောင်မောင်ကြီးတို့အဖြစ်ဟာ ပြောင်းပြန်ပဲ၊ ဆန်ကျင်ဘက်ပဲ၊ ကိုမောင်မောင်ကြီးက ကျွန်မနဲ့ တွေ့ရတဲ့အတွက် ဝမ်းသာရတယ်၊ ကျွန်မအဖို့မှာတော့ ဒီလိုမဟုတ်ဘူး၊ ကိုမောင်မောင်ကြီးနဲ့ ကြုံရဆိုရလေတိုင်း စိတ်မှာ လှုပ်ရှားရတယ်၊ အခက်အခဲတွေဟာလဲ တစ်ခုမဟုတ် တစ်ခု ပေါ်လာတယ်၊ ဒါကြောင့်

တစ်ခါတလေမှာ ကျွန်မတို့အဖို့ အစကတည်းက မဆုံစည်းခဲ့ကြရင် အကောင်းလေသားလို့ တွေးမိတယ်”

မောင်မောင်ကြီးသည် ခင်စောမူ၏ မျက်နှာကို လှမ်းကြည့်သည်။

“အဲဒီလိုတော့ မတွေးထင်ကောင်းပါဘူး မစောလတ်ရယ်၊ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ဟာ ဒီဘဝမှာ ကြုံရဆုံးရတာမျိုးဆိုရင် ထားပါတော့၊ ကျွန်တော်တို့အဖြစ်ဟာ အခုမှ ကြုံရဆုံးရတာမျိုး မဟုတ်ပါဘူး၊ အရင်ဘဝထဲက ကြုံဆုံးခဲ့ကြတာ မဟုတ်လား မစောလတ်ရယ်၊ ကျွန်တော်ဟာ မစောလတ်ကို အနှစ်လေးဆယ်တိတိ စောင့်နေခဲ့ရတဲ့သူ မဟုတ်လား”

မောင်မောင်ကြီးသည် စကားကို ဆိုလာလေသောအခါတွင် ခင်စောမူသည် မိမိ၏ လာရင်းစွဲ ခရီးစဉ်နှင့် စပ်လျဉ်းသော အတွေးများ ဝင်ရောက်လာသည်။ မောင်မောင်ကြီး၏ စကားများအရ နတ်သမီးကမ်းပါးရှိ ဂူတစ်ဂူတွင် ယခင်ဘဝက ဒေါ်စောလတ် ဆင်ယင်ခဲ့သော ဘယက်ခွက်ကို မြှုပ်နှံထားခဲ့သည်ဟု သိရသည်။ ယခု ခရီးစဉ်မှာ ယင်း ဘယက်ခွက်ကို တူးဖော်ရန် သွားနေသော ခရီးစဉ်ပေတည်း။

ညောင်ဦးကို လွန်သောအခါ နတ်သမီးကမ်းပါးကို လှမ်း၍ မြင်ရသည်။ ဧရာဝတီမြစ်ရေတိုက်စားထားသောကြောင့် တအိအိ ပြိုကျခဲ့သော ကမ်းပါးမှာ သံပြင်တွေ ဖြစ်၍ ဖြူဖွေးနေသည်။ မြေတစ်ကောင် ပါးပျဉ်းထောင်ထားသည့်အလား ဖြစ်သည်။ နတ်သမီးကမ်းပါးကိုကြည့်လျှင် ခင်စောမူ၏စိတ်မှာ ထမင်းလုံးတစ္ဆေ အခြောက်ခံရသည့်အခါ၌ အိပ်မက်အတွင်း မြင်တွေ့ရလေ့ရှိသည့် ချောက်ကမ်းပါးများကို အမှတ်ရနေမိလေသည်။ နတ်သမီးကမ်းပါးသည် ယင်းသို့သော

ချောက်ချားဖွယ်အသွင်ကို ဆောင်ယူထားသည်ဟု ထင်မှတ်မိပေသည်။

ခင်စောမူက နတ်သမီးကမ်းပါးကို ငေးနေစဉ်အခိုက် မောင်မောင်ကြီးထံမှ အသံထွက်ပေါ်လာသည်။

“အခုမှ ကျွန်တော်တို့သွားပြီး ယူကြမယ့် ဘယက်ခွက်ဟာ ဆိုရင် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝနဲ့ အဆက်စပ်ဆုံးပါပဲ၊ ဒီဘယက်ခွက်ကို ကျွန်တော် အရင်ဘဝတုန်းက မစောလတ်အတွက် လက်ဆောင်ပေးခဲ့ပါဖူး၊ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ဘယ်လိုမှ နီးစပ်ခွင့် မရကြတော့ဘူးဆိုတဲ့အခါမှာ တိုင်ပင်ပြီး မြှုပ်နှံထားခဲ့ကြပါတယ်၊ နောင်ဘဝပြန်ပြီး ဆုံကြတဲ့အခါမှာ ဒါကို နှစ်ယောက်အတူတူ ဖော်ကြမယ်လို့ ရည်ရွယ်ခဲ့ပါတယ်၊ အခုတော့ ဒီရည်ရွယ်ချက် ပြည့်ဝရတော့မှာပါပဲ”

ခင်စောမူသည် ဘယက်ခွက်မြှုပ်နှံထားသည်ဆိုသော နေရာသို့ ရောက်ရှိရန် စိတ်စောမိသည်။ ဘယက်ခွက်ကိုလည်း မြင်လိုလျက်ရှိပါသည်။

မောင်မောင်ကြီးက မော်တော်ကို နတ်သမီးကမ်းပါးဆီသို့ ဦးတည်လိုက်သည်။ ထိုနေရာမှာ မြစ်ကြောင်းကျပြီး ရေစီးသန်လှကြောင်း တွေ့ရှိရပါသည်။ ဧရာဝတီမြစ်ရေသည် နောက်ကျနေသည်။ ရွှံ့နှစ်ရောင် သမီးနေသည်။ ကချင်တောင်တန်းများတွင် မိုးရွာခဲ့ပုံရသည်။ သည်သို့ပင် အလယ်ပိုင်း၌ မိုးမရွာသော်လည်း မြစ်ညစ်မှာ မိုးရွာပါက ဧရာဝတီမြစ်သည် ရေလွှမ်းမိုးနိုင်လောက်အောင်ပင် ရေကျလာတတ်ပါသည်။

နတ်သမီးကမ်းပါးတွင် မော်တော်ဆိုက်ကပ်ရခြင်းအလုပ်မှာ အခက်ခဲဆုံးဖြစ်မည် ထင်ပါသည်။ မော်တော်ကို တစ်ယောက်တည်း

www.burmeseclassic.com

ကိုင်းတွယ်ရသောကြောင့် မောင်မောင်ကြီးအဖို့ အခက်အခဲများစွာ တွေ့ရှိရသည်။ သူသည် ဦးနှင့်ပုံကို ပြေးဟယ်၊ လွှားဟယ်နှင့် ရှိသည်။ ခင်စောမူသည် ၎င်းအား ကူညီလိုသော်လည်း ဘာမျှ လုပ်တတ်ကိုင်တတ်သည်မဟုတ်၍ သည်အတိုင်းပင် ကြည့်နေရသည်။

မော်တော်သည် နတ်သမီးကမ်းပါးနှင့် ယှဉ်မိလေသည်။ ထိုအခါ မောင်မောင်ကြီးက ကြီးရွှေတစ်ရွေနှင့်အတူ မော်တော်မှ ခုန်ဆင်းလိုက် သည်။ ဖောင်များကို ကြက်ဆူးသတ်ရာမှ ကျန်ခဲ့ဟန်တူသော သစ်ငုတ် တွင် ကြီးကို ချည်လိုက်သည်။ ထိုအခါ မော်တော်သည် နတ်သမီး ကမ်းပါးမှာ ဆိုက်ကပ်ပြီးသား ဖြစ်နေလေသည်။

မောင်မောင်ကြီးက ခင်စောမူကို မော်တော်ပေါ်မှ ဆင်းရန် လက်ကမ်းပေးသည်။ ခင်စောမူက သူ့လက်ကို အားပြုကာ ခုန်ဆင်း လိုက်သည်။

နတ်သမီးကမ်းပါး၌ ခိုအိမ်ကဲ့သို့သော ဂူငယ်မြောက်မြားစွာ ရှိနေကြောင်း တွေ့ရပါသည်။ အချို့သည် ရေတိုက်စားသောကြောင့် အလိုအလျောက် ရှိနေခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ အချို့သည်ကား ယခင်က လူတို့ တူးထားခဲ့သော ဥမင်များ ဖြစ်ပုံရသည်။ ကမ်းပြိုသဖြင့် တစ်စ တစ်စ အပိုင်းပိုင်းပြတ်သွားခဲ့ကာ ယခုအခါ အုတ်သားနံရံလောက်သာ ကျန်ရှိတော့ကြောင်း မြင်ရသည်။

ခင်စောမူတို့ စီးနင်းလိုက်ပါခဲ့ရာ မော်တော်သည် ရေတိုက်စား ရှာမှ ပေါ်ခဲ့သော ဂူတစ်ဂူ၏ အဝတွင် ဆိုက်ကပ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ မောင်မောင်ကြီးက ဦးဆောင်လျက် ဂူအတွင်း ဝင်ခဲ့သည်။ ဂူမှာ လက်ခုပ်တစ်ဖောင်မက မြင့်မားသည်။

ဂူ၏အတွင်းပိုင်းမှာ မှောင်နေပါသည်။ အုတ်ကျိုးအုတ်ပွဲများကို နင်းရင်း အတွင်းသို့ ဝင်ခဲ့သောအခါ မျက်စိက အမှောင်နှင့် ကျင့်သား

မရသေးသောကြောင့် ဘာကိုမျှ မမြင်မိ။ ထို့ကြောင့်ပင် ခင်စောမူ သည် ရုတ်တရက် ကြောက်စိတ်ဝင်လာမိကာ မောင်မောင်ကြီး၏ လက်မောင်းကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်မိလေသည်။

အတန်ငယ်ကြာလျှင်ကား မျက်စိက အမှောင်နှင့် ကျင့်သား ရလာလေသည်။ ဂူ၏အတွင်းပိုင်းမှာ မိမိ ထင်သည်ထက် ကျယ်ခန်း ကြောင်း တွေ့ရသည်။

ဂူအလယ်သို့ရောက်လျှင် မောင်မောင်ကြီးက အထက်သို့ ညွှန်ပြသည်။ မော်ကြည့်မိသောအခါ ဝါးလုံးပမာခန့်ရှိသော အပေါက် တစ်ပေါက် တွေ့ရသည်။ ထိုနေရာမှနေ၍ အလင်းရောင်မှိန်မှိန်လေး ဂူအတွင်းသို့ ထိုးကျနေသည်။ ယင်းအပေါက်မှာ အူတိုင်လမ်းကြောင်း ကဲ့သို့ ဖြစ်နေသည်။ အူတိုင်လမ်းကြောင်းသည် သဲပြင်ကို ဖောက်ထွင်း သွားလျက် မျက်နှာပြင်အထိ ပေါက်ရောက်ပုံရလေသည်။ ထိုလမ်း ကြောင်းကြောင့်ပင် ဂူ၏အလယ်မှာ လင်းနေခြင်းဖြစ်ကြောင်း ခင်စောမူ တွေး၍ ရလာပါသည်။

မောင်မောင်ကြီးက ထိုင်လိုက်ရာ ခင်စောမူပါ ရောနေရာ၍ ထိုင် ချလိုက်သည်။

“မစောလတ်ရဲ့ ဘယက်ခွက်ကို ဒီ အလယ်အူကြောင်းနဲ့ တည်တည်မှာ မြှုပ်ထားခဲ့တာပဲ၊ မစောလတ် မှတ်မိတယ် မဟုတ်လား ဟင်...”

မောင်မောင်ကြီး၏ အမေးစကားကြောင့် ခင်စောမူသည် ရုတ်တရက် တွေ့ဝေသွားသည်။ ပြီးမှ ပြန်ပြောမိ၏။

“ကျွန်မ မမှတ်မိဘူး ကိုမောင်မောင်ကြီး၊ ကျွန်မ ဘာကိုမှ မမှတ်မိပါဘူး။”

ခင်စောမူ၏ အဖြေကြောင့် မောင်မောင်ကြီးမှာ အားမလို အားမရဖြစ်သွားလေသည်။ သူက ခင်စောမူ၏ မျက်နှာကို ကြာမြင့်စွာ စူးစိုက်ကြည့်နေသည်ဖြစ်ရာ ခင်စောမူ၏ ရင်မှာ တဒိတ်ဒိတ် ခုန်လာပေသည်။

“ဒီအကြောင်းတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး မစောလတ် ပြန်ပြီးတော့များ တွေးသေးလားဟင်...”

“တွေးပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်မ တစ်စုံတစ်ခုကိုတောင်မှ သတိမရနိုင်တော့ဘူး ကိုမောင်မောင်ကြီး။”

မောင်မောင်ကြီးက သက်ပြင်းရှိုက်လိုက်သည်။

ခင်စောမူသည် မောင်မောင်ကြီး၏ မျက်နှာကို မကြည့်ဝံ့တော့သလိုလို မျက်လွှာ ချထားလိုက်မိသည်။

မောင်မောင်ကြီးသည် မြေကြီးကို စတင်တူးဆွခြင်းပြုသည်။ အပေါ်ယံမှာ ကျောက်တုံးကျောက်ခဲများ ဖုံးလွှမ်းနေသည်။ အုတ်ကျိုးအုတ်ပဲ့အပုံတစ်ပုံလို ဖြစ်နေသည်။

“ဘယ့်ခွက်ဟာ ဒီအောက်ဘက်မှာ ရှိရမှာပါပဲ”

မောင်မောင်ကြီး၏ စကားကြောင့် ခင်စောမူသည် အသက်ကိုပင် ပြင်းပြင်းမရှုရဲအောင် ဖြစ်ရသည်။ ကျောက်တုံးကျောက်ခဲများ အောက်မှ ထွက်ပေါ်လာမည့် အရာဝတ္ထုကို မမှိတ်မသုန် စောင့်ကြည့်နေမိသည်။ မျက်တောင်ပင် မခတ်ရဲ။

ကျောက်တုံးကျောက်ခဲနှင့် အုတ်ကျိုးအုတ်ပဲ့တို့ ကုန်သွားသော အခါ အောက်ခံမြေမှာ သဲအတိဖြစ်နေကြောင်း မြင်ရသည်။ မောင်မောင်ကြီးက ဂူအမှိုက်ဆီသို့ မော်ကြည့်သည်။ သူ ကြည့်ရာသို့ ခင်စောမူကပါ လှမ်းကြည့်မိသည်။ ထိုအခါ အလင်းရောင်လမ်းကြောင်းကလေးသည် မျဉ်းဖြောင့်တစ်ကြောင်းပမာ ကျဆင်းနေကြောင်း တွေ့ရပါသည်။

မောင်မောင်ကြီး ယက်တူးထားရာတွင် အပေါ်သို့ မြားတစ်ချောင်းကို ပစ်လိုက်သည့်ပမာ အလင်းရောင်က တိုက်ရိုက်ထိုးကျနေပါသည်။

မောင်မောင်ကြီးက ကျေနပ်သလို ပြုံးလိုက်သည်။

ထို့နောက် သူသည် သဲပြင်ကို စတင် တူးဆွလေသည်။ သူ၏ လုပ်ပုံကိုပုံကို ကြည့်ကာ ခင်စောမူသည် အသက်ရှူ မှားမိမတတ် ရှိသည်။ မိမိ၏ နှလုံးခုန်သံကို မိမိဘာသာ ကြားနေရသည်သို့ ဖြစ်သည်။ ထွက်ပေါ်လာမည့် အရာဝတ္ထုတစ်ခုကို တွေ့မြင်နိုင်ရန် စိတ်စောမိသည်။

တွင်းအနက် တစ်တောင်ခန့်သို့အရောက်၌ အောက်မှ အရာဝတ္ထုနှင့် ထိခိုက်သံကို ကြားရသည်။ မောင်မောင်ကြီးက သဲများကို လက်နှင့် ယက်၍ ထုတ်လိုက်သည်။ ထိုအခါ အရာဝတ္ထုတစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရပါသည်။

ယင်းအရာသည်ကား သဲသေတ္တာတစ်လုံးဖြစ်သည်။ သံချေးအထပ်ထပ်တက်လျက် ရှိသည်။ ရှုံ့တွ ပိန်ချိုင့်နေသော မျက်နှာပြင်ကို တွေ့လာရပါသည်။

သေတ္တာမှာ မကြီးလှပါ။ အလျား ခြောက်လက်မ၊ အနံ့ သုံးလက်မနှင့် အမြင့် နှစ်လက်မခန့်သာ ရှိပါသည်။ မောင်မောင်ကြီးက နှိုက်ထုတ်လိုက်သောအခါ ပေါ့ပါးစွာ ပေါ်လာသည်။

နံဘေးပတ်လည်မှာ တွယ်ကပ်နေသော သဲများကို မောင်မောင်ကြီးက လက်နှင့် ပွတ်တိုက်ပစ်လိုက်သည်ကိုလည်းကောင်း၊ သေတ္တာ၏ အဖုံးကို လိုက်လံရှာဖွေနေသည်ကိုလည်းကောင်း၊ ခင်စောမူ မျက်တောင်မခတ် ငေးကြည့်နေမိသည်။

သူမသည် သက်မဲ့ရုပ်တုတစ်ခုကို ချထားသည့်အလား ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်စွာ ကြည့်နေမိခြင်းဖြစ်ပါသည်။ သို့ရာတွင် ရင်အတွင်း

မှာကား ပြင်းစွာ တုန်လှုပ်လျက် ရှိသည်။ မိမိ၏ရင်ခုန်သံကို မိမိ ကိုယ်တိုင် ပြန်ပြီး ကြားနေရသည်သို့ ဖြစ်သည်။

“တော်ပါသေးရဲ့၊ သေတ္တာကလေး ဒီမှာ ရှိနေတယ်ဆိုတာ ဘယ်သူမှ မသိပေလို့၊ မတော်တဆအနေနဲ့တောင် ဘယ်သူကမှ တွေ့မသွားပေလို့၊ ကျွန်တော်က တူးမယ့်သာ တူးရတာ ရှိမှ ရှိပါ့ မလားလို့ တထိတ်ထိတ်ပဲ”

မောင်မောင်ကြီးထံမှ အသံပေါ်လာသဖြင့် ခင်စောမူသည် သေတ္တာပေါ်မှ အကြည့်ကို မောင်မောင်ကြီး၏ မျက်နှာပေါ်သို့ လွှဲပြောင်း လိုက်မိသည်။

မောင်မောင်ကြီး၏ မျက်နှာမှာ နှစ်သိမ့်ကျေနပ်သည့်အသွင် ပေါ်နေသည်။ သံသေတ္တာကလေးပေါ်မှာ စူးစိုက်လျက် ရှိသော မျက်ဝန်းများက အရောင်တောက်နေပါသည်။

မောင်မောင်ကြီးသည် သံသေတ္တာကို ခင်စောမူထံ ထိုးပေး သည်။

“ကဲ...မစောလတ်ကိုယ်တိုင် ဖွင့်ပေတော့၊ ဒါက မစောလတ်ရဲ့ ပစ္စည်းပဲ မဟုတ်လား”

ခင်စောမူသည် သေတ္တာကို လှမ်းယူလိုက်မိသည်။ ယူပြီးမှပင် မိမိကိုယ်တိုင် ဖွင့်ရမည်ကို မဝံ့မရဲရှိကာ မငြင်းပယ်လိုက်မိသည့်အတွက် နောင်တရမိလေသည်။

မတတ်သာသည့်အဆုံး၌ ခင်စောမူသည် သံသေတ္တာကို ဖွင့်ရ ပေသည်။ သံသေတ္တာမှာ သံချေးအထပ်ထပ် တက်နေသည့်ဖြစ်၍ ရုတ်တရက် ပွင့်မလာပေ။ သို့ဖြစ်၍ ခင်စောမူသည် အားစိုက်ကာ ဖွင့်ရသည်။ ယင်းသို့ ဖွင့်ရင်းမှပင် သေတ္တာအတွင်းမှ တစ်စုံတစ်ခု မြည်သံကြားရသည်။ လှုပ်ခါလေတိုင်း အသံထွက်လာသည်။

ပွင့်ချင်တော့လည်း သေတ္တာက အလွယ်သား၊ သေတ္တာမှ အချိတ် အဆက်တို့ သံချေးကိုက်ကာ ပြတ်နေကြပြီဖြစ်၍ ထင်သည်။ အဖုံး တစ်ခုလုံး ကျွတ်ထွက်သွားသည်။ ထိုအခါ သေတ္တာအတွင်းမှ အရာဝတ္ထုကို မြင်သာလာပါသည်။

ယင်းအရာဝတ္ထုသည်ကား မောင်မောင်ကြီး ပြောသလို ဘယက် တစ်ကုံးပေတည်း။

အစသော် အညှိတက်လျက်ရှိသဖြင့် ဘယက်မှာ မည်းနေသည်။ ရွှေသားစစ်ဟု မထင်ရ။ ဘယက်ပုံကိုသာ ဖမ်း၍ သိနိုင်သည်။

မည်သို့ပင်ဆိုစေ၊ မောင်မောင်ကြီး၏ ပြောစကားအတိုင်း ကိုက်ညီနေသည်ကို တွေ့ရသောကြောင့် ခင်စောမူ၏စိတ်မှာ အံ့ဩ သွားမိသည်။

“တွေ့ပြီမဟုတ်လား မစောလတ်၊ လွန်ခဲ့တဲ့ အနှစ်လေးဆယ် က ပစ္စည်းကို တွေ့ပြီ မဟုတ်လား”

မိမိနားအနီးမှ ထွက်ပေါ်လာသလိုရှိသော မောင်မောင်ကြီး၏ အသံကို ကြားရသည်။ ခင်စောမူသည် မောင်မောင်ကြီး၏ မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်မိသည်။

မောင်မောင်ကြီး စကားဆက်သည်။

“ဒါကြောင့် ကျွန်တော် ပြောတာပေါ့ မစောလတ်ရယ်၊ လူဝင် စားဆိုတာ ဘဝဟောင်းက အကြောင်းတွေကို လုံးစေ့ပတ်စေ့ပြန်ပြော နိုင်တယ် ဆိုတာလေ၊ အခု ကျွန်တော်အပေါ်မှာ မစောလတ် သံသယ ဝင်မိသေးလားဟင်...၊ ကျွန်တော်ဟာ မောင်မောင်ကြီး ဝင်စားတာပါ ဆိုတဲ့ အကြောင်းကို မစောလတ် ငြင်းပယ်ချင်သေးသလား”

ခင်စောမူသည် မင်တက်မိသူအလား ငြိမ်နေသည်။ လှုပ်ရှား စကားပြောရန် မေ့လျော့နေမိသူအလား ဖြစ်ပါသည်။

တစ်စုံတစ်ခုသောအရာက ခင်စောမူ၏ စိတ်သန္တာန်ကို ညှို့ဝင် ဆွဲဆောင်ထားသလို ဖြစ်နေသည်။ အင်အားစုတစ်ရပ်ရပ်က အသည်း နှလုံးနှင့် စိတ်အာရုံကိုပါ ကြီးစိုးလွှမ်းမိုးထားသလို ခံစားနေရသော ခင်စောမူသည် မောင်မောင်ကြီး၏ မျက်နှာကို စူးစိုက်ကြည့်နေရုံမှ အပ မည်သို့မျှ မပြုမူတတ်ဘဲ ရှိနေသည်။

ခင်စောမူ၏ ရင်ထဲ၌ ထူးဆန်းခြင်း၊ ဆန်းကြယ်ခြင်း၊ အံ့ဩ ဖွယ်ဖြစ်ခြင်း စသည်တို့ဖြင့် လှိုင်းထနေသည်။ တပ်တပ်အပ်အပ်၊ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် နိုင်လွန်းလှသောကြောင့် အသိဟူသမျှ လွင့်စဉ်ကာ စိတ်အတွေးမှာ မည်မည်ရရ မရှိတော့နိုင်။

မောင်မောင်ကြီးသည် ဘယက်ကို ကောက်ယူလိုက်သည်။ သူက ဘောင်းဘီဖြင့် ပွတ်လိုက်သောအခါ အပေါ်ယံမှ အညှိအချို့ စင်သွားသည်။ သူ၏ လက်ဖဝါးပေါ်မှ ဘယက်ကို ခင်စောမူ မြင်သာ အောင် ပြသည်။ ဘယက်ခွက်မှ ဒေါင်းရုပ်ကို မြင်သာလာပါသည်။ ဝင်းဝါသော ရွှေအဆင်းကို တွေ့ရပါသည်။ ထိုခေတ် ထိုအခါက ခေတ်စားခဲ့သော ပုံစံမျိုးဖြစ်ရမည်။ ဒေါင်းရုပ်မှာ အလယ်တည့်တည့်တွင် ရှိ၍ ကြီးစနစ်ဖက်ကို ဆွဲလိုက်လျှင် ဒေါင်းတစ်ကောင် အတောင် ဖြန့်ထားသလို ရှိနေလေသည်။

“ဒီဘယက်ကို ဘယ်သူမှ မြင်တွေ့မသွားဘဲ အခုလို ပြန်ပြီး ဖော်လို့ ရတနာမှာ မစောလတ်နဲ့ တိုက်ဆိုင်လွန်းလို့ပဲလို့ ဆိုရမှာပဲ။ နောက် တစ်ခုကတော့ ကျွန်တော်တို့ အရင်ဘဝက ထားခဲ့တဲ့ သစ္စာရဲ့ တန်ခိုးကြောင့်လို့ပဲ ပြောရမယ် ထင်ပါရဲ့ မစောလတ်ရယ်။ ဘယက်ကို အတူတကွ မြှုပ်နှံကြတုန်းက ကျွန်တော်တို့ သစ္စာဆိုခဲ့ကြသေးတာပဲ မဟုတ်လား၊ အဲဒီသစ္စာရဲ့ ထိရောက်မှုကြောင့် အခုလို မစောလတ်နဲ့ ပြန်ပြီး ကြိုဆိုရတယ်။ ဘယက်ကိုလဲ ပြန်ပြီး တွေ့ခဲ့ကြတယ်။ သစ္စာ

ပြီးစာပေ

တရားရဲ့ ကြီးမားတဲ့ တန်ခိုးအာနိသင်ကို ကျွန်တော်တော့ ယုံမိပြီ မစောလတ်ရေ...ယုံမိပြီ”

မောင်မောင်ကြီးသည် ဝမ်းပန်းတသာ ဆိုပါသည်။ ကြည်နူး နှစ်သိမ့်သော ဟန်ပန်ကို သူ့ထံမှာ မြင်တွေ့ရပါသည်။ သို့ငြားလည်း ခင်စောမူသည် စောစောက အတိုင်း ငြိမ်နေသည်။ တိတ်ဆိတ်နေသည်။ စင်စစ်တွင်လည်း သူမသည် ဝမ်းသာရမည်လား၊ ဝမ်းနည်းရမည်လား ဆိုခြင်းကို မတွေးတတ်ပေ။ စိတ်ထဲမှာ တွေ့ဝေနေသည်။ စိတ်သန္တာန် လိုပင် မျက်နှာသွင်ပြင်မှာလည်း တွေ့တွေ့ကလေး ဖြစ်နေသည်။

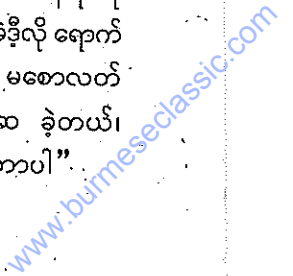
မောင်မောင်ကြီးသည် ခင်စောမူ၏ အမူအရာ အပြောင်းအလဲကို ကြည့်နေသည်ဖြစ်ရာ၊ ခင်စောမူကို တွေ့တွေ့ဝေဝေ အနေအထားနှင့် တွေ့ရသဖြင့် စိတ်မှာ စနိုးစနောင့်ဖြစ်မိဟန် တူပေသည်။

“မစောလတ်ကို ကြည့်ရတာ သိပ်ပြီး အားမရစရာ ကောင်းတာ ပဲဗျာ”

သူက ညည်းညူလိုက်သည်။ ထို့နောက် ခင်စောမူ၏ ပခုံးကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ဆုပ်ကိုင် ကာ လှုပ်ခါလိုက်သည်။ ပြီးလျှင် စကားဆက်သည်။

“စကားလေး ဘာလေး ပြောပါဦး မစောလတ်ရယ်၊ အတိတ်က ဖြစ်ရပ်တွေဟာ မစောလတ်ရဲ့ စိတ်မှာ တစ်စွန်းတစ်စကလေးတောင် ပေါ်မလာဘူးလားဟင်... ဒီနေရာကို ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း လာပြီး ဘယက်ကို ယူခဲ့ရင် ရပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဒီနေရာကို မစောလတ် ရောက်လာစေချင်တယ်၊ တွေ့စေချင်တယ်၊ အဲဒီလို ရောက် လာခဲ့ရင်၊ တွေ့ခဲ့ရင် ဘဝဟောင်းက အကြောင်းတွေကို မစောလတ် တစ်စွန်းတစ်စ မှတ်မိပါလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော် ယူဆ ခဲ့တယ်၊ ဒါကြောင့် မစောလတ်ကို ဒီနေရာအရောက် ခေါ်ခဲ့ရတာပါ”

ပြီးစာပေ

ခင်စောမူသည် သူမ၏ပခုံးပေါ်မှ မောင်မောင်ကြီး လက်ကို ညှင်သာစွာ ဖယ်ချလိုက်သည်။

“ကျွန်မ ဘယ်လိုစကားမျိုး ပြောရမှာလဲ ကိုမောင်မောင်ကြီး၊ ကျွန်မ ဘာမှ မပြောတတ်တော့ဘူး၊ ကိုမောင်မောင်ကြီးက ကျွန်မကို ဘယ်လိုစကားမျိုး ပြောစေချင်သလဲ၊ ကျွန်မဟာ တစ်ဘဝမှာတုန်းက မစောလတ် ဖြစ်ခဲ့တယ်ဆိုတဲ့ စကားမျိုးပဲလား။”

ခင်စောမူထံမှ အသံထွက်လာသည်။

“အဲဒီစကားမျိုးဟာ ကျွန်တော် အမျှော်လင့်ဆုံးပါပဲ မစောလတ်”

ခင်စောမူသည် ခေါင်းကို ငုံ့လိုက်မိသည်။ မျက်လွှာချထား လိုက်သည်။ သူမက တိုးညှင်းစွာ ပြောပါသည်။

“ကျွန်မ ဝမ်းနည်းပါတယ် ကိုမောင်မောင်ကြီး၊ ဒီစကားကို ပြောလိုက်ရင် ရှင် သိပ်ဝမ်းသာသွားမယ်ဆိုတာ သိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်မ အမှန်အတိုင်းပဲ ပြောချင်တယ်၊ ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ မစောလတ် ဝင်စားတာ ဟုတ်မဟုတ်ကိုတော့ မသိဘူး၊ ကျွန်မ တွေ့ခဲ့ရတာတွေကို ပြန်ပြီး မမှတ်မိဘူး၊ အရာအားလုံးဟာ ကျွန်မအတွက် အသစ်အဆန်း တွေချည်းပါပဲ၊ အခုမှ မြင်ဖူးတွေ ဖူးတာတွေလိုချည်းပဲ ဖြစ်နေပါတယ် ကိုမောင်မောင်ကြီး။”

မောင်မောင်ကြီး၏ မျက်နှာပေါ်မှ ရွှင်ပျခြင်း အရိပ်အယောင်များ လွင့်စဉ်သွားသည်။ သူ မျှော်မှန်းထားသလို ဖြစ်မလာသည့်အတွက် စိတ်ပျက်လက်ပျက် ဖြစ်ရပုံ ပေါ်ပါသည်။

ခင်စောမူသည် မောင်မောင်ကြီး၏ မျက်နှာကို မော်ကြည့်သည်။

“ဒါပေမယ့်...စိတ်မပျက်ပါနဲ့ ကိုမောင်မောင်ကြီး၊ ကျွန်မမှာ ပြောနိုင်တာ တစ်ခုတော့ ရှိပါတယ်၊ အဲဒါကတော့ ရှင်ဟာ အရင် ဘဝတုန်းက မစောလတ်ရဲ့ ချစ်သူ ကိုမောင်မောင်ကြီး ဖြစ်တယ်။”

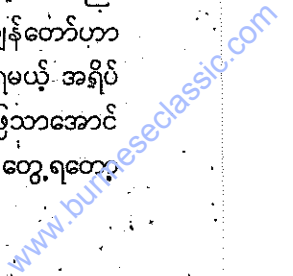
ဒီတစ်ဘဝမှာ လူဝင်စားလာဖြစ်တယ်ဆိုတာ ကျွန်မ အကြွင်းမဲ့ ယုံကြည် မိတယ် ဆိုတဲ့ အကြောင်းပါပဲ၊ တကယ်တမ်း တွက်ကြည့်ရင်လဲ ရှင်ရဲ့ တိတိကျကျ ပြောနိုင်ဆိုင်မှုတွေဟာ အံ့ဩစရာ ကောင်း သလောက် မှန်ကန်တာ တွေ့ရပါတယ်၊ မယုံနိုင်စရာ တစ်ကွက်မှ မရှိနိုင်လောက်အောင်ပါပဲ”

သည်စကားကို ကြားရပြန်သောအခါ မောင်မောင်ကြီး၏ မျက်နှာတွင် သွေးရောင်ပြန့်၍ လွမ်းလာသည်။

“ကျွန်တော်ဟာ တစ်ဘဝမှာ မစောလတ်ရဲ့ ချစ်သူ မောင်မောင် ကြီး ဖြစ်ခဲ့တယ်ဆိုရင် မစောလတ်ဟာလဲ မောင်မောင်ကြီးရဲ့ ချစ်သူ မစောလတ်အဖြစ် ပြန်ပြီး ဝင်စားတာလို့ ဘာကြောင့် မပြောနိုင်ရ မှာလဲ၊ မှတ်မိတာ မမှတ်မိတာ တစ်ခုတည်းနဲ့ အဆုံးအဖြတ်ပေးလို့ ရမယ် မထင်ပါဘူး၊ ရုပ်ရည်ကအစ အသံအဆုံး အားလုံးတူနေတာပဲ မဟုတ်လား။”

ခင်စောမူ၏ ရင်မှာ ထိတ်ခနဲ ဖြစ်လာရပြန်သည်။ မောင်မောင် ကြီးက အဲဒီစကားကို မည်သည့်အတွက် ဆိုလှာပါလိမ့်ဟု စိုးရိမ်စွာ တွေးမိသည်။

“ရောမမြို့ကြီးကို တစ်ရက်တည်းနဲ့ တည်ဆောက်လို့ မပြီးဘူး ဆိုတဲ့ စကားရှိပါတယ်၊ ကျွန်တော်ဟာ ရောမမြို့ကြီးကို တစ်ရက် တည်းနဲ့ တည်ဆောက်ချင်တဲ့ လူလို့ ပြောရင်လဲ ပြောပါတော့၊ ကျွန်တော့်မှာ ပြောစရာ စကားတွေ ရှိနေတာကို အခုတစ်ခါတည်း ပြောချင်ပါတယ် မစောလတ်ရယ်၊ အဲဒါကတော့ ကျွန်တော်ဟာ တစ်ဘဝမှာ အရူးနဲ့ ရင်ဆိုင်ရသလို ဒီဘဝမှာလဲ ဆုံးရှုံးရမယ့် အနှိပ် အယောင်တွေ မြင်နေရလို့ စိတ်မှာ ဘယ်လိုမှ မဖြေသာအောင် ဖြစ်နေရတယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်းပါပဲ၊ မစောလတ်နဲ့ ပြန်ပြီး တွေ့ရတော့”

ကျွန်တော့်မှာ အတိုင်းမသိ ဝမ်းမြောက်ရတယ်၊ ဝမ်းမြောက်ရတာနဲ့ တစ်ဆက်တည်းမှာပဲ ကျွန်တော်ဟာ ဝမ်းနည်းကြေကွဲစရာနဲ့ ဆက်တိုက် ကြီးဆိုသလို ကြုံရတယ်။ မစောလတ် မှတ်မိသေးလားဟင်...။ မြစ်ခြေ ဘက်ကို ကူးတဲ့နေ့က မစောလတ် ပြောခဲ့တဲ့ စကားတွေလေ၊ ကျွန်တော် နဲ့ မကြိုချင်မဆုံးချင်ဘူးဆိုတဲ့ စကားတွေပေါ့။ အဲဒီစကားတွေ ကြား ရတော့ ကျွန်တော့်အသည်းနှလုံးတွေ ကွဲရလေပြီလား ထင်မိပါတယ်။ ပြီးတော့လဲ မစောလတ်ဟာ ကိုကိုလွင်နဲ့ စေ့စပ်ထားပြီးသား၊ မကြာခင် လက်ထပ်ကြတော့မယ်ဆိုတာပါ။ ကျွန်တော် သိလာရတယ်။ ဒီအကြောင်း တွေ သိရတော့ ကျွန်တော့်အဖို့ ဒီတစ်ဘဝမှာလဲ အနိုင်ဆိုတာ မရှိ တော့ပါကကားလို့ တွေးမိလာတယ်။ ညအခါတွေမှာဆိုရင် ကျွန်တော် အိပ်မပျော်နိုင်ပါဘူး။ အတွေးတွေဟာ ယောက်ယက်ခတ်နေတာပါပဲ။ တစ်ခါတလေမှာ အရင်ဘဝတုန်းကလိုပဲ၊ စိန်နဲ့ သံပရာရည်သောက်ပြီး ဘဝကို အဆုံးသတ်ချင်တဲ့ စိတ်မျိုး ပေါ်ပေါက်လာမိပါတယ်ဗျာ၊ တကယ်ပါ မစောလတ်၊ တကယ်ပါ။”

မောင်မောင်ကြီး၏ အသံမှာ လှိုက်လှဲ၍ နေပါသည်။ ကြေကွဲ၍ နေပါသည်။ သူ၏မျက်နှာပြင်မှာလည်း ညှိုးငယ်နွမ်းနယ်နေသည်ကို တွေ့ရပါသည်။ လှိုက်လှဲကြေကွဲမှုသည် သူ့ထံမှ မိမိအထံသို့ ကူးစက် လာသည်ဟု ခင်စောမူ ထင်မိသည်။

“တစ်ခါတစ်ခါတော့လဲ မစောလတ် ပြောသလိုပဲ ပြန်ပြီး ကြုံဆုံရခြင်းမျိုးဟာ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်အဖို့ ပေါ်ပေါက်မလာခဲ့ ကြရင် ကောင်းလေသားလို့ စဉ်းစားမိတယ်။ ဒီလိုဆိုရင် ကျွန်တော် မစောလတ်ကို တမ်းတရတာ လွမ်းရတာလောက်ပဲ ရှိမယ်။ အခုလို နာကြည်းကြေကွဲစရာတွေနဲ့ တွေ့ရလိမ့်မယ် မထင်ပါဘူး။ ကျွန်တော် တစ်ခု စဉ်းစားမိတယ် မစောလတ်၊ မစောလတ်နဲ့ နီးစပ်ဖို့ ကုသိုလ်

ကြမ္မာဟာ ကျွန်တော့်အဖို့ ဘယ်ဘဝမှာမှ မပါလေသလားလို့ပဲ။ ဒီအတိုင်းဆိုရင်တော့ ကျွန်တော်ဟာ လူဖြစ်ရကျိုးနပ်လိမ့်မယ်လို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို မထင်မိပါတော့ပါဘူးဗျာ”

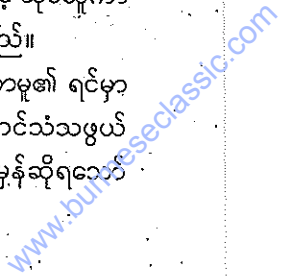
ခင်စောမူသည် မောင်မောင်ကြီး၏ မျက်လုံးအိမ်တွင် ရစ်ဝိုင်း လာသော မျက်ရည်စုကို တွေ့ရပါသည်။ သူမ ကိုယ်တိုင် မျက်ရည် ရစ်ဝိုင်းလာသည့်အဖြစ်ကိုလည်း သတိထားမိသည်။ ရင်ထဲမှာလည်း ကြေကွဲရပြီကွယ်...။

မောင်မောင်ကြီးက စကားဆက်မည်ပြုသောအခါ ခင်စောမူ သည် တားဆီးလိုက်မိပါသည်။

“တော်ပါတော့ ကိုမောင်မောင်ကြီး၊ ကျွန်မကို ဒီထက် ပိုပြီး ဒုက္ခမပေးချင်ပါနဲ့တော့ရှင်၊ ရှင်နဲ့ ထပ်တူထပ်မျှ ကျွန်မ ခံစားနေရ တယ်ဆိုရင် ကျေနပ်ပါတော့၊ ကျေနပ်လိုက်ပါတော့၊ ရှင်နဲ့ကျွန်မ တွေ့ခဲ့ကြတာဟာ သိပ်ပြီး နှောင်းခဲ့ပြီလို့ပဲ မှတ်ယူလိုက်ပါတော့ ရှင်ရယ်...”

သည့်နောက် နှစ်ယောက်စလုံး တိတ်ဆိတ်သွားကြသည်။ တစ်ယောက်မျက်နှာကို တစ်ယောက် ကြည့်နေမိတော့သည်။ အသံ ထွက်ပေါ်လာခြင်း မရှိသည့်အခါ ဂူတံစံရလုံး အပ်ကျသံ ကြားရ လောက်အောင် ထူးထူးခြားခြားကြီး တိတ်သွားသည်။ အလွန်အမင်း ငြိမ်သက်သွားသည်။ မောင်မောင်ကြီးသည် ဦးစွာ မျက်လွှာချကာ သံပြင်ကို စိုက်ကြည့်နေသည်။ သံပွင့်လေးများကို လက်နှင့် ဆုပ်ယူကာ စောစောက တူးထားခဲ့သော တွင်းထဲသို့ ပစ်ချနေသည်။

အသံအားလုံး တိတ်ဆိတ်သွားသော်လည်း ခင်စောမူ၏ ရင်မှာ မငြိမ်သက်။ အသံတို့သည် အဝေးမှ ပျံ့လွင့်လာကာ ပဲ့တင်သံသဖွယ် နားအစုံဝယ် ကြားနေရသည်သို့ ဖြစ်ပါသည်။ အမှန်ဆိုရသော်

မောင်မောင်ကြီး၏ စကားသံတို့ကား မေ့ပျောက်နိုင်စွမ်းမရှိအောင် ရင်ဝယ် စွဲငြိနေမိခြင်းသာ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

ဂူအတွင်းမှ အမှောင်က ပိုမိုသိပ်သည်းလာသည်။ အလယ်အူ ကြောင်းမှ အလင်းရောင်လေးသည် မှိန်ရာမှ ဖျော့လာသည်။

ခင်စောမူက ပြောလိုက်ပါသည်။

“ကျွန်မတို့ ပြန်ကြစို့လား ကိုမောင်မောင်ကြီး”

မောင်မောင်ကြီးက ခင်စောမူကို ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

ခင်စောမူသည် ထိုင်ရာမှ အလျင် ထ,သည်။ မောင်မောင်ကြီး သည်လည်း ထိုင်ရာမှ ထ,သည်။ ထိုအခါ သူတို့နှစ်ယောက်၏ အနေ အထားမှာ လွန်စွာ နီးကပ်လျက် ရှိသည်။ မျက်နှာချင်းဆိုင် ရပ်မိကြ သည်ဖြစ်၍ တစ်ယောက်၏ မျက်နှာမှာ အခြားတစ်ယောက်၏ မျက်နှာနှင့် နီးကပ်နေပါသည်။ ထွက်သက်လေသည်ပင် မျက်နှာ များကို တိုးရှေ့ဖြတ်သန်းသွားသည်လား ထင်ရသည်။

မောင်မောင်ကြီးက ဘာယက်ကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ကိုင်ထား သည်။

“မစောလတ်ရဲ့ ဘာယက်ကိုတော့ ပြန်ပြီး လက်ခံပါနော်၊ ဒါကို တော့ အမှတ်တရ ပစ္စည်းအနေနဲ့ ဘယ်အခါမှ မပျောက်ပါစေနဲ့၊ ပြီးတော့...ဒီဘာယက်ကို မြင်တိုင်း မောင်မောင်ကြီးတစ်ယောက်ကို အမြဲ အမှတ်ရစေချင်ပါတယ်ဗျာ”

မောင်မောင်ကြီးသည် ပြောပြောဆိုဆိုမှာပင် ဘာယက်ကို ခင်စောမူ၏လည်မှာ ဆွဲပေးသည်။ သူ၏အပြုအမူက မြန်ဆန်လွန်းလှ သဖြင့် ခင်စောမူ ရှောင်ဖယ်ရန် အချိန်မရ။ သို့ရာတွင် ရှောင်ဖယ် လိုခြင်းတော့လည်း မရှိတော့ပါ။ ချေးတက်နေသောကြောင့်ပင် ထင်သည်။ ဘာယက်ချိတ်မှာ တော်တော်နှင့် တပ်၍မရ။

ယခုအခါတွင် ခင်စောမူသည် မောင်မောင်ကြီး၏ ရင်ခွင်အတွင်း လုံးလုံးလျားလျား ရောက်ရှိနေသည်သို့ ဖြစ်သည်။ မိန်းကလေး တစ်ယောက်အနေနှင့် အတန်ပင် ရှည်လျားလေသော ခင်စောမူ၏ အရပ်ကြောင့် မျက်နှာချင်းမှာ ထိမိတော့မယောင်ပင် နီးကပ်၍ နေလေသည်။

“ဒီဘာယက်ကို ဆွဲလိုက်တော့မှ မစောလတ်ဟာ ပန်းချီကား ထဲက မစောလတ်နဲ့ အပ်ကျမပ်ကျ တူနေတော့တာပဲဗျာ၊ ပန်းချီကား ထဲက မစောလတ် အပြင်မှာ ထွက်ရပ်နေသလိုပါပဲ”

မောင်မောင်ကြီး၏ အံ့ကြည့်သည် လွန်မင်းစွာပင် စူးစိုက် နေသည်။ အလွတ်မပေးနိုင်လောက်အောင် ရှိနေဟန်မျိုး ဖြစ်သည်။ ခင်စောမူသည် ဘာယက်ခွက်ကို ငုံ့ကြည့်နေမိသည်။

“ကျွန်မ ကတိပေးပါတယ် ကိုမောင်မောင်ကြီး၊ ဒီဘာယက်ကို ကျွန်မ အသက်နဲ့ ကိုယ် မြဲသရွေ့ သိမ်းမပါ့မယ်၊ အခွင့်ကြုံတဲ့အခါ တိုင်းမှာလဲ ဆွဲပါ့မယ်၊ ပြီးတော့...ဒီဘာယက်ကို မြင်တိုင်း ကိုမောင်မောင် ကြီးကို အမှတ်ရနေမယ်၊ သတိရနေပါ့မယ်”

မောင်မောင်ကြီးတွင် ခင်စောမူ စကားကြောင့် ဝမ်းနည်းဝမ်းသာ ဖြစ်ရသည့် အမူအရာမျိုး ပေါ်ပေါက်သွားသည်။

“မစောလတ်...”

သူသည် မချင့်မရဲ အမူအရာမျိုးဖြင့် ညည်းလိုက်သည်။ သူ၏ အသက်ရှူသံမှာ ပြင်းပြလာသည်။ သူ၏ကိုယ်မှာ တဆတ်ဆတ် တုန်မတတ် ဖြစ်လာသည်။

ခင်စောမူသည် မောင်မောင်ကြီး ဖြစ်နေပုံကို ယူကျုံးမရသလို ကြည့်နေမိသည်။

ထိုတဒင်္ဂမှာပင် မိမိ ပခုံးနှစ်ဖက်ကို ဆွဲကိုင် ဖျစ်ညှစ်ခြင်း ခံလိုက်ရသည်။ တစ်ဆက်တည်းမှာပင် ခင်စောမူ၏ ကိုယ်လေးမှာ ကစားစရာအရုပ်တစ်ခုအလား ဆွဲယူထွေးပွေ့ခြင်း ခံလိုက်ရသည်။

အစသော် မြန်ဆန်လွန်းသော အဖြစ်အပျက်ကြောင့် ခင်စောမူ သည် မိမိကိုယ်ကို ဘာဖြစ်လိုက်မှန်း မသိချေ။ နောက်တော့လည်း မောင်မောင်ကြီးက မိမိကို သိမ်းဖက်လိုက်ကြောင်း သိရသည်။

ရုတ်တရက်သော် ရုန်းကန်ရန် ရှောင်တိမ်းရန် သတိမရ။ ရုန်းကန်မည်၊ ရှောင်တိမ်းမည် ပြုလိုက်သောအခါမှာလည်း များစွာ နောက်ကျလျက်ရှိနေကြောင်း တွေ့ရသည်။

ခင်စောမူသည် မောင်မောင်ကြီး၏ ရင်ဘတ်ကို လက်နှင့် တွန်းလိုက်သည်။ ကိုယ်ခန္ဓာချင်း ကွာသွားလျှင် မိမိကိုယ်ကို ရုန်းထွက် လိုက်သည်။

စိတ်ထဲမှာ ဒေါသ ထောင်းခနဲ ထလာသည်။ ရှက်ရွံ့ခြင်း၊ ခံပြင်းခြင်းဖြင့် ဆတ်ဆတ်တုန်နေသည်။

ခင်စောမူ၏ လက်တစ်ဖက်သည် မြောက်တက်သွားလျက် မောင်မောင်ကြီး၏ မျက်နှာနှင့် ပြင်းထန်စွာ ရိုက်ခတ်မိသည်။ မောင်မောင်ကြီးသည် သူ၏ပါးကို လက်နှင့် အုပ်လိုက်သည်။

တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်မိသည်။ စကားကိုကား မဆိုနိုင်ကြသေး။ ခင်စောမူ၏ မျက်နှာတွင် သွေးရောင်သန်းလျက် နီနေသည်။ မျက်လုံးမှာ အရောင်တောက်လျက် အိခိုးငွေ့ထွက်လာ တော့မည့်အတိုင်းပင်။

မောင်မောင်ကြီးသည် ပါးပြင်ပေါ်မှ လက်ကို ရုပ်လိုက်သည်။ ထိုအခါ လက်ငါးချောင်းရာက ထင်းနေတော့သည်။ သူက ကြေကွဲ တုန်ယင်စွာ ပြောပါသည်။

“မစောလတ် ဆန္ဒရှိနေသေးတယ်ဆိုရင် ရိုက်လိုက်ပါဦးဗျာ၊ ရိုက်လဲ ရိုက်သင့်ပါတယ်၊ ကျွန်တော် စိတ်မထိန်းနိုင်လို့ ဖြစ်သွားရ တာပါ။ ရုတ်တရက်ဆိုတော့ ကျွန်တော့်မှာ ဆင်ခြင်တုံတရား ကင်း သွားရလို့ပါ။ ဒီအတွက် အပြစ်ဒဏ်ကို ကျွန်တော် ခံသင့်ပါတယ်၊ မကျေနပ်ရင် ထပ်ပြီး ရိုက်ပါဦး မစောလတ်”

ခင်စောမူသည် စပ်ဖျင်းဖျင်း ဖြစ်သွားသော မိမိ၏ လက်တစ်ဖက် ကို အခြားလက်ဖြင့် ဆုပ်ကိုင်ထားသည်။ မောင်မောင်ကြီးကို ကြည့်ရန် ဝန်လေးသလို ဖြစ်မိသည်။ ရိုက်လိုက်ရပြီဖြစ်၍လည်း စိတ်မှာ ကျေနပ် မိသလို ရှိလေသည်။

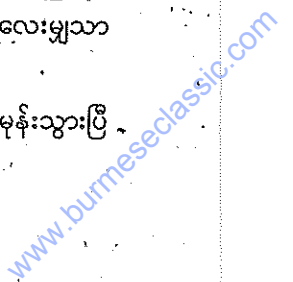
သူမသည် မောင်မောင်ကြီးကို ဘာမှ ပြန်မပြောတော့ဘဲ ဂူပေါက်ဝသို့သာ အလျင်အမြန် လာခဲ့တော့သည်။

မောင်မောင်ကြီးသည် ခင်စောမူ၏ နောက်မှ လိုက်လာသည်။ အပေါက်ဝမှာ ဆုံမိကြသည်။

“ကျွန်တော့်အနေနဲ့ ဒီလိုဖြစ်လာလိမ့်မယ်လို့ မမျှော်လင့်ပါဘူး၊ ကြိုပြီးတော့လဲ ကြံစည်မထားရိုးအမှန်ပါ မစောလတ်၊ စိတ်မထိန်းနိုင် လွန်းလို့ အခုလို ဖြစ်သွားရတာ ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ်ဗျာ”

သူက ခင်စောမူ၏ နောက်ဘက်မှနေ၍ သည်သို့လျှင် တတွတ် တွတ် ရေရွတ်နေသည်။ ခင်စောမူသည် မြစ်တစ်ဘက်ကမ်းသို့ လှမ်းကြည့်နေသည်။ အမှောင်သမ်းလာပြီဖြစ်၍ ဧရာဝတီမြစ်ရေပြင်မှာ ခဲသားရောင် ထ၊နေသည်။ တစ်ဖက်ကမ်းကို ရေးရေးကလေးမျှသာ မြင်ရသည်။

“ကျွန်တော့်ကို စိတ်ဆိုးသွားပြီလား မစောလတ်၊ မုန်းသွားပြီ လား၊ ခွင့်မလွှတ်ချင်လောက်အောင် ဖြစ်နေပြီလား”

သူက မေးလာသည့်တိုင် ခင်စောမူ ပြန်၍ မဖြေ။ ဖြေလည်း မဖြေတတ်နိုင်ပြီ။

အခြေအနေ ပေးလာသည်ဖြစ်၍လည်းကောင်း၊ လူချင်းက နီးကပ်လွန်းနေသည်ဖြစ်၍လည်းကောင်း သူ စိတ်မထိန်းနိုင်အောင် ဖြစ်သွားရသည်ဆိုခြင်းကိုကား ခင်စောမူ ယုံကြည်စွာ ပြုလာမိပေသည်။ ခင်စောမူက တစ်ခုပဲ ပြောမိသည်။

“ကျွန်မ အိမ်ကို ပြန်ရောက်ချင်ပြီ ကိုမောင်မောင်ကြီး၊ ဖေဖေ ကို အသိမပေးဘဲ ထွက်ခဲ့တာဆိုတော့ ဖေဖေ စိတ်ပူနေမှာ စိုးရတယ်”

စကားအသွားအလာအရလည်းကောင်း၊ အသံအနေအသံထား အရလည်းကောင်း မိမိအပေါ်မှာ စိတ်ပြေသွားပြီဟု မောင်မောင်ကြီး နားလည်နိုင်စွမ်း ရှိပုံရသည်။ သူက ယခုတိုင်အောင် နာကျင်နေသော ပါးပြင်ကို ကိုင်ကာ တစ်ယောက်တည်း ညည်းညူသလို ဆိုပါသည်။

“ဒီလောက်ရဖို့အတွက်၊ ဒီလောက်ပေးရတာမျိုးပဲပေါ့၊ အမှန် တော့ အနှစ်လေးဆယ်လုံးလုံး မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို စောင့်ချစ် ရတဲ့ ရလဒ်ဟာ ဒါပဲ ထင်ပါရဲ့ကွယ်”

ထို့နောက် သူသည် ခင်စောမူကို မော်တော်ဆိုက်ကပ်ထားရာ နေရာသို့ ဦးဆောင်ခေါ်ငင်လာခဲ့ပါသည်။

တစ်ဆယ့်ငါး

မော်တော်သို့ ရောက်ရှိလေလျှင် ခင်စောမူ တက်သာစေရန် မောင်မောင်ကြီးက လက်ကမ်းပေးသည်။ ခင်စောမူက ၎င်း၏ လက်ကို မကိုင်ဘဲ သူမ ဘာသာပင် မော်တော်ပေါ်သို့ ရောက်အောင် တက် သည်။

မောင်မောင်ကြီးက ခင်စောမူ၏ အပြုအမူကို ကြည့်ကာ စိတ် မကောင်း ဖြစ်သွားရသည်။

“ကျွန်တော် မစောလတ်ကို နားလည်ပါပြီ၊ မစောလတ်မှာ တယ်လို စိတ်ထားမျိုး ရှိတယ်ဆိုတာ သဘောပေါက်ပါပြီ၊ ကျွန်တော် ဟာ စောစောက ဖြစ်ပျက်ခဲ့တာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အောင်နိုင်ခြင်း မဟုတ်ဘူး၊ ဆုံးရှုံးခြင်းဆိုတာ သိပါပြီ၊ ကိုကိုလွင်ဟာ တကယ် ကံကောင်းတဲ့ လူပါပဲ မစောလတ်၊ မစောလတ်လို မိန်းကလေးနဲ့ ဖူးစာဆုံရတဲ့ ဘယ်လိုလူမျိုးမဆို ကံကောင်းတာကတော့ သေချာပါ”

www.burmeseclassic.com

၂၁၂ ♦ မောင်သိန်းဆိုင်

တယ်လေ၊ အဲ...မဆုံရတဲ့ လူအဖို့မှာတော့ တကယ့်ကို ကံဆိုး မိုးမှောင်ကျရတာပဲ၊ အဲဒီလူဟာလဲ ကျွန်တော်ပဲပေါ့”

သူသည် သူ့ဘာသာပင် မှတ်ချက်ချနေလေသည်။ ခင်စောမူက သူ့စကားကို ဖြည့်စွက်ခြင်း၊ ကန့်ကွက်ခြင်း မပြုမိ။

သည်အရာမျိုးနှင့် ပတ်သက်လာလျှင် ခင်စောမူသည် အလွန်အမင်း တွန့်တိုတတ်သည်ဟုပင် ဆိုရချေတော့မည်။ လက်ထပ်ရန်အတွက် စေ့စပ်ပြီးသားဖြစ်သော ကိုကိုလွင်နှင့် ဆက်ဆံရာ၌ပင်လျှင် စောင့်ထိန်းသည်။ ရှောင်သည်။ လက်ပွန်းတတီး မနေတတ်ပေ။

သည်တော့လည်း မောင်မောင်ကြီးလို လူတစ်ယောက်အပေါ်မှာ ဆိုစရာ မရှိတော့။

မျက်နှာချင်းဆိုင်ရမည်ကိုပင် စိတ်က မဝံ့မရဲ ရှိနေသည်။

မောင်မောင်ကြီးသည် စက်ခန်းသို့ သွားသည်။ စက်နှိုးရန် ကြိုးစားသည်။

ခင်စောမူသည် စောစောက ဝင်ရောက်ခဲ့သော ဂူကို ကြည့်နေမိသည်။ သည်ကမ်းပါးနှင့် သည်ဂူကို သည်တစ်သက် မေ့၍ ရတော့မည်မထင်။ သည်ကမ်းပါး၊ သည်ဂူအတွင်းမှာပင် ယောက်ျားတစ်ယောက်၏ ပွေ့ဖက်ခြင်းကို ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ် ခံခဲ့ရသည်။ သည်အကြောင်းကိုလည်း ခင်စောမူ မေ့နိုင်တော့မည် မဟုတ်ပေ။

မောင်မောင်ကြီး ပြောသလိုသာ ဆိုလျှင်ဖြင့် စိတ်မှာ စနောင့်စနင်း ရှိဖို့ မကောင်းလှဟု ထင်မိပါသည်။

အနှစ်လေးဆယ်လုံးလုံး စောင့်၍ ချစ်နေခဲ့ရသော ယောက်ျားတစ်ယောက်အတွက် တဒဂံပဟာန်မျှဖြစ်သော ပွေ့ဖက်ခြင်းကို ခံရသည်မှာ စင်စစ်တွင် တွန့်တိုစရာမကောင်းဟု ထင်မြင်ပါသည်။

ပြုံးစာပေ

မောင်မောင်ကြီးသည် မော်တော်ကို စက်နှိုးလေသည်။ စက်က ရုတ်တရက် နှိုးမရအောင် ရှိသည်။

နေဝင်ခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ မှောင်လာသည်။

သည်တွင် ခင်စောမူက တစ်စုံတစ်ရာကို သတိထားမိလာသည်။ ဤသည်မှာ ပုပ္ပါးတောင်တစ်ခုနှင့် ညောင်ဦးတစ်ဝိုက်သို့ မိုးသားတိမ်လိပ်များ လျင်မြန်စွာ ရွေ့လျားပြန်လာနေခြင်းပင်တည်း။ မိုးသည် တောင်မှ မလာဘဲ မြောက်ဘက်ဆီမှ ရွေ့လျားလာလေသည်။ ဂန့်ဂေါနှင့် ပုံတောင်ပုံညာမှ လာသော မိုးဖြစ်သည်ဟု ယူဆရသည်။

နတ်သမီးကမ်းပါးသို့ လာစဉ်ကပင် ဧရာဝတီမြစ်ရေပြင်မှာ နောက်ကျနေသည်။ မြစ်ညာတွင် မိုးရွာနေသည်ဟု ထင်ခဲ့သည်။ ယခုအခါ ယင်းအထင်မှာ မှန်ကန်နေပြီ။

ချင်းတွင်းမြစ်ရိုး တစ်လျှောက်ဖြစ်သော တောင်တန်းများဆီမှာ မိုးရိပ်မိုးကဲကို တွေ့နေရပါသည်။

ညောင်ဦးတစ်ဝိုက်တွင်လည်း မိုးသည် ရွာယောင် မာန်ပျိုးလျက် ရှိချေပြီ။ မိုးသားတိမ်လိပ်များ တရွေ့ရွေ့တက်လာပုံက ဒီရေအလား မြန်ဆန်လှသည်။ မိုးလုံးပြည့်မျှ တိမ်သားပြန်လျက် ရှိနေသည်။ မိုးသားတိမ်တိုက်တို့သည် ပုဂံတစ်ဝန်းကို ဖြန့်လွှမ်းရန် ကြိုးစားနေလေသည့်ဟန် ဖြစ်သည်။ မိုးသားတိမ်တိုက်တို့ကြောင့် ပတ်ဝန်းကျင်မှာ လျင်မြန်စွာ မှောင်လာသည်။ အမှောင်သည် တစ်စထက်တစ်စ သိပ်သည်းလာပေသည်။

ညောင်ဦးဆိပ်ကမ်းသို့ မိုးမရွာမီမှ ရောက်ရှိနိုင်ပါ့မလားဟု ခင်စောမူ စိုးရိမ်စ ပြုလာသည်။ အိမ်တွင် ကျန်ရစ်ခဲ့လေသူတို့ မိမိအတွက် စိတ်ပူနေကြရောမည်ဟု တွေးတောမိစ ပြုလာသည်။ ထို

ပြုံးစာပေ

www.burmeseclassic.com

ကြောင့်ပင် သူမသည် စက်နှိုးနေသော မောင်မောင်ကြီး၏ အပါးသို့ ချဉ်းကပ်လာခဲ့သည်။

“မိုးရွာမလား မသိဘူး”

ခင်စောမူ၏ အသံကြောင့် မောင်မောင်ကြီး နောက်သို့ လှည့်ကြည့်သည်။ သူသည် စက်နှိုး၍ မရနိုင်လွန်းသဖြင့် စိတ်တိုဟန် ပေါ်ပေါက်နေသည်။ ကောင်းကင်သို့ မော်ကြည့်မိသောအခါမှပင် မိုးရွာမည် အရိပ်အယောင်ကို သူ သတိထားမိဟန် တူသည်။ သူသည် ခင်စောမူကို ဘာမှ ပြန်မပြောဘဲ မော်တော်စက်ကို ကြိုးစား၍ နှိုးသည်။

နတ်သမီးကမ်းပါးက ကွယ်ထားသဖြင့် လေတိုက်ခတ်ခြင်းကို မခံရ။ သို့ရာတွင် ဧရာဝတီမြစ် ရေပြင်ကို ကြည့်လျက် လေပြင်းတိုက် ခတ်လာကြောင်း သတိထားမိသည်။ လေတိုးရေသံများကို ကြားနေရသည်။ မြစ်ရေပြင်မှ လှိုင်းထ၊ လာသည်။ လှိုင်းတို့သည် နဂါးကြီးများ လိမ့်လူးလာသည်သို့ ဖြစ်လေသည်။

မော်တော်စက်နှိုးသံ ပေါ်လာသည်။ ခင်စောမူသည် ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်မိသည်။ သို့ရာတွင် စက်နှိုးသံသည် ချက်ချင်းမှာပင် ပြန်ပြီး ပျောက်ကွယ်သွားရသည်။ အသံနှင့်အတူ ဝမ်းသာခြင်းမှာ ပျောက်ကွယ်သွားရသည်။

“ဘယ်လိုလဲ ကိုမောင်မောင်ကြီး၊ ရှင့်စက်က ဒီကနေ နှိုးလို့ ရပါဦးမလား”

မောင်မောင်ကြီးသည် ခင်စောမူ၏ ခန့်စကားကြောင့် နောက်သို့ လှည့်ကြည့်သည်။ ထိုအခါ သူ၏ မျက်နှာမှာ ချွေးပေါက်များ ကျနေကြောင်း မြင်ရသည်။

ပြီးစာပေ

“ကျွန်တော်လဲ ဒါ့ကို စိုးရိမ်နေမိတာပဲ မစောလတ်၊ စက်ဟာ ဒီကို အလာတုန်းကလဲ ဒုက္ခပေးခဲ့ပြီးပြီ”

ခင်စောမူ စိတ်ညစ်ညူးလာပါသည်။

ဒီအတိုင်း ဆိုပါက ခက်ရချည်ရဲ့ဟု တွေးမိသည်။ စိုးရိမ်စိတ်ပူခြင်းဖြင့် ရင်ထဲမှာ တုန်လှုပ်လာလေသည်။

မိုးသားတိမ်လိပ်တို့က တစ်စထက်တစ်စ များပြားလာသည်။

အောက်ဘက်သို့ တရွေ့ရွေ့ လျှောဆင်းလာသည်။

မိုးဖွဲ့မှုန်ကလေးများပင် ကျစ ပြုလာပါပကော။

ယခုအခါ တိမ်တစ်တန်းသည် တုန်ကြည့်တောင်စွန်းကို ဖုံးအုပ်လွှမ်းမိုးလိုက်လေပြီ။ ရှစ်ရပ်ဝန်းကျင်လုံးမှာပင် တိမ်ပြည့်နေသည်။ နယ်ပတ်ကုံး ခြိမ်းအုန်းသံ ညံလာသည်။ လျှပ်စစ်ရိုးရဲက ပြိုးပြက်လင်းလက်လိုက်သည်။

ခင်စောမူသည် စိုးရိမ်ပူပန်ခြင်းကိုသာမက ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်မှုကိုလည်း ခံစားလာရသည်။

“ခက်တော့တာပဲ ကိုမောင်မောင်ကြီး၊ မိုးက သဲသဲမဲမဲရွာမယ့်ပုံပဲ၊ စက်ကလဲ အခုထိ နှိုးလို့ မရဘူးဆိုတော့၊ ကျွန်မတို့ ဘယ်အချိန်လောက် အိမ်ပြန်ရောက်ပါ့မလဲဟင်...”

မောင်မောင်ကြီးသည် စိုးရိမ်စိတ်ပူနေဟန်ရှိသည့် ခင်စောမူ၏ မျက်နှာကို အကဲခတ်ကြည့်သည်။

“တစ်ခုတော့ ရှိပါတယ် မစောလတ်၊ ကျွန်တော်တို့ စွန့်စားရမယ်ဆိုပါတော့၊ စက်နှိုးလို့ မရခဲ့ရင် ဒီအတိုင်း စုန်သွားရမယ်၊ မြစ်ရေစီးကြောင်းအတိုင်း မော်တော်ကို မျှောချသွားကြရမယ်”

မောင်မောင်ကြီး၏ ပြောစကားကို ခင်စောမူ စဉ်းစားကြည့်မိသည်။ ဖြစ်နိုင်လိမ့်မည်ဟု ယူဆမိသည်။

ပြီးစာပေ

www.burmeseclassic.com

“မူ့အနေနဲ့ကတော့ ဘယ်လိုနည်းနဲ့ဖြစ်ဖြစ်၊ ညောင်ဦးဆိပ်ကမ်းကို ရောက်ဖို့ပါပဲ ကိုမောင်မောင်ကြီး”

“ဒါကို ကျွန်တော် သဘောပေါက်ပါတယ် မစောလတ်ရယ်၊ ကျွန်တော့်အတွက် မစောလတ်မှာ အုပ်ထိန်းသူတွေ ပြိုင်ခံရမှာ စိုးပါတယ်၊ စောစောက ပြောတဲ့နည်း ကျွန်တော် စဉ်းစားမိတာတော့ ကြာပြီ၊ ဒါပေမယ့် တစ်ခါမှ မလုပ်ဖူးတော့ ဖြောင့်ဖြောင့်တန်းတန်း မဖြစ်မှာ ပူလို့ပါ၊ မောင်တော်ကို ရေစီးကြောင်းအတိုင်း မျှောချသွားပြီး ကမ်းကို ကပ်နိုင်အောင်ဆိုတာက လေ သိပ်မထန်ရင် ဖြစ်နိုင်ပါတယ်၊ အခုဟာက လေ သိပ်တိုက်နေတယ် မဟုတ်လား”

မောင်မောင်ကြီး၏ စကား မှန်ပါသည်။ ယခုအခါ မိမိတို့ မော်တော်သည်ပင် လေကြောင်းနှင့် မိလျက်ရှိကြောင်း တွေ့ရသည်။ မော်တော်သည် လှိုင်းဒဏ်ကြောင့်လည်း တငြိမ်ငြိမ် ခါနေသည်။ လေဒဏ်ကြောင့်လည်း တသိမ့်သိမ့် လှုပ်နေသည်။ ကမ်းပါးစောက်နှင့်ပင် တစ်ခါတစ်ခါ ရိုက်ခတ်တော့မလို ရှိပါသည်။

အကယ်၍ နတ်သမီးကမ်းပါးသာ အစောက်အမတ်ကြီး မဟုတ်ခဲ့ပါက ခင်စောမူသည် ကမ်းပါးအတိုင်း တက်ရောက်ကာ ကုန်းပေါ်မှနေ၍ ညောင်ဦးသို့ ခြေလျင်ပြန်လိုလျက် ရှိသည်။ ယခုမူ လက်ဖဝါး ထောင်ထားသလို ဖြစ်သော ကမ်းပါးနံရံမှာ အပေါ်သို့ မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ တက်ရောက်၍ ရနိုင်မည် မဟုတ်ပေ။

သို့ဖြင့်ပင် မောင်မောင်ကြီးသည် စက်နိုးခြင်းကို လက်လျှော့လိုက်လေသည်။

မိုးသည်ကား ရွာခဲ့ပါပြီ။

မိုးသည် အနှစ်နှစ်အလလကပင် မုန်းထားမိလို အငြိုးထားဘိသကဲ့သို့ သဲသဲမဲမဲကြီး ရွာချလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ မိုးရေမိုးစက်တို့က

အရွယ်ပမာဏအားဖြင့် ကြီးမားကြသည်။ မိုးပေါက်ထိမှန်ခြင်း ခံရလျှင်ပင် စပ်ဖျင်းဖျင်းဖြစ်၍ ကျန်ရစ်စေသည်။

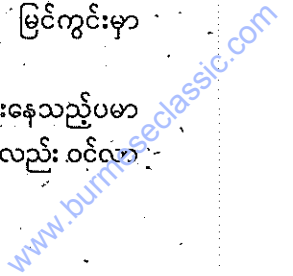
ခင်စောမူကို မော်တော်၏ ကက်ဘင်အခန်းတွင် နေစေကာ မောင်မောင်ကြီး ကိုယ်တိုင်ကမူ မိုးကာအင်္ကျီကိုခြုံလျက် အပြင်သို့ ထွက်သည်။ သူသည် ကမ်းပါးမှာ ချည်ထားသော ကြိုးကို ဖြုတ်သည်။ ကြိုးပြုတ်သွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မော်တော်သည် ကြမ်းစာမ်းသော ရေစီးအတိုင်း မျောပါစ ပြုလေသည်။

မောင်မောင်ကြီးသည် ကမ်းပါးနှင့် မတိုက်မိစေရန် မော်တော်ကို မြစ်လယ်သို့ ရောက်စေရန် အားထုတ်သည်။ ထိုအခါကျမှပင် စက်အင်အားမပါသော မော်တော်ကို ထိန်းကိုင်ရသည်မှာ အဘယ်မျှ ခက်ခဲကြောင်း ခင်စောမူ တွေ့ရှိရသည်။ အထူးသဖြင့် ယခုလို လေပြင်း တိုက်ခတ်လျက် မိုးသည်ထန်စွာ ရွာနေသော ညဘက်တွင် ပိုပြီး ခက်ခဲမည်ဟု ခန့်မှန်းမိသည်။

မော်တော်သည် လှိုင်းအကြားမှာ အလူးလူးအလိမ့်လိမ့်ဖြစ်နေသည်။ လိုရာသို့ မရောက်နိုင်ဘဲ ရှိသည်။ ရံခါတွင် ဦးဖြင့်လည်းကောင်း၊ ရံခါတွင် ပဲ့ဖြင့်လည်းကောင်း၊ ရံခါတွင် ဘေးတိုက်အနေအထားဖြင့်လည်းကောင်း သွားချင်သလို သွားနေလေသည်။

အမှောင်က အဘယ်မျှ သိပ်သည်း၍ လာလေပြီနည်းဆိုလျှင် မိမိတို့နှင့် ငါးတစ်ရိုက်မှ ကျော်လွန်ကာ အဘယ်သို့သော အရာကိုမျှ မမြင်ရဘဲ ရှိလေသည်။ စောစောက ရေးရေးမျှ မြင်ရသော နတ်သမီးကမ်းပါးသည်လည်း ပျောက်ကွယ်၍ သွားလေပြီ။ မြင်ကွင်းမှာ အမှောင်ကသာ ကြီးစိုးနေသည်။

မိုးသံလေသံတို့က တိုက်ပွဲကြီးတစ်ပွဲ ဖြစ်ပွားနေသည်ပမာ ကျယ်လောင်စွာ မြည်ဟိန်းနေသည်။ အအေးဓာတ်သည်လည်း ဝင်လာ

သည်။ ခင်စောမူသည် ကက်ဘင်ခန်း နံရံရှိ လက်ကိုင် ကြေးချောင်းကို တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်မိသည်။ မိုးကြောင့် ချမ်းအေး နေသော်လည်း ကြေးချောင်းကိုဆုပ်ကိုင်ထားသည့် ခင်စောမူ၏ လက်များမှာ ချွေးစေး ပြန်လျက် ရှိသည်။

ခင်စောမူ၏ ခန္ဓာကိုယ်သည် မော်တော်စောင်းလျှင် စောင်းခြင်း၊ တည့်လျှင် တည့်ခြင်း ရှိနေသည်။ လှုပ်ယမ်းနေသည်။ လှိုင်းဒဏ်ကြောင့် ရင်ထဲမှာ လှိုက်ခနဲ လှိုက်ခနဲ၊ သိမ်ခနဲ သိမ်ခနဲ ဖြစ်လာတတ်သည်။ ဦးခေါင်းမှာ မူးနောက် ရီဝေနေသည်။

သည်သို့ ခံစားနေရသည့်အတွင်းမှပင် ခင်စောမူ၏ စိတ်အာရုံ သည် ညောင်ဦးအိမ်သို့ ရောက်ရှိနေသည်။ ယခုအချိန်လောက်မှာ ဆိုလျှင် အိမ်က လူတွေသည် မိမိအတွက် တကယ်ပင် စိုးရိမ်ကြောင့်ကြ နေကြလေရော့မည်။ ပူပန်နေကြလေရော့မည်။

ယခုအခါတွင် အိမ်မှ ထွက်လာခဲ့မိခြင်းအတွက် နောင်တ ရလာသည်။ အရွဲတိုက်လိုသော သဘောမျိုး စိတ်မှာ မွေးမြူမိသည့် အတွက် ဒုက္ခလှလှကြီး ရောက်ရလေပြီလောဟုပင် ခင်စောမူ တွေး တောမိပါသည်။

အိမ်သို့ရောက်လျှင် ဖေဖေအား မည်သို့ မျက်နှာချင်းဆိုင်ရပါ မည်နည်း။ ခင်စောမူ မတွေးတတ်ချေပြီ။ ပစ္စက္ခအခြေအနေ၌ မိမိ မှာ အတောင်ပံများ ရှိလိုက်ချင်သည်။ အိမ်သို့ အတောင်ကိုဖြန့်လျက် ပျံချင်လှသည်။

ရင်ထဲမှာ ပူနေသည်။ စိတ်အတွေးတို့ကလည်း ယောက်ယက် ခတ်ရလေပြီ။

ဖြစ်နိုင်မည်ဆိုလျှင် ခင်စောမူသည် အကူအညီကို အော်ဟစ် ၍ ခေါ်လိုက်ချင်သည်။ မဟာဇနက္ခမင်းသား သင်္ဘောနစ်စဉ်က

မဏိမေခလာ နတ်သမီး လာရောက် ကယ်ဆယ်ခဲ့သည်ဟု စာတွင် ဖတ်ခဲ့ရသည်ကို အမှတ်ရသည်။ မဏိမေခလာကိုပင် တရချေမည် လောဟူ၍ တွေးတောမိသည်။

မော်တော်ပဲ့ပိုင်းတွင် မောင်မောင်ကြီးကို မြင်ရပါသည်။ သူသည် မော်တော်ကို ပဲ့ကိုင်နိုင်ရန် ကြိုးစားလျက် ရှိသည်။ မိုးရေ လေနှင့် လှိုင်းတို့ကြောင့် သူသည် အယိုင်ယိုင်အထိုးထိုး၊ အလဲလဲအပြိုပြို ဖြစ်နေကြောင်း မြင်ရသည်။ တက်မကို စတီယာရင်နှင့် မဟုတ်ဘဲ မူရင်း လက်ကိုင်ဖြင့် ကိုင်ထိန်းထားခြင်း ဖြစ်သည်။ သို့တိုင်အောင် တက်မသည် ထိရောက်ခြင်း မရှိလှပေ။

အခြေအနေက စိတ်ပျက်ဖွယ် ကောင်းလှပါဘိတော့၏။

မော်တော်၏ မှန်ပြတင်းသို့ မိုးရေစက်များ လာရောက်တိုက်ခတ် မိသည်။ မိုးရေစက်တို့မှာ အစိတ်စိတ်အမြွှာမြွှာ ကွဲကြွေလွင့်စဉ်သွား ကြသည်။ အချင်းချင်း ပူးပေါင်းလျက် လိမ့်လျောစီးဆင်းသွားသည် လည်း ရှိသည်။ မိုးရေကြောင့် မှန်မှာ မှန်နေသည်။ ရေငွေ့ ပြန်ကာ မှိုင်းနေသည်။ သို့ရာတွင် ယင်းအကြားမှပင် ခင်စောမူသည် ညောင်ဦး ကို လှမ်းမြင်ရသည်။ မိုးရေမိုးစက်တို့ အကြားမှနေ၍ပင် ညောင်ဦးမြို့ အတွင်း၌ လျှပ်စစ်မီးရောင်အချို့ကို မြင်တွေ့ရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ လျှပ်စစ်လင်းပြက်ချိန်မှာဆိုလျှင် ပို၍ မြင်သာသည်။

စိတ်မှာ အားတက်သလို ဖြစ်လာသည်။

ယခုအခါ မော်တော်သည် ဘေးတိုက်အနေအထားအရ မျောပါ နေသည်။ ကမ်းနှင့် အတော်ကြီး ကွာလှမ်းသောနေရာမှ မျောပါနေခြင်း ဖြစ်ကြောင်း မြင်ရသည်။ လေသည် မော်တော်ကို ကမ်းနှင့် ကွာလှမ်း ရာသို့ တွန်းပို့သလို ဖြစ်နေသည်။

အားတက်ခြင်းမှာ တစ်ခဏချင်း၌ပင် လွင့်ပြယ်ကွယ်ပျောက် သွားရသည်။ အကြောင်းမူ မိမိတို့ မော်တော်သည် မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ ကမ်းသို့မရောက်နိုင်သည်ကို သဘောပေါက်လာရသောကြောင့်တည်း။

မော်တော်သည် ရေစီးအတိုင်းပင် ညောင်ဦးကို ဖြတ်ကျော် မျောပါသွားရမည့်အဖြစ်ကို ခင်စောမူ တွေးရသည်။ ဒူးများပင် ညွတ် ကွေးကျတော့မတတ် ခံစားရသည်။ မော်တော်ကက်ဘင် အခန်း၌ စိတ်အေးလက်အေး မနေသာတော့။ ခင်စောမူသည် အပြင်သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ မိုးရေစက်များ ကိုယ်နှင့် ရိုက်ခတ်ထိမှန်လာ၏။

တုရွေ့ရွေ့ ဝေးကွာကျန်ရစ်သော ညောင်ဦးဆိပ်ကမ်းကို နှမြော တသ သလို ငေးကြည့်နေမိသည်။ ထိုမှနေ၍ မောင်မောင်ကြီးဘက်သို့ လှည့်ကြည့်နေမိသည်။

“ကိုမောင်မောင်ကြီး... ကမ်းနားကိုရောက်အောင် မတတ်နိုင် တော့ဘူးလား ဟင်... ကမ်းကိုရောက်ဖို့ ဘယ်လိုမှ မကြိုးစားနိုင်တော့ ဘူးလား။”

ခင်စောမူ၏အသံမှာ ငိုသံပါလာသည်။ တုန်နေသည်။ လျှပ်လက်သည်နှင့် ကြုံ၍ မြင်လိုက်ရသော မောင်မောင်ကြီး မျက်နှာမှာ စိတ်ပျက်လက်ပျက် အမူအရာ ရှိနေသည်။ သူသည်လည်း ကမ်းဘက်သို့ နှမြောတသမိသော အသွင်ဖြင့် ငေးနေသည်။

ခင်စောမူသည် အော်ဟစ်၍ ငိုချင်စိတ် ပေါ်လာမိသည်။ “မိုးတွေ စိုကုန်လိမ့်မယ်၊ ကက်ဘင်ထဲ ဝင်နေပါ မစောလတ်” မိုးသံလေသံကို ထွင်းဖောက်လျက် ပေါ်ထွက်လာသော မောင်မောင်ကြီး၏ အသံကို ကြားရသည်။

ခင်စောမူကမူ အတွင်းသို့ဝင်ရန် ခြေလှမ်းပြင်ဆဲ လှိုင်းတစ်လုံး က မော်တော်ကို လာရောက်ရိုက်ခတ်သည်။ မော်တော် လူးသွားသည်။

ခင်စောမူသည် မိမိ၏ ခြေချောင်းများပေါ်မှာ ရပ်တည်နိုင်စွမ်း မရှိတော့ဘဲ ကိုယ်မှာ ယိုင်သွားသည်။

“မစောလတ် သတိထား...”

မောင်မောင်ကြီး၏ အော်သံကို နောက်ဆုံးကြားရသည်။

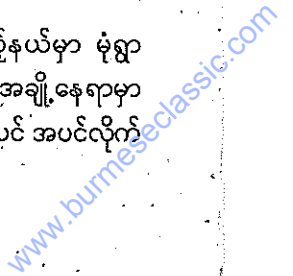
ခင်စောမူ၏ကိုယ်သည် မော်တော်ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ထိုးကျ သွားသည်။ ခေါင်းကို လေးလံမာကျောသော အရာဝတ္ထုဖြင့် ထုနှက် လိုက်သလို ခံစားရသည်။

၎င်းနောက် ခင်စောမူ၏ မျက်စိအစုံဝယ် ကြယ်ပွင့်ကလေးများ အကုဋေ အကုဋာ ပေါ်ပေါက်လာသည်။ ပြီးလျှင်မူ မိမိကိုယ်ကို ပိန်းပိတ်နက်ရှိုင်းသော အမှောင်ချောက်ကမ်းပါးတစ်ခုအတွင်း ကျဆင်း နေသည်ဟု ထင်မှတ်မိပါသည်။

ထိုနေ့က မိုးရွာပုံမှာ ညောင်ဦးသူ၊ ညောင်ဦးသားတို့အဖို့ ပြောစမှတ်တွင်စရာ ကောင်းလောက်အောင် ပြင်းထန်လှသည်ဟု အဆိုရှိသည်။ ထိုနေ့က မိုးရွာပြီးနောက် အားရကျေနပ်သွားသလို နောက်ထပ် မိုးမရွာခဲ့တော့။

မိုးသည် အခါမဲ့မိုး ဖြစ်လေသည်။ နှောင်းမိုး ဖြစ်လေသည်။ သန်ကြွင်းမိုးဟု ခေါ်ရမည်လားမသိ။ မိုးကြောင့် နှမ်းနှင့် မြေပဲ အချို့ ပျက်စီးဆုံးရှုံးရသည်။

ထို နှောင်းမိုးကို အတိအကျဆုံး ခံစားရသည့်နယ်မှာ မုံရွာ ခရိုင်ဖြစ်သည်။ ယင်းမာပင်နယ် ဖြစ်သည်။ မိုးကြောင့် အချို့နေရာမှာ ရွာလုံးကျွတ် ရေထဲသို့မျောပါကြသည်။ သစ်ပင်ကြီးများပင် အပင်လိုက် ရေစီးနောက်သို့ ပါလာသည်ဟု ဆိုသည်။

၂၂၂ ✦ မောင်သိန်းဆိုင်

နှင်းအထောင်အသောင်း ရေမှာ မျောပါသွားသည်။ ဆေးခင်းနှင့် ကိုင်းကေများစွာ ရေမြုပ်ပျက်စီးကုန်သည်။ လူများစွာ သေကြေလျက် ထိုခရိုင်မှာ အိုးမဲ့အိမ်မဲ့ မြောက်မြားစွာ ဖြစ်ကြရသည်။

စင်စစ်တွင် ပခုက္ကူ၊ ပုဂံ၊ ညောင်ဦးတစ်ဝိုက်မှာ အဖျားခတ် ခံရခြင်းလောက်သာ ရှိသည်။

ထိုမိုးကြောင့်ပင် ခင်စောမူ၏ ဘဝမှာ ဆစ်ချိုးတစ်ခုနှင့် ကြုံတွေ့ ရသည်။ ဘဝတစ်ခုလုံးကိုပင် ပြောင်းလဲစေနိုင်သော အဆစ်အချိုး ဖြစ်သည်။

နှောင်းမိုး၏ အဖျားခတ်ခံရမှုသည် မိမိ၏ ကံကြမ္မာကို တစ်မျိုး တစ်ဖုံ ပြောင်းလဲသွားစေနိုင်သည်ဟု ခင်စောမူ ထင်ပါသည်။

တစ်ဆယ့်ခြောက်

သည်နေရာတွင် ခင်စောမူ၏ အကြောင်းအရာကို ထား၍ ကိုကိုလွင်အကြောင်းကို ပြောချင်သည်။

မိုးကြီးလေကြီးကျလာသော အချိန်၌ ကိုကိုလွင်သည် တောင်ကျ ချောင်းရှိရာ အရပ်ဒေသများကို ကျော်လွန်လာခဲ့ပြီ ဖြစ်လေသည်။ ညောင်ဦး အဝင်လောက်မှာ မိုးမိသည်။

လမ်းမှာ မိုးမမိပေလို တော်ပါသေးရဲ့ဟု ကိုကိုလွင် တွေးမိ သည်။ တောင်ကျချောင်းများ ရှိရာသို့ လွန်မြောက်လာသော အချိန်မှာမှ ရွာချခဲ့သော မိုးကိုပင် ကျေးဇူးတင်ရမလို ဖြစ်နေလည်။ သို့မဟုတ်လျှင် လမ်းမှာပင် ည အိပ်ရပေလိမ့်မည်။

သည်ကနေ တစ်နေ့လုံး ပုပ္ပါးတောင်တစ်ခုမှာ မိုးညိုနေသည်။ တိမ်သားထူသည် ထူးထူးကဲကဲပင် ထူထပ် သိပ်သည်းနေသည်။ ကြက်မောက်တောင်ဆည်အထက်မှာ ဆိုင်းနေသော တိမ်သားအချို့က မိုးအဖြစ် ရွာချခဲ့ပေသေးသည်။

www.burmeseclassic.com

စင်စစ် အဓိက ကျေးဇူးတင်ရမည့်သူမှာ မဂ္ဂမ်းနုဖြစ်သည်ဟု ကိုကိုလွင် တွေးမိလာသည်။ သူမ၏ လောဆော်မှုကြောင့်ပင် ပုပ္ပါးမှ စောစောမြန်ဖြစ်သည်။ သူ့ဆန္ဒအတိုင်းသာ ဆိုပါက လမ်းမှာ မိုးမိဖို့ သေချာပေသည်။

အပြန်လမ်း တစ်လျှောက်လုံးမှာ မဂ္ဂမ်းနု၏ မျက်နှာကလေး ကိုသာ မြင်ယောင်နေသည်။ နားက မဂ္ဂမ်းနု စကားများကိုသာ ကြားယောင်နေသည်။ မဂ္ဂမ်းနု၏ ကိုယ်ခန္ဓာက ပုပ္ပါးမှာ ကျန်ရစ်သော် လည်း ဝိညာဉ်က မိမိနှင့်အတူ လိုက်ပါလာသလိုပင်။

မဂ္ဂမ်းနုအကြောင်းကို စဉ်းစားမိလျှင် ကိုကိုလွင် ရင်မှာ နွေး လာသည်။

သည်မိန်းကလေး၏ ရုပ်သွင်မှာ ထူးခြားသည်။ သည်မိန်းကလေး သည် သူ့အတွက် ဆန်းကြယ်ပေသည်။

မဂ္ဂမ်းနု ဟူသော အမည်။ မဂ္ဂမ်းနုနှင့် ပတ်သက်သော အကြောင်း အရာတို့ ကိုကိုလွင် စိတ်အာရုံသို့ ရောက်ရှိ ကြီးစိုးလာသည်မှာ မကြာတတ်သေး။

သည်အကြောင်းကို ပြန်ပြောရမည်ဆိုလျှင် ဦးဘမူနှင့်အတူ ပုပ္ပါးတောင် တက်စဉ်က အဖြစ်အပျက်ကို ပြန်၍ ကောက်ရ ချေမည်။

ဦးဘမူသည် ပုပ္ပါးတောင်အဆင်းတွင် ခြေချော် လဲကျသည်။

ကိုယ်မှာ ဒဏ်ရာပြင်းပြင်းထန်ထန် မရသော်လည်း ခြေတစ်ဖက် မှာ မထောက်နိုင်တော့။ အရိုးအက်ခဲ့သည်။ ဦးဘမူကို တောင်ပေါ်မှ သည် ပုပ္ပါးရွာအရောက် သယ်ယူရဖို့ ဖြစ်သည်။ ပုပ္ပါးတောင်သို့ တက်စဉ်က ကိုကိုလွင်နှင့် ဦးဘမူ နှစ်ယောက်တည်း ဖြစ်သည်။ အဖော်အလှော်မပါခဲ့။ ကိုကိုလွင်ခွန်အားသည် တောင်ပေါ်တက်စဉ်

အခါကပင် ကုန်ခန်းခွဲလေပြီ။ ဦးဘမူကို တောင်ခြေအရောက် သယ် ယူဖို့ မတတ်သာတော့။

ယင်း ယာတဲတွင် မဂ္ဂမ်းနုကို တွေ့ရလိမ့်မည်ဟု ထိုစဉ်က စိုးစဉ်းမျှ မထင်မိချေ။

အကူအညီတောင်းရန် အလာ၌ မဂ္ဂမ်းနုကို သူမ၏ မိဘနှစ်ပါး နှင့်အတူ ယာစောင့်တဲမှာ တွေ့ရသည်။ စင်စစ်တွင် မဂ္ဂမ်းနုသည် ပုပ္ပါးတောင်မှာ ယာလုပ်နေသော ဖခင်ထံ၊ မိခင်နှင့်အတူ ထံမင်းပို့ လိုက်လာခြင်းဖြစ်သည်။ ထံမင်းပို့ရင်း ထင်းလည်း သယ်ယူရပေမည်။ သည်တွင် ကိုကိုလွင်နှင့် ဆုံရဖို့ ဖြစ်လာသည်။

ကိုကိုလွင်က သူမ ဖခင်ထံ သူ၏ ဒုက္ခကို တင်ပြ အကူအညီ တောင်းလာချိန်၌ မဂ္ဂမ်းနုက ပါ ဖခင်နှင့်အတူ လိုက်လာခဲ့သည်။

ဦးဘမူကို ပုခက်လုပ်၍ ထမ်းပြီး တောင်ခြေအထိ သယ်ယူရာ၌ မဂ္ဂမ်းနု ပါသည်။ သူမ၏ဖခင်က နောက်မှ ထမ်း၍ သူမက ရှေ့မှ ထမ်းသည်။ ကိုကိုလွင်သည် မဂ္ဂမ်းနု အင်အားကို အံ့မခန်းချီးမွမ်း သည်။ သူ့အဖို့ မဂ္ဂမ်းနုလို မိန်းကလေးတစ်ယောက်မှာ သည်မျှ အင်အားတွေ ရှိနေသည်ဆိုခြင်းကို မယုံနိုင်အောင် ရှိတော့သည်။

မဂ္ဂမ်းနုအဖို့ကား လူတစ်ယောက်၏ ကိုယ်ခန္ဓာ ဆိုသည်မှာ ပြောပလောက်သော အလေးအပင် ပစ္စည်းမဟုတ်ပေ။ နေ့စဉ်နှင့်အမျှ ဆိုသလို တောင်ပေါ်သို့ တက်ချည် ခင်းချည် လုပ်ခဲ့ရသည်မို့ ခြေထောက်များက ကျင့်သားရပြီး သန်မာနေသည်။ ပြီးလျှင်...ထင်း ထမ်းလျှင် ထမ်း၊ မထမ်းလျှင် ငှက်ပျောသီးခိုင် ထမ်းခဲ့ရသည်မို့ မဂ္ဂမ်းနု၏ ပခုံးမှာ ကျွဲပခုံး ထ၍ပင် နေချေပြီ။

မဂ္ဂမ်းနုတို့၏ ယာခင်းရှိရာ အရပ်မှာ မြေပြန့်ယာခင်းများလို မဟုတ်ပါ။ တောင်စောင်းတွင် ယာလုပ်ခြင်းဖြစ်၍ မြေပြန့် ယာသမား

တွေထက် ပင်ပန်းသည်။ ခက်ခဲသည်။ တောင်စောင်းမြေသည် မြေနီ၊ မြေကြမ်းအမျိုးအစား ဖြစ်သည်။ ကျောက်ခဲပေါသည်။ အပြန်အပြော မ်ဟုတ်။ အစောက်အမတ်တွင် ယာလုပ်ရသည်။ နွားနှင့် ထွန်ယက်၍ မရသော နေရာများမှာဆိုလျှင် လူကိုယ်တိုင် ထွန်တံကို ဆွဲရသည်။

ယာမှ ထွက်သော ကုန်ပစ္စည်းများကို လှည်းနှင့် သယ်၍ မရသဖြင့် လူကိုယ်တိုင် ထမ်းပိုး သယ်ယူရသည်။

သည်တော့လည်း မဂ္ဂမ်းနု၌ သာမန်ယောက်ျားတစ်ယောက် ထက် ခွန်အား ပိုမိုရှိနေခြင်းမှာ စင်စစ် အံ့ဩဖွယ်ရာ မကောင်းလှပါ။ ထုသားပေသား ကျနေလေသည်။

မဂ္ဂမ်းနုမှာ ယခုနှစ် စပါးကို ပို၍ စိုက်သည်။ ပြောင်းကိုလည်း စပါးခင်းမှာ ရောနှောစိုက်သည်။ ငှက်ပျောခြံလည်း ရှိသည်။

မဂ္ဂမ်းနု၏ ဖခင်သည် ယာခင်းမှာ အချိန်ပြည့် စောင့်အိပ်ရသည်။ စပါးမရိတ်မီ၊ ပြောင်းမချိုးမီ တောင်ပေါ်မှာပင် နေရသည်။ စပါးရိတ်ပြီး၊ ပြောင်းချိုးပြီးချိန်ကျမှ တောင်ပေါ်က ဆင်းရသည်။ မဂ္ဂမ်းနုတို့ သားအမိသည် နေ့အချိန် ယာခင်းသို့ လာပြီး ညအချိန်မှာ ပုပ္ပါးသို့ ဆင်း၍ အိပ်ရသည်။ ဤသည်မှာ မဂ္ဂမ်းနု၏ သံသရာဖြစ်ကြောင်း ရင်းနှီးလာချိန်၌ ကိုကိုလွင် သိရသည်။

မဂ္ဂမ်းနုနှင့် စပ်လျဉ်း၍ ကိုကိုလွင်သည် ပထမအချက်အနေနှင့် သူမ၏ အင်အားကို သတိထားမိသည်။ ဒုတိယအချက်အနေနှင့်ကား မဂ္ဂမ်းနု၏ အလှအပကို သတိထားမိလေသည်။

ပုပ္ပါးသူ မဂ္ဂမ်းနု၏ အလှသည် စွဲမက်စရာ ကောင်းသည်ဟု သူ ထင်သည်။

အညာဒေသမှ မိန်းကလေးများမှာ အများအားဖြင့် အသားညိုကြသည်။ ညှိုးနွမ်းကြွလှီသော ကိုယ်ရှိသည်ဟု ယေဘုယျ သိမှတ်

ထားသည်။ ပုပ္ပါးသူတို့ကား ယင်းသို့မဟုတ်၊ ရေမြေကောင်းသဖြင့် အခြား အညာသူတို့နှင့် ဆန့်ကျင်သော သဘောရှိသည်။

မဂ္ဂမ်းနုကို ကြည့်။

မဂ္ဂမ်းနုဆိုသည်အတိုင်း အသားအရေက ဝါဂွမ်းသို့ ဖြူသည်။ နုသည်။

ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည် ထွားကျိုင်းဖွံ့ဖြိုးသည်။ အချိုးအစား ကျနလှပသည်။ မောက်မို့သော ရင်၊ သေးကျဉ်သော ခါး၊ ထွားရရွား တင်တို့ ရှိသည်။

မဂ္ဂမ်းနု၏ မျက်နှာလေးမှာ လက်ဖြင့်တမင်ပြုလုပ်ထားသလို ပိုင်းပိုင်းကလေးဖြစ်သည်။ မေးစွေက နှစ်ခွကလေးဖြစ်သည်။ မျက်လုံးများက တောက်ပဝန်းစက်သည်။ နှာတံမပေါ်လှသော်လည်း မျက်နှာနှင့် လိုက်ဖက်သည်။ နှုတ်ခမ်းကလေးများက နီတွေးလျက် နှင်းဆီအင့်လို ဖူးကြွကြွ ရှိသည်။

ရေကြည်သောက်လျှင် မြင်ရမလောက်ပင်ဖြစ်သည်ဆိုခြင်းကို မဂ္ဂမ်းနုထံမှာ တွေ့ရသည်။ အသားဖြူလွန်းသဖြင့် လည်တိုင်မှ အကြောစိမ်းကလေးတို့ အထင်းသား ပေါ်နေသည်။ အကယ်ပင် ရေကြည်သောက်က မြင်ရမလောက် ဖြူစင်နေသော လည်တိုင်ကို မဂ္ဂမ်းနု မိုင်ဆိုင်သည်။

ကိုကိုလွင်သည် မဂ္ဂမ်းနုနှင့် တွေ့စကတည်းကပင် စိတ်ဝင်စားသည်။ မဂ္ဂမ်းနုအလှကို နံဘေးမှ ထိုင်ကြည့်ချင်နေသည်။

ထိုနေ့က ဦးဘမူ အရိုးအက်သည် ဆိုခြင်းထက်၊ မဂ္ဂမ်းနု၏ အလှအပက သူ့အာရုံမှာ ကြီးစိုးနေသည် အမှန်ပင်။

သို့ဖြင့် နောက်ပိုင်း၌ အခွင့်သာလေတိုင်း ပုပ္ပါးသို့ ရောက်ရှိ ခဲ့သည်။ မဂ္ဂမ်းနုအိမ်သို့ ရမယ်ရှာ၍ ဝင်ခဲ့လေသည်။ အခွင့်မသာသည့် တိုင် အခွင့်ရှာ၍ ပုပ္ပါးသို့ လာမိလေသည်။

ယခုတော့ မဂ္ဂမ်းနုတို့အိမ်မှာ သူ၏ စားအိမ် သောက်အိမ် ဖြစ်နေပြီ။ မဂ္ဂမ်းနု အမိအဖတို့နှင့်လည်း ငယ်ပေါင်းကြီးဖော် ပမာ ရင်းနှီးခဲ့ပြီ။ စင်စစ် မဂ္ဂမ်းနုကား ဘွဲ့ ရပြီးသား မူလတန်းပြ ဆရာမ ကလေး ဖြစ်သည်။ တစ်ဘက်က ကလေးတွေကို စာပြကာ တစ်ဘက်က မိဘလုပ်ငန်းကို ဝိုင်းကျနေသူဖြစ်သည်။

သည်ကနေဆိုလျှင် သူသည် မဂ္ဂမ်းနုအပေါ်မှာ အောင်နိုင်ခဲ့သည် ဟုပင် ဆိုရချေတော့မည်။

သည်ကနေ့ မဂ္ဂမ်းနုနှင့်အတူ ယာစောင့်တဲသို့ ထမင်းပို့လိုက်ခဲ့ သည်။ ထမင်းချိုင့်ထားခဲ့ပြီးနောက် နှစ်ယောက်သား ငှက်ပျောတော ဘက်သို့ ငှက်ပျောခိုင်ခုတ်ရန် ထွက်ခဲ့ကြလေသည်။ ငှက်ပျောခိုင် ခုတ်အပြီး ပြန်အလာ၌ ယာစောင့်တဲ၌ မဂ္ဂမ်းနု၏ဖခင် မရှိ။

ပုပ္ပါးတောင်၏ စိမ်းစိုလှပခြင်းသည် သူ၏ စိတ်အစဉ်ကို သာယာအောင် ဖန်တီးလျက်ရှိသည်။ လူသူကင်းရှင်းကာ တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်ခြင်းက ဖောက်ပြားမှုကို အားပေးအားမြှောက် ပြုသည်။ မဂ္ဂမ်းနုနှင့် နှစ်ယောက်တည်း ရှိနေခြင်းကလည်း စိတ်ကို လှုပ်ရှား စေသည်။

သို့ဖြင့် သူသည် ကြိုတင်ကြံစည်ထားခြင်း မရှိပါဘဲလျက် မဂ္ဂမ်းနုကို ချစ်ရေးဆိုမိသည်။ မဂ္ဂမ်းနုလို မိန်းကလေးတစ်ယောက်က ကိုကိုလွင်ကို ချစ်တုံ့ပြန်သည်မှာ မဆန်းလှပါ။ အမှန်သော် မဂ္ဂမ်းနု သည် ကိုကိုလွင်အပေါ် မြင်ခါစကပင် အထင်ကြီးလျက် တစ်ဖက် သတ် စွဲလမ်းတွယ်တာခဲ့ရာသူ ဖြစ်သည်။

ကိုကိုလွင်သည် မထင်မှတ်ဘဲ မဂ္ဂမ်းနုကို ထွေးပွေ့နမ်းရှုပ်ခွင့် ရခဲ့သည်။ ယခုအခါ မဂ္ဂမ်းနု၏ အငွေအသက်ကို ခံစားနေရသည်သို့ ရှိသည်။ မဂ္ဂမ်းနု၏ ဝိညာဉ်သည် သူနှင့် ပါလာခဲ့သလိုပင်...။

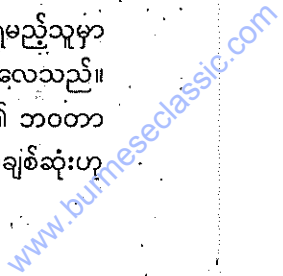
မဂ္ဂမ်းနုနှင့် စပ်လျဉ်း ခံစားမိလေလျှင် အာရုံမှာ ခင်စောမူက ထင်လာသည်။ မဂ္ဂမ်းနုနှင့် ပတ်သက်သည့် အကြောင်းအရာတို့က ခင်စောမူကို မေ့ပျောက်နိုင်စွမ်းရှိလောက်သည်အထိ တန်ခိုးမထက်သည် ကား အမှန်ပင်။ မဂ္ဂမ်းနု ရှေ့မှောက်သို့ ရောက်ရှိနေချိန်မှာပင်ဖြစ်စေ ခင်စောမူကို သတိရသည်။

သို့ရာတွင် ခင်စောမူအကြောင်း စဉ်းစားလျှင် ရင်မှာ နာကျင် ချင်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ခင်စောမူအပေါ် မုန်းတီးနိုင်ရန် ကြိုးစား ချင်စိတ် ပေါ်လာသည်။ ခင်စောမူ၏ အပြုအမူ၊ အနေအထိုင်တို့ကို မကြိုက်နိုင်အောင် ရှိသည်။ အထူးသဖြင့် မောင်မောင်ကြီးနှင့် ဆက်ဆံ ပုံကို ကိုကိုလွင် သဘောမတွေ့။

ကိုကိုလွင်အနေနှင့် မောင်မောင်ကြီးကို အဘယ်နည်းနှင့်မျှ အထင်မကြီးနိုင်ခဲ့။ ကလေးကချေ လူတစ်ယောက် အနေအထားထက် ပိုပြီး တွက်၍မရ။ သို့ဖြင့်ပင် သူ့ကို ခင်စောမူက အရေးတယူလုပ်နေ သည်။ ပရောပရည် လုပ်နေသည်။ ဤသည်ကို နည်းနည်းလေးမှ မနှစ်ခြိုက်နိုင်အောင် ရှိရသည်။

ရန်ကုန်သို့ရောက်လျှင် မည်သည့်နည်းနှင့်မဆို လက်ထပ်ဖြစ် အောင် မေမေ့ကို ပြောမည်ဟု သန္နိဋ္ဌာန် ချထားသည်။

သို့သော်လည်း မိမိ တကယ်တမ်း လက်ထပ်ရမည့်သူမှာ ခင်စောမူသာ ဖြစ်သည်ဟု ကိုကိုလွင်စိတ်မှာ စွဲမှတ်ထားလေသည်။ သူသည် ခင်စောမူကို အလွတ်မခံချင်။ အကြောင်းမူ သူ၏ ဘဝတာ တစ်လျှောက်လုံး၌ ခင်စောမူ တစ်ယောက်ကိုသာ အချစ်ဆုံးဟု

မှတ်ယူထားမိသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ အငယ်လေး ကတည်းကပင် လက်ပွန်းတတီးနေခဲ့ရသောကြောင့် တွယ်တာသော သံယောဇဉ် ရှိခဲ့သည်။

နောက်တစ်ကြောင်းမှာ မေမေ့ ဆန္ဒကို မလွန်ဆန်လိုသော ကြောင့်လည်း ဖြစ်သည်။

ကိုကိုလွင် ဥပစာ (ခ) အပိုင်းသို့ အရောက်မှာ ချစ်သူတစ်ဦး ရှိခဲ့ဖူးသည်။ သူနှင့် တစ်တန်းတည်းသား ဘာသာတွဲ တူသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ ထိုမိန်းကလေးနှင့် ဖြစ်နေကြောင်း မေမေ သိသွားသောအချိန်၌ သူ တကယ်တမ်းလက်ထပ်ရမည့်သူမှာ ခင်စောမူသာ ဖြစ်၍ ထိုမိန်းကလေးကို အဆက်ဖြတ်ရန် မေမေက ပြောခဲ့ဖူးသည်။

“သားရဲ့ဖေဖေ ဆုံးသွားပြီးတဲ့နောက်ပိုင်းမှာ သားကို မပူမပင် မကြောင့်မကြရစေဘဲ ဒီအသက်ဒီအရွယ်အထိ ဣန္ဒြေရရ ပြုစုပျိုးထောင် နိုင်ခဲ့တာဟာ ဘယ်သူ့ကျေးဇူးထင်သလဲ၊ ဦးဘမူရဲ့ကျေးဇူးပဲ၊ သူ ကိုယ်နှိုက်က သားကို မူနဲ့ လက်ထပ်စေချင်တဲ့ဆန္ဒ ရှိနေတယ်လို့ မေမေ သိရတယ်၊ သားမှာလဲ မူ့ကို တစ်သက်ပတ်လုံး ထိန်းသိမ်း စောင့်ရှောက်ရမယ့် တာဝန်ရှိတယ်၊ ဒီတော့ကာ... သားအနေနဲ့ လက်ထပ်ဖို့ အသင့်ဆုံး မိန်းကလေးဟာ ဒီကမ္ဘာမှာ မူပဲ”

မေမေက သည်လို နားချခဲ့သည်။

ကိုကိုလွင်သည် ကျေးဇူးတရားနှင့် တာဝန်ကိုလည်း အလေး အနက် ထားသည်။ ခင်စောမူ၏ သွင်ပြင်ရုပ်လွှာကိုလည်း နှစ်ခြိုက် ရင်းစွဲ ရှိသည်။ ချစ်သူကို အလွယ်တကူပင် စွန့်ပစ်နိုင်ခဲ့ပေသည်။

စင်စစ်တော့ မဂ္ဂမ်းနဟူသည်မှာ သူ့အတွက် အာရုံအသစ် အဆန်းတစ်ခုသာဖြစ်ကြောင်း ကိုကိုလွင် ကောင်းစွာ နားလည်သည်။

သို့စင်လျက် မဂ္ဂမ်းနအပေါ် စွဲလမ်းတွယ်တာစိတ်များ များပြားလှသည် ဟု မှတ်ယူဆဲ ရှိပေသည်။

ကိုကိုလွင်သည် မော်တော်ကားကို အိမ်၏ ဆင်ဝင်အောက်၌ ထိုးဆိုက်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အိမ်မှာ ပြဿနာတစ်စုံတစ်ခု ပေါ်ပေါက်ခဲ့ပြီဟု နားလည်လာသည်။ အိမ်အတွင်းမှာ ရုတ်ရုတ်သံသံ ဖြစ်နေသည်ဟု ထင်သည်။

အမှန်ပါပင်။ ပြဿနာသည် အိမ်မှနေ၍ ဆီးကြိုနေသည်။ မေမေက အိမ် လှေကားထိပ်မှနေ၍ ဆီးပြီး ပြောသည်။

“မင်းမလဲ တစ်နေ့လုံး အိမ် မကပ်နိုင်အောင်ပါပဲကလား ကိုကိုလွင်”

မေမေ၏ မျက်နှာသည် စိုးရိမ်ကြောင့်ကြသောအသွင် လွှမ်းနေ သည်။ အသံမှာ မာကျောနေသည်။

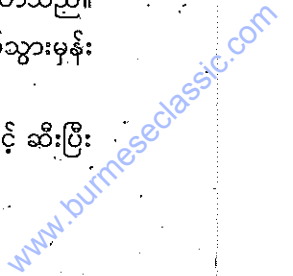
“ကျွန်တော် အိမ်မှာ မရှိတာနဲ့ အိမ်မှာ ဘာဖြစ်မှာမို့လို့လဲ မေမေ”

“အိမ်မှာ ဘာတွေဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ မင်း မသိဘူး မဟုတ် လား၊ မင်းမှာ ဘယ်လိုမှ စိုးရိမ်ပူပန်စိတ် မရှိဘူး မဟုတ်လား၊ အခု အိမ်မှာ ဘာဖြစ်နေတယ်ထင်သလဲ ကိုကိုလွင်၊ အိမ်မှာ မီးတောက်နေပြီ သိလား”

သည်တော့... ကိုကိုလွင်စိတ်မှာ လှုပ်ရှားစ ပြုလာသည်။

“အိမ်မှာ မူ... မရှိတော့ဘူး၊ မူ... ဘယ်ကို ထွက်သွားမှန်း မသိဘူး”

သည်စကားကို ကြားရသောအခါ ရင်ဝကို လက်ဖြင့် ဆီးပြီး တွန်းလိုက်သလို ခံစားရသည်။

“အိမ်က လူတစ်ယောက်ယောက်နဲ့ စိတ်ဆိုးပြီး ထွက်သွားတာလား”

ကိုကိုလွင် အမေး...။

“မဟုတ်ဘူး၊ ဘာမှ မဖြစ်ဘဲနဲ့ ထွက်သွားတာ၊ ဘယ်သူ့ ကိုမှလဲ အသိမပေးဘူး၊ အခုကြည့်စမ်း...။ မိုးတွေ ဘယ်လောက်ရွာနေသလဲ၊ ဒါတောင် အိမ်ကို ပြန်မလာဘူး၊ သူ့ဖေဖေဆိုရင် စိတ်သောက ရောက်လှပြီ၊ တဖျစ်တောက်တောက် ပြောနေပြီ”

“သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ယောက် အိမ် သွားရင်း မိုးမိတာနဲ့ ပြန်မလာနိုင်တာလားမှ မသိတာ”

“သူ သွားတတ်တဲ့ အိမ်တွေ လူလွတ်ပြီး မေးခိုင်းကြည့်ပြီးပြီ၊ ဘယ်မှာမှ မရှိဘူး၊ တို့က မင်းနဲ့ တွေ့ပြီး တစ်နေရာရာကိုများ သွားကြသလားလို့၊ မင်းတစ်ယောက်တည်း ပြန်လာတော့ ပိုပြီး စိတ်ပူ ရတာပေါ့”

ကိုကိုလွင်သည် တစ်ဖက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။ သူသည် လှေကားအတိုင်း အပြေးတစ်ပိုင်း ဆင်းလာရင်းက ဒေါ်စောမြင့် ကြားလောက်အောင် ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် မူ့ကို လိုက်ရှာမယ် မေမေ”

သားဖြစ်သူ၏ ခြေသံ ပျောက်ကွယ်သွားချိန်မှာ ဒေါ်စောမြင့်က အိမ်အတွင်းဘက်သို့ ဝင်လာခဲ့သည်။

ဦးဘမူသည် တုတ်ကောက်ကို အားပြုလျက် ခြေထောက်နိုင်ရန် ကြိုးစားနေကြောင်း မြင်ရသည်။

“ကိုကိုလွင်နဲ့လဲ ပါမလာခဲ့ဘူး မဟုတ်လား မစောမြင့်”

ဦးဘမူ၏ အမေးကို အဖြေပေးရန် ဒေါ်စောမြင့် ဝန်လေးနေမိ သည်။ ခေါင်းကိုသာ လေးပင်စွာ ညှိတ်လိုက်ရသည်။ ဦးဘမူသည်

စိတ်ပျက်လက်ပျက် အမူအရာဖြင့် ကုလားထိုင်ပေါ်သို့ ပြန်ပြီး ထိုင်ချ လိုက်သည်။

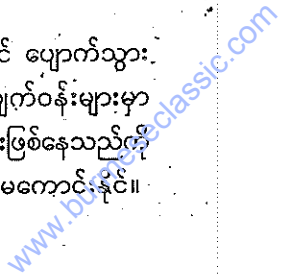
သူ၏ မျက်နှာမှာ ရှိရင်းစွဲ အသက်ထက် အိုမင်းနေပုံရသည်။ ဂနာမငြိမ်နိုင်သလို တုတ်ကောက်ဖြင့် ကြမ်းပြင်ကို ဆောင့်နေသည်။ တုတ်ကောက်လက်ကိုင်ပေါ်မှာ ရှိနေသည့် လက်ကို ဆုပ်ချည်ဖြန့်ချည် ပြုနေသည်။

“ဒါပေမယ့် သိပ် စိတ်မပူပါနဲ့၊ ကျွန်မတို့က မူ့သူငယ်ချင်း အားလုံးကို သိတာမှ မဟုတ်ပဲ၊ ကိုယ် သိသလောက် အိမ်တွေကိုသာ လွှတ်ပြီး အစုံစမ်းခိုင်းရတာ မဟုတ်လား၊ မူဟာ ကျွန်မတို့မသိသေးတဲ့ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ရဲ့အိမ်မှာ ရှိနေမှာပါ၊ မိုးရွာလို့ မလာနိုင်တာဘဲ ဖြစ်မှာပေါ့၊ ကိုကိုလွင် ပြန်လာရင် မူ ပါလာမှာ ကျိန်းသေပါတယ် ကိုဘမူ”

ဒေါ်စောမြင့်က ဦးဘမူကို နှစ်သိမ့်နိုင်ရန် ကြိုးစားသည်။ သို့ရာတွင် သူမ ပြောခဲ့သောစကားကို သူမ ကိုယ်တိုင်ပင် မယုံကြည် မိပေ။ ထိုစကားအတိုင်း ဖြစ်လာလိမ့်မည်ဟု မထင်မိပေ။

“ဒါကြောင့် ကျွန်တော် ပြောတာပေါ့ မစောမြင့်၊ ကျွန်တော့်မှာ မူလို သမီးမိန်းကလေးအစား သားတစ်ယောက်သာ ရှိနေစေချင်တယ် ဆိုတာလေ၊ သားယောက်ျားလေးဆိုရင် ကျွန်တော် ဒီလိုပူရမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ကြောင့်ကြရမှာ မဟုတ်ဘူး၊ သူ့ထိုက်နဲ့သူ့ကံ ပစ်ထားလို့ ရတယ်၊ အခုတော့...”

ဦးဘမူ၏ အသံသည် တစ်ဝက်တစ်ပျက်မှာပင် ပျောက်သွား သည်။ သူသည် ဆို့ဆို့နှင့်နှင့် ရှိလာဟန် တူသည်။ မျက်ဝန်းများမှာ လည်း မျက်ရည်ကြည်ဝနေသည်။ ဦးဘမူ စိတ်မကောင်းဖြစ်နေသည်ကို မြင်ရသောအခါ ဒေါ်စောမြင့်ကိုယ်တိုင်လည်း စိတ်မကောင်းနိုင်။

“သိပ်ပြီး ရှည်ရှည်ဝေးဝေး တွေးမနေနဲ့တော့ မစောမြင့်၊ ကိုကိုလွင်နဲ့ မူ့ကို လက်ထပ်ပေးဖို့ကိစ္စ ရန်ကုန်ပြန်ရောက်တဲ့အထိ ဆိုင်းမနေနဲ့တော့၊ ခမ်းခမ်းနားနား ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် လုပ်မနေနဲ့ တော့၊ ညောင်ဦးမှာပဲ လက်ထပ်ပေးလိုက်၊ ရုံးတက်ပြီး လက်မှတ် ထိုးခိုင်းလိုက်၊ သမီးတစ်ယောက်ရဲ့ တာဝန်ကို ယူရတာ ဘယ်လောက် လေးလံတဲ့ ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးကြီး ရွက်ထားရသလဲဆိုတာ မြင်တဲ့အတိုင်းပဲ၊ ဒီဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးကြီး ကျွန်တော့်ခေါင်းက ကျစေချင်လှပြီ မစောမြင့်၊ ကျစေချင်လှပြီ”

ဦးဘမူသည် ညည်းညည်းညူညူ ပြောလိုက်လေသည်။

ဒေါ်စောမြင့်သည် ဦးဘမူအား ဘာမျှပြန်မပြောမိပေ။ သို့ရာတွင် သူ့စိတ်ထဲမှနေ၍ ထိုအတိုင်းပင် သန္နိဋ္ဌာန်ချလိုက်လေသည်။

နှစ်ယောက်သား စကားမပြောဘဲ ကိုကိုလွင် ပြန်အလာကို စောင့်ကြသည်။ မော်တော်ကားသံကို နားစွင့်နေကြသည်။ တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်စွာ စောင့်ဆိုင်းရသည့်ကာလ၌ အချိန်က ကုန်ခဲလှပါသည်။

သို့ဖြင့် အချိန်များစွာ ကုန်ဆုံးခဲ့ပြီးသည့်နောက် မော်တော်ကား အင်ဂျင်စက်မြည်သံ ကြားရသည်။ ကားသည် ဆင်ဝင်အောက်သို့ ထိုးဆိုက်လာသည်။ ကိုကိုလွင်၏ ကားပင် ဖြစ်ပါသည်။

ဒေါ်စောမြင့်သည် စိတ်စောစွာဖြင့် သားဖြစ်သူ တက်အလာကို လှေကားထိပ်မှ စောင့်သည်။

ခင်စောမူ ပါမလာသည်ကို တွေ့ရသောအခါ စိတ်မှာ ပိုပြီး ပူပန်ထိတ်လန့်သွားမိသည်။

ကိုကိုလွင်မျက်နှာကို ကြည့်ရသည်မှာ အကဲမရ။

အလွန်အမင်း ခံပြင်းဒေါ်ပွနေဟန် ပေါ်ပေါက်နေသည်။

“မူ လုပ်သွားပုံက သိပ်ကောင်းတာပဲ မေမေ၊ မေမေတူမဟာ သိပ်တော်တာပဲ၊ မောင်မောင်ကြီးဆိုတဲ့အကောင် နောက်ကို လိုက်သွား တာ မြင်ကြရသတဲ့၊ သူ ညနေက မောင်မောင်ကြီးရဲ့မော်တော်ပေါ်ကို တက်သွားတာ ညောင်ဦးသင်္ဘောဆိပ်မှာရှိတဲ့လူတွေက တွေ့လိုက်ကြ သတဲ့”

ဒေါ်စောမြင့်သည် ရင်ဘတ်ကို လက်ဖြင့် ဖိထားလိုက်မိသည်။ နှုတ်မှ “ဘုရား...ဘုရား...မူ ဘယ်လိုလုပ်သွားပါလိမ့်” ဟု ရေရွတ် လိုက်မိသည်။ ဦးဘမူဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ ဦးဘမူသည် ကျောက်ရုပ်ကြီးတစ်ရုပ်လို ငြိမ်သက်သွားကြောင်း မြင်ရပါသည်။

“မင်းဥစ္စာက သေချာရဲ့လား ကိုကိုလွင်”

ဒေါ်စောမြင့်က မေးသည်။

“သိပ်သေချာတာပေါ့ မေမေ၊ သိပ် သေချာတာပေါ့၊ ဒီ အကြောင်းကို တစ်မြို့လုံးလိုလိုက ပြောနေကြတဲ့ဟာ”

ဒေါ်စောမြင့် ဘာမျှ မပြောတတ်တော့။

ဦးဘမူလည်း ဘာမျှ မပြောတော့။

အားလုံးပင် မထွေးနိုင်၊ မအန်နိုင်၊ မရှုနိုင် မကယ်နိုင်နှင့် ငြိမ်သက် တိတ်ဆိတ်သွားကြလေသည်။

ကိုကိုလွင်သည် သူ၏အိပ်ခန်းသို့ တန်းတန်းမတ်မတ် လျှောက် လာခဲ့သည်။ အိပ်ရာပေါ်သို့ ခြေပစ်လက်ပစ်လှဲချလိုက်သည်။

သို့ရာတွင် ထိုညက တစ်ညလုံး သူ အိပ်မပျော်။

ဦးဘမူသည်လည်းကောင်း၊ ဒေါ်စောမြင့်သည်လည်းကောင်း သူနှင့် ထပ်တူထပ်မျှပင်။

မည်သူမျှ အိပ်မပျော်နိုင်ကြ။

www.burmeseclassic.com

တစ်ဆယ့်ခုနစ်

မိုးက ရွာနေဆဲ၊ လေပြင်းကလည်း တိုက်နေဆဲ၊ မော်တော်သည် လှိုင်းနှင့်လေအကြားမှာ ကလေးကစားစရာလေးလို မျောပါနေ ဆဲပင်။

မော်တော်သည် လှုပ်ခါသိမ့်ယမ်းလျက် ရှိနေသည်။ အမိုးနှင့် အကာသို့ မိုးပေါက်များ လာရောက်ရိုက်ခတ်သံကို ကြားနေရသည်။ မှန်ပြတင်းအပြင်သို့ ကြည့်မည်ဆိုလျှင် ရိုက်ကြည်းအုန်းအုန်း ရွာမဆုံး ရှိနေသည့် မိုးကို တွေ့ရမည် ဧကန်ပင်။

သို့ရာတွင် ကက်ဘင်အခန်းတံခါးအားလုံးကို ပိတ်ထားလိုက် ပြီဆိုတော့၊ မိမိတို့သည် သီးခြားကမ္ဘာတစ်ခုမှာ ရောက်နေရသလို ဖြစ်သည်ဟု စိတ်က ထင်သည်။ အပြင်ဘက်မှာ ဖြစ်ပေါ်နေသော အခြေအနေအရပ်ရပ် မိမိတို့နှင့် စပ်ဆိုင်ပတ်သက်ခြင်း မရှိတော့ဟု အမှတ်ထား၍ ရနိုင်သည်။

ပြုံးစာပေ

မောင်မောင်ကြီးသည် ခင်စောမူ၏ မျက်နှာကို မမှိတ်မသုန် ကြည့်နေသည်။ မျက်တောင်မှ ခတ်မိပါရဲ့လားဟု ထင်ရသည်။ မော်တော်ကို မျောချင်ရာ မျောတော့ဟု လျစ်လျူရှုလိုက်ပြီးနောက် သူသည် ခင်စောမူ အပါးမှာ လာထိုင်နေသည်။ သူမ၏မျက်နှာကို ကြည့်နေရခြင်းက စိတ်ကို သက်သာရာ ရစေနိုင်သည်။ ပစ္စက္ခ အခြေအနေကို မေ့လျော့စေနိုင်သည်။

ခင်စောမူ၏ ခန္ဓာကိုယ်သည် ဖြစ်သလို ပြင်ဆင်ထားသော အိပ်ရာပေါ်မှာ ရှိသည်။ သူမ၏ ဆံပင်မှာ မိုးဖြင့် စွတ်စိုနေသည်။ ပြေလျော့နေသည်။ ဆံခွေနှယ်များက မျက်နှာကို ယှက်နှယ်နေသည်။ သူမ၏ မျက်နှာမှာ အခြယ်အသ ကင်းမဲ့သည် ဖြစ်ငြားသော်လည်း လှ၍နေသည်ဟု မောင်မောင်ကြီး ထင်သည်။

နှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာသည် အနည်းငယ် ပွင့်နေသည်။ နှုတ်ခမ်းဆိုး ဆေး တစ်ဝက်တစ်ပျက် ပျက်ပြယ်နေသဖြင့်လည်းကောင်း၊ အအေး ဓာတ်ကြောင့်လည်းကောင်း နှုတ်ခမ်းမှာ ပြာရောင်သမ်းနေသည်။

မျက်ခွံအိမ်ကလေးများမှာ ပိတ်လျက်သားရှိသည်။ ရှည်လျားသော မျက်တောင်များသည် စင်းကော့နေသည်။

ယခုလို ပုံစံဖြင့် မြင်ရပြန်တော့လည်း ခင်စောမူ၏ မျက်နှာ ကလေးမှာ အပြစ်ကင်းစင် မာန်မဝင်သည့်ဟန် ဖြစ်၍ ကရုဏာ သက်ဖွယ်ရာ၊ ကြင်နာသနားဖွယ်ရာပင် ကောင်းနေသေးတော့သည်။

ခင်စောမူ၏ ကိုယ်ပေါ်မှာ လွှာချင်းစောင်တစ်ထည်ကို ခြုံပေး ထားခဲ့သည်။ မိုးရေ တစ်ပိုင်းတစ်စ စွတ်စိုခဲ့သောကြောင့် အချမ်း လှံချင်မှ လှံပေလိမ့်မည်။ သို့ရာတွင် ဤသည်မှလွဲ၍ အခြားထွေးစရာ မရှိ။

ပြုံးစာပေ

ဖြစ်နိုင်မည်ဆိုလျှင်တော့ မောင်မောင်ကြီးသည် ခင်စောမူ၏ ခန္ဓာကိုယ်ကလေးကို ထွေးပိုက်ထားလိုလှပါသည်။ အချမ်းလုံစေရန် အတွက် မိမိကိုယ်မှ အနွေးဓာတ်ကို ကူးစက်ပျံ့နှံ့စေလိုလှပါသည်။

ခင်စောမူသည် မော်တော်ပေါ်မှာ လဲကျခဲ့သည်။ ဦးခေါင်းနှင့် မော်တော်ကြမ်းပြင်တို့ရှိက်မိကာ သတိမေ့သွားခဲ့သည်။ မောင်မောင်ကြီး က သူမ၏ ကိုယ်ကို ပွေ့ယူကာ ကက်ဘင်ခန်းထဲသို့ သွင်းယူခဲ့သည်။ သူ တတ်သမျှ မှတ်သိမျှ ပြုစုသည်။

ခင်စောမူ၏ခေါင်းတွင် ရရှိသော ဒဏ်ရာမှာ မကြီးကျယ်လှ။ ပေါက်ပြဲသွားခြင်းမရှိသည့်အတွက် မောင်မောင်ကြီး ဝမ်းသာသည်။ ထို့ထက်ပို၍ ဝမ်းသာရခြင်းမှာ သူမအနေနှင့် အိပ်ပျော်သွားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ အိပ်ပျော်နေချိန်မှာဆိုလျှင် စိုးရိမ်ကြောင့်ကြခြင်းမှန်သမျှ ကို မေ့လျော့ထား၍ ရနိုင်ပေမည်။ ပူပန်ခြင်း ဆိုသည်မှာလည်း ရှိမနေနိုင်။

မောင်မောင်ကြီးသည် သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို ခပ်လေးလေး ချလိုက်သည်။

မိမိ မော်တော် ဘယ်သို့မျော၍ ဘယ်သို့ပါနေသည်ကို ကြည့် လိုလာသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် ထိုင်ရာမှ ထလိုက်သည်။

ယင်းအခိုက် ခင်စောမူထံမှ ညည်းညူသံသဲ့သဲ့ကို ကြားရသည်။ သူမ၏ ကိုယ်မှာ လှုပ်ရှားလာသည်။ မောင်မောင်ကြီးသည် ထ၊ ရာမှ ပြန်၍ထိုင်လိုက်ရလေသည်။

ခင်စောမူက နိုးလာခြင်းမရှိပါ။ ပါးစပ်မှနေ၍ တစ်စုံတစ်ရာကို တမ်းတလိုက်ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

ခင်စောမူကို အထီးတည်း ထားခဲ့ရန် ဝန်လေးသလို ဖြစ်လာမိ၍ မောင်မောင်ကြီးသည် အပြင်သို့ မထွက်နိုင်ဘဲ ရှိရပြန်လေသည်။ နေရာတွင်ပင် ပြန်၍ထိုင်လိုက်လေသည်။

ကက်ဘင်ခန်းမျက်နှာကြက်မှာ ရေနံဆီမီးအိမ် ရှိသည်။ ယင်း မီးအိမ်၏ အလင်းရောင်ဖြင့် မြင်သာနေရသော ခင်စောမူကို ကြည့်နေမိ ပြန်သည်။

မော်တော်တွင် ထိုက်သင့်သလောက် အသုံးဝင်သော ပစ္စည်း ကလေးများ ပါရှိသည်ကိုပင် ဝမ်းသာရသေးတော့သည်။ စင်စစ်တွင် သည်မော်တော်ငယ်မှာ မောင်မောင်ကြီးအတွက် သီးခြားအိမ်ငယ်တစ်ခု ဆိုလည်း မှန်သည်။ မောင်မောင်ကြီး ရဲခါတွင် မော်တော်ငယ်ဖြင့် ပြည်မြို့သို့အရောက် စုန်ဆင်းချင် ဆင်းတတ်သည်။ ရဲခါတွင် မော်တော် ငယ်ဖြင့်ပင် မန္တလေးသို့အရောက် ဆန်တက်ချင် တက်တတ်သည်။

ထို့ကြောင့်ပင် မော်တော်ပေါ်မှာ ထိုက်သင့်သော အသုံး အဆောင်ကလေးများ ပါရှိနေခြင်းဖြစ်သည်။ ကက်ဘင်ခန်းမှာ သူ့ အတွက် အိပ်ရာရှိသည်။ ကော်ဖီနှင့် စည်သွပ်ဘူးကဲ့သို့ ကြာရှည်ထား၍ ရကာ လွယ်လင့်တကူ စားသောက်နိုင်သော အစားအစာ အနည်းအပါး ရှိသည်။ ဖတ်စရာ စာအုပ်အချို့လည်း ရှိလေသည်။

အရာအားလုံးအနက် ရေနံဆီမီးအိမ်ငယ်တစ်လုံး ပါလာခြင်း ကို မောင်မောင်ကြီး ပိုမိုနှစ်ခြိုက်မိသည်။ အကြောင်းမူ ယင်းမီးအိမ် အလင်းရောင်ဖြင့် ခင်စောမူ၏ မျက်နှာကို မြင်တွေ့နေနိုင်ခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။

ဖြစ်နိုင်စကောင်းမည်ဆိုလျှင် သူသည် ခင်စောမူ၏ မျက်နှာအား ထာဝစဉ် မြင်တွေ့နေနိုင်ခွင့်ကို ရလိုလျက် ရှိပါသည်။ အကယ်၍

www.burmeseclassic.com

ဆုတောင်းသည်မှာ ပြည့်ဝလာတတ်သည်ဆိုပါက လောလောဆယ် အခြေအနေ၌ ယင်းဆုကိုသာ တောင်းလိုပါသည်။

ခင်စောမူ၏ မျက်နှာကို မြင်နေရလျှင် ရင်မှာ နွေးနေတော့သည်ပင်။ နတ်သမီးကမ်းပါးမှ ဂူတွင် ရှိနေကြစဉ်က အမှတ်မထင် နမ်းရှုပ်မိခဲ့သည့်အကြောင်းက အတွေးမှာ ပေါ်လာသည်။ သူ၏ အပြုအမူအတွက် ခင်စောမူ ဒေါမာန်ထနေစဉ်အချိန်က ယင်းသို့ပြုမှု လိုက်မိသည့်အတွက် နောင်တ၊ ရမိခဲ့ပေသည်။ မိမိကိုယ်ကို မှားသည်ဟု ထင်သည်။

ယခုအခါတွင်မူ ယင်းသို့ မထင်တော့ပေ။ ကြိုတောင့်ကြိုခဲ ရတောင့်ရခဲ အရာတစ်ခုကို ရရှိခဲ့သည်သို့ ခံစားနေရပေသည်။ ကျေနပ် နှစ်သိမ့်သလို ရှိနေရလေသည်။

ခင်စောမူသည် ကိုယ်ကိုလှည့်စောင်းလိုက်သည် ဖြစ်ခြင်းကြောင့် ခြုံပေးထားသော စောင်၏ အနေအထားမှာ ပျက်သွားသည်။ ကိုယ် အထက်ပိုင်းတွင် စောင်ဖြင့် ကင်းကွာ သွားသည်။ ထို့ကြောင့် လည်တိုင်မှာ ရိုးလေးခိုနေသော ဘယက်ခွက်ကို မြင်ရသည်။

ဘယက်ခွက်သည် ခင်စောမူ၏ ဝင်းဝါညက်စင်သော ရင်သား အထက်ပိုင်းမှာ တင်နေသည်။

ဤသည်ကို မြင်ရတော့ မောင်မောင်ကြီး၏ ရင်မှာ ရိုန်းရိုန်းမြမြ ခံစားရသည်။ အသိတရားက နိုးကြွလာသည်။ ရေငတ်သလို ဝေဒနာ မျိုးကို ခံစားရသည်။ စိတ်ရိုင်းများပင် ဝင်ချင်သည်။ မိမိလက်ခုတ် ထဲက ရေလိုဖြစ်နေသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်အပေါ် ထောက်ထား ညှာတာမူထားရှိနေခြင်းမှာ မိုက်မဲရာကျနေလေမလားဟု တွေးမိသည်။

ယင်းအတွေးများနှင့် တစ်ပြိုင်နက်တည်းမှာပင် ခင်စောမူ အနေနှင့် များမကြာမီအချိန်ကာလအတွင်း ယောက်ျားတစ်ယောက်

ပြုံးစာပေ

နှင့် လက်ထပ်တော့မှာပါကလား ဟူသည့် အသိ ဝင်လာသည်။ ယင်းအသိသည်ကား သူ၏ အသည်းနှလုံးကို တစ်စစီ ကွဲကြွေလွင့်စဉ် သွားနိုင်လောက်သည်ဟု ထင်ပါသည်။ နှမြောတသ၊ သလို ခံစားရပါ သည်။ ခင်စောမူထံမှ အချစ်ကို ရသည့်နည်းဖြင့် အပိုင်ယူထားလိုသော ဆန္ဒများ ပေါ်ပေါက်လာသည်အထိ စိတ်မှာ လှုပ်ရှားမိသည်။

ခင်စောမူထံမှ ထွက်ပေါ်လာသည့် ညည်းသံသဲ့သဲ့က သူ့အတွေး ကို ဖြတ်တောက်ပစ်လိုက်သည်။ ခင်စောမူသည် ဟိုမှာဘက်မှ သည်မှာဘက်သို့ ပြန်လည်စောင်းလိုက်သည်။ သည်တွင် ခင်စောမူ သည် ဖျတ်ခနဲ နိုးလာသည်။

မျက်ခွံကို အားယူဖွင့်ကြည့်သည့် သဏ္ဍာန် မြင်ရသည်။

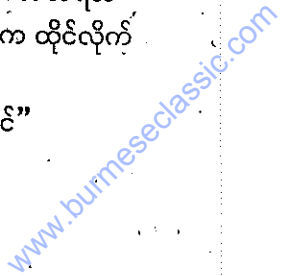
အမှန်ပင် ခင်စောမူသည် မျက်စိကို ဖွင့်လိုက်သည်။ ပထမ အကြိမ်တွင် အလင်းရောင်ကြောင့် မျက်စိကျိန်းစပ်မိဟန် တူသည်။ ချက်ချင်းမှာပင် ပြန်မှိတ်သွားသည်။ ဒုတိယအကြိမ် ကြိုးစား၍ ဖွင့်ပြန်သည်။ ထိုအခါမှပင် ခင်စောမူသည် လုံးဝဥသံ့ သတိရလာ သည်။

သူမက မော်တော်ကက်ဘင်ခန်း၏ မျက်နှာကြက်မှတစ်ဆင့် တစ်ခန်းလုံးကို အကဲခတ်သလို ကြည့်သည်။ သူမအနေနှင့် အသစ် အဆန်းဖြစ်သော နေရာတစ်ခုသို့ ရောက်ရှိနေရသည်ဟု ထင်မှတ် မိဟန်ဖြင့် တုန်လှုပ်ချောက်ချားစွာ အိပ်ရာမှ လူးလဲ ထ သည်။

“ဖြုန်းခနဲ မထနဲ့ဦးလေ၊ မူးနေပါဦးမယ် မစောလတ်ရယ်” မောင်မောင်ကြီး ပြောနေသည့်ကြားမှ ခင်စောမူက ထိုင်လိုက် သည်။

“ကျွန်မ... ကျွန်မ ဘယ်လိုဖြစ်သွားတာလဲဟင်” သူမက စိုးရိမ်စွာ မေးသည်။

ပြုံးစာပေ

“မုစောလတ် ချော်လဲတယ်၊ ခေါင်းနဲ့ မော်တော်ကြမ်းပြင်နဲ့ ဆောင်မိပြီး သတိ မေ့သွားခဲ့တယ်၊ ကျွန်တော်က မစောလတ် ကိုယ်ကို ပွေ့ယူပြီး ဒီမှာ လာချထားတယ်၊ မစောလတ် အခု သတိ ရလာတယ်၊ ဒါပါပဲ...”

မောင်မောင်ကြီး၏ အဖြေကို ကြားရသောအခါတွင်မှ ခင်စောမူ သည် သူမ အဖြစ်ကို ရိပ်စားလာမိဟန် တူသည်။

“မိုးတွေ ရွာနေတုန်းပဲ မဟုတ်လား ဟင်...”

သူမက အပြင်ဘက်ကို လှမ်းကြည့်ရင်း မေးသည်။

“မစောလတ် မေ့ မသွားခင်တုန်းက ဖြစ်ပျက်ခဲ့တာတွေ အားလုံး အခုလဲ ဖြစ်နေတယ် မစောလတ်”

“ကျွန်မတို့ မော်တော်ဟာ မျောနေတုန်းပဲပေါ့ ဟုတ်လား...၊ အခု ဘယ်နေရာလောက်အထိ ရောက်နေပြီလဲဟင်...”

“အဲဒါကို ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ကလဲ သိပ်သိချင်နေတာပါ မစောလတ်ရယ်”

ခင်စောမူထံမှ အသံ ထွက် မလာတော့ချေ။ သူမ သည် မောင်မောင်ကြီးကို ကျော်လျက် မှန်ပြတင်းပေါက်မှတစ်ဆင့် ပြင်ပသို့ လှမ်းကြည့်သည်။ အခြေအနေအလုံးစုံကို နားလည်သဘောပေါက်လာ နိုင်သည်နှင့်အမျှ၊ စိုးရိမ်ကြောင့်ကြခြင်း အရိပ်သဏ္ဍာန်တို့ မျက်နှာမှာ ပေါ်လွင်လာသည်။

ခင်စောမူသည် မောင်မောင်ကြီး၏ မျက်နှာကို အားကိုးတကြီး ကြည့်သည်။

“ဒီမယ် ကိုမောင်မောင်ကြီး၊ ကျွန်မတို့ ဒီပုံစံအတိုင်း တစ်ညလုံး မျောချင်ရာမျောဆိုပြီး ပါသွားရတော့မှာလားဟင်...၊ ကိုမောင်မောင်ကြီး အနေနဲ့ ဘယ်လိုမှ မကြံတတ်တော့ဘူးလား”

မောင်မောင်ကြီးသည် ခင်စောမူ၏ အမေးစကားကို ရုတ်တရက် မဖြေနိုင်တတ်ဘဲ ရှိသည်။ သူသည် တွေဝေသော အမူအရာဖြင့် ခင်စောမူကို ပြန်ကြည့်နေသည်။

ဤသည်ကိုပင် ခင်စောမူသည် အားမလိုအားမရ ဖြစ်သွားမိကာ မောင်မောင်ကြီး၏ လက်တစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်လှုပ်ယမ်းလိုက်မိသည်။

“ပြောပါဦး ကိုမောင်မောင်ကြီး၊ ကျွန်မတို့ ဘာလုပ်ကြမလဲ ဟင်...၊ အိမ်ပြန်ရောက်အောင် ဘယ်လိုလှုပ်ကြမလဲ”

မောင်မောင်ကြီးသည် ခေါင်းကို လေးတွဲစွာ ယမ်းပြသည်။

“ကျွန်တော်ကကော ဘာများတတ်နိုင်မှာလဲ မစောလတ်ရယ်၊ မတတ်သာလို့ပေါ့၊ တတ်သာခဲ့ရင် ဒီအခြေအနေကိုတောင် ရောက် မလာပါဘူး”

ခင်စောမူသည် မောင်မောင်ကြီး၏ လက်ကို လွှတ်လိုက်သည်။

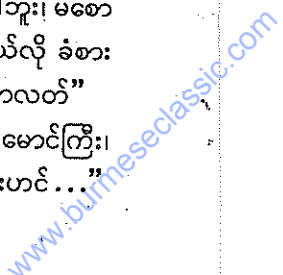
မိမိ၏ ရင်ထဲမှာ ပူလောင်းပြင်းပြလျက် ရှိသည်။ ဗလောင်ဆန် နေရပြီဟု ထင်မိသည်။

“ကျွန်မ အိမ်ကို ဘယ်လောက် ပြန်ရောက်ချင်နေတယ်ဆိုတာ ရှင် သိဖို့ ကောင်းပါတယ် ကိုမောင်မောင်ကြီး၊ တစ်ညလုံး ဦးတည်ရာ မျောပါနေရမယ့်အတွက် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့စိတ်မှာ ဘယ်လို ခံစားနေရလိမ့်မယ်ဆိုတာ ရှင် တွေးမိဖို့ ကောင်းပါတယ်”

မောင်မောင်ကြီးက ခင်စောမူ၏ မျက်နှာကို မော်ကြည့်သည်။

“မစောလတ်အတွက် ကျွန်တော် စိတ်မကောင်းပါဘူး၊ မစော လတ် ရင်ထဲမှာ ဘာတွေဖြစ်နေမယ် ဆိုတာကိုရော ဘယ်လို ခံစား နေရမယ်ဆိုတာကိုပါ ကျွန်တော် တွေးမိပါတယ် မစောလတ်”

“ကျွန်မကို အမှန်အတိုင်း ပြောစမ်းပါ ကိုမောင်မောင်ကြီး၊ ဒီအဖြစ်မျိုးကို ရှင် တမင်တကာ ဖန်တီးခဲ့တာများလားဟင်...”

ခင်စောမူ၏ သံသယပါသော အမေးစကားသည် မောင်မောင်ကြီး၏ မျက်နှာကို တင်းမာ သွားစေသည်။ ယင်းစကားက သူ၏ သိက္ခာကို ထိပါးလာသည်ဟု မောင်မောင်ကြီး ထင်သည်။

“အိုဗျာ...မစောလတ်က ကျွန်တော့်ကို မယုံသင်္ကာရုံနေပြန်ပါပြီ။ ကျွန်တော် အမှန်အတိုင်း ပြောပါ့မယ် မစောလတ်။ ဒီလို ဖြစ်လာလိမ့်မယ်လို့ ကြိုများ သိထားခဲ့ပြီး ကြိုတင်ဖန်တီးခွင့်ရမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော် တမင် ဖန်တီးချင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အခုဟာက တော့ သူ့အလိုအလျောက် ဖြစ်လာခဲ့တာပါ။ ကျွန်တော့်အနေနဲ့လဲ ဒီလိုမျိုးဖြစ်လာလိမ့်မယ်လို့ ဘယ်တုန်းကမှ မမျှော်လင့်ခဲ့ပါဘူး မစောလတ်။ ဒါကို ယုံပါဗျာ”

မောင်မောင်ကြီးသည် အထင်အမြင်လွဲမှားခြင်း ခံရသည့်အတွက် ကိုပင် စိတ်မကောင်းဖြစ်မိဟန် တူပေသည်။ သူ၏ မျက်နှာမှာ ထင်ရှက်လေခြင်းဟူသော သဘောမျိုးဖြင့် ညှိုးသွားသည်ကို မြင်ရသည်။ ခင်စောမူသည် အကြည့်ကို မောင်မောင်ကြီး၏ မျက်နှာပေါ်မှ လွှဲပြောင်းလိုက်မိသည်။ သူမသည် မော်တော်ကြမ်းပြင်ကိုသာ စူးစိုက်ကြည့်နေမိသည်။

စိတ်အာရုံမှာ စိုးရိမ်ပူပန်ခြင်းများကို ခံစားနေရမည်ဖြစ်သော ဖေဖေ၊ ဒေါ်ဒေါ်မြင့်နှင့် ကိုကိုလွင်တို့၏ မျက်နှာများ ပေါ်လာသည်။ အိမ်ကို သတိရသည်။

ယခုလောက်ဆိုလျှင် ဖေဖေတို့လူသိုက် မိမိအတွက် ယောက်ယက် ခတ်နေပေရောမည်ဟု တွေးမိလာသည်။

အခြားသူများထက် ဖေဖေကို ပိုပြီး အမှတ်ရသည်။ ယခုအခါတွင် ဒုက္ခိတ တစ်ဦးပမာ ဖြစ်သော ဖေဖေအဖို့ မည်သို့ရှိပါလိမ့်။ မည်သို့များ ခံစားနေရပါလိမ့်။

မောင်မောင်ကြီး၏ ချိန်းဆိုချက်ကို လက်ခံကာ နတ်သမီးကမ်းပါးသို့ လိုက်ခဲ့မိခြင်းမှာ အမှားတစ်ရပ်ဖြစ်ကြောင်း ခင်စောမူ တွေးတတ်လာနိုင်သည်။ သို့နှင့်အမျှ နောင်တ၊ ရမဆုံးလည်း ရှိမိပါသည်။

“တစ်ခုတော့ ရှိတယ် မစောလတ်”

မောင်မောင်ကြီးထံမှ အသံထွက်ပေါ်လာသည်။ ခင်စောမူသည် မောင်မောင်ကြီး၏ မျက်နှာကို ဆတ်ခနဲ မော့ကြည့်သည်။ မောင်မောင်ကြီးက စကားဆက်လိုက်ပါသည်။

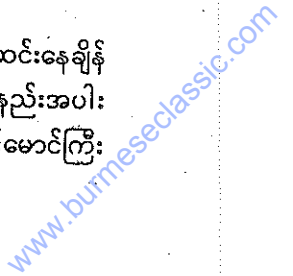
“ကျွန်တော် ကြိုးစားကြည့်ဦးမယ် မစောလတ်။ စက်နှိုးလို့ ရလို့ ရပြားပေါ့။ အဲဒီနေရာမှာ မစောလတ်ရဲ့ အကူအညီလဲ လိုပါတယ်။ မစောလတ် ကျွန်တော့်ကို မီးပြပေးရလိမ့်မယ်”

“အို...ဒါဆိုရင် ဘာလို့ မကူညီနိုင်ရမှာလဲ။ စက်ပြန်နှိုးလို့ ရမယ်ဆိုတဲ့ မျှော်လင့်ချက် ရှိရင် ဘာမဆို ကူညီပါ့မယ် ကိုမောင်မောင်ကြီး”

ခင်စောမူ၏ အသံမှာ တက်တက်ကြွကြွ ရှိပါသည်။ သူမ၏ မျက်ဝန်းကလေးများမှာ အရောင်တောက်လာသည်။

သည်တော့လည်း မောင်မောင်ကြီးသည် နှစ်သိမ့်ခြင်း ရှိလာမိပါသည်။ ကျေနပ်မိပါသည်။ စင်စစ်တွင် သည်စကားကို သည်သို့ ဖြစ်စေချင်၍ပင် ပြောခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

အကျဉ်းအကျပ် အခက်အခဲကြောင့် စိတ်ဓာတ်ကျဆင်းနေချိန်တွင် မျှော်လင့်ချက်တစ်ခု ပေးလိုက်ခြင်းသည် အနည်းအပါးလောက်တော့ စိတ်ကို သက်သာစေနိုင်မည်ဟု မောင်မောင်ကြီး ထင်သည်။

သို့ဖြင့် မှန်အိမ်ကို ဖြုတ်ယူကာ စက်ခန်းသို့ လာခဲ့ကြသည်။
မောင်မောင်ကြီးက စက်ခန်းလာစေရန် ကြိုးစားနေချိန်တွင် ခင်စောမူသည်လည်း စက်ခန်းလာမည့်အချိန်ကို စောင့်စားရင်း မျက်တောင် ကိုပင် မခတ်ရဲလောက်အောင် ရှိနေသည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် အသက် ရှုမှားလောက်အောင်ပင် စိတ်စောနေကြောင်း တွေ့ရပါသည်။

မော်တော်၏စက်သည် ကလူကျီစယ်သည့်နယ် ဖြစ်ပါသည်။ ရံခါတွင် နီးမည့် အရိပ်အယောင် ပြသည်။ ရံခါတွင်ကား တုတ်တုတ်မျှ မလှုပ်။ ရံခါတွင် နီးလာသော်လည်း ချက်ချင်းပင် ပြန်၍ ရပ်သွား တတ်သည်။

မိုးသည်းထန်သော ညမှာ ဖြစ်လင့်ကစား၊ မောင်မောင်ကြီး၏ မျက်နှာမှာ ချွေးစေးများပင် ပြန်လာသည်။ သူ့နည်းတူပင် ခင်စောမူ၏ နဖူးမှာလည်း ချွေးစို့၍လာလေသည်။

ယင်းသို့ဖြင့် နာရီအနည်းငယ်ကြာလာသောအခါ မောင်မောင် ကြီးသည် လက်လျှော့လိုက်သလို သက်ပြင်းရှိုက်လိုက်သည်။ ခင်စောမူ သည်လည်း စိတ်ပျက်လက်ပျက်ကြီး ဖြစ်သွားကာ မောင်မောင်ကြီးနှင့် ပြိုင်တူဆိုသလို သက်ပြင်းရှိုက်လိုက်သည်။

ခင်စောမူ၏ လက်တစ်ဖက်မှာ မှန်အိမ်ကို မြှောက်ပြရသဖြင့် သွေးမလျှောက်တော့သလို ဖြစ်ကာ ကိုက်ခဲနာကျင်လာသည်။ ယခု အခါမှပင် ကိုက်ခဲနာကျင်မှုကို သတိထားမိခြင်းလည်း ဖြစ်သည်။

ယင်းအပြင် ခင်စောမူ သတိထားမိသော အရာတစ်ခုရှိသေး သည်။

၎င်းမှာ မိုးသည်လည်းကောင်း၊ လေသည်လည်းကောင်း စောစောကလောက် ပြင်းထန်ခြင်း မရှိတော့သည့် အကြောင်းပင် ဖြစ်သည်။

“ခဏ နားကြဦးစို့ မစောလတ်၊ မစောလတ်လဲ ပင်ပန်းလှပြီ ထင်ပါရဲ့”

မောင်မောင်ကြီးက ဆိုလိုက်သည်။

“လူပင်ပန်းတာထက် စိတ်ပင်ပန်းတာက ခက်နေတာပါ”

“ညဉ့်လဲ နက်လှပြီ ထင်ပါရဲ့၊ စောစောက အိပ်ရာပေါ်မှာ ခဏလောက် လှဲနေပါဦးလား မစောလတ်၊ မှန်အိမ်ကို ဒီအပေါ်မှာပဲ ထားခဲ့ပေါ့၊ အဲဒီကနေ ကြည့်ရင်လဲ ရပါတယ်”

“ဟင့်အင်း...နေပါစေ၊ ကျွန်မ မအိပ်ချင်ပါဘူး”

ခင်စောမူက တူးတူးခါးခါး ငြင်းလိုက်သည်။ မောင်မောင်ကြီးက ခင်စောမူ၏ မျက်နှာကို အကဲခတ်သလို စိုက်ကြည့်လိုက်လေသည်။

“မစောလတ်ကို ကြည့်ရတာ အတော့်ကို ပင်ပန်းနေပုံရတယ်၊ စိတ်ရောကိုယ်ပါ ပင်ပန်းနေသလိုပဲ၊ ခဏလောက် လှဲနေလိုက်ရင် ကောင်းမယ်”

သူက တိုက်တိုက်တွန်းတွန်း ပြောပြန်သည်။

“ကိစ္စမရှိပါဘူး ကိုမောင်မောင်ကြီး”

ခင်စောမူက ငြင်းမြဲပင်။

သည်အခါတွင်မှ မောင်မောင်ကြီးသည် ခင်စောမူ၏ မျက်နှာ ပေါ်မှ အရိပ်အကဲကို ဖမ်းမိသည်။

“ဘာလဲမစောလတ်၊ ကျွန်တော့်အပေါ် မယုံသင်္ကာဖြစ်နေပြန်ပြီ မဟုတ်လား”

သူက ခင်စောမူ၏ မျက်စိသူငယ်အိမ်အတွင်း စူးစိုက်ကြည့် သည်။

“တစ်ခုတော့ယုံပါ မစောလတ်ရယ်၊ ကျွန်တော်ဟာ ကိုယ့်ကို ကိုယ် သိဒွီမတင်ချင်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ကိုယ်ခန္ဓာကို အပိုင်ရရင်

ပြီးစတမ်း၊ အသည်းနှလုံးနဲ့ ပတ်သက်တဲ့အပိုင်းက တစ်ပိုင်းလို့ ကျွန်တော်မယူဆပါဘူး။ ကျွန်တော်ဟာ ကိုယ်ခန္ဓာထက် အသည်းနှလုံးကို ပိုပြီး အလေးထားပါတယ်။ ဆိုလိုတာကတော့ ကျွန်တော့်မှာ မစောလတ်ကို အကြမ်းဖက် အကျပ်ကိုင်ပြီး အရယူမယ်ဆိုတဲ့ ဆန္ဒမျိုး မရှိပါဘူး။ မစောလတ်ရဲ့ အချစ်ကိုသာ မျှော်လင့်မိတာပါဗျာ”

မောင်မောင်ကြီး၏စကားကြောင့် ခင်စောမူသည် မျက်လွှာချပစ်လိုက်မိလေသည်။ မောင်မောင်ကြီးထံမှ ယင်းသို့သော စကားမျိုးကို ကြားရသည့်အတွက် ခင်စောမူ ဝမ်းသာသည်။ ကျေးဇူးတင်သည်။ အနည်းငယ်မျှ စိတ်ချလက်ချ ရှိလာသည်။

“ကိုမောင်မောင်ကြီးမှာ ဒီလိုသဘောထားမျိုး ရှိနေတဲ့အတွက် မူ လေးစားပါတယ်။ အမှန်ပြောရရင်တော့ စောစောက လဲခဲ့တဲ့ ဒဏ်ကြောင့်လား မသိဘူး။ မူ့ခေါင်းထဲမှာ မူးနောက်နောက်ဖြစ်နေတယ်။ မအိပ်တဲ့တိုင် ခဏလောက်တော့ လှဲနေချင်တယ်”

အဆုံးတွင် ခင်စောမူထံမှ ဆန္ဒမှန်ပေါ်လာသည်။

“ဒါကို ကျွန်တော် ရိပ်မိလို့ ပြောတာပါ မစောလတ်။ ကျွန်တော် ကတိပေးထားတာကိုမှ စိတ်မချသေးဘူးဆိုရင် စက်ခန်းနဲ့ ကက်ဘင်ကို တွဲထားတဲ့တံခါးကို အတွင်းက မင်းတုပ်ထိုးထားနိုင်ပါသေးသတဲ့ မစောလတ်”

မောင်မောင်ကြီး၏စကားသံမှာ စိုးရိမ်လွန်းရန်ကော ဟူသည့် သဘောဖြင့် ခင်ငေါ့ငေါ့ လေသံပါသည်။ ခင်စောမူသည် သူ့ကို ဘာမျှပြန်မပြောတော့ဘဲ မှန်အိမ်ကို ချထားလိုက်သည်။

၎င်းနောက် မောင်မောင်ကြီး၏ အနီးမှ ထကာ ကက်ဘင်ခန်းသို့ လာခဲ့သည်။

စောစောက ပြင်ထားသော အိပ်ရာပေါ်မှာ ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်လိုက်သည်။ ခေါင်းကို လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်ဖြင့် အုပ်၍ ကိုင်ထားမိသည်။ ဆံပင်အတွင်း လက်ချောင်းများကို ထိုးထည့်ကာ စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် ကုတ်မိသည်။

သည်ညအဖို့ အိပ်ပျော်နိုင်တော့မည် မဟုတ်ဟု ထင်ပါသည်။ အိပ်ပျော်ခြင်းသို့လည်း မရောက်ရှိချင်ပါ။

သို့တိုင်အောင် ခင်စောမူသည် မျက်လုံးအစုံကို မှေးမှိတ်ထားလိုက်သည်။

မျက်စိများက ဖေဖေရုပ်သွင်ကို မြင်ယောင်နေသည်။ အသံမထွက်စေဘဲ “ဖေဖေ” ဟု စိတ်မှ ခေါ်နေမိသည်။

ဖေဖေကို ယခုအခါမျိုးတွင် တန်ခိုးတော်ရှင်ဖြစ်လိုက်စေချင်သည်။ တန်ခိုးဣဒ္ဓိပါဒ်ဖြင့် မိမိကို လာရောက် ကယ်ဆယ်စေချင်လှသည်။

ရင်ထဲမှ ပိုမိုလိုက်လှဲလာသည်။ “ဖေဖေ” ဟု စိတ်မှ ခေါ်မိဆဲပင်။

“သမီးရဲ့အဖြစ်ကို မြင်လှည့်စမ်းပါ ဖေဖေရယ်”

တစ်ဆယ့်ရှစ်

ခင်စောမူသည် အိပ်ပျော်သွားရာမှ နိုးမလာခင်တွင် မိမိကိုယ်ကို နတ်သမီးကမ်းပါးမှာ ရောက်ရှိနေသည်ဟု အိပ်မက်မိလေသည်။ ယင်း အိပ်မက်၏ တစ်ဝက်တစ်ပျက်မှာပင် ဖျတ်ခနဲ လန့်နိုးလာသည်။

တစ်စုံတစ်ရာဖြင့် မြဲမြံစွာ ဆွဲထားခြင်းခံရဘိသည်သို့ လေးလံနေသော မျက်ခွံများကို အားယူဖွင့်မိသည်။

အစတွင် တောက်ပလွန်းသော အလင်းရောင်သည် မျက်လုံးအိမ်အတွင်း တိုက်ရိုက်ထိုးကျလာသောကြောင့် မျက်စိကျိန်းစပ်သွားကာ ပြန်၍မှိတ်လိုက်ရသည်။ ဒုတိယအကြိမ် ပြန်ပြီး ဖွင့်လိုက်သည်။

အလင်းရောင်မှ အကွယ်အကာ ရစေရန် လက်ဖဝါးနှင့် ကာထားလိုက်သည်။ အလင်းရောင်က တိုက်ရိုက်ထိုးကျ မလာသည့်တိုင် ကျင့်သားမရသေးသဖြင့် ဝန်းကျင်ကို သဲသဲကွဲကွဲမမြင်ရ။

ပြုံးစာပေ

စိတ်အာရုံသို့ အသိတရားများက တိုးဝင်လာလျက် ရှိသည်။ နတ်သမီးကမ်းပါးရှိ ဂူတစ်ဂူသို့ ဝင်ရောက်ရာမှအစ ဖေဖေကို တမ်းတနေမိသည်အထိ ဖြစ်သည်။

မည်သို့မည်ပုံ အိပ်ပျော်သွားမိသည်ကိုမူ သတိမရတော့ပေ။ အိပ်မပျော်သေးခင်က ဆိုလျှင် မှန်မှတစ်ဆင့် မြင်နေရသော စက်ခန်းအတွင်းမှ ကိုမောင်မောင်ကြီးကို ကြည့်နေမိသေးသည်။ သူသည် စက်၏ ကြီးမားသော အစိတ်အပိုင်းကြီး တစ်ခုလုံးကို ဖြုတ်နေပေသည်။

ညောင်းညာလာသောကြောင့် အိပ်ရာပေါ်မှာ လဲလျောင်းချလိုက်မိသည်။ အစတွင် မျက်စိ ကြောင်နေသေးသည်။ နောက်တော့ ခေါင်းမှ မူးဝေခြင်း ဝေဒနာကြောင့်လည်းကောင်း၊ မော်တော်က ပုခက်တစ်ခုလို လှုပ်ခါသိမ်ယမ်းနေသောကြောင့်လည်းကောင်း၊ အိပ်ပျော်သွားမိခြင်းပဲ ဖြစ်ပေမည်။

မျက်စိက အလင်းရောင်နှင့် ကျင့်သားရလာသောအခါ နေရောင်ခြည်သည် ဦးစွာ မိမိ မျက်နှာပေါ်သို့ မှန်ပြတင်းပေါက်မှတစ်ဆင့် ထိုးကျနေကြောင်း တွေ့ရသည်။ နေအရောင်မှာ များစွာ မရင့်သေး၊ ထွက်ခါစပင် ဖြစ်မည် ထင်သည်။

မိုးကား လင်းခဲ့ပါပြီ။ နေအရောင်ကို တွေ့ရသည့်အတွက် မိုးစဲခဲ့ပြီ။ မုန်တိုင်းငြိမ်ခဲ့ပြီ ဟု တွေးမိသည်။

စိတ်မှာ ကြောင့်ကြပူပန်ခြင်း အတန်ငယ် လျော့ပါးရသည်။ ဒုတိယ တွေးမိသောအချက်မှာ မော်တော်သည် အတွယ်အတာမဲ့ မျောပါနေရခြင်း မဟုတ်ကြောင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။
ခင်စောမူသည် နားစွင့်လိုက်သည်။

ပြုံးစာပေ

စက်သံကို ကြားရသည်။ စက်သံက 'ညက်ညောစွာ ထွက်ပေါ်နေသည်။

ရင်မှာ လှိုက်ခနဲ ခံစားရသည်။ ရုတ်ခြည်းမှာပင် လဲလျောင်းရာမှ ဆတ်ခနဲ ထ လိုက်မိသည်။

အိပ်မက် မက်နေတာ များလေလားဟု တွေးမိကာ သေချာရန် နားစိုက်ထောင်မိသည်။

အမှန်ပင် မော်တော်သည် ရေကို ဆန်တက်လျက် ရှိလေသည်။

ခင်စောမူအဖို့ အဘယ်မျှ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်သွားမိသည် ဆိုခြင်းကို မတွေးတတ်တော့ပေ။ ခင်စောမူသည် ငှက်ကလေးများ ထ၍ ပျံသလို ရုတ်ခနဲ ထ လိုက်သည်။ မော်တော်ကို ပဲ့ကိုင်နေသော မောင်မောင်ကြီး၏ အပါးသို့ ခြေဘယ်နှစ်လှမ်းနှင့် ရောက်ရှိသွားကြောင်း မသိတော့ပေ။

“ကိုမောင်မောင်ကြီး...”

ခင်စောမူ၏ အသံသည် ဝမ်းသာမှု အရှိန်အဟုန်ဖြင့် တုန်နေသည်။

ခြေသံကြားရကတည်းက မိမိအပါးသို့ ခင်စောမူ ရောက်ရှိလာသည်ဟု မောင်မောင်ကြီး တွက်မိပြီးသားဖြစ်သည်။ သူက ခင်စောမူကို လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“ကိုမောင်မောင်ကြီး... အခု ကျွန်မတို့ ညောင်ဦးကို ပြန်ပြီး ဆန်နေတာလားဟင်...”

ခင်စောမူ၏ အမေးကို မောင်မောင်ကြီးက ခေါင်းညိတ်အဖြေ ပေးလိုက်သည်။

“ဘယ်တုန်းက စက်ပြန်ကောင်းသွားတာလဲ ဟင်...”

“မစောလတ် အိပ်ပျော်နေတုန်းကပေါ့၊ စက်ပြန်ကောင်းစ တုန်းက ကျွန်တော် မစောလတ်ကို နှိုးဦးမလို့ပါပဲ၊ ဒါပေမယ့် အိပ်ပါစေလေဆိုပြီး မနှိုးခဲ့တာပါ”

ခင်စောမူသည် ကမ်းဘက်သို့ လှည့်ကြည့်သည်။

“အခု ကျွန်မတို့ ဘယ်နေရာလောက် ရောက်နေပြီလဲဟင်... ညောင်ဦးနဲ့ ဘယ်လောက် ဝေးသေးသလဲ”

“သိပ်မဝေးတော့ဘူးလို့ ဆိုရမှာပါပဲ မစောလတ်၊ အရင်ကနဲ့ စာရင် နီးလာပြီပေါ့”

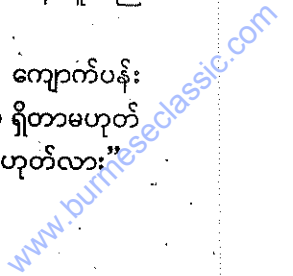
မောင်မောင်ကြီးက သူ့စကားကို သူ့ဘာသာ ရယ်ပစ်လိုက် သည်။

“အရေးထဲမှာ နောက်မနေစမ်းပါနဲ့ ကိုမောင်မောင်ကြီးရယ်၊ ကျွန်မ ဘယ်လောက် ဝမ်းသာနေတယ်ထင်သလဲ”

“ကျွန်တော်လဲ ဝမ်းသာတာပါပဲဗျာ၊ မစောလတ် ညာဘက် ကမ်းကို လှမ်းကြည့်စမ်း၊ အတော်ကြီးဝေးတဲ့နေရာမှာ ပုပ္ပါးတောင်ကို တွေ့တယ် မဟုတ်လား၊ အဲဒီထက်ပိုပြီး နီးတဲ့ ဒီဘက်ကတောင်တန်း ဟာ ခင်ကြီးဆင့် တောင်တန်းပေါ့”

ခင်စောမူသည် မောင်မောင်ကြီးညွှန်ပြရာသို့ ကြည့်လိုက်သည်။ နေအရောင်ထွက်ပြုစပြုရာ နေရာသည်ကား ပုပ္ပါးတောင်ဖြစ်ပါသည်။ မိမိတို့နှင့် များစွာနီးကပ်နေသည်ဟု ထင်ရသောနေရာမှာ မနိမ့်မမြင့် တောင်တန်းတစ်ခုကို မြင်ရသည်။ ခင်ကြီးဆင့် တောင်တန်းဟူသည် မှာ ဤသည်ပင် ဖြစ်မည်ဟု တွေးမိသည်။

“နေပါဦး...ခင်ကြီးဆင့်တောင်တန်းဆိုတာ ကျောက်ပန်း တောင်းနဲ့ ရေနံချောင်းတို့ ချောက်တို့ သွားတဲ့လမ်းမှာ ရှိတာမဟုတ် လားဟင်...၊ ငွေချိုရွာဟာ သူ့အခြေမှာ ရှိတာ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တာပေါ့၊ မစောလတ်”

ခင်စောမူသည် မောင်မောင်ကြီးအား မျက်တောင်များ ပုတ်ခတ် ပုတ်ခတ်လုပ်လျက် ကြည့်လိုက်သည်။

“ဒါဖြင့်...ဒါဖြင့်...မူတို့ဟာ ချောက်မြို့ရဲ့ အောက်ဘက်အထိ မျောပါသွားခဲ့တာပေါ့နော်”

မောင်မောင်ကြီးက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ရေနံချောင်းအထိ မျောပါမသွားတာကိုပဲ ကျေးဇူးတင်ရ ဦးတော့မလို ဖြစ်နေပြီ မစောလတ်”

“အေးလေ...ဘာပဲပြောပြော၊ မူတော့ စက်ပြန်ကောင်းသွား တာကိုပဲ ဝမ်းသာလှပါပြီ”

ထို့နောက် ခင်စောမူသည် အကြည့်ကို ခင်ကြီးဆင့်တောင်တန်း ဆီသို့ ပြောင်းရွှေ့လိုက်သည်။

မုန်တိုင်းငြိမ်စ၊ ကာလမှာ အလွန်အမင်း သာယာခြင်းရှိတတ် သည်ဟု သိမှတ်ရသည်။ ယခု... သည်စကား မုန်ကန်လှကြောင်း ခင်စောမူ မြင်တွေ့နေရလေသည်။

အခြေအနေမှာ ယမန်နေ့ကနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက် ဖြစ်နေသည်။

ကောင်းကင်ပြင်မှာ တိမ်မြူးကင်းစင်နေသည်ဖြစ်၍ ထွန်းသစ်စ နေရောင်ခြည်သည် ပယင်းကဲ့သို့ ဝင်းလဲ့နေပါသည်။

သစ်ပင်ကင်းရှင်းသော တောင်ကတုံးများဖြင့် မြေမှာ လှိုင်းတွန့် နေသော မိုးခေါင်ရေရှား နှယ်ပဲယံ၏ အပြန့်အပြောသည် မျက်စိ တစ်ဆုံးပမာ ဖြစ်နေသည်။

ထိုအပေါ်သို့ နေက ၎င်း၏ ရောင်ခြည်များ ဖြန့်လွှတ်လျက် ရှိသည်။ ယင်းနေရာတစ်ဝိုက်လုံး လိမ္မော်ရောင်အပြန့်ကြီး ဖြစ်နေ သည်။

ရောဝတီမြစ်ရေသည် ကမ်းနဖူးအထိ ပြည့်နေသော်လည်း၊ ရေစီးအား သန်ဆဲဖြစ်သော်လည်း လှိုင်းမထန်လှတော့ချေ။ လှိုင်းလုံးများ မရှိမဟုတ်၊ ရှိ၏။ သို့ရာတွင် တအိအိ တငြိမ်ငြိမ်သာ။

ပြီး...နေရောင်သည် မြစ်ပြင်ပေါ်မှာ ကျရောက်လျက်ရှိသည်။ နေရောင်နှင့် မျက်စိမျဉ်းကြောင်းတို့ တည့်မတ်နေသော နေရာမှာ အလင်းရောင် ဖြာထွက်လျက် တလက်လက် တောက်ရွန်းသည်။ ထိုမှအပတွင်ကား အဝါနုရောင် ရိုက်ဟပ်နေသည်ဖြစ်၍ ရေပြင်မှာ ရွှေစင်အတိပြီးသည်သို့ ရှိလေသည်။ လှိုင်းများမှာ ရွှေတို့အရည် ပျော်လျက် တအိအိ စီးဆင်းသွားပုံနှင့်ပင် တူနေပါတော့သည်။

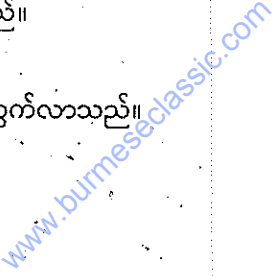
ခင်စောမူသည် သာတောင့်သာယာရှိလှသော ရှုခင်းကို ငေး ကြည့်ရှင်း နံနက်ခင်း၏ သန့်ရှင်းလတ်ဆတ်သည့် လေကို အားပါးတရ ရှုရှုကိမိသည်။

အိပ်ပျော်သွားခဲ့သောကြောင့်လည်းကောင်း၊ စိတ်မှာအနည်းငယ် ပေါ့ပါးနေ၍လည်းကောင်း၊ ဝန်းကျင် ရှုခင်းကြောင့်လည်းကောင်း ခင်စောမူသည် လန်းလန်းဆန်းဆန်း တက်တက်ကြွကြွ ရှိလာလေ သည်။

သို့ငြားလည်း အိမ်သို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိလိုသော စိတ်ကား စောလျက်ရှိသည်။ သို့သည်နှင့် တစ်ဆက်တည်းမှာပင် မိမိ၏အဖြစ် အပျက်အားလုံးကို လူတိုင်း ယုံကြည် လက်ခံနိုင်စေရန် အဘယ်သို့ ရှင်းလင်းပြောပြရမည်ဟု စကားလုံး ရှာနေမိပေသည်။

“မစောလတ်...”

မောင်မောင်ကြီး၏ ခေါ်သံက ကျောဘက်မှ ထွက်လာသည်။ ထို့ကြောင့် နောက်သို့ လှည့်လိုက်ရသည်။

“မစောလတ်တော့ ဘယ်လိုရှိမယ်မပြောတတ်ဘူး၊ ကျွန်တော် တော့ ညက ပင်ပန်းတာတွေ၊ အိပ်ရေးပျက်တာတွေကြောင့် အထောင့်ကို နှမ်းနေပြီ၊ အဲဒါထက် ဆိုးတာကတော့ ဆာတာပါပဲ၊ ဗိုက်ထဲက တကျွတ်ကျွတ် မြည်နေပြီ၊ ဝန်မလေးဘူးဆိုရင် ကော်ဖီတစ်ခွက် လောက်နဲ့ ဘီစကွတ် သုံးလေးချပ်လောက် စားချင်တယ်”

မောင်မောင်ကြီး၏ စကားမှာ ခင်စောမူ အဖို့ ဆန်းကြယ်သွား ရသည်။ နားမလည်နိုင်သလို ရှိရသည်။

“အခုအချိန်မှာ အဲဒါကို ကျွန်မက ဘယ်လိုဖန်တီးပေးရမှာလဲ ကိုမောင်မောင်ကြီး”

“မော်တော်မှာ အပြည့်အစုံပါပါတယ် မစောလတ်၊ ရေနံဆီ မီးဖိုက အစ ရှိပါတယ်၊ ကျွန်တော့်အဖို့ ဒီမော်တော်ဟာ အိမ်ဆိုရင်လဲ ဟုတ်ပါတယ်၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ဧရာဝတီမြစ်ရိုးမှာ မော်တော် တစ်စင်းနဲ့ လျှောက်သွားနေတာကိုး... ဒီတော့ အားလုံး အဆင်သင့် လုပ်ထားရတာပဲပေါ့၊ ကက်ဘင်တဲမှာ အပြည့်အစုံ ရှိပါတယ်၊ မစောလတ် မျက်စိရှုန်းနေလို့ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်”

“မူတော့ ဖိုးရိမ်ရတာတွေ၊ ပူရတာတွေ၊ ဝမ်းနည်းရတာတွေ၊ ဝမ်းသာရတာတွေကြောင့် ဆာရ ကောင်းမှန်းတောင် မသိခဲ့ပါဘူး၊ အခု ကိုမောင်မောင်ကြီးပြောမှပဲ မနေ့ ညနေစာက စပြီး အခုအထိ ဘာမှ မစားရသေးဘူးဆိုတာ သိလာရတော့တယ်၊ ကံလေ... ဒီတော့ မူ ကော်ဖီဖျော်ပါမယ်”

ခင်စောမူသည် ကက်ဘင်အတွင်းသို့ ပြန်၍ ဆင်းခဲ့လေသည်။ ရေနံဆီမီးဖို၊ ကော်ဖီမှုန့်ဘူး၊ နို့ဆီ စသည်တို့ကို အလွယ် တကူပင် ရှာဖွေ တွေ့ရှိရသည်။ ရေနံဆီမီးဖိုကို မီးညှိကာ ရေဓွေး ကျိုသည်။

ခင်စောမူသည် စာအုပ်များ အစီအရီ ရှိနေရာ အဖုံးနံရံကပ် ဗီရိုကလေးအနီးရှိ ခုံတန်းရှည်ပေါ်တွင် ထိုင်လိုက်သည်။ စာအုပ်များကို တစ်အုပ်ပြီးတစ်အုပ် ဆွဲယူကြည့်ရှင်း ရေဓွေးအိုးဆူလာမည့်အချိန်ကို စောင့်မိသည်။

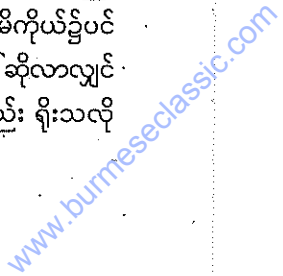
စာအုပ်များမှာ အင်္ဂလိပ်လိုရာ မြန်မာလိုပါ ပါသည်။ ဝတ္ထုများ၊ မဂ္ဂဇင်းများအပြင် ပန်းချီပညာနှင့် ပတ်သက်သော စာအုပ်အချို့ကို မြင်ရသည်။

ယင်းစာအုပ်များ၏ အဖွင့် စာမျက်နှာတွင် ထိုးမြဲလက်မှတ် ရေးထိုးထားသည်။ လက်မှတ်မှာ ရှုပ်ထွေးလှသောကြောင့် မဖတ် တတ်ပါ။ သို့ရာတွင် ယင်းလက်မှတ်အတိုင်းဆိုပါက ‘မောင်မောင်ကြီး’ ဟူသောအမည် မဖြစ်နိုင်ကြောင်းကား ထင်ရှားပါသည်။

ဤသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် ခင်စောမူ၏ ရင်မှာ သံသယတစ်ရပ် ဆပွားလာသည်။ ၎င်းမှာ မိမိက မောင်မောင်ကြီးဟု ခေါ်ဆိုနေသူမှာ အမည်ရင်းသည် မောင်မောင်ကြီးမှ ဟုတ်ပါလေစ။ အခြားသော အမည်များ ရှိနေမလား စသည်ဖြင့် တွေးတောလာမိသည်။

ကျောက်ပန်းတောင်းတွင် ပထမဆုံးအကြိမ် တွေ့ကြစဉ်က သူသည် ယင်းအမည်ကို ဖော်ပြရာ၌ အနည်းငယ် ထစ်ငေါ့ခြင်း ရှိနေသည်ကို အမှတ်ရသည်။

သို့ရာတွင် သည်အကြောင်းအရာမှာ စင်စစ်တွင် အရေးမကြီး လှဟု ထင်သည်။ တစ်ဘဝက မောင်မောင်ကြီး ဖြစ်ခဲ့သော်လည်း သည်ဘဝမှာ အခြားနာမည်တစ်ခု ရှိကောင်းရှိမည်ပင်။ မိမိကိုယ်၌ပင် အစဦးက မောင်မောင်ကြီးအနေနှင့် “မစောလတ်” ဟု ခေါ်ဆိုလာလျှင် နားထဲမှာ ထောင့်နေသလို ထင်ခဲ့မိသည်။ ကြာတော့လည်း ရိုးသလို ဖြစ်လာခဲ့သည်။

ရေခွေးအိုး ဆူလာသည်။

ခင်စောမူသည် စာအုပ်များကို ထားခဲ့လျက် ရေခွေးအိုးရှိရာသို့ လာခဲ့ရသည်။ ကော်ဖီမူန့်၊ သကြား စသည်တို့ အဆင်သင့်ရှိပါလျက် ဖောက်ပြီးသား နို့ဆီဘူးမှာ ကော်ဖီနစ်ခွက်စာ မဖျော်လောက်ဘဲ ရှိနေသည်ကို တွေ့ရ၏။ နို့ဆီဘူးအသစ် ရှိလိုရှိငြား ရှာကြည့်ရာ မတွေ့ရပေ။

ထို့ကြောင့် ခင်စောမူသည် မောင်မောင်ကြီးထံ လာကာ နို့ဆီဘူးအသစ် ရှိမရှိ မေးရသည်။

“ရှိပါသေးတယ် မစောလတ်၊ သကြားဘူးထားတဲ့ နံရံကပ်စင် ကလေးရဲ့ အောက်မှာ အဖုံးနဲ့ နံရံထဲမှာ မြုပ်ထားတဲ့ စင်ရှိသေးတယ်၊ အဲဒီအထဲမှာပေါ့”

ခင်စောမူက လှည့်ထွက်မည်ပြုရာ သူက တစ်စုံတစ်ရာကို သတိရမိသလို...

“ဪ...အဲဒါကတော့ သော့နဲ့ဖွင့်မှ ရမယ်၊ ဒီမယ်...သော့”

သူက သော့ကို မှစ်ပေးရာ ခင်စောမူက ဖမ်းလိုက်ရသည်။ ကက်ဘင်အတွင်း ပြန်ဆင်းခဲ့သည်။ နို့ဆီဘူးထားရာ အဖုံးပါ သော စင်ကို အတော်ပင် ရှာယူရသည်။ သော့ဖြင့် အဖုံးကို အလျင် ဖွင့်ရသည်။

ဖီဂီငယ်လေးပမာ ဖြစ်သော နို့ဆီဘူး ထားရာ အံ့ဂုက်အတွင်း နို့ဆီဘူးအပြင် အခြားအရာများလည်း ရှိသည်။ စည်သွပ်အစားအစာ အချို့ ဖြစ်ကြသည်။ ၎င်းတို့နှင့်အတူ စာအုပ်တစ်အုပ်ပါရှိနေကြောင်း မြင်ရပါသည်။ စာအုပ်မှာ လက်သုတ်ရန်သော်လည်းကောင်း၊ တစ်ခုခု ထုပ်ရန်သော်လည်းကောင်း ဖြစ်မည် ထင်သည်။ အကြောင်းမူ ဟောင်းနွမ်းစုတ်ပြတ်နေ၍ ဖြစ်သည်။

ပြီးစာပေ

ခင်စောမူသည် ကော်ဖီနစ်ခွက်ဖျော်လျက် ဘီစကွတ်မုန့်များနှင့် အတူ မောင်မောင်ကြီး ရှိရာသို့ ရောက်လာသည်။

“ကော်ဖီက သကြားနည်းနည်း များသွားသလားတော့ မပြော တတ်ဘူး ကိုမောင်မောင်ကြီး”

မောင်မောင်ကြီးက ကော်ဖီပန်းကန်ကို ယူကာ တစ်ကျိုက် သောက်သည်။

“အတော်ပါပဲ မစောလတ်၊ တကယ်လို့ များဦးတော့- ဒီအချိန် မှာတော့ သောက်လို့ကောင်းမှာပါပဲ၊ ဆာနေတာကိုး...”

မောင်မောင်ကြီးသည် လက်တစ်ဖက်ဖြင့် မော်တော်လက်ကိုင် ဘီးကိုထိန်းရင်း အခြားတစ်ဖက်ဖြင့် ကော်ဖီပန်းကန်ကို ကိုင်ထားသည်။

“ကျွန်မတို့ ဘယ်အချိန်လောက်မှာ ညောင်ဦးကို ပြန်ရောက် မယ် ထင်သလဲဟင်...”

ခင်စောမူ၏ အမေး...။

“အသေအချာတော့ မပြောနိုင်ဘူး၊ မြစ်က မနေ့က အရှိန်နဲ့ ရေစီးသိပ်သန်နေတယ် မဟုတ်လား၊ ဒါပေမယ့် သိပ်မကြာခင် ပြန်ရောက်မယ်လို့တော့ ထင်ပါတယ် မစောလတ်”

မောင်မောင်ကြီးက ခင်စောမူ၏ မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်သည်။

“မစောလတ်က အိမ်ကို ပြန်ချင်လှပြီ ထင်တယ်”

သူ့အမေးကြောင့် ခင်စောမူ ပြုံးမိသည်။

“ဘယ့်နယ့်ပြောပါလိမ့် ကိုမောင်မောင်ကြီးရယ်၊ မူ့အတွက် ပူမယ့်သူတွေက နောက်မှာ တစ်ပုံတစ်ပင်ကြီး”

“ဒါမျိုးကျတော့ ကျွန်တော်နဲ့ မစောလတ် သိပ်ကွာသွားတာပဲ၊ ကျွန်တော့်မှာတော့ တစ်ယောက်တလေတောင် မရှိပါဘူး”

ပြီးစာပေ

ခင်စောမူသည် ဘာမှမပြောဘဲ ကော်ဖီကို မော့သောက်သည်။
မောင်မောင်ကြီးက ကော်ဖီအကျန်ကို လက်စ၊ သတ်သည်။

“ဒါထက်၊ ညောင်ဦးကို ပြန်ရောက်ပြီးတဲ့ နောက်ပိုင်းမှာ
ကျွန်တော်တို့ချင်း တွေ့ဆုံခွင့်ရပါဦးမလားဟင် မစောလတ်”

မောင်မောင်ကြီး၏အမေးကို ခင်စောမူ ရုတ်တရက် မဖြေတတ်။
ဤသည်မှာ မောင်မောင်ကြီး၏ အမေးစကားက ပြဿနာတစ်ရပ်
အသွင်ကို ဆောင်လာသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ခင်စောမူသည် အဖြေ
ပေးရန် အတန်ကြာမျှ စဉ်းစားရသည်။

“ကျွန်မတော့ ဒီတစ်ခါဟာ ကျွန်မတို့ချင်း နောက်ဆုံးတွေ့တာ
လို့ပဲ ထင်ပါတယ် ကိုမောင်မောင်ကြီး၊ ကျွန်မက တစ်ဇွတ်ထိုး လုပ်
တတ်ပေမယ့် ဒီတစ်ခါလောက် လူကြီးတွေကို တစ်ခါမှ စိတ်အနှောင့်
အယှက် မပေးခဲ့သေးဘူးလို့ ယုံကြည်တယ်။ ကျွန်မဘဝမှာ ဒီတစ်ခါ
ဟာ အကြီးကျယ်ဆုံး ဇွတ်တရွတ်နိုင်မှုပဲ။ ဒီကိစ္စအတွက် အိမ်က
လူကြီးတွေ ခေါင်းခံကြမှာ အမှန်ပဲ။ အရှိန်သေအောင်တောင်
အကြာကြီး စောင့်ရလိမ့်မယ် ထင်တယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်မမှာ အချိန်
သိပ်များများ မကျန်တော့ပါဘူး။ ကျွန်မက မကြာခင် လက်ထပ်ရတော့
မယ်။ လက်ထပ်ပြီးတယ်ဆိုတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်မဟာ ထောင်ကျ
သွားတဲ့ လူတစ်ယောက်နဲ့ ဘာမှခြားတော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး။”

မောင်မောင်ကြီးသည် ခင်စောမူ၏ စကားများကို မနည်းပင်
သည်းခံနားထောင်နေရဟန်တူသည်။ သူ၏မျက်နှာမှာ တစ်စထက်
တစ်စ ညှိုးလျော်လာသည်။ ဤသည်ကို မြင်ရပြန်တော့ ခင်စောမူ
စိတ်မကောင်းမိ။

“ကျွန်တော်နဲ့ မစောလတ်ဟာ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက်
ကြိုသာကြိုရပြီး ဆုံကြဖို့ ကံကြမ္မာက မပါခဲ့ဘူး ထင်ပါရဲ့ မစောလတ်

ပြုံးစာပေ

ရယ်၊ ကျွန်တော်ဟာ မပြိုင်ခင်ကတည်းက ရှုံးနေရတဲ့လူတစ်ယောက်
ဆိုတာ အခုတော့ သိပါပြီဗျာ...”

မောင်မောင်ကြီး၏အသံသည် လှိုက်လှဲနေသည်။ ကြေကွဲနေ
သည်။ သူ၏မျက်နှာသွင်ပြင်က ညှိုးငယ်နေပေသည်။ သူ၏ကြေကွဲ
လှိုက်လှဲမှုက ခင်စောမူထံ ကူးစက်လာသည်သို့ ဖြစ်သည်။

မောင်မောင်ကြီးသည် ခင်စောမူကို စူးစိုက်ကြည့်ကာ တုန်ယင်
သော အသံဖြင့် စကားဆက်သည်။

“ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ ရှိတာတစ်ခုကို ဘယ်လိုမျှော်လင့်ချက်
အတွက်မှ ပြောတာမျိုး မဟုတ်ဘဲ ပြောချင်ပါတယ် မစောလတ်၊
ဒါကတော့ ကျွန်တော်ဟာ မစောလတ်ကို တကယ်ချစ်ငယ်ဆိုတာ
ပါပဲ။ ဟိုဘဝက အကြောင်းတို့ ဘာတို့ထားပြီး အခု ကြိုကြ ဆုံကြ၊
သွားကြ လာကြ၊ ပြောကြ ဆိုကြတဲ့ အကြောင်းရပ်တွေပေါ်မှာ
မှီပြီး မစောလတ်အပေါ် ကျွန်တော် စွဲလမ်းတွယ်တာ မိတာပါ။
ဒီထက်ရှင်းရှင်းပြောရရင်တော့ မစောလတ်ဆိုတဲ့အနေမျိုးနဲ့ မဟုတ်ဘဲ
မခင်စောမူဆိုတဲ့အနေမျိုးနဲ့ပါ ချစ်မိတာပါ”

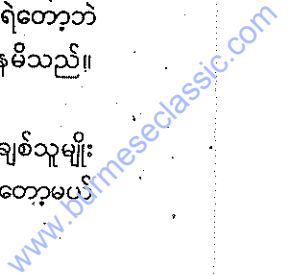
မောင်မောင်ကြီး၏အသံသည် လျှာဖျားနှုတ်ဖျားမှ လာခြင်းမျိုး
မဟုတ်ဟု ခင်စောမူ ထင်မိသည်။ အသည်းနှလုံး၏ နက်ရှိုင်းလှသော
နေရာမှလာသည်ဟု တွေးမိပါသည်။ သူ၏အသံသည် လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ
ရှိလှသည်။

ခင်စောမူသည် သူနှင့်မျက်လုံးချင်းဆိုင်၍ မကြည့်ရဲတော့ဘဲ
မျက်လွှာ ချ လိုက်ရသည်။ ကြမ်းပြင်ကိုသာ ငုံ့ကြည့်နေမိသည်။

မောင်မောင်ကြီး စကားဆက်သည်။

“ကျွန်တော့်အဖို့တော့ ဒီဘဝမှာ မစောလတ်လို ချစ်သူမျိုး
ထပ်ပြီး ရနိုင်တော့မယ် မထင်ဘူး၊ ရတဲ့တိုင်အောင်လဲ ချစ်နိုင်တော့မယ့်

ပြုံးစာပေ

မထင်ပါဘူး၊ အချစ်ဟာ အမြဲရှင်သန်နေတယ်ဆိုတဲ့ စကားကို အခု အခါမှာ ကျွန်တော် အပိုင်းနှစ်ပိုင်း ခွဲပြီး မြင်လာတယ်၊ အချစ်ဟာ အမြဲ ရှင်သန်နေဖို့ ရေခဲမြေခဲကောင်းဖို့ လိုလိမ့်မယ်၊ ရေခဲမြေခဲ မကောင်းခဲ့ရင်၊ ရှင်သန်နေတဲ့တိုင် ကြိုလှိုညှိုးပျော့နေလိမ့်မယ်လို့ ထင်ပါတယ်၊ မစောလတ်ကကော ဘယ်လို ထင်သလဲ ဟင်”

ခင်စောမူသည် မောင်မောင်ကြီး၏ မျက်နှာကို ပြန်လည် မော်ကြည့်လိုက်သည်။

“ကျွန်မအနေနဲ့ အချစ်အကြောင်းကို ကောင်းကောင်း နား မလည်ပါဘူး၊ သိပ်ပြီးလဲ မသိလှပါဘူး၊ သိဖို့အခြေအနေနဲ့ အခါအခွင့် ကလဲ မပေးခဲ့ဘူးဆိုပါတော့၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်မဟာ ကျွန်မလက်ထပ် ရမယ့် လူက လွဲပြီး အခြားသူစိမ်းယောက်ျားဆိုရင် ကိုမောင်မောင်ကြီး ကိုသာ ကြိုတွေ့ဖူးပါတယ်၊ ကြိုရပုံတွေက ဆန်းပြီး ကျွန်မရဲ့ နှလုံး သားကို လှုပ်ရှားစေနိုင်ပါတယ်၊ ဒီတော့ ကျွန်မ ထင်တယ်လေ၊ ကျွန်မရဲ့ နှလုံးသား တစ်နေရာမှာတော့ ကိုမောင်မောင်ကြီးဆိုတာ အမြဲပဲ ရှိနေလိမ့်မယ်၊ ဒါလောက်ပဲ ကျွန်မ ပြောတတ်ပါတယ်”

နှစ်ယောက်သား အတွေးကိုယ်စီဖြင့် တိတ်ဆိတ်သွားကြသည်။ ငြိမ်သက်သွားကြသည်။

ခင်မောမူသည် မောင်မောင်ကြီး၏ရှေ့မှောက်မှာ နေရသည်ကို စိတ်ကျဉ်းကျပ်လာသည်ဟု ထင်သည်။ ထို့ကြောင့်ပင် ကော်ဖီပန်းကန် များကို ယူကာ ကက်ဘင်သို့ ပြန်ခဲ့ပါသည်။

ကက်ဘင်ခန်းသို့ရောက်လျှင် ပန်းကန်များကို ဆေးကြောကာ နေရာတကျ ပြန်ထားလိုက်သည်။ ထို့နောက် စာအုပ်များထားရာ နေရာတွင် လာရောက်၍ ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်မိသည်။

စိတ်မှာ မတည်ငြိမ်၊ ယောက်ယက်ခတ်ရသည်။ အိမ်သို့ ရောက်လိုစိတ် စောမိခြင်း၊ အိမ်တွင် ပြန်လည်ရင်ဆိုင် ရမည့် ပြဿနာအတွက် ရင်လေးမိခြင်းအပြင် မောင်မောင်ကြီး၏ သံယောဇဉ်ငြိတွယ်စရာ စကားများကြောင့်လည်း ရင်ထဲမှာ တင်းကျပ် နေသည် ထင်မိ၏။

သည်တွင် အစကတည်းက မကြုံခဲ့ကြလျှင် အကောင်းလေသား ဟူသော ဂါထာကိုပင် ရွတ်မိပြန်ပါချေ၏။

www.burmeseclassic.com

တစ်ဆယ့်ကိုး

နေရောင်ခြည်သည် တစ်စထက်တစ်စ ရင့်လာသည်။ သို့နှင့် အမျှ ပိုမိုတောက်ပ ပူနွေးလာသည်။

ခင်စောမူသည် ထိုင်ရာမှ ထ လိုက်သည်။ ညောင်ဦးသို့ ရောက်ရန် နီးကပ်နေပြီလောဟု မော်တော်၏ မှန်တံခါးမှနေ၍ ပြင်ပ သို့ လှမ်းကြည့်မိသည်။ မည်သည့်နေရာသို့ ရောက်ရှိနေပြီဟု မခန့်မှန်းတတ်သေး။

ယမန်နေ့ညက ရွာခွဲသောမိုး၏ မိုးရေစက်ကလေးများသည် မှန်မှာ ကုပ်ငြိလျက် ရှိသေးသည်ဖြစ်ရာ ၎င်းတို့အပေါ်သို့ နေရောင်ခြည် ကျရောက်လာလျှင် စိန်ပွင့်ကလေးများကဲ့သို့ တလက်လက်အံ့ရောင် တောက်လာကြပေသည်။

အတော်ကြီး အလှမ်းဝေးသော နေရာတွင် ဘုရားတစ်ဆူကဲ့သို့ မောက်မိုနေသော ကုန်းတန်းကို မြင်ရသည်။ လောကနန္ဒဘုရား

ပြီးစာပေ

လေလား ထင်မိသည်။ သူမ၏ အထင်မှန်ပါက ပုဂံသို့ မကြာမြင့်မီ ကာလအတွင်း ရောက်ရှိရပေလိမ့်မည်။

စောစောက ကော်ဖီဖျော်ခဲ့သော ပစ္စည်းများကို သိမ်းဆည်းရန် သတိရသည်။ ထို့ကြောင့် ခင်စောမူသည် ပြတင်းမှ ခွါခဲ့သည်။

ဦးစွာ ပန်းကန်များကို ဆေးကြောသည်။ ထို့နောက် ကော်ဖီမှုန့်ဘူး၊ သကြားဘူး စသည်တို့ကို နေရာတကျ ပြန်စားရသည်။ နောက်ဆုံးတွင် စောစောက နို့ဆီဘူး ထုတ်ယူခဲ့သော အံ့ဖုံးကို ပိတ်ရန် သတိရသည်။

အံ့ဖုံးကို ပိတ်မည်ပြုသောအခါ အံ့အတွင်းမှ စာအုပ်အဟောင်း ဆီသို့ မျက်စိရောက်သွားသည်။ စာရွက်များ ဝါကြန့်ကြန့်ရှိနေပြီဖြစ်သော စာအုပ်ဖြစ်သည်။ အကယ်၍ စာအုပ်တွင် စာမျက်နှာမှတ်ထားသော ပိုးကြီးနီနီကလေးကို မတွေ့ရလျှင် ခင်စောမူသည် စာအုပ်ကို ယူကြည့်မိမည်မထင်ပေ။ စာမျက်နှာ မှတ်သားထားသော ပိုးကြီးက စိတ်အာရုံကို ဆွဲဆောင်သည်။ ယင်း ပိုးကြီးကြောင့်ပင် စာအုပ်မှာ ဟောင်းနွမ်းနေသော်လည်း အဖိုးထိုက်တန်သော စာအုပ်တစ်အုပ် ဖြစ်မည်ဟု ခင်စောမူ ထင်လာပါသည်။

ပြီးလျှင် စာအုပ်မှ သူမ တွေးထင်ခဲ့သလို လက်သုတ်ရန် အတွက် ထားရှိခြင်းမျိုး ဟုတ်ဟန်မတူ။ အံ့ဂုက်ရှိရာတွင် တမင်တကာ သိမ်းဆည်းထားပုံ ရသည်။

ခင်စောမူသည် အံ့ဂုက်အတွင်းမှ စာအုပ်ကို စိတ်ဝင်တစား ရှိလာမိသည်။ ဆွဲယူလိုက်မိသည်။

စာအုပ်သည် မိမိ ထင်မှတ်သည်ထက် ပိုမိုဟောင်းနွမ်းနေကြောင်း တွေ့ရသည်။ အဖုံးမှာ သားရေဖြစ်သည်။ အက်ကြောင်းများ ထလျက်ရှိသည်။ အနားထောင့်စွန်းများ စုတ်နေသည်။ နှစ်ပေါင်း

ပြီးစာပေ

အတော်ကြာကြာက အသုံးပြုခဲ့သည့်စာအုပ် ဖြစ်ပုံရသည်။ တရုတ်သေ သိမ်းဆည်းထားသောကြောင့် သည်မျှ ခံနေခြင်း ဖြစ်ဟန်တူသည်။ အတွင်းမှ စက္ကူများဆိုလျှင် ထိကိုင်လိုက်လျှင်ပင် ပဲ့ကြွေသွားလေ တော့မလား ထင်မှတ်ရသည်။

သားရေဖုံးပေါ်တွင် ယခင်က စာလုံး ရိုက်နှိပ်ထားခဲ့ဟန် တူသည်။ သို့ရာတွင် ယခုအခါ စာလုံးက မပေါ်လွင်တော့။ ပုံနှိပ်ရာ နေရာများမှာ သားရေအတွင်း ချိုင့်ဝင်နေရာ အသေအချာကြည့်လျှင် အင်္ဂလိပ်စာဖြင့် (DIARY) ဟု ရိုက်နှိပ်ထားကြောင်း မြင်ရသည်။

ခင်စောမူသည် တစ်ပါးသူ၏ ပစ္စည်းအပေါ် စပ်စပ်စုစုနိုင်စွာ ဆန်းစစ်ရာများ ကျနေသလားဟု တွေးမိပြီး စာအုပ်ကို နေရာမှာ ပြန်ထားလိုက်သည်။ သို့ရာတွင် သည်မျှ ဟောင်းနွမ်းဆွေးမြည့်နေပြီ ဖြစ်သော မှတ်တမ်းစာအုပ်တစ်အုပ်ကို စိတ်မဝင်စားဘဲ မနေနိုင်ပြန်ရ ကား၊ စာအုပ်ကို ပြန်ယူလိုက်မိလေသည်။

ခင်စောမူသည် စာအုပ်ကို အလင်းရောင် ပိုမိုရသော နေရာသို့ ယူလာခဲ့သည်။

သားရေဖုံးကို လှန်လိုက်သည်ဆိုလျှင်ပင် သူမ အဖို့ ထူးခြား၍ စိတ်ဝင်စားဖွယ် ခေါင်းစီးကို မြင်လိုက်ရသည်။

ညီညာဝန်းစက်သော လက်ရေးဖြင့် ရေးထားသော စာကြောင်း ကို မြင်လိုက်ရခြင်းဖြစ်သည်။ မင်ရောင်ပျက်လုမတတ် ရှိနေပြီဖြစ်၍ အားစိုက်ကြည့်ရသည်။

စာကြောင်းမှာ...

‘မောင်မောင်ကြီး၏ နေ့စဉ်မှတ်တမ်း’

‘မောင်မောင်ကြီး’

ခင်စောမူသည် မျက်တောင်များကို ပုတ်ခတ်လျက် နဖူးရေတွန့် စဉ်းစားရင်း သည်အမည်ကို ရေရွတ်လိုက်မိသည်။

“မောင်မောင်ကြီး၏ နေ့စဉ်မှတ်တမ်း ဆိုတော့ ကိုမောင် မောင်ကြီးရဲ့ စာအုပ်ပဲ ဖြစ်ရမယ်၊ ဒါပေမယ့် ဒီလောက်ဟောင်းနွမ်း နေတဲ့ စာအုပ်မှာတော့ နေ့စဉ်မှတ်တမ်းကို မှတ်မှုာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ပြီးတော့ မင်ရောင်တွေပျက်လုမတတ် ရှိနေတာထောက်ရင် လောလော ဆယ်မှာ ရေးထားတာ ဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး”

ခင်စောမူသည် ယင်းစကားစုကို စိတ်အတွင်းမှပင် ပြောမိသည်။

ထို့နောက် စာအုပ်၏ ဒုတိယစာရွက်ကို လှန်လိုက်သည်။ ယင်းစာရွက်မှာ နေ့စဉ်မှတ်တမ်းစာရွက်၏ အစဖြစ်သည်။ နှစ်ဦး၏ ပထမ လ ဖြစ်သည်။ ရက်စွဲလည်း ပထမ ရက် ဖြစ်သည်။

၁၂၈၆-ခု၊ ဩဂုတ်လ

လဆန်း ၈ ရက်၊ ကြာသပတေးနေ့

January 1925

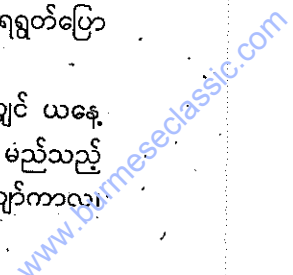
1st Thursday

စာရွက်ခေါင်းစီးမှာ ပုံနှိပ်စာလုံးဖြင့် ယင်းသို့ ရေးထား သည်။

“၁၂၈၆-ခု၊ ဒါဆိုရင် လွန်ခဲ့တဲ့ အနှစ် လေးဆယ်ကျော်က ပါလား”

ခင်စောမူ တစ်ကိုယ်တည်းပင် တအံ့တဩကြီး ရေရွတ်ပြော ဆိုလိုက်လေသည်။

အနှစ် လေးဆယ်ကျော်က မှတ်တမ်းစာအုပ်ဆိုလျှင် ယနေ့ မိမိ မျက်နှာချင်းဆိုင်ရသော မောင်မောင်ကြီး၏ စာအုပ် မည်သည့် နည်းနှင့်မှ မဖြစ်နိုင်။ ဖြစ်ချင်းဖြစ်လျှင် မိမိတို့အထက်ကျော်ကာလ၊

လွန်ခဲ့သော အနှစ်လေးဆယ်ကျော်က၊ အသက်ရှင်နေထိုင်သွားသူ ကိုမောင်မောင်ကြီး၏ မှတ်တမ်းစာအုပ်သာလျှင် ဖြစ်ရပေလိမ့်မည်။

သည်တော့လည်း ခင်စောမူသည် စာအုပ်အပေါ်မှာ ပို၍ စိတ်ဝင်စားသည်။ ဘာတွေများ ရေးထားလေမလဲဟု စိတ်စောလာမိ သည်။ ထိုစဉ်က ကိုမောင်မောင်ကြီး၏ နေ့စဉ်မှတ်တမ်းအမှန် ဆိုပါက ထိုစဉ်က မစောလှသော် အကြောင်းအရာတို့သည် မလွဲမသွေ ပါဝင် နေရမည်ဟု ခင်စောမူ တွက်မိသည်။

ပထမ စာရွက်တွင် ကိုမောင်မောင်ကြီးက ဤသို့ ရေးထား သည်။

“ကျွန်ုပ် မောင်မောင်ကြီးသည် ယနေ့မှ အစပြုကာ သည်နေ့စဉ်မှတ်တမ်းကို ရေးပါသည်။ ယနေ့သည်ကား သိုးဆောင်းအလိုအရ နှစ်သစ်ကူးခါးပြီးသည့် နှစ်ဆန်းတစ်ရက် နေ့ပင် ဖြစ်သည်။ နှစ်ဆန်းတစ်ရက်နေ့တွင် ကျွန်ုပ်၏ စိတ် လက်ကြည်လင်၍ နေသည်။ ယင်းကြည်လင်မှုမျိုးကို နောင် ရက်များတွင်လည်း ရလိုပါသည်။”

ကျွန်ုပ်အဖို့ သည်နေ့စဉ်မှတ်တမ်းစာအုပ်၌ ချမ်းမြေ့ ဖွယ်ရာများကိုသာ ဆက်လက်မှတ်တမ်း တင်လိုပါသည်။”

ထို့နောက် ဒုတိယစာရွက်၊ တတိယစာရွက်စသည်ဖြင့် ခင်စောမူ သည် တစ်ရွက်ချင်းကို စေ့စေ့စပ်စပ် ဖတ်လေသည်။ တစ်လကုန်ဆုံး သည်အထိ ဖြစ်သော ရက်ပိုင်းများအတွင်း၌ စိတ်ဝင်စားဖွယ်ရာများ ပါဝင်ခြင်းမရှိဟု ထင်သည်။ အကြောင်းမူ၊ ယင်းရက်များအတွင်း၌ ရေးမှတ်ထားသော မှတ်တမ်းများ၌ ထူးခြားခြင်းမရှိသော အကြောင်း

အရာများသာ ဖြစ်သည်။ ထမင်းစား ရေသောက်ဆိုသကဲ့သို့ နေ့စဉ် ကြုံတွေ့နေကျ သာမန်အကြောင်းအရာများသာ ဖြစ်သည်။

ဒုတိယလဖြစ်သော ဖေဖော်ဝါရီလတွင် ခင်စောမူ စိတ်ဝင်စား စရာ တစ်ခုကို တွေ့ရှိရသည်။ ၎င်းမှာ ရောင်းရေးဝယ်တာကိစ္စများ အတွက် ကိုမောင်မောင်ကြီး၏ မိဘများက ကိုမောင်မောင်ကြီးအား ပခုက္ကူသို့ စေလွှတ်လိုက်ခြင်းပေတည်း။

ယင်းအကြောင်းကို ကိုမောင်မောင်ကြီးက သည်သို့ မှတ်တမ်း ရေးသည်။

၁၂၈၆-ခု၊ တပေါင်းလ

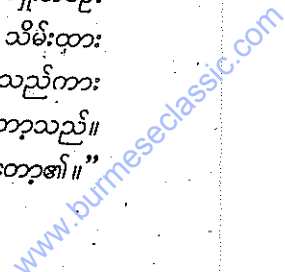
February 1925

2nd Monday

လဆန်း ၁၀ ရက်၊ တနင်္လာနေ့

“--အိမ်က ပခုက္ကူသို့ခိုင်းရာတွင် လက်စနှင့် ပုဂံ ညောင်ဦးရှိ ဘုရားပုထိုးများကို သွားရောက်ဖူးမြော်မည်ဟု အကြံရသည်။”

တစ်လက်စတည်းမှာပင် မိမိဝါသနာပါသော ပန်းချီ ပညာရပ်များကိုပါ ဆည်းပူးလေ့လာရမည်။ ပုဂံသည်ကား မြန်မာလူမျိုးတစ်ဦးတစ်ယောက်အနေနှင့် မရောက်ဖူးပါက မြန်မာပီသအံ့မထင်။ အကြောင်းမူ ပုဂံသည် မြန်မာ့ယဉ်ကျေးမှု အမွေအနှစ်တို့ ပြည့်နှက်နေသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ရှေးအစဦး ပကတိလည်း ကျသည်။ ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်ကို သိမ်းထား သမျှ အဆောက်အအုံ နေရာဒေသတို့အနက် ပုဂံသည်ကား အလုံခြုံဆုံး၊ အများပြားဆုံး နေရာဒေသပင် ဖြစ်တော့သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ပုဂံသို့ ရောက်ရှိစေရန် စိတ်စောမိတော့၏။”

သည်နေရာမှစ၍ မှတ်တမ်းမှာ စိတ်ဝင်စားဖွယ် ကောင်းလာသည်ဟု ထင်ရပါသည်။ အကြောင်းအရာ ထူးထူးခြားခြားကလေးများ ပါလာသည်။ မှတ်တမ်းအရ ကိုမောင်မောင်ကြီးသည် တပို့တွဲလဆန်း ၁၂-ရက်နေ့တွင် ညောင်ဦးသို့ ရောက်သည်။ ၁၃-ရက်နေ့တွင် ပုဂံသို့ သွားသည်။

၁၂၈၆-ခုနှစ် တပို့တွဲလပြည့်နေ့သည်ကား ကိုမောင်မောင်ကြီး အဖို့ အထူး အရေးကြီးသောနေ့ ဖြစ်ပုံရသည်။ ယင်းစာမျက်နှာ၌ တစ်မျက်နှာပြည့်မျှ စာရေးထားသည်။ အချုပ်ကား ယင်းနေ့တွင် မစောလတ်နှင့် အာနန္ဒာဘုရားပွဲတွင် ဆုံမိကြစဉ် အကြောင်းပင်တည်း။

ကိုမောင်မောင်ကြီး နေ့စဉ်မှတ်တမ်းထဲတွင် လူပြောသူပြောဖြင့် ခင်စောမူ သိခဲ့ရသော အကြောင်းအရာများကိုပင် ရေးသားထားသည်။

မစောလတ်ကို စတင်တွေ့ဆုံသည့်အကြောင်း၊ ကံအားလျော်စွာ ဖျာတစ်စပ်တည်း ကျလာသည့်အကြောင်း၊ တွေ့လျှင်တွေ့ချင်းမှာပင် မစောလတ်၏ အလှအပအပေါ်ကို ကိုမောင်မောင်ကြီးအနေဖြင့် အလေးအနက်ပြုမိသည့်အကြောင်းများ ပါဝင်သည်။

ယင်းအကြောင်းများကို ကိုမောင်မောင်ကြီးက သည်သို့ မှတ်တမ်းတင်သည်။

“ထိုနေ့က အာနန္ဒာပွဲသို့သွားခြင်းမှာ မစောလတ်နှင့် တမင်ဆုံအောင် သွားသည်နှင့် တူနေပေတော့သည်။

ကံအားလျော်စွာပင် မစောလတ်တို့ ဖျာနှင့် တစ်စပ်တည်း ကျသည်။ အနေနီးကြသည်ဖြစ်၍ အကြည့်ချင်း ဆုံမိကြသည်။ အပြုံးချင်း ဆိုင်မိကြသည်။ ထိုအခါ ရင်မှာ လှိုက်ဟာ၍ မောမိတော့၏။

ပြီးစာပေ

မစောလတ်တဲ့။

နာမည်လေးက ချစ်စရာကောင်းပါတိ။ ၎င်း၏ရုပ်ရည် သွင်ပြင်ကလည်း မြင်ဖူးသမျှ မိန်းကလေးတို့အထဲတွင် အလှဆုံးဟု ထင်ပါသည်။ မစောလတ်၏ရုပ်ရည်မှာ “ကောင်းခြောက်ဆယ့်လေးရပ်၊ သွေးထပ်ထပ်ရုပ်ညီ” ဟူသော ဆရာစလေ၏ စာချိုးနှင့် ကိုက်ညီလှတော့သည်။

ထို့ကြောင့် မိတ်ဆွေများကို ပြောမိသည်။ ‘ပုဂံသို့ လာရခြင်းကား မစောလတ်နှင့် ဆုံရခြင်းတစ်ခုတည်းနှင့်ပင် လာရကျိုးနပ်ပေပြီ’

ခင်စောမူသည် မှတ်တမ်းကို ဖတ်ရှုခြင်းမှ ရပ်ထားလိုက်သည်။

သူမ၏ အတွေးထဲတွင် တစ်စုံတစ်ရာ ပေါ်ပေါက်လာခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။ သူမသည် စာမျက်နှာကို မှတ်ထားပြီးနောက် စာအုပ်ကို ပြန်ပိတ်လိုက်သည်။

ကိုမောင်မောင်ကြီး၏ နေ့စဉ် မှတ်တမ်းစာအုပ်ကို အခြားတစ်နေရာတွင် တွေ့ရပါက ခင်စောမူ ဝမ်းသာမိမည် အမှန်ပင်။ ယခုမူ ကိုမောင်မောင်ကြီး ဝင်စားပါသည်ဆိုသူ့ထံမှာ ယင်းမှတ်တမ်း စာအုပ်ရှိနေရခြင်းအတွက် စိတ်ဝယ် စနိုးစနောင့်ဖြစ်လာမိသည်။ သံသယ ဝင်လာသည်။

ရင်ထဲမှာ အလိုလို တင်းကျပ်လာသည်။ ပြည့်သိပ်လာသည်။

အလွန် ဆိုးဝါးစက်ဆုပ်ဖွယ် ကိစ္စကြီးတစ်ရပ်သည် မိမိထံ မကြာမီကာလအတွင်း ဆိုက်ရောက်လာတော့မည်ဟု ခင်စောမူ ထင်သည်။ စိတ်မှာ လေးလံလာသည်။ အတွေးတို့က ပြန့်ကျယ်လာသည်။

ပြီးစာပေ

ခင်စောမူသည် စာအုပ်ကို ပြန်ဖွင့်လိုက်သည်။ မှတ်တမ်းကို ဆက်၍ဖတ်သည်။ မှတ်တမ်းထဲတွင် ဒေါ်စောမြင့်ထံမှ ကြားသိခဲ့ရသော အကြောင်းအရာများသည်လည်းကောင်း၊ မောင်မောင်ကြီးထံမှ ကြားသိ ရသော အကြောင်းအရာများသည်လည်းကောင်း ပါဝင်ကြသည်။

ကိုမောင်မောင်ကြီးသည် အာနန္ဒာပွဲ၌ မစောလတ်နှင့် ဆုံရပြီး နောက် မစောလတ်ကို ပုဂံအနံ့ရှာမိကြောင်း၊ မတွေ့ရကြောင်း၊ နောက်တော့ မမျှော်လင့်ဘဲ ညောင်ဦးဈေးမှာ ဈေးလာဝယ်သော မစောလတ်ကို တွေ့ရကြောင်း၊ အိမ်ကို မှတ်ထားကြောင်း၊ မိတ်ဆွေ သင်္ဂဟတို့၏ အကူအညီဖြင့် မစောလတ် အိမ်သို့ ဝင်ထွက်နိုင်အောင် ကြိုးစားကြောင်း၊ ထိုကမှတစ်ဆင့် အခွင့်သာသော နေ့တစ်နေ့တွင် မစောလတ်အား ဖွင့်ဟချစ်ရေးဆိုခဲ့ကြောင်း၊ မစောလတ်က သူ့အချစ် ကို လက်ခံကြောင်း စသည်ဖြင့် ပြည့်စုံစွာ ရေးသားမှတ်တမ်းတင်ထား သည်။

ထို့နောက် ချစ်သူတို့ သဘာဝအတိုင်း ပျော်ရွှင်မြူးထူးခြင်း၊ ကြည်နူးနှစ်သိမ့်ခြင်းတို့ကို ဖော်ပြသည်။

၎င်း၏နောက်ပိုင်းတွင်ကား တစ်စတစ်စ အဆင်မပြေဖြစ်ရ ခြင်းများကို ဖော်ပြသည်။ မစောလတ်အား လက်ထပ်နိုင်ရန်အတွက် သူ၏မိဘထံ အခွင့်တောင်းရာမှ အဆင်မပြေဖြစ်ရခြင်းကို မှတ်သား ထားသည်။ ယင်းအပိုင်းမှာ စိတ်လှုပ်ရှားဖွယ်လည်း ကောင်းသည်၊ ကြေကွဲဖွယ်လည်း ကောင်းသည်။

“ဘုရားကျွန်မျိုးရိုးနှင့် မိမိတို့သားကို မပေးစားနိုင်” ဟူသော ခါးသီးလှသည် စကားကို အမိအဖတို့က ပြောခဲ့ ချေပြီ။

ကျွန်ုပ်ကိုလည်း မစောလတ်လို မိန်းကလေးမျိုးကိုမှ ရွေး၍ချစ်တတ်သလော၊ အခြားချစ်မြတ်နိုးဖွယ် မိန်းမ မရှိ တော့ပြီလော စသည်ဖြင့် အပြစ်တင်စကားကို ဆိုခဲ့လေပြီ။

ကျွန်ုပ်အဖို့ နွေခေါင်ခေါင် မိုးထစ်ချွန်းခဲ့လေပြီ၊ ကံဆိုး မိုးမှောင်ကျရလေပြီ။ မိဘတို့၏ စကားကို မစောလတ်၏ ဦးလေးတော်သူ ကြားသိသွားရခြင်းက ပို၍ဆိုးရွားလှတော့ သည်။ တစ်ဆင့်စကား တစ်ဆင့်နားဆိုသလို မစောလတ်၏ မိဘများထံ ထိုစကားရောက်တော့မည်မှာ ကျိန်းသေသည်။ ထိုစကားကိုကြားလျှင် အဘယ်သို့ ရှိချေမည်နည်း။

အခက်အခဲ အနက်အနဲတို့ ဆက်တိုက် ပေါ်ပေါက် လာလိမ့်မည် ထင်ပါရဲ့ မစောလတ်ရယ်”

စသည်ဖြင့် မောင်မောင်ကြီးက မှတ်တမ်းအတွင်း ညည်းညူ စားသည်။

မစောလတ်၏ဦးလေးဖြစ်သူက ကိုမောင်မောင်ကြီး၏ မိဘများ စကားကို မစောလတ်၏ ဖခင်ထံ ပြန်ပြောသည်။ ကိုမောင်မောင်ကြီး ညောင်ဦးသို့ ပြန်ရောက်လာသည်။ မစောလတ်နှင့် တွေ့ခွင့်ရရန် ကြိုးစားသည်။ သို့ရာတွင် တွေ့ခွင့်မရတော့။

“တို့များ ဘုရားကျွန်တွေသမီးနဲ့ မတူမတန်ဘူးဆိုရင် တို့သမီးနဲ့ အဆက်အဆံမပြုဘဲ နေတော့ပေါ့” ဟု မစောလတ်၏ ဖခင် ဆိုခဲ့ပုံကို ကြေကွဲစရာကောင်းလောက်အောင် ကိုမောင်မောင်ကြီးက မှတ်ထား သည်။

ကိုမောင်မောင်ကြီးအား မိဘတို့က အတင်းအကျပ် လာခေါ် စေဖြင့် မန္တလေးသို့ ပြန်လိုက်ရသည်။ မန္တလေးမှ နေ၍ ပုဂံသို့

ကိုမောင်မောင်ကြီး ပြန်ခဲ့ပြန်သည်။ သည်တစ်ခေါက်မှာ ပုဂံမှာပင် နေသွားရန် သန့်ဋ္ဌာန်ချခဲ့သည်။ ကျောက်စာကူးအဖွဲ့မှာ ဝင်ရောက် အမှုထမ်းသည်။ အများက တားမြစ်နေသည့်အကြားမှပင် ကိုမောင် မောင်ကြီးသည် ကိုစာအိုဆိုသူနှင့် အတူသွား၍နေသည်။

ဤသည်ကို...

“--ကိုစာအိုနှင့်အတူသွား၍ နေဖြစ်ခဲ့သည်။ အများ အလိုအရ ပြောရလျှင် ကိုစာအိုကား ဘုရားကျွန်အစစ်ဖြစ်တော့ သည်။ ယခုအခါ ကျောက်စာကူးအဖွဲ့တွင် မင်းစေအဖြစ် အမှုထမ်းသည်။ ၎င်းနှင့်အတူ နေထိုင်မည် ဆိုသောအခါ မိတ်ဆွေများက တားမြစ်ကြသည်။ ကန့်ကွက်ကြသည်။ ကျွန်ုပ်၏အဓိကရည်ရွယ်ချက်ကား အတန်းအစားထားရှိသော စနစ်ကို ကန့်ကွက်ဆန္ဒပြလိုခြင်း ဖြစ်တော့၏။”

ဟု ကိုမောင်မောင်ကြီးက ဆိုသည်။

၁၂၈၇ နတ်တော်လ

December 1925

လဆုတ် ၉ ရက်၊ အင်္ဂါနေ့

22nd Tuesday

“သည်ကနေ့ မစောလတ်ထံမှ စာတစ်စောင်ရသည်။ စာကို မစောလတ်၏တူမဖြစ်သူ မစောမြင့်က ယူလာပေး သည်။ ရွှေစည်းခုံမှာ သစ္စာပြုရန် မစောလတ်က သဘောတူခဲ့ လေပြီ။ မရေရာ မသေချာသော ဘဝမှာ လူဖြစ်ရခြင်းထက် တမလွန်ဘဝ၌ လူဖြစ်ရခြင်းကမှ တော်ပေလိမ့်ဦးမည်။ ကျွန်ုပ်တို့၏ မျှော်လင့်ချက်ကင်းမဲ့သော ဘဝများကို အဆုံး သတ်ကြရန် မစောလတ် သဘောတူခဲ့လေပြီ” စသည်ဖြင့် ရေးမှတ်ထားသည်။ ဆက်လက်၍...

ပြီးစာပေ

ညနေပိုင်း၌ ကျွန်ုပ်ထံ စာယူလာပေးသော မစောမြင့်ကို ၎င်း၏ဖခင်ဖြစ်သူက ရိုက်နှက်ကြောင်း ကိုစာအိုက ပြောသည်။ ထို့အတွက် စိတ်မကောင်း၊ ထုံးဘူးနှင့်ပေါက်သဖြင့် နဖူးတွင် ဒဏ်ရာရရှိခဲ့သည်ဟု သိရသည်။”

ခင်စောမူ၏ ရင်ထဲမှာ တုန်လှုပ်လာသည်။ သူမသည် အသက် ပင် မရှုရဲအောင် ရှိသည်။ မောင်မောင်ကြီးကို ဒေါ်စောမြင့်နှင့် တွေ့ ပေးစဉ်က အဖြစ်အပျက်ကို အမှတ်ရသည်။ ထိုစဉ်က သည့်အဖြစ်ကို မောင်မောင်ကြီးက ဖွင့်ထုတ်ပြောပြနိုင်ခဲ့သည်။ မှန်ကန်စွာ ပြောနိုင် သောကြောင့် ဒေါ်စောမြင့်ပင်လျှင် အံ့အားသင့်သွားခဲ့ရသေးသည် မဟုတ်တုံလော။

၁၂၈၇-ခု၊ ပြာသိုလ

December 1925

လဆန်း ၂ ရက်၊ သောကြာနေ့

25th Friday

“ယနေ့ နတ်သမီးကမ်းပါးသို့ ရောက်ရသည်။ အခက် အခဲကြားမှပင် မစောလတ်ပါ လိုက်ပါလာသည်။ ဘယက်ခွက် ကို အဓိဋ္ဌာန်ဖြင့် မြှုပ်နှံကြသည်။ နောင်တစ်ဘဝ၌ ပြန်ဆုံ ကြသည့်အခါ နှစ်ယောက်အတူ ပြန်လည်တူးဖော်နိုင်ကြ စေသတည်း။”

ခင်စောမူသည် ယခုတိုင်အောင် သူမ၏ လည်ပင်းမှာ ဆွဲ ထားလျက် ရှိနေသော ဘယက်ခွက်ကို လက်ဖြင့် စမ်းသမိမိသည်။ ကိုမောင်မောင်ကြီးဆိုလိုသော ဘယက်ခွက်ကား ဤသည်ပင် ဖြစ် လိမ့်မည်။ မိမိတို့ တူးဖော်ခဲ့သော ဘယက်ခွက်အကြောင်းပင် ဖြစ် သည်။ ခင်စောမူသည် မှတ်တမ်းကို မျက်တောင်မခတ်စတမ်း ဆက်၍ ဖတ်မိသည်။ သူမ၏ရင်ခုန်သံမှာ ပြင်းပြလှသည်။ သွေး

ပြီးစာပေ

www.burmeseclassic.com

လည်ပတ်မှုအရှိန်အဟုန် မြန်ဆန်နေသည်။ နှလုံးခုန်သံကို မိမိဘာသာ ပြန်၍ကြားနေရသည်သို့ ဖြစ်သည်။

“ထိုမှတစ်ဖန် ရွှေစည်းခုံသို့ လာခဲ့ကြသည်။ သစ္စာဆိုသည်။ ညောင်ရေအိုးရေသောက်ကြသည်။ နောင်ဖြစ်လေရာ ဘဝတိုင်း ငှက်ဖြစ်လျှင်ပင် တစ်ကိုင်းတည်း နားရစေလို၏။

ကျွန်ုပ်တို့၏ သစ္စာအဓိဋ္ဌာန်ကို သစ္စာဒေဝနတ်ကောင်း နတ်မြတ်အပေါင်းတို့ မှိုင်းမစေသတည်း။

ကျွန်ုပ်တို့သည်--”

ခင်စောမူ၏ လက်တွင်းမှ စာအုပ်သည် ဖျတ်ခနဲ ဆွဲယူခြင်း ခံလိုက်ရသည်။ ရုတ်တရက်ဖြစ်၍ ခင်စောမူမှာ လန့်ဖျပ်သွားမိလေသည်။ ဆတ်ခနဲ မော့ကြည့်လိုက်မိသည်။

ရှေ့မှာ မားမားကြီးရပ်လင့်နေသော မောင်မောင်ကြီးကို မြင်လိုက်ရသည်။ မောင်မောင်ကြီး၏ မျက်နှာမှာ မူပျက်နေသည်။ သူသည် ခင်စောမူ၏ မျက်နှာကို မမှိတ်မသုန် ကြည့်နေသည်။ စာအုပ်ကို လွင့်ထွက်သွားတတ်သည့်အရာအလား တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်ထားကြောင်း မြင်ရသည်။

“ကျွန်မကို စာအုပ်ပြန်ပေးပါ ကိုမောင်မောင်ကြီး၊ အဲ... ကိုမောင်မောင်ကြီးပဲ ထားပါတော့...”

ခင်စောမူ၏ စကားကြောင့် ကိုမောင်မောင်ကြီးသည် လှုပ်လှုပ် ရှားရှား ဖြစ်သွားသည်။

“မစောလတ် ဒီစာအုပ်ထဲက ဟာတွေကို ဖတ်မိခဲ့ပြီလား ဟင်...”

သူ၏အသံမှာ တုန်နေသည်။

ပြီးစာပေ

“ဟုတ်တယ် ဖတ်ပြီးပြီ၊ လုံးစေ့ပတ်စေ့ ဖတ်ပြီးပြီ”

မောင်မောင်ကြီး၏ မျက်နှာတွင် စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြစ်နေသော အမူအရာ ပေါ်လွင်သွားသည်။

“ကျွန်မ အဲဒီစာအုပ်ကို စိတ်ဝင်စားတယ် ကိုမောင်မောင်ကြီး၊ ကျွန်မကို စာအုပ်ပြန်ပေးပါ”

ခင်စောမူက ပြောပြောဆိုဆို မောင်မောင်ကြီး၏ လက်အတွင်းမှ စာအုပ်ကို ဆွဲယူသည်။ မောင်မောင်ကြီးက လွတ်မပေးဘဲ အတင်းပင် ပြန်၍ လုထားလိုက်သည်။

“ကျွန်မကို ဒီစာအုပ် ဘာဖြစ်လို့ မဖတ်စေချင်တာလဲဟင်...၊ ဘာဖြစ်လို့ ပေးမဖတ်နိုင်တာလဲ”

မောင်မောင်ကြီး မဖြေ...။

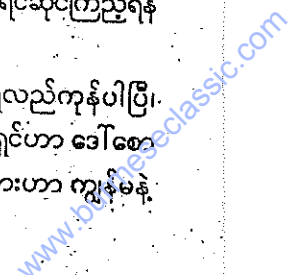
“ကျွန်မ သိပါပြီ ကိုမောင်မောင်ကြီး၊ ကျွန်မဟာ တစ်လျှောက်လုံး အလိမ်အညာခံလာရတယ်ဆိုတာ သိပါပြီ၊ ကျွန်မကို အဲဒီစာအုပ် ပေးမဖတ်နိုင်တာဟာ ရှင်အကြောင်းတွေ ပေါ်ကုန်မှာစိုးလို့ မဟုတ်လား၊ ကျွန်မကို ရှင်...ဘယ်လို လှိုမိခဲ့တယ်ဆိုတာ ကျွန်မ သိသွားမှာစိုးလို့ မဟုတ်လား”

ခင်စောမူ၏ အသံမှာ မာကျောနေသည်။ မျက်နှာထားကလည်း တင်းမာလှသည်။

မောင်မောင်ကြီးသည် ခင်စောမူ၏ မျက်နှာကို ရင်ဆိုင်ကြည့်ရန် မဝံ့ရဲတော့သလို မျက်လွှာကို ချထားလိုက်သည်။

“အခုအခါမှာတော့ အရာအားလုံးဟာ ရေလည်ကုန်ပါပြီ၊ အစကနေအဆုံးအထိ ကျွန်မ သဘောပေါက်မိပါပြီ၊ ရှင်ဟာ ဒေါ်စောလတ်ရဲ့ ပုံတူပန်းချီကားကို မြင်ဖူးတယ်၊ အဲဒီပုံတူကားဟာ ကျွန်မနဲ့

ပြီးစာပေ

သိပ်တူတယ်။ ကျွန်မကို မြင်မြင်ချင်း မစောလတ်လို့ ပြောနိုင်ခဲ့တယ်။ ကျွန်မ တစ်ကြိမ်ကလဲ သံသယဝင်မိလို့ ပြောခဲ့ဖူးပါပြီ။ နောက်တော့ ရှင်မှာ ကိုမောင်မောင်ကြီး အစစ်ရဲ့ နေ့စဉ်မှတ်တမ်း ရှိနေတယ် မဟုတ်လား၊ ဒီမှတ်တမ်းကို အခေါက်ခေါက်အခါခါ ဖတ်ပြီး နေလိမ့် မယ်လို့ ထင်တယ်။ ဒီတော့...ရှင်ဟာ ကိုမောင်မောင်ကြီးအကြောင်း မစောလတ်အကြောင်းတွေကို ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ ကြုံတွေ့ရသလို ပြန်ပြောနိုင်တာဟာ ဘာမှမဆန်းတော့ဘူးပေါ့။ ဥပမာ-ကျွန်မရဲ့ဒေါ်ဒေါ် ဒေါ်စောမြင့်ရဲ့နဖူးက အမာရွတ်ကလေးအကြောင်းကအစ ရှင် ပြန် ပြောပြနိုင်တာ ဒီမှတ်တမ်းကြောင့်ပဲ မဟုတ်လား ဟင်...။ အစကတော့ ရှင်...ဒါတွေကိုပြောပြနိုင်တာတွေကို ကျွန်မ အံ့သြခဲ့ရတယ်။ လူဝင်စား ဆိုတာကို ကျွန်မ တကယ်ပဲ ယုံခဲ့တယ်။ ယုံခဲ့မိလို့လဲ ဒီအဖြစ်မျိုးအထိ အရောက်ခံခဲ့ရတာပါ။ ရှင်ပြောပြတာတွေ ယုတ္တိရှိပြီး ရှင်ရဲ့ဟန်ပန်ကလဲ သေသပ်လေတော့ ကျွန်မတင်မကဘူး။ အဲဒီအဖြစ်အပျက်ထဲမှာ ကိုယ်တိုင် မျက်ဝါးထင်ထင် ကြုံဖူးတွေ ဖူးခဲ့တဲ့ ဒေါ်ဒေါ်မြင့်တောင် ရှင်အပေါ်မှာ သံသယမဖြစ်ခဲ့ဘူး။

“ရှင်အတွက် ကျွန်မပါ ဘယ်လိုဆိုးကျိုးတွေ ဖြစ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ ရှင်အမြင်အတွေ့ပါပဲ ကိုမောင်မောင်ကြီး၊ ကျွန်မနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ လူတွေမှာလဲ စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်ခဲ့ကြရတယ်။ သူတို့ စိတ်ဒုက္ခ ရောက်အောင် ကျွန်မ လုပ်ခဲ့မိတယ်။ ကျွန်မကို ပြောစမ်းပါ ကိုမောင်မောင်ကြီး၊ ရှင် ဘာရည်ရွယ်ချက်နဲ့ အခုလို ဘာမှ အကျိုး မရှိတဲ့အလုပ်ကို လုပ်ခဲ့တာလဲဟင်။ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက အဓိပ္ပာယ် ကင်းမဲ့တဲ့အလုပ်မျိုးကို လုပ်ခဲ့ရတာလဲ”

ခင်စောမူ၏ အသံမှာ တုန်လာသည်။ နာကြည်းခြင်းကြောင့် မာကျောခက်ထန်နေသည်။

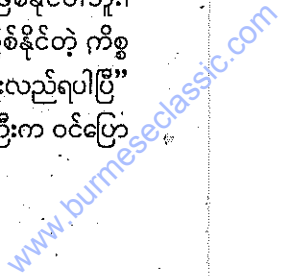
ယခုအခါ ခင်စောမူသည် မောင်မောင်ကြီးကို စိတ်ရှိလက်ရှိ ထုရှက်ပစ်လိုသောဆန္ဒမျိုး ပေါ်ပေါက်နေသည်။ စိစိညက်ညက်ချေပစ် လိုက်ချင်သည်။

“တော်ပါသေးရဲ့၊ အခုလို ဘာတစ်ခုမှ ခြေလွန်လက်လွန် မဖြစ်ခင် အဖြစ်မှန်ကို သိရပေလို့၊ နို့မဟုတ်ရင် ကျွန်မတစ်သက်တာ ကာလပတ်လုံး ဒီအဖြစ်အပျက်ကြီးဟာ ဘယ်လိုမှလဲ မေ့ပျောက်လို့ မရဘဲ သတိရတိုင်းလဲ စိတ်ဆင်းရဲနေရမှာပဲ ကိုမောင်မောင်ကြီး၊ ဒေါ်စောလတ်တို့နဲ့ ပတ်သက်ပြီး အမြဲ ကြေကွဲနေရမှာပဲ။ ဒီမှတ်တမ်း စာအုပ်ကို မြင်ခွင့်ရတာဟာ ကျွန်မအဖို့ ကံကောင်းသွားတာပဲ။ ကျွန်မကို ဝန်ခံစမ်းပါ ကိုမောင်မောင်ကြီး၊ ရှင်ဟာ ဒီမှတ်တမ်းစာအုပ်ကို အကြောင်းပြုပြီး ရှင်ကိုရှင် လူဝင်စားဖြစ်တယ်လို့ ဆိုခဲ့တာ မဟုတ် လား ဟင်...”

မောင်မောင်ကြီးသည် အာစေးမိထားသူပမာ ဖြစ်နေသည်။ ခင်စောမူ၏စကားများကို တစ်ခွန်းတစ်ပါဒ်မျှ ပြန်လည်ဖြေရှင်းခြင်း မပြုနိုင်။ ငြင်းပယ်နိုင်စွမ်း မရှိ။ သူသည် ခင်စောမူ ပြောသမျှကို ခေါင်းငုံ့ခံယူနေရသည်သာ ဖြစ်ပါသည်။

“ရှင်...ဝန်မခံပေမယ့် ကျွန်မဟာ ကျွန်မ တွေးယူလို့ ရပါပြီ။ အရာအားလုံးကို ကျွန်မ သဘောပေါက်ခဲ့ပါပြီ။ ရှင်ဟာ ကိုမောင် မောင်ကြီး ဝင်စားတယ်ဆိုတာ မဟုတ်မှန်း ကျွန်မ သိပါပြီ။ ကျွန်မ ဟာလဲ ဒေါ်စောလတ် ဝင်စားတာ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ စင်စစ်မှာ လူဝင်စားဆိုတာ ဘယ်ကမ္ဘာမှာမှ မရှိနိုင် မဖြစ်နိုင်တဲ့ ကိစ္စ ရပ်ပါ။ အယူသည်းတဲ့ အတွေးအခေါ်တစ်ရပ်လို့ ကျွန်မ နားလည်ရပါပြီ”

ခင်စောမူ၏ စကားအဆုံးမသတ်မီ မောင်မောင်ကြီးက ဝင်ပြော သည်။

“ဒါက ဒီလိုရှိပါတယ် မစောလတ်”

“တော်ပါပြီရှင် တော်လောက်ပါပြီ၊ ကျေးဇူးပြုပြီး ကျွန်မကို မစောလတ်လို့ မခေါ်ပါနဲ့တော့လား”

ခင်စောမူသည် လည်ပင်းမှ တယက်ခွက်ကို စမ်းသပ်ပြီး ဖြုတ်လိုက်သည်။

“ဒီဘယက်ခွက်ဟာလဲ ကျွန်မအတွက် ဘာမှ အဓိပ္ပာယ် မရှိပါဘူး၊ ဒါကို ပြန်ယူပါ ကိုမောင်မောင်ကြီး၊ အဲ...ရှင်နာမည် အစစ်အမှန် မသိသေးသမျှ၊ ကိုမောင်မောင်ကြီးလို့ပဲ ဆက်ပြီး ခေါ်ရဦး မှာပဲလေ”

မောင်မောင်ကြီးသည် ခင်စောမူကို တောင်းပန်တိုးလျှိုးသလို ကြည့်လိုက်သည်။

“ဒါလေးကိုတော့...”

“ဒါကလေးဟာ ကျွန်မကို ဘယ်လောက် ဒုက္ခပေးခဲ့ပြီလဲ ကိုမောင်မောင်ကြီး၊ ထခြားကိစ္စတွေထက် ဒီဘယက်ခွက်နဲ့ပတ်သက်ပြီး အညာခံရတာကို ကျွန်မ အခံပြင်းဆုံးပဲ”

“ကျွန်တော် မစော...အဲ...မခင်စောမူကို...”

မောင်မောင်ကြီး၏အသံသည် တစ်ပိုင်းတစ်စမျှ ရပ်သွားသည်။ သူ၏မျက်နှာမှာ ခိုးထုပ်ခိုးထည်နှင့် အမိခံရသူပမာ ဖြစ်နေသည်။

ခင်စောမူသည် သက်ပြင်းရှိုက်လိုက်မိလေသည်။ မောင်မောင်ကြီး၏မျက်နှာကို ကြည့်နေရာမှ မျက်နှာ လွှဲလိုက်မိသည်။

ရင်ထဲမှာ ခံပြင်းခြင်း၊ နာကြည်းခြင်းတို့ဖြင့် ပြည့်သိပ်နေသည်။ တစ်ဆက်တည်းမှာပင် အညာခံရသည့်အတွက် ရှက်မိသလိုလည်း ဖြစ်လာသည်။

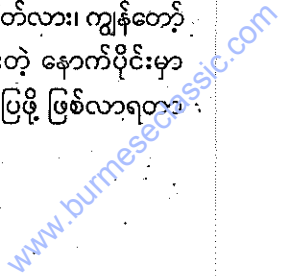
မောင်မောင်ကြီးသည် ခင်စောမူ၏ မျက်နှာကို ကြေကွဲစွာ ကြည့်လိုက်သည်။ သူက ဆုံးဖြတ်ချက် ချသလို သက်ပြင်းရှိုက်လိုက်သည်။

“ကျွန်တော် ဝန်ခံပါတော့မယ် မခင်စောမူ၊ ကျွန်တော် ဝန်ခံပါတော့မယ်ဗျာ၊ ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော် မခင်စောမူကို ညာခွဲမိပါတယ်၊ တကယ်လို့ ကိုမောင်မောင်ကြီး အစစ်ရဲ့ ဒိုင်ယာရီစာအုပ်ကိုသာ မခင်စောမူ မြင်မသွားခဲ့ဘူးဆိုရင် အားလုံးဟာ အဆင်ပြေပြေနဲ့ ပြီးသွားမှာပါပဲ၊ ကျွန်တော်လဲ ဒိုင်ယာရီ စာအုပ်ကို အံ့ဝှက်ထဲမှာ ထားခဲ့တာပါ၊ ဖြစ်ချင်တော့ မခင်စောမူကို အဲဒီအံ့ဝှက်ဖွင့်တဲ့သော့ကို ပေးမိတယ်၊ အခုမှ သတိရလို့ လာခဲ့တာပါ၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် နောက်ကျနေပြီဆိုတာ သိရပါပြီ၊ မခင်စောမူ ဒီစာအုပ်ကို ဖတ်မိရင် ဘယ်လိုခံစားနေရမယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် သိပါတယ်၊ ကျွန်တော်ဟာ မောင်မောင်ကြီး ဝင်စားတာ မဟုတ်ဘူးလို့ မခင်စောမူ နားလည် သွားလိမ့်မယ်လို့ ကြိုပြီး သဘောပေါက်ပါတယ်”

ခင်စောမူသည် မောင်မောင်ကြီး၏ မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်သည်။

မောင်မောင်ကြီးက စကားဆက်သည်။

“အမှန်တော့ ကိုယ့်အတတ် ကိုယ့်စူးသလို ဖြစ်ရတာပါပဲ မခင်စောမူရယ်၊ ကျွန်တော်ဟာ မခင်စောမူကို ညာနေရပေမယ့် စိတ်က မပါလှပါဘူး၊ မခင်စောမူ မှတ်မိသေးလား၊ စပြီး ကြိုကြွ တွေ့ကြတုန်းက အဖြစ်အပျက်ကို သတိရတယ်မဟုတ်လား၊ ကျွန်တော် ပါးစပ်က ‘မစောလတ်’ လို့ ယောင်ထွက်သွားပြီးတဲ့ နောက်ပိုင်းမှာ ကျွန်တော်ဟာ ကိုယ်တိုင်စိတ်မပါတဲ့ ဇာတ်ကို ကပြဖို့ ဖြစ်လာရတာပါပဲ”

“အဲဒီနောက်ပိုင်းမှာ တွေ့ကြုံတော့ ရှင်မှာ ပြန်ပြီးပြင်ဖို့ အချိန်တွေ ရပါသေးတယ် ကိုမောင်မောင်ကြီး”

“မပြင်မိတာ ကျွန်တော့်အများပဲ ဆိုပါတော့၊ နောက်တစ်ကြောင်းကတော့ မှားမှန်း သိလျက်နဲ့ မပြင်ချင်တော့တာလဲ ပါပါတယ်၊ ပြောရရင်တော့ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်က လူဝင်စားအဖြစ် ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပြောနေရတဲ့အပေါ်မှာ ကျေနပ်နေမိတယ်ဆိုပါတော့ မခင်စောမူ၊ ဖြစ်နိုင်မယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်ဟာ တစ်ရံရောအခါက ကိုမောင်မောင်ကြီး ဖြစ်ခဲ့ပြီး အခု အဲဒီကိုမောင်မောင်ကြီး ဝင်စားတဲ့လူ ဖြစ်လိုက်ချင်ပါတယ်၊ ဒါကလဲ စောစောက မခင်စောမူပြောခဲ့သလို မောင်မောင်ကြီးရဲ့ နေ့စဉ်မှတ်တမ်းကို အလွတ်နီးနီး ရလောက်အောင် အခေါက်ခေါက် အခါခါ ဖတ်ခဲ့မိလို့ပါပဲ၊’ ဖတ်မိတဲ့အခါမှာလဲ ကိုမောင်မောင်ကြီး မစောလတ်တို့ရဲ့အဖြစ်အပျက်တွေအပေါ်မှာ ကရုဏာသက်မိတယ်၊ ကိုယ်ချင်းစာမိတယ်၊ ကိုယ်တိုင်ဖြစ်ခဲ့သလို ခံစားရပါတယ် မခင်စောမူ၊ ဒါကြောင့်ပဲ တစ်ခါတစ်ခါမှာ ကျွန်တော်ဟာ ဟန်မဆောင်ဘဲနဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို လူဝင်စားအနေအထားမျိုး ပြောဖြစ်သွားခဲ့ပါတယ်”

မောင်မောင်ကြီး၏ စကားများကို နားစိုက်ထောင်လျက်ရှိသော ခင်စောမူ၏ ရင်ထဲမှာ ခံပြင်းစိတ် အနည်းငယ် လျော့ပါးလာသည် ထင်မိ၏။

“ဒီ မှတ်တမ်းစာအုပ် ကျွန်တော့်လက်ထဲကို ရောက်ခဲ့တာ ကြာပါပြီ မခင်စောမူ၊ မြစ်ခြေမှာ မခင်စောမူ မြင်ခဲ့ရတဲ့ပန်းချီကားကို တစ်နေ့ကုန် ထိုင်ကြည့်မိတိုင်း မစောလတ်ရဲ့ရုပ်သွင်ကို နှစ်ခြိုက်ခြင်း ဖြစ်ရပါတယ်၊ စွဲလမ်းရပါတယ်၊ ဒါကြောင့် ကျောက်ပန်းတောင်းမှာ ကားနဲ့တိုက်မိမိလို့ဖြစ်ပြီး မခင်စောမူကို မြင်ခွင့်ရတော့ ကျွန်တော့် စိတ်မှာ ပြုံးဆို မစောလတ်လို့ပဲ ထင်လိုက်မိတယ်၊ မခင်စောမူရဲ့

ရုပ်ရည်ကလဲ မစောလတ်နဲ့ တူလွန်းနေတာကိုး...၊ ဒီတော့ မှတ်တမ်း စာအုပ်ထဲမှာ ပါသလို မစောလတ်ဟာ မခင်စောမူအဖြစ် ဝင်စားလေ သလားလို့ စိတ်မှာ အတွေးပေါ်လာပါတယ်၊ ဒီလိုနဲ့ ကျွန်တော်ဟာ ကိုမောင်မောင်ကြီးနဲ့ မစောလတ်ရဲ့ ဇာတ်ကြောင်းကို ပြန်မိတာ ပါပဲဗျာ”

မောင်မောင်ကြီး စကားကို ဖြတ်ထားလိုက်သည်။ ထိုအခါ ဝန်းကျင်မှာ တိတ်ဆိတ်သွားသလို ရှိသည်။

ခင်စောမူသည် မှန်ပြတင်းမှတစ်ဆင့် ပြင်ပကို ငေးကြည့်နေမိ သည်။ အိမ်သို့ ရောက်ရှိရန် စိတ်စောမိပြန်ပေပြီ။

“မခင်စောမူ”

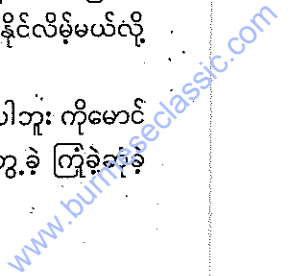
မောင်မောင်ကြီး၏ခေါ်သံသည် နောက်ဘက်မှ ပေါ်လာသည်။ ခင်စောမူက နောက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။

“မခင်စောမူအနေနဲ့ ကျွန်တော့်ကို မုန်းသွားပြီလားဟင်...၊ ကျွန်တော် ပြုမူခဲ့တဲ့ အပြုအမူတွေအပေါ်မှာ ခွင့်မလွှတ်နိုင်အောင် ရှိနေရပြီလား”

သူ၏ အမေးကို ခင်စောမူ ရုတ်တရက်အဖြေမပေးတတ်။

“ကျွန်တော့်ရင်ထဲရှိသမျှကို အရင်းအတိုင်း ပြောပါရစေတော့၊ ကျွန်တော် မခင်စောမူကို ချစ်မိတယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်းပါပဲ၊ ကိုမောင် မောင်ကြီး၊ မစောလတ်တို့ရဲ့ ပြဿနာနဲ့ ဘယ်လိုမှ မပတ်သက်ဘဲ ပေါ်ပေါက်လာတဲ့ အချစ်မျိုးနဲ့ ချစ်မိတယ်၊ ဒါကို ကျွန်တော် ပြောလဲ ပြောခဲ့ဖူးပါပြီ၊ ကျွန်တော့်အပေါ် မစောလတ် နားလည်နိုင်လိမ့်မယ်လို့ ထင်ပါတယ်”

“ကျွန်မအနေနဲ့ ဒါကိုလဲ နားမလည်ချင်တော့ပါဘူး ကိုမောင် မောင်ကြီး၊ အဆုံးစွန်အထိ ပြောရရင်တော့ ရှင်နဲ့ တွေ့ခဲ့ ကြုံခဲ့ဆုံခဲ့

ရသမျှတွေကို အိပ်မက်တစ်ခုပဲ ဖြစ်စေချင်ပါတယ်။ အိပ်မက်တစ်ခုလို့ အလွယ်တကူနဲ့ မေ့ပျောက်ပစ်လိုက်ချင်တယ်။ တစ်သက်လုံး ရင်ထဲမှာ တန့်န့် တမြေမြေ ခံစားနေရမှာနဲ့စာရင် အလွယ်တကူ မေ့ပစ်လိုက်တာက ပိုပြီး စိတ်ကို သက်သာစေနိုင်မယ် ထင်ပါတယ်”

“ကျွန်တော် နားလည်ပါပြီဗျာ။ မခင်စောမူရဲ့ စိတ်ထဲမှာ ဘယ်လို ရှိတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် သိပါပြီ။ အခုတော့ ကျွန်တော့်မှာ မခင်စောမူနဲ့ ပတ်သက်လို့ ဘာမှမကျန်တော့ဘူးပေါ့။ ကျွန်တော်ဟာ ကိုမောင်မောင်ကြီး ဝင်စားတာမဟုတ်တော့ဘူးဆိုတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် မခင်စောမူဟာ သံယောဇဉ်မှန်သမျှကို ဖြတ်လိုက်နိုင်ပြီပေါ့။ ဟုတ်လား။”

“ဒါဟာ ကျွန်မအတွက် အကောင်းဆုံးဖြစ်မယ်။ အမှန်ကန်ဆုံး ဖြစ်မယ်လို့ ကျွန်မ ထင်ပါတယ်။”

ခင်စောမူသည် အသံပြတ်ဖြင့် ပြောပြီးနောက် မောင်မောင်ကြီး ထံမှ အကြည့်ကို လွှဲပြောင်းလိုက်သည်။

မောင်မောင်ကြီး၏ ရင်ထဲတွင် မိမိ၏ စကားများအတွက် လှုပ်ရှားစေမည်ဟူ၍ကား ခင်စောမူ ထင်ပါသည်။ သူသည် စကားများ အတွက် ကြော့ကွဲမှုကို ခံစားရကောင်း ခံစားရမည် ထင်သည်။ သို့ရာတွင် မတတ်သာချေပြီ။ အခြေအနေက သည်သို့ပင် ပေးခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။

သို့ဖြင့်ပင် မောင်မောင်ကြီးသည် ကက်ဘင်မှ ထွက်သွားသည်။ သူသည် ဖွဲ့ကိုင်ဘီးရှိရာသို့ သွားခြင်းဖြစ်သည်။

ပုဂံသို့ရောက်ရှိရန် များစွာမဝေးတော့ဟု ထင်သည်။ ပုဂံကို လွန်လျှင် ညောင်ဦးသို့ ရောက်ရှိရပေတော့မည်။

ခင်စောမူသည် မှန်တံခါးမှနေ၍ ပြင်ပသို့ ကြည့်မိသည်။ ထိုအခါ မိမိတို့နှင့် တူလှလောက်ဆီမှ မော်တော်တစ်စင်းလာနေသည်ကို

မြင်ရသည်။ မော်တော်၏ ပုံစံအနေအထားအရ ရဲဘက်မှ အသုံးပြုသော မော်တော်မျိုး ဖြစ်ဟန်တူသည်။ မိမိအား လိုက်လံ ရှာဖွေနေသော မော်တော်လေလားဟု ခင်စောမူ တွေးမိသည်။

မော်တော်ဦးပိုင်းရှိ ကုန်းပတ်ပေါ်တွင် လူအချို့ ရပ်နေသည်။ ထိုအထဲတွင် ကိုကိုလွင် ပါသည်ဟု ထင်သည်။

ခင်စောမူသည် ကက်ဘင်မှနေ၍ ပြေးထွက်ခဲ့မိလေသည်။ ကုန်းပတ်ပေါ်မှနေ၍ ရှေ့တူရုမှ လာနေသော မော်တော်ကို အသေအချာ ကြည့်မိသည်။ ထိုအခါ ကိုကိုလွင်သဏ္ဍာန်ကို ထင်းထင်းကြီး မြင်ရသည်။ ကိုကိုလွင်က ခင်စောမူတို့ မော်တော်ဆီသို့ လက်ညှိုး ညွှန်ပြသည်။ ရဲမော်တော်သည် ခင်စောမူတို့၏ မော်တော်ဆီသို့ ဦးတည် ခုတ်မောင်းလာသည်။ ခင်စောမူက ကိုကိုလွင်ကို လက်ဝှေ့ယမ်းပြ မိသည်။

သည်တွင် ခင်စောမူ တစ်စုံတစ်ရာကို သတိထားမိလာသည်မှာ မိမိတို့၏ မော်တော်သည် ရုတ်တရက် တစ်ဘက်သို့ ဦးလည်သွားခြင်း ဖြစ်သည်။ ကိုကိုလွင်တို့ မော်တော်နှင့် ဦးတည်နေသော အဓနအထား နှင့် ပြောင်းပြန်ဖြစ်သွားသည်။ မော်တော်တစ်စင်း အရှိန်ပြင်းပြင်းနှင့် ကွေ့လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ အရှိန်ကြောင့် ခင်စောမူသည်ပင် ယိုင်လဲ ဗသွားစေရန် ဝရန်တာ လက်တန်းကို ကိုင်လိုက်ရသည်။

ခင်စောမူသည် မောင်မောင်ကြီးဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ မောင်မောင်ကြီး၏ မျက်နှာမှာ တင်းမာနေသည်။ မေးကြော တင်းနေသည်။ သူက ကိုကိုလွင်တို့ လိုက်လာမှန်း သိ၍ တမင် မော်တော်ကို ကွေ့လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ဒါက ဘာလုပ်တာလဲ ကိုမောင်မောင်ကြီး” ခင်စောမူသည် အော်၍ မေးလိုက်သည်။

www.burmeseclassic.com

ခင်စောမူ၏ အမေးကို မောင်မောင်ကြီး မဖြေ။ သူသည် မော်တော်စက်ရှိန်ကို အဆုံးထိမြင့်လိုက်သည်။ မော်တော်သည် ရေပြင်ကို ဦးဖြင့် ထိုးခွဲလျက် သွက်သွက်ကြီး ပြေးနေသည်။

ခင်စောမူသည် မောင်မောင်ကြီး ရှိရာသို့ လာခဲ့သည်။

“ကိုမောင်မောင်ကြီး ဒီလိုလုပ်တာက ဘာသဘောလဲ ဟင်...၊ မော်တော်ကို ပြန်တွေ့လိုက်ပါ ကိုမောင်မောင်ကြီး”

မောင်မောင်ကြီးသည် ခင်စောမူ၏ စကားကို မကြားသလို စကားပြန်မပြော။ နောက်သို့လည်း ပြန်မကွေ့။ ခင်စောမူသည် ကိုကိုလွင် မော်တော်ဘက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။ ကိုကိုလွင်တို့မော်တော် သည်လည်း စက်ရှိန်မြင့်လျက် နောက်မှ လိုက်ပါလာကြောင်း တွေ့ရပါသည်။

“ကျွန်မ တောင်းပန်ပါတယ် ကိုမောင်မောင်ကြီး၊ ရှင့်အတွက် ကျွန်မ ဘယ်လောက် ဒုက္ခရောက်ခဲ့ရပြီလဲ၊ ကျွန်မကို ထပ်ပြီး ဒုက္ခ မပေးချင်ပါနဲ့တော့ရှင်ရယ်...၊ မော်တော်ကို ပြန်လှည့်ပါ၊ ကျွန်မ အိမ်ပြန်ပါရစေတော့”

ခင်စောမူသည် ပျော့ပျောင်းညင်သာစွာ တောင်းပန်မိပြန်သည်။

“ကျွန်တော်... မခင်စောမူကို လက်လွတ်မခံနိုင်တော့ဘူး၊ မခင်စောမူ တစ်ပါးသူ ရင်ခွင်ထဲ ရောက်မှာကို ကျွန်တော် မလိုလား နိုင်တော့ဘူး၊ ဟုတ်တယ်၊ အချစ်ဆိုတာ ညင်ညင်သာသာနဲ့ သိမ်းသွင်းရ တစ်ခုတည်းနဲ့ မရနိုင်ဘူးဆိုတာကို ကျွန်တော်သိပြီ၊ သူတို့အမိတော့ မခံဘူး မခင်စောမူ”

မောင်မောင်ကြီး၏ လေသံမှာ မာကျောလှသည်။ သန္နိဋ္ဌာန် ချထားသလို ပြတ်သားလှသည်။

“ဒါဟာ ရှင် အတွေးခေါင်တာပဲ ကိုမောင်မောင်ကြီး၊ မကြံ အပ်တာကို ကြံတာဘဲ၊ ကျွန်မကို စာနာတဲ့အနေနဲ့ဖြစ်ဖြစ် ပြန်ပြီး လှည့်ပါ”

မောင်မောင်ကြီးသည် ခင်စောမူ၏ စကားကို ဂရုမစိုက်။ အသွင်အပြင်မှာ တစ်ဇွတ်ထိုး ပြုလုပ်တော့မည့်ဟန် ပေါ်နေသည်။

ခင်စောမူသည် ထိတ်လန့်၍လည်း လာသည်။ ကြောက်ရွံ့သလို လည်း ဖြစ်မိသည်။ ပူပန်စိတ် စိုးရိမ်စိတ်တို့ဖြင့် တစ်ကိုယ်လုံး တုန်တုန်ယင်ယင် ဖြစ်လာသည်။

ကိုကိုလွင်တို့၏ မော်တော်မှာ အတော်ပြတ်၍ ကျန်ရစ်ခဲ့ ကြောင်း တွေ့ရသည်။

ခင်စောမူသည် မောင်မောင်ကြီး၏ လက်တွင်းမှ ပဲ့ကိုင်ဘီးကို ဆွဲကွေ့ရန် ကြိုးစားသည်။ သို့ရာတွင် မောင်မောင်ကြီး၏ ခွန်အားမှာ ခင်စောမူနှင့်စာလျှင် မယှဉ်သာလောက်အောင် ရှိသဖြင့် ဘီးသည် လှုပ်ပင် လှုပ်၍မလာပေ။

ခင်စောမူသည် စိတ်ပျက်လက်ပျက် ဖြစ်ရသည်။ စိတ်ထဲမှာ ခံပြင်းခြင်း၊ ဒေါသဖြစ်မိခြင်းတို့က ပေါ်ပေါက်လာပြန်သည်။

“ရှင့်မှာ ဒီလိုစိတ်ထားမျိုးထားရှိတာ ကျွန်မ ဝမ်းနည်းတယ် ကိုမောင်မောင်ကြီး၊ ဒီလိုနည်းမျိုးနဲ့တော့ ကျွန်မအပေါ် ဘယ်တော့မှ အောင်နိုင်လိမ့်မယ် မထင်နဲ့”

“ကျွန်တော့်အနေနဲ့ ဘာမှ ထူးခြား မလာနိုင်တော့ပါဘူး မခင်စောမူ၊ မခင်စောမူဟာ ကျွန်တော်နဲ့ မျက်နှာချင်း မဆိုင်မိ တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်တော့်ကို မုန်းဖို့ ကြိုးစားတော့မယ် မဟုတ် လား၊ မေ့လိုက်တော့မှာ မဟုတ်လား၊ ကျွန်တော် ဒီလို အဖြစ် မခံနိုင်ဘူး”

ခင်စောမူသည် မောင်မောင်ကြီး၏ မျက်နှာကို ခံပြင်းစွာ ကြည့်လိုက်သည်။

သူမသည် သန္နိဋ္ဌာန်တစ်ခုကို ချမှတ်လိုက်သည်။

“ကောင်းပါပြီ ကိုမောင်မောင်ကြီး၊ ရှင်ကံ ဒီအဖြစ်မျိုး တောင့်တတယ်ဆိုတော့ ကျွန်မကလဲ ကျွန်မ တောင့်တသလိုဖြစ်အောင် ကြိုးစားရမှာပေါ့၊ ကျွန်မဟာ ရေ လုံးဝမကူးတတ်တဲ့ မိန်းကလေးပါ ကိုမောင်မောင်ကြီး၊ ရေထဲကို ကျရင် ခဲလုံးတစ်လုံးလို နှစ်သွားမှာ သေချာပါတယ် ၊ တကယ်လို့ ရှင်သာ မော်တော်ကိုပြန်မလှည့်ဘူးဆိုရင် ကျွန်မ ရေထဲကို ခုန်ချလိုက်တော့မယ်၊ သေချင်ရင် သေပစေပေါ့၊ လူတစ်ယောက်ရဲ့ အတင်းအကျပ် အနိုင်ကျင့်ခံရတာနဲ့စာရင် သေသွား ရတာက ပိုကောင်းပါတယ်”

မောင်မောင်ကြီးသည် ခင်စောမူ၏ စကားကြောင့် တုန်လှုပ် သွားသလို နောက်သို့ လှည့်ကြည့်သည်။ ယင်းအချိန်တွင် ခင်စောမူ သည် မောင်မောင်ကြီး၏ အပါးမှ ခွါခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ မော်တော်၏ ဝရန်တာ သံပိုက်တန်းဆီသို့ ရောက်နေပြီဖြစ်သည်။

“ဘယ်နှယ်လဲ ကိုမောင်မောင်ကြီး၊ ရှင်...ကျွန်မကို ချစ်တယ် ဆို၊ ချစ်တဲ့လူကို စွန့်ရမှာနဲ့ ချစ်တဲ့သူကို အသေခံလိုက်ရမှာ ဘယ်ဟာ ကို ရှင်...ပိုပြီး သဘောကျသလဲ၊ ကျွန်မ သေသွားမှာကို ရှင် ကြည့်ရက်တယ်ပေါ့ ဟုတ်လား...”

ခင်စောမူက သံပိုက်တန်းကို ကျောဖြင့် မှီလျက် မောင်မောင်ကြီး ကို ခပ်လှောင်လှောင်မေးသည်။ မောင်မောင်ကြီးသည် ခင်စောမူ၏ မျက်နှာကို အကဲခတ်သလို ကြည့်နေသည်။ ခင်စောမူ၏ မျက်လုံး ကလေးများမှာ တောက်ပြောင်နေသည်။ မျက်နှာထားက တင်းမာနေ သည်။ တကယ်လုပ်မည့်ပုံစံမျိုး။

သည်တော့လည်း မောင်မောင်ကြီး၏ မျက်နှာမှာ အားလျှော့ လိုက်သောအသွင်ဖြင့် တင်းမာနေသော အကြောစိုင်းများ ပျော့ပျောင်း သွားသည်။

သူ့ထံမှ လှိုက်လှဲကြွေကွဲသောအသံ ပေါ်ထွက်လာသည်။

“ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ ကြံစည်လို့ မရတော့ပါလားဗျာ၊ ကျွန်တော် အရှုံးပေးပါပြီ၊ မခင်စောမူ၊ အားလုံးကို ကျွန်တော် အရှုံးပေးပါပြီ၊ ခင်ဗျားတို့ပဲ အသာယူကြပါတော့၊ ခင်ဗျားတို့ပဲ အနိုင်ယူကြပါတော့”

မောင်မောင်ကြီး၏ အမူအရာနှင့် အသံကြောင့် ခင်စောမူ၏ ရင်မှာ ကတုန်ကယင်ဖြစ်မိသေးသည်။ အသံက လှိုက်လှဲလှပါသည်။ ပျော့ပျော့ညံ့ညံ့ ရှိလှပါသည်။ သူသည် တကယ်တမ်းပင် အရာအားလုံး ကို အရှုံးပေး လက်လျှော့လိုက်ဟန် တူပါသည်။ မော်တော်စက်ကို လျှော့ချလိုက်သည်။ များမကြာမီ ကိုကိုလွင်တို့ မော်တော်က မှီလာသည်။

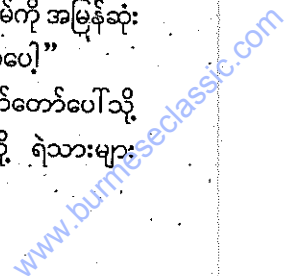
မော်တော်နှစ်စင်း ဘေးချင်းကပ်မိသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကိုကိုလွင်သည် ခင်စောမူ ရှိရာ မော်တော်သို့ ခုန်ကူးပြီး လာသည်။ ခင်စောမူသည် ကိုကိုလွင်ကို မြင်ရလျှင်ပင် ဝမ်းနည်းဝမ်းသာရှိလာမိကာ မျက်ရည်ကျလာသည်။

“ဘယ်လိုလုပ်တာလဲ မရွေမူ၊ မင်း ဘာတွေ လျှောက်လုပ်ခဲ့တာ လဲဟင်...”

ကိုကိုလွင်က ခင်စောမူအား အပြစ်တင်စကားဆိုသည်။

“မူ...သိပ် ပင်ပန်းနေတယ် ကိုကိုလွင်၊ မူ...အိမ်ကို အမြန်ဆုံး ပြန်ရောက်ချင်တယ်၊ အိမ်ကျမှ အားလုံးပြောကြတာပေါ့”

သို့ဖြင့် ခင်စောမူနှင့် ကိုကိုလွင်သည် ရဲ့ မော်တော်ပေါ်သို့ ကူးခဲ့ကြသည်။ မောင်မောင်ကြီး၏ မော်တော်ပေါ်သို့ ရဲသားများ ကူးသွားသည်ကို မြင်ရသည်။

၂၉၃ ♦ မောင်သိန်းဆိုင်

မော်တော်နှစ်စင်းသည် မြစ်ညာသို့ တစ်စင်းနှင့် တစ်စင်း
အတန်ငယ်ခြားပြီး ဆန်တက်ခဲ့ကြသည်။

ခင်စောမူကို ရဲမော်တော်၏ ကက်ဘင်ခန်းမှာ နေရာချပေး
သည်။ မှန်တံခါးပေါက်မှတစ်ဆင့် ပြင်ပသို့ ကြည့်မိသည်။

နေရောင်ခြည်သည် တစ်ထက်တစ်စ ရင့်လာသည်နှင့်အမျှ
တောက်ပ ပူနွေးလှကြောင်း တွေ့ရသည်။

အမှောင်ပြယ်သောအခါ အလင်းကို တွေ့ရမြဲပင်။

အိပ်မက်ပြယ်လေသောအခါတွင်လည်း ရင်မှာ ငြိမ်သက်
လာရမြဲပင်တည်း။

နှစ်ဆယ်

အိမ်သို့ရောက်လျှင် ခင်စောမူသည် ဖေဖေထံ တန်းတန်း
မတ်မတ် လျှောက်သွားသည်။ ဖေဖေသည် သမီးဖြစ်သူအား ဝမ်းပန်း
တသာ ဆီးကြိုခြင်း မရှိပေ။ ထိုအတွက် ခင်စောမူ စိတ်မကောင်း
ဖြစ်မိသည်။

ဖေဖေသည် ရှိရင်းစွဲ အသက်ထက် ပိုပြီး အိုမင်းဟန်ပေါက်နေ
သည်။ စိတ်ရော လူပါ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေပုံ ရသည်။ သူသည်
ပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ်မှာ ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်နေသည်။
ဒဏ်ရာ ရထားသော ခြေတစ်ဖက်ကို ခွေးခြေပေါ်မှာ ဆန့်တင်
ထားသည်။

ခင်စောမူသည် ဖခင်ဖြစ်သူ၏အနီး ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ ကျုံ့ကျုံ့
ယုံ့ယုံ့ ထိုင်ချလျက် ဖခင်၏ လက်တစ်ဖက်ကို သူမ လက်ဖြင့်
ဆုပ်ကိုင်လိုက်မိသည်။

www.burmeseclassic.com

သားအဖနှစ်ယောက်လုံးပင် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ရုတ်တရက် စကားမပြောနိုင်ကြ။ ပြောစရာစကားကို ရှာမတွေ့ကြ။
ယင်းအချိန်တွင် မီးဖိုခန်းဆီမှ ကိုကိုလွင်တို့ သားအမိ၏ စကားသံများ အိမ်ရှေ့ခန်းသို့ လွင့်လာသည်။ ကိုကိုလွင်ကို ဒေါ်စောမြင့်က တစ်စုံတစ်ရာ မေးခဲ့ဟန် တူသည်။

“ဘယ်လိုရှာတွေ့ခဲ့ရမှာလဲ မေမေ၊ ဟိုကောင်မော်တော်ပေါ်က ပြန်တွေ့ခဲ့တာပေါ့။”

ကိုကိုလွင်၏အသံသည် မာကျော ကျယ်လောင်လှသည်။ ခင်စောမူသည် ဖခင်ဖြစ်သူ၏ မျက်နှာကို မော့ကြည့်သည်။

“ဖေဖေ”

ခင်စောမူ မရဲတရဲ ခေါ်လိုက်သည်။ ဦးဘမူ မထူး။

“ဖေဖေကို စိတ် အနှောင့်အယှက် လုပ်မိတဲ့အတွက် သမီး စိတ်မကောင်းပါဘူး၊ အမှန်တော့လဲ သမီးက တမင်တကာဖန်တီးတာ မဟုတ်ပါဘူး ဖေဖေ၊ သူ့အလိုအလျောက် ဖြစ်လာကြတာပါ။”

ဦးဘမူသည် ယခုတိုင်အောင် မလှုပ်သေး။ ပြတင်းပေါက်မှ တစ်ဆင့် ပြင်ပသို့ ငေးကြည့်နေသည်။

“သမီးကို ခွင့်လွှတ်ပါ ဖေဖေ၊ ဒီတစ်ကြိမ်ဟာ ပထမဆုံးအကြိမ်နဲ့ နောက်ဆုံးအကြိမ်ပါပဲ၊ နောက်ကို သမီး...သူနဲ့လဲ ဘယ်တော့မှ သွားမတွေ့တော့ပါဘူး၊ ဒီအမှားမျိုး နောက်ကို မကျူးလွန်တော့ပါဘူး လို့ ကတိပေးပါတယ် ဖေဖေ”

ခင်စောမူ၏ အသံသည် လှိုက်လှဲလာသည်။ ဆိုဆိုနှင့်နှင့် ရှိလာသည်။

ဖခင်၏လက်ကို သူမ ပါးနှင့် ကပ်ထားလိုက်သည်။ ထိုအခါ ပါးပြင်မှ မျက်ရည်စက်သည် လက်ဖမိုးကို စွတ်စိုလာသည်။

ဦးဘမူသည် ထိုအခါမှပင် သမီးဖြစ်သူအား ငဲ့ကြည့်လာသည်။

ခင်စောမူ၏ကျောပြင်မှာ တသိမ့်သိမ့်ဖြစ်နေသည်။ သူမက အသံမထွက်အောင် ရှိုက်နေခြင်းဖြစ်သည်။ ဖခင်ဖြစ်သူက စိတ်ဆိုးသည့် အမူအရာ ပြသောအခါ ခင်စောမူ စိတ်မထိန်းနိုင်တော့။ အလိုလို ဝမ်းနည်းလာသည်။ မျက်ရည်က အလိုလိုကျလာတော့သည်ပင်။

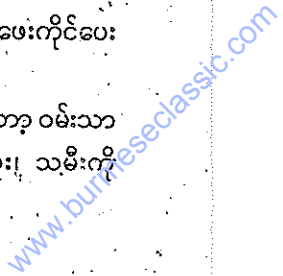
“အခုလို အချိန်မျိုးမှာ သမီးရဲ့မေမေ အသက်ထင်ရှားရုံစေချင်တယ်၊ ဖခင်တစ်ယောက်အနေနဲ့ သားယောက်ျားကလေးကို ထိန်းရတာ လွယ်တယ်၊ သမီးမိန်းကလေးဆိုတော့ ပင်ကိုသဘာဝစရိုက်ချင်း မတူတာနဲ့အမျှ ဘယ်လို ထိန်းရ သိမ်းရမယ်ဆိုတာ မသိနိုင်ခဲ့ဘူး၊ ဒါကြောင့်လဲ သမီးမှာ အမှားအယွင်းတွေ ပေါ်လာတာ ဖြစ်မှာပဲ၊ ကဲလေ... တိတ်ပါတော့ သမီး၊ ကိစ္စတစ်ရပ်ဆိုတာက မဖြစ်ခင် တားဆီးတာ အကောင်းဆုံးပါ၊ ဖြစ်ပြီးမှတော့ ဘယ်တတ်နိုင်တော့မှာလဲ၊ ကုန်လွန်ခဲ့တဲ့အချိန်ဆိုတာ အစားပြန်ရရိုး မရှိပါဘူး”

ဦးဘမူသည် ခင်စောမူ၏ ခေါင်းကို လက်ဖြင့် ပွတ်သပ်ပေးသည်။ နှစ်သိမ့်ချောမော့သည်။

“ဖေဖေဟာ သမီးအပေါ်မှာ ကြင်နာတယ်၊ ကိုယ်ချင်းစာတယ်၊ ဖေဖေရဲ့သမီးဖြစ်ရတာကို သမီး ကျေနပ်တယ် ဖေဖေ၊ အဲဒါနဲ့အမျှ ဖေဖေကို စိတ်အနှောင့်အယှက် လုပ်မိတဲ့အတွက် ကိုယ့်ကိုယ်ကို ခွင့်လွှတ်နိုင်အောင်ပါပဲ”

ဦးဘမူသည် ထိုင်ရာမှ ထလိုက်သည်။ ခင်စောမူ ဖေးကိုင်ပေးရသည်။

“သမီး...အခုလို ပြန်ရောက်လာတာကိုပဲ ဖေဖေတော့ ဝမ်းသာလှပါပြီ၊ ညက တစ်ညလုံး တစ်မေးမှ မအိပ်ရသေးဘူး၊ သမီးကို”

မြင်ရတော့မှ စိတ်အေးသွားတာ၊ ဖေဖေ အိပ်လိုက်ဦးမယ်၊ သမီးလဲ အနားယူပေါ့”

ဦးဘမူကို ၎င်း၏အိပ်ခန်းသို့ လိုက်ပို့ခဲ့ပြီးနောက် ခင်စောမူသည် မီးဖိုခန်းသို့ လာခဲ့သည်။

မီးဖိုခန်းအတွင်းမှာ ကိုကိုလွင်ရော ဒေါ်စောမြင့်ပါ ရှိသည်။ ခင်စောမူ မီးဖိုခန်းအတွင်း ဝင်လာလျှင် ကိုကိုလွင်သည် အပြင်သို့ ထွက်သွားလေသည်။ ဒေါ်စောမြင့်သည် ခင်စောမူကို ခပ်အန်းအန်း အမူအရာဖြင့် ကြည့်သည်။ ခင်စောမူက ဒေါ်စောမြင့်နှင့် ယှဉ်၍ ရုပ်လိုက်သည်။

“မူ့အတွက် ဒေါ်ဒေါ်မြင့်လဲ တော်တော်စိတ်ပူခဲ့ရတယ် ထင်တယ်”

ခင်စောမူ၏ အမေး...။

“ပူရပြီကော မူ၊ ညက ဆိုရင် တစ်မေးမှ အိပ်မပျော်ဘူး၊ မူ့ကို ဒေါ်ဒေါ်မြင့် အတန်တန် သတိပေးနေတဲ့ကြားက ခုလိုဖြစ်သွားရတာ သိပ် ဆိုးတာပဲကွယ်”

“ငါဟာ သူနဲ့ နောက်ဆုံး အဆက်အဆံလုပ်တာပါပဲ၊ ဒီတစ်ခါ ဟာ အပြတ်ပါပဲ”

“ဒါပေမယ့် တစ်ခါဟာလဲ တစ်ခါပဲ အရုပ်အဆိုးဆုံး ဖြစ်ခဲ့ရတာပဲ မူ၊ ဒေါ်ဒေါ်မြင့်ဖြင့် ဖြစ်နိုင်ရင် အခု ချက်ချင်းသာ ညောင်ဦးမြို့က ထွက်သွားချင်တော့တာပဲ”

ခင်စောမူသည် ဒေါ်စောမြင့်၏ မျက်နှာကို နားမလည်နိုင်သလို ကြည့်မိသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဒေါ်ဒေါ်မြင့်၊ မူ့အဖြစ်အပျက်ဟာ ဘယ်လို အရုပ်ဆိုးစရာများ ဖြစ်နေရလို့လဲ ဟင်...”

“ဒီထက်အရုပ်ဆိုးတဲ့ အဖြစ်အပျက်မျိုး ရှိသေးလို့လား မူ၊ မူနဲ့ ပတ်သက်လို့ တစ်မြို့လုံးက ပြောစရာဖြစ်နေခဲ့ပြီကော၊ မူဟာ မောင်မောင်ကြီးနဲ့ ခိုးရာလိုက်သွားတယ်လို့ လူတိုင်းက ပြောနေကြတယ်လေ”

“ရှင်...”

ခင်စောမူ၏နှုတ်မှ အာမေဍိတ်သံသည် တားဆီး၍ မရနိုင်ဘဲ ထွက်သွားသည်။

မှောင်ထဲတွင် အေးစက်သော လက်ဖြင့် ဖမ်းဆီးချုပ်ကိုင်ခြင်း ခံလိုက်ရသလို တစ်ကိုယ်လုံး တောင့်တင်းသွားသည်။ အလွန်အမင်း ထိတ်လန့်ဖွယ်ရာ အဖြစ်အပျက်တစ်ရပ်ကို ကြားရသလို တုန်လှုပ်သွားမိသည်။

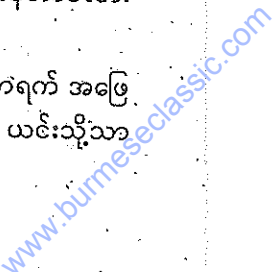
“ဒီလိုဖြစ်နေတယ်လား ဒေါ်ဒေါ်မြင့်၊ မူဖြင့် ဒါကို ဘယ်လိုမှ မစဉ်းစားခဲ့မိဘူး”

ဒေါ်စောမြင့်သည် ခင်စောမူ၏ မျက်နှာကို အကဲခတ်သလို ကြည့်လာသည်။

“ဒေါ်ဒေါ်မြင့်ကို ပြောစမ်းပါ မူ၊ မူကကော မောင်မောင်ကြီး နောက်ကို တကယ်လိုက်သွားတာပဲ မဟုတ်လား”

“ဘာလဲ ဒေါ်ဒေါ်မြင့်၊ ဒေါ်ဒေါ်မြင့်ကိုယ်တိုင်ကလဲ မူ့ကို ကိုမောင်မောင်ကြီးနဲ့ ခိုးရာလိုက်သွားတယ်လို့ ထင်နေတာပဲလား ဟင်...”

ဒေါ်စောမြင့်သည် ခင်စောမူ၏အမေးကို ရုတ်တရက် အဖြေမပေးချေ။ သို့ရာတွင် ဒေါ်စောမြင့်ကိုယ်တိုင်ကလည်း ယင်းသို့သာ ထင်နေကြောင်း ခင်စောမူ အတပ် သိလိုက်သည်။

“ဒေါ်ဒေါ်မြင့်ကိုယ်တိုင်က ဒီလိုထင်နေတယ်ဆိုရင် တခြားလူတွေ ထင်တာ ဘာမှ မဆန်းပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ကိုယ့်အဖြစ်ကို ကိုယ်သာ အသိဆုံးပါ ဒေါ်ဒေါ်မြင့်”

“ထင်လာကြတဲ့ လူတွေကို မူ... အပြစ်မတင်သင့်ပါဘူး။ ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်နဲ့အတူ မိန်းကလေးတစ်ယောက် တစ်ညလုံး ရှိနေတယ်ဆိုတာ သိပ်ကို ဆိုးရွားတဲ့အဖြစ်ပဲ မူ”

ခင်စောမူသည် ဘာမျှမပြောချင်တော့။ ဘာမျှလည်း မဖြေရှင်းလိုတော့။ ထင်လိုရာ ထင်ကြစေတော့ဟူ၍သာ လျစ်လျူရှုလိုက်ချင်တော့သည်။

သို့ဖြင့် ခင်စောမူသည် မီးဖိုခန်းမှ ထွက်ခဲ့သည်။ သူမ၏ အိပ်ခန်းသို့ လာခဲ့သည်။ အစတွင် အဝတ်များကို လဲလှယ်ဝတ်ဆင်မည်ဟု စိတ်ကူးသည်။ သို့ရာတွင် လဲလှယ်ဝတ်ဆင်ခြင်း မပြုတော့ဘဲ အိပ်ရာပေါ်သို့ ခြေပစ်လက်ပစ် လှဲချလိုက်သည်။

မျက်စိအစုံကို မှိတ်ထားလိုက်သည်။ ထိုအခါ အာရုံသို့ ညက အဖြစ်အပျက်များ တိုးဝင်လာသည်။ အထူးသဖြင့် မောင်မောင်ကြီးနှင့် ဖြစ်ခဲ့၊ ပျက်ခဲ့၊ ပြောခဲ့၊ ဆိုခဲ့ပုံများကို အမှတ်ရမိသည်။ အထူးသဖြင့် မော်တော်ပေါ်မှ ခုန်ချလိုက်မည်ဟု မိမိက ခြိမ်းခြောက်ပြောဆိုသော အခါ အရာအားလုံးကို အရှုံးပေးလိုက်ပါပြီဟု ဆိုခဲ့သော မောင်မောင်ကြီး၏ စကားကို ပြန်ပြောင်းကြားယောင်သည်။ ထိုစဉ်က ပဲ့ကိုင်ဘီး အပေါ်သို့ မျက်နှာကို ငုံ့ချလိုက်သော မောင်မောင်ကြီး၏ အမူအရာသည် မျက်စိထဲက မထွက်။

ယခုအခါဝယ် ထိုသူတစ်ယောက် အဘယ်သို့ ရှိပေလိမ့်မလဲ ကွယ်...။

ဒေါ်စောမြင့်၏ စကားအရ ဆိုလျှင် မောင်မောင်ကြီးနှင့် ပတ်သက်သော အကြောင်းအရာတို့မှာ မိမိထင်သလို အဆုံးမသတ်သေး။ ၎င်း၏ နောက်မှ အဆွယ်အပွား ပြဿနာကလေးများကို ကြားရပေလိမ့်ဦးမည်။ ဖြေရှင်းရပေလိမ့်ဦးမည်ဟု ထင်သည်။

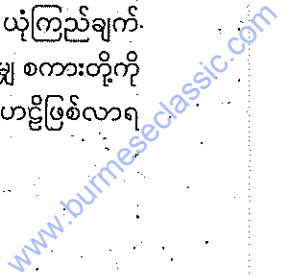
မောင်မောင်ကြီးသည်လည်း ယင်းပြဿနာနှင့် စပ်လျဉ်းကာ ရဲနှင့် ဖြေရှင်းရဖို့ ရှိနိုင်သည်။ ထိုအခါ မိမိကိုပါ အဖျားခတ်၍ လာနိုင်သည်ဟု တွက်မိသည်။

သည်လူတစ်ယောက်နှင့် စတင် တွေ့ရှိရကတည်းက စိတ်မှာ မငြိမ်မသက်ဖြစ်ရသည်။ ယောက်ယက်ခတ်ရသည်။ သူနှင့် ပတ်သက်သော ဖြစ်စဉ်တို့ကလည်း ဆန်းကြယ်သည်နှင့်အမျှ စိတ်နှောက်ကျဖွယ်ချည်း ဖြစ်ကြသည်။

သူ့ကိုယ်သူ မောင်မောင်ကြီး ဝင်စားသည်ဟု ဆိုဝံ့ခြင်းကိုပင် လျှင် ခင်စောမူ အံ့အားသင့်မိတော့သည်။ တတ်လည်း တတ်နိုင်ပါပေရဲ့ဟု စိတ်ထဲမှ ပြောနေမိသည်။

သည်တွင် ခင်စောမူသည် မောင်မောင်ကြီးနှင့် ပတ်သက်ပြီး စဉ်းစား၍မရနိုင်သော အချက်တစ်ချက်ကို တွေ့လာရသည်။ ၎င်းမှာ မောင်မောင်ကြီးသည် ဘယ်ပုံဘယ်နည်း ကိုမောင်မောင်ကြီး၏ နေ့စဉ်မှတ်တမ်းစာအုပ်ကို ရရှိခဲ့ပါလိမ့်။ မြစ်ခြေမှာ လာနေလျက် ကိုယ်ပိုင် မော်တော်ကလေး ထားရှိနိုင်ခြင်းကပင် ထိုသူ၏ ထူးခြားချက် ဖြစ်နေပေတော့သည်။

သူနှင့် ပတ်သက်သော အရာမှန်သမျှအပေါ် ယုံကြည်ချက်ကင်းမဲ့လာခဲ့ပြီဆိုပြန်တော့လည်း ယခင်က သူ ပြောခဲ့သမျှ စကားတို့ကို အမှန်ဟု မယူဆတတ်တော့ပြီ။ သူ့အကြောင်းမှာ ပဟောဠိဖြစ်လာရပြန်ပေပြီ။

ပုဂံမြို့တွင်လည်းကောင်း၊ ညောင်ဦးတွင်လည်းကောင်း သူ့ကို သိသောသူ ရှားလှသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း သူ့ကိုယ်သူ လူဝင်စား ဟု ပြော၍ရနိုင်ခြင်းပင်ဖြစ်မည်။ သည်သို့ဆိုလျှင် သူသည် ပုဂံနှင့် ညောင်ဦးတစ်ဝိုက်ဆီသို့ မကြာမြင့်လှသေးသော ကာလမှ စတင် ရောက်ရှိခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ သူသည် မည်သည့်နည်းနှင့် သည်အရပ်သို့ ရောက်ရှိလာရပါလိမ့်။

စင်စစ်တွင် ခင်စောမူသည် မောင်မောင်ကြီးနှင့် ပတ်သက်သမျှ ကို မတွေးချင်ပေ။ မစဉ်းစားချင်ပေ။ သူ့လက်က လွတ်ခဲ့ပြီဆို ကတည်းက သူ့အကြောင်းကို မေ့ပစ်လိုက်ချင်သည်။ ယင်းသို့ အတင်းအကျပ် မေ့ပျောက်ပစ်နိုင်အောင် ကြိုးစားနေခြင်းက ပင်လျှင် သတိရစရာအဖြစ်မျိုးကို ပြန်လည်ဖန်တီးနေကြောင်း ခင်စောမူ မရိပ်စားမိ။

မတွေးတော့ပါဘူး။ မစဉ်းစားတော့ပါဘူး ဆိုကာမှပင် တွေးမိ စဉ်းစားမိလျက်သား ဖြစ်နေသည်။ ထိုအခါ ခင်စောမူသည် တစ်စုံ တစ်ရာကို စဉ်းစား၍ ရလှသည်။ ၎င်းမှာ သည်လူတစ်ယောက်နှင့် ပတ်သက်လျက် မေ့ပျောက်ပစ်ရန်မှာ မလွယ်ကူလှဟူသော အတွေးပင် ဖြစ်ပါသည်။

ခင်စောမူသည် ငယ်စဉ်ကပင် အထိန်းအကွပ် အနှောင်အဖွဲ့ အတွင်းမှာ နေခဲ့ရသည်။ သူမ အဖို့ ကမ္ဘာလောက ဟူသည်မှာ မကျယ်ဝန်းလှ။ သူမ၏ ကမ္ဘာတွင် ဖေဖေ၊ ကိုကိုလွင်နှင့် ဒေါ်ဒေါ်မြင့် တို့သာ ရှိခဲ့သည်။

ယခုမူ အမွှေးအတောင် စုံလင်စ ငှက်ကလေးပမာ ကမ္ဘာ လောကအတွင်း ပျံသန်းကြည့်သည်။ ကမ္ဘာလောကမှာ ကျယ်ဝန်းလှပါ ကလားဟု ယခုမှပင် သိရှိရခြင်းဖြစ်သည်။

ပြီးစာပေ

မောင်မောင်ကြီးနှင့် တွေ့ဆုံခြင်းသည် မိမိအဖို့ မှန်တိုင်းနှင့် တိုးမိခြင်းပင်ဖြစ်မည် ထင်ပါသည်။

အပျံသင်စမှာမှ မှန်တိုင်းနှင့် ဆုံတတ်ရလေခြင်းဟု စဉ်းစား မိပါသည်။ အတောင်မကျိုးခဲ့သည်ကိုပင် ကျေးဇူးတင်ရပေဦးတော့မည်။ ခင်စောမူသည် ယခုအခါမှပင် ယမန်နေ့က အဖြစ်အပျက် အတွက် အသည်းယားကာ တုန်လှုပ်ချောက်ချားနေမိတော့သည်။

ပြီးစာပေ

www.burmeseclassic.com

နှစ်ဆယ့်တစ်

ပင်ပန်းနွမ်းနယ်ခြင်းကြောင့်လည်းကောင်း၊ အိပ်ရေးပျက်ခဲ့ခြင်းကြောင့်လည်းကောင်း၊ စိတ်ရှုပ်ထွေးနေခက်ကျူဖွယ်ရာ အဖြစ်အပျက်များနှင့် ကြုံဆုံခဲ့ရ၍လည်းကောင်း၊ ခင်စောမူသည် အိပ်ပျော်သွားခဲ့လေသည်။ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်ကြီး အိပ်ပျော်သွားခဲ့ခြင်း ဖြစ်၍ အိပ်ရာမှ နိုးလာသောအခါ အိပ်ရေးဝပြီ လူလည်း လန်းလန်းဆန်းဆန်း ရှိလာခဲ့ပေသည်။

သူ့အိပ်ရာမှ နိုးလာရခြင်းမှာ မော်တော်ကား အင်ဂျင်စက် မြည်သံကြောင့် ဖြစ်သည်။ ကိုကိုလွင်သည် အပြင်သွားရန်အတွက် ကားထုတ်ခြင်းဖြစ်လေမည်လား ထင်မိသည်။ အကယ်စင်စစ်တွင်ကား ကိုကိုလွင် အပြင်မပြန်လာခြင်းဖြစ်သည်။ ခင်စောမူ အိပ်ပျော်နေချိန်တွင် သူ အပြင်သို့ ထွက်သွားခဲ့ခြင်းဖြစ်မည် ထင်ရပါသည်။

ပြုံးစာပေ

ခင်စောမူသည် အိပ်ရာမှ မထသေးဘဲ လဲလျောင်းနေမိသည်။ ယင်းအချိန်မှာ ဖေဖေသည် အိပ်ရာမှ နိုးခဲ့ပြီဖြစ်လေသည်။ အိမ်ရှေ့ခန်းမှ ဖေဖေအသံကို ကြားရသည်။

“အခြေအနေ ဘာထူးသေးလဲ ကိုကိုလွင်”
ဖေဖေ၏ အမေး...။

“ဘာမှ မထူးဘူးပဲဆိုပါတော့ ဦး၊ မောင်မောင်ကြီးလို့ သူ့ကိုယ်သူ ပြောတဲ့လူကို ရဲဘက်က အခုတော့ လွှတ်ပေးလိုက်ပါပြီ”

မောင်မောင်ကြီးဆိုသော အမည်ကြောင့် ခင်စောမူ၏ခေါင်းမှာ ဆတ်ခနဲ ထောင်ထလာသည်။ အိမ်ရှေ့ခန်းဆီသို့ နားစွင့်ထားလိုက်သည်။

“ဦးပြောတဲ့အတိုင်း လူပျောက်တိုင်ထားတဲ့အမှုကို အပိတ်ခိုင်းလိုက်ပါပြီ၊ အမှန်တော့ ကိုယ့်ဘက်က မပိုင်လို့သာပါ။ ကိုယ့်ဘက်ကသာ ပိုင်ရင် ဒီနေ့ ဒုက္ခလှလှကြီးရောက်သွားနိုင်တာပေါ့၊ အခုတော့ ကိုယ့်ဘက်က လူသိရှင်ကြားအဖြစ်မခံနိုင်ဘူး မဟုတ်လား၊ သူ့ကို တောင် ပြန်ပြီး တောင်းပန်ရမလို့ ဖြစ်နေတော့ ခက်နေတာပေါ့ ဦး”

ကိုကိုလွင်၏အသံမှာ ခံပြင်းခြင်း၊ ဒေါသဖြစ်ခြင်းတို့ ရောစပ်ပါဝင်နေသည်။ ကိုကိုလွင်သည် မောင်မောင်ကြီးကို ဒုက္ခရောက်စေလိုသည်ဟု ခင်စောမူ တွက်မိသည်။ ထို့အတွက် ကိုကိုလွင်ကို အပြစ်မတင်လိုလှပါ။ စင်စစ်တွင်လည်း မိမိအတွက် မောင်မောင်ကြီးအပေါ်မှာ ကိုကိုလွင် နာကြည်းခံပြင်းနေပေလိမ့်မည်ဟု တွေးမိပါသည်။ ယင်းသို့ ဖြစ်ရန်အတွက် ခိုင်လုံသော အကြောင်းအရာများကလည်း ရှိနေသည်ပင်။

ကိုကိုလွင် ဒေါသဖြစ်ခြင်း၊ စိတ်ဆိုးနေခြင်းတို့ကို ခင်စောမူ မပူလှပါ။ မိမိအနေနှင့် ချောလိုက်လျှင် မကြာမီ စိတ်ဆိုးပြေလာမည်ဟု

ပြုံးစာပေ

www.burmeseclassic.com

ယုံကြည်နေမိသည်။ အဓိကကမူ ဖေဖေသာ ဖြစ်ပေသည်။ ဖေဖေကို ဆက်ပြီး စိတ်ဒုက္ခ မပေးလိုတော့။ မိမိအပေါ် ဖေဖေ ခွင့်လွှတ်ရန် အတွက်သာ အရေးကြီးပါသည်။

ကိုကိုလွင်၏ စကားသံ ဆက်လက် ပေါ်ထွက်လာသည်။

“ကျွန်တော် ခံပြင်းမိတာ တစ်ခုကတော့ မူဟာ ဒီလို ကလေးက ချေတစ်ယောက်နဲ့ သွားပြီး ပတ်သက်နေတာပါပဲ ဦး၊ ဒါကိုပဲ ရဲစခန်းက လူတွေကလဲ ပြောနေကြတာပါပဲ။ မောင်မောင်ကြီးလို့ သူ့ကိုယ်သူ နာမည်ပေးထားတဲ့လူဟာ ဘာမှ အခြေအမြစ်မရှိပါဘူး။ ရဲစခန်းမှာလဲ သူ့အကြောင်းကို အပြည့်အစုံပြောမသွားခဲ့ဘူး။ သူဟာ မြစ်ခြေကို ရောက်လာတာ သိပ်မကြာသေးဘူးလို့ သိရပါတယ်။ တကယ်လို့ ကျွန်တော်တို့ဘက်ကသာ ပိုင်ရင် သူ ဒုက္ခလှလှကြီး ရောက်သွားနိုင်တယ်လို့ ဒါကြောင့် ကျွန်တော် ပြောတာပေါ့”

သည်တွင် ဖေဖေအသံ ပေါ်လာသည်။

“ရှိပါစေတော့ ကိုကိုလွင်၊ ဒါကို ရှိပါစေတော့၊ အကျယ် အကျယ် မငြိမ်းဖွယ် ကိစ္စတွေကို ထားလိုက်ပါတော့၊ လောလောဆယ် ဖြစ်ရပ်မို့သာ ကိုကိုလွင်လဲ ဒေါပွဲနော်တာပါ။ သွေးအေးသွေးရင် ဒီကိစ္စတွေ အလိုလို မေ့သွားမှာပါ။ ဦးတို့အနေနဲ့ သမီးနဲ့ ကိုကိုလွင် ကိစ္စကို စီစဉ်ထားတာရှိတယ်။ အဲဒါကို မစောမြင့်ဆီမှာ မေးကြည့် ပေတော့၊ ပြီးတော့...လုပ်သင့်လုပ်ထိုက်တဲ့ အစီအစဉ်တွေ လုပ်ဖို့ ကိုင်ဖို့ စီစဉ်ပေတော့၊ အဲဒီကိစ္စပြီးရင် ဦးတို့အားလုံး ရန်ကုန်ပြန်ကြ မယ်။ မီးရထားလက်မှတ်ဝယ်ဖို့ ကိစ္စကိုပါ တစ်ပါတည်း စီစဉ်ထား ပေတော့ ကိုကိုလွင်”

အိမ်ရှေ့ခန်းမှ အသံများ ပျောက်ကွယ်သွားသည်။

မီးဖိုခန်းဆီသို့ လျှောက်သွားသော ကိုကိုလွင်၏ ခြေသံကို ကြားရသည်။ ခြေသံမှာ ပြင်းလှသည်ဟု ထင်မိသည်။

ခင်စောမူ ဖေဖေစကားအရ ရန်ကုန်မြို့သို့ ပြန်ရတော့မည် ဆိုခြင်းကို သိလာရသည်။ ထိုအခါတွင်မူ သူမ၏ ရင်မှာ ဝေဒနာ တစ်ရပ်ကို ခံစားရသလို ရှိသည်။ ရန်ကုန်သို့ မပြန်မီ ပုဂံဆီသို့ တစ်ခေါက်တစ်ကျင်းလောက်တော့ သွားလိုလှပါသည်။

သဗ္ဗညုပစ္စယံမှ နေကာ အပြန်ကျယ်လှသော ပုဂံရူခင်းကို ရှုမြင်လိုပါသေးသည်။ အာနန္ဒာကို ဖူးချင်သေးသည်။ ဗူးဘုရားမှနေ၍ တန့်ကြည့်တောင်ဆီသို့ ငေးချင်သေးသည်။ ရွှေစည်းခုံကို ပူဇော် ချင်သည်။

ယခုတစ်ခေါက်တွင် ခင်စောမူသည် ပုဂံကို ပို၍ တမ်းဆွတ်မိ တော့သည်။ အကြောင်းမူ ပုဂံနှင့် ပတ်သက်ပြီး ပိုမိုနက်ရှိုင်းစွာ ခံစားရမည့် အဖြစ်သနစ်များက ရင်ဝယ်တွယ်လာခဲ့ရပြီ ဖြစ်ပါသည်။ မည်သို့ပင်ဆိုစေ၊ ကိုမောင်မောင်ကြီးနှင့် ဒေါ်စောလတ်တို့၏ အဖြစ်ကို ခင်စောမူ မေ့တော့မည် မဟုတ်။ အစဉ် သတိရမိတော့မည်သာ ဖြစ်သည်။

၎င်းတို့၏ အကြောင်းကို သတိရလေတိုင်း အမှတ်ရလေတိုင်း ပုဂံရှိ ၎င်းတို့နှင့် ပတ်သက်သော နေရာဒေသတို့ကို ပြန်လည်မြင်တွေ့ လိုစိတ် ပေါ်ပေါက်မိမည်မှာ အမှန်ပင်။

မီးဖိုခန်းမှာ ခင်စောမူ၏ အိပ်ခန်းနှင့် နံရံတပ်ချပ်သာ ခြား သည်။

မီးဖိုခန်းဆီမှ ကိုကိုလွင်နှင့် ဒေါ်စောမြင့်တို့၏ စကားသံများကို ခင်စောမူ ကြားရသည်။

“မူနဲ့ ကျွန်တော့်အတွက် ဦး... အစီအစဉ် လုပ်ထားတယ် ဆိုတာ ဘာကို ပြောတာလဲ မေမေ”

ကိုကိုလွင်၏ အမေးစကားသံကို ဦးစွာ ကြားရသည်။

“ထိုင်ပါဦး သား၊ ဒီအကြောင်းဟာ အေးအေးဆေးဆေး ပြောရမယ့် အကြောင်းမျိုးပါ”

ကိုကိုလွင် ထမင်းစားပွဲမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ပုံရသည်။ ကုလားထိုင် ရွှေ့သံ ကြားရသည်။

“ဆိုပါဦး မေမေ”

ကိုကိုလွင်သည် မိခင်ဖြစ်သူထံမှ စကားကို ကြားသိလိုစိတ် စောနေပုံရသည်။ သူက မစောင့်နိုင်တော့သလို မေးသည်။

“တခြားတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ မနေ့ညက ကိုဘမူနဲ့ မေမေတို့ တိုင်ပင်ထားတာ တစ်ခုရှိတယ်၊ အဲဒါကတော့ မူနဲ့ သားကို အမြန်ဆုံး လက်ထပ်ပေးဖို့ပဲ”

ခင်စောမူ၏ ခေါင်းမှာ ကြွတက်လာသည်။ ဒေါ်စောမြင့်၏ စကားမှာ ကိုကိုလွင်အဖို့ သာမက သူမအဖို့ပါ သတင်းထူး ဖြစ်လေ သည်။

“ဟုတ်လား... မေမေ၊ စီစဉ်ထားတယ်လား၊ ဘယ်လို စီစဉ် ထားသလဲ၊ ပြောပါဦး... မေမေ”

အဘယ်ကြောင့်မှန်း မသိ၊ ကိုကိုလွင် အသံကို ခင်စောမူ သဘောမကျလှပေ။

“မေမေတို့ စီစဉ်ထားတာကတော့ မင်္ဂလာပွဲကို အရင်ကလို ခမ်းခမ်းနားနား သိုက်သိုက်မြိုက်မြိုက် မလုပ်တော့ဘူး၊ ရုံးမှာပဲ ပြီးစလွယ် လက်မှတ်ထိုးဖို့ ရည်ရွယ်ထားတယ်၊ ညောင်ဦးက ရုံးမှာပဲ တစ်ခါ တည်း လက်မှတ်ထိုးခိုင်းမယ်လို့ မေမေတို့ သဘောတူကြတယ်၊

ဘာပဲပြောပြော လက်မှတ်ထိုးတယ်ဆိုရင် မေမေတို့မှာ ဘာဝန် ပေါသွားတာပဲပေါ့။ အဲဒီလိုဆိုရင် မူဟာ ခြေငြိမ်သွားလိမ့်မယ်လို့ ယူဆကြတယ်လေ”

ဒေါ်စောမြင့်က ယင်းစကားစုကို ပြောလိုက်ချိန်တွင် ကိုကိုလွင် တစ်ယောက် အဘယ်မျှ ကျေနပ်နှစ်သိမ့်ခြင်း ရှိသွားမည်နည်းဟု ခင်စောမူ စဉ်းစားသည်။ ကိုကိုလွင်သည် လက်ထပ်ရမည့်ရက်ကို ရွှေ့ဆိုင်းနေခြင်းအတွက် စိတ်မရှည်နိုင်အောင် ရှိနေကြောင်း ခင်စောမူ တွေ့ခဲ့ရသည်။

သို့ရာတွင် ကိုကိုလွင်ထံမှ ထွက်ပေါ်လာသော စကားသံက သူမ အထင်မှားကြောင်း ဖော်ပြလိုက်သည်။

“အဲဒီအစီအစဉ်ကို ကျွန်တော် သဘောမတူနိုင်ဘူး မေမေ”

“ဟင်...”

ခင်စောမူ၏ နှုတ်မှ အာမေဇိုတ်သံ ထွက်မသွားခင်တွင် ဒေါ်စောမြင့်ထံမှ အာမေဇိုတ်သံက အလျင်ထွက်သွားသည်။ ခင်စောမူ သည် အိပ်ရာမှ ထ၍ ထိုင်လိုက်မိသည်အထိ ဖြစ်သွားသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ သား၊ ဪ... မေမေသိပြီ၊ သားက ခမ်းခမ်း နားနား လက်ထပ်ချင်တယ် မဟုတ်လား၊ ညောင်ဦးမှာ လက်မှတ် ထိုးရုံပဲ ထိုးပေါ့၊ ရန်ကုန်ရောက်တော့မှပဲ ခမ်းခမ်းနားနား လုပ်ကြတာ ပေါ့ ဟုတ်လား၊ သားဖြစ်စေချင်တာ ကိုဘမူ သိအောင် မေမေ ပြော ထားလိုက်မယ်လေ”

ကိုကိုလွင်ထံမှ ရုတ်တရက် အသံပေါ်မလာ။ ခင်စောမူသည် ကိုကိုလွင်ထံမှ ထွက်ပေါ်လာမည့် စကားကို စိတ်စောစွာ နားစွင့်ထားမိ လေသည်။

www.burmeseclassic.com

အတော်ကြီးကြာမှ ကိုကိုလွင့်အသံ ပေါ်လာသည်။ သူက ခပ်လေးလေး ပြောခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

“မဟုတ်ဘူး မေမေ၊ ခမ်းခမ်းနားနား လက်ထပ်တာနဲ့ ရုံးမှာ လက်မှတ်ထိုးလက်ထပ်တာဟာ စင်စစ်မှာတော့ ဘာမှမကွာပါဘူး၊ လက်ထပ်တာဟာ လက်ထပ်တာပဲပေါ့၊ ကျွန်တော်ဆိုလိုတာက ဒါ မဟုတ်ပါဘူး မေမေ၊ ကျွန်တော် မူ့ကို ဘယ်လိုနည်းမျိုးနဲ့မှ လက်မထပ် နိုင်တာပါ”

ကြားရသော စကားအတွက် ခင်စောမူမှာ မိမိနားကိုပင် မယုံချင်။

ကိုကိုလွင့်ကိုယ်တိုင်က ပြောခဲ့ခြင်းမှ ဟုတ်ပါလေစ ထင်သည်။ မိမိကိုယ်တိုင် ကယောင်ချောက်ချားဖြစ်လျက် အမှားမှားအယွင်းယွင်း ကြားမိခြင်း ဖြစ်လေသလား၊ သို့မဟုတ်... အိပ်မက်ထဲမှာ ကြား ရသော စကားမျိုး ဖြစ်နေလေမလား စသည်ဖြင့် တွေးမိသည်။

“ဘယ်လို ပြောလိုက်တာလဲ ကိုကိုလွင့်၊ မင်းရဲ့ စကားကို ပြင်ပြောစမ်း...”

ဒေါ်စောမြင့်၏ အသံသည် အနည်းငယ် ဆတ်သွားသည်။ သားဖြစ်သူ၏ စကားကို မနှစ်ခြိုက်ကြောင်း အသံနေအသံထားအရ ပေါ်လွင်သည်။

“မပြင်နိုင်တော့ဘူး မေမေ၊ မပြင်နိုင်တော့ဘူး၊ ကျွန်တော် ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီ၊ ဒီအတိုင်း သန္နိဋ္ဌာန်ချပြီးပြီ”

“မဟုတ်သေးပါဘူး ကိုကိုလွင့်၊ မင်း...မေမေတို့ကို စိတ်မချမ်း သာအောင် မလုပ်ပါနဲ့”

ဒေါ်စောမြင့်က လေပြေထိုးသည်။

“ကျွန်တော် စိတ်မကောင်းပါဘူး မေမေ၊ အခုဟာက ကျွန်တော် အမှားအယွင်း တစ်ခုမှမပါပါဘူး၊ ကျွန်တော့်ဘက်က ဘာတစ်ခုမှ မလွန်ပါဘူး”

ခင်စောမူသည် နားကို ပိတ်ထားလိုက်ချင်သည်။ ရင်ထဲမှာ လှုပ်ရှားလာသည်။

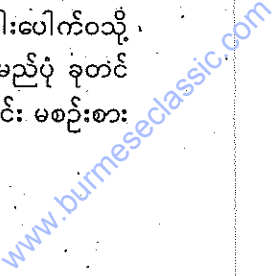
“မေမေ စဉ်းစားကြည့်စမ်းပါ၊ ကိုယ့်ရှေ့မှာတင် ဖြစ်ချင်တိုင်း ဖြစ်နေတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ကျွန်တော် ဘယ်လိုလုပ်ပြီး လက်ထပ်နိုင်မှာလဲ၊ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ခွင့်လွှတ်ရမလဲ၊ လက်ထပ်ပြီပဲ ထား၊ သူနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ရင်ထဲမှာ တုန့်နဲ့နဲ့ တစ်သက်လုံး စိတ် မချမ်းမသာ ဖြစ်သွားရမယ့်အဖြစ်မျိုးကို ကျွန်တော်မလိုလားဘူး မေမေ”

သည်တော့မှပင် မိမိကို အဘယ့်ကြောင့် ကိုကိုလွင့် ငြင်းပယ်နေ ကြောင်း ခင်စောမူ ရိပ်စားမိတော့သည်။ ကိုကိုလွင့်သည် မိမိနှင့် မောင်မောင်ကြီးကို အထင်လွဲနေသည်ဟု တွေးတတ်လာနိုင်သည်။

“ဒါနဲ့ သူတို့ မော်တော်လျှောက်စီးရင်း ရုတ်တရက် လေကြီး မိုးကြီးကျလာတယ်၊ မော်တော်စက်ကလဲ ပျက်သွားတယ်၊ ဒါကြောင့် အိမ်ကို မပြန်နိုင်တာဆို”

“ဒါက ရဲ့အရာရှိတွေရှေ့မှာ မောင်မောင်ကြီးက ပြောတဲ့ စကားပါ မေမေ၊ ကဲ ...သူတို့ပြောသလိုပဲ ထား...၊ တစ်ညလုံးလုံး မော်တော်ထဲမှာ သူတို့နှစ်ယောက် ဘာတွေဖြစ်ခဲ့ကြတယ်ဆိုတာကို ဘယ်သူသိနိုင်မှာလဲ မေမေ”

ခင်စောမူသည် မည်သည့်နည်းဖြင့် မီးဖိုခန်းတံခါးပေါက်ဝသို့ ရောက်ရှိသွားကြောင်း မတွေးတတ်တော့ပေ။ မည်သို့မည်ပုံ ခုတင် ပေါ်မှ ဆင်းသက်မိပြီး မီးဖိုဆီသို့ ရောက်ရှိလာခဲ့ကြောင်း မစဉ်းစား တတ်တော့ချေ။

သူမ၏ခြေသံကြောင့် ကိုကိုလွင်တို့ သားအမိက လှည့်ကြည့်လာသည်။ မီးဖိုခန်းတံခါးပေါက်ဝမှာ မားမားရပ်လင့်နေသော ခင်စောမူကို တွေ့လိုက်ကြရသည်။

အစက ၎င်းတို့သားအမိသည် ခင်စောမူ အိပ်ပျော်နေသည်ဟု ထင်ခဲ့ကြသည်။ ထို့ကြောင့် မီးဖိုခန်းတံခါးဝမှာ ခင်စောမူကို တွေ့လိုက်ရသောအခါ အံ့အားသင့်သွားကြသည်။

“မူတို့ဟာ လေပြင်းမုန်တိုင်းမိလို့ မော်တော်စက်ပျက်လို့ အိမ်ကို ပြန်မလာနိုင်တာက လွဲရင် တခြား ဘာမှ မဖြစ်ခဲ့ပါဘူး ကိုကိုလွင်”

ခင်စောမူသည် ကိုကိုလွင်မျက်နှာကို စူးစိုက်ကြည့်ကာ တည်ငြိမ်စွာ ပြောသည်။

“မူ့ပါးစပ်က ဒီစကား ထွက်လာမယ်ဆိုတာ ကိုယ့် သိပြီးသားပါ မူ၊ မူတို့ ဘာဖြစ်ခဲ့ကြတယ်ဆိုတာ ဘုရားမှ သိမှာပဲ။”

ခင်စောမူသည် ကိုကိုလွင်အပါးသို့ တိုးကပ်လာခဲ့သည်။

“ကာယကံရှင်ဖြစ်တဲ့မူဟာ မူတို့ ဘာဖြစ်လာကြတယ်ဆိုတာ အသိဆုံးပါ ကိုကိုလွင်၊ မမျှော်လင့်တဲ့ အဖြစ်အပျက်တွေ ပေါ်လာလို့ မူတို့ တစ်ညလုံး ဒုက္ခရောက်ခဲ့ကြတာပါ။”

“ဒါပေမယ့် ကိုယ့်တို့ရဲ့ မော်တော်လာတော့ ဘာလို့ ပြန်လှည့်ပြီး ထွက်ပြေးဖို့ ကြိုးစားရတာလဲ”

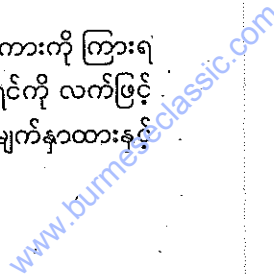
“ထွက်မပြေးအောင် မူ ဘယ်လို တားဆီးရတယ်ဆိုတာ သိစေချင်ပါဘိ ကိုကိုလွင်၊ နေပါဦး၊ ကိုကိုလွင်က မူ့အပေါ်မှာ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်တောင် အယုံအကြည် ကင်းမဲ့နေရတာလဲဟင်...။ မူ ပြောတာတွေကို ဘာလို့ မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်နေရတာတဲ့လဲ”

“မင်းဟာ ယုံစရာကောင်းတဲ့ မိန်းကလေးမျိုး မဟုတ်လို့ပေါ့၊ ပုပ္ပါးတောင်မှာ ငှက်ပျောသီးထမ်းနေတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက် လောက်တောင်မှ သစ္စာမရှိလို့ဘဲပေါ့၊ အဲဒီလိုမိန်းကလေးကို လက်ထပ်ရတာကမှ ပိုပြီး စိတ်ချမ်းသာရလိမ့်ဦးမယ်”

စင်စစ်တွင် ကိုကိုလွင်သည် ခင်စောမူအား မဂ္ဂမ်းနနှင့် နှိုင်းယှဉ်ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် သူ၏နှိုင်းယှဉ်ချက်ကို ခင်စောမူနားမလည်နိုင်။ ဒေါ်စောမြင့်လည်း နားမလည်။

“တော်ပြီ ကိုကိုလွင်၊ မူ့အခု ရှင်းပြတာတွေဟာ ကိုကိုလွင်က မူ့ကို လက်ထပ်ချင်လာအောင် ပြောနေတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကိုကိုလွင်မှ မူ့ကို လက်မထပ်ရင် မူ ဒုက္ခရောက်လိမ့်မယ်ဆိုပြီး ဖြေရှင်းဖို့ ကြိုးစားနေတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ မူ့ကို လက်ထပ်ဖို့ လက်မထပ်ဖို့ဆိုတာ ကိုကိုလွင် အဆုံးအဖြတ်ပါ၊ ကိုကိုလွင်က လက်မထပ်သည့်တိုင် မူ့မှာ အလုံးအရပ် လျော့စရာအကြောင်း မရှိပါဘူး၊ မူ့ကို မယုံဘူး၊ တစ်သက်လုံး မူ့အပေါ်မှာ သံသယနဲ့ ဆက်ဆံမှာကိုလဲ မူ့ကိုယ်တိုင်က မလိုလားပါဘူး၊ ဒီတော့ အလွယ်ဆုံး ပြောကြစတမ်းဆိုရင် မူနဲ့ ကိုကိုလွင်နဲ့ လက်ထပ်ဖို့ကိစ္စကို မေ့ပစ်လိုက်ကြဖို့ပဲ ရှိတော့တယ် ကိုကိုလွင်၊ ကိုကိုလွင်လို ပြောကြစတမ်းဆိုရင် ကိုကိုလွင်ဟာလဲ မူ့အပေါ်မှာ သာမန် သူစိမ်းယောက်ျားတစ်ယောက်လောက်တောင်မှ တန်ဖိုးမထားဘူး၊ သာမန် သူစိမ်းယောက်ျားနဲ့ လက်ထပ်လိုက်တာကမူ မူ့အဖို့ ပိုပြီး စိတ်ချမ်းသာရလိမ့်ဦးမယ်”

ခင်စောမူထံမှ မာကျောပြတ်တောက်သော စကားကို ကြားရသည့်အခါ ဒေါ်စောမြင့်သည် ၎င်း၏ထုံးစံအတိုင်း ရင်ကို လက်ဖြင့် ဖိလိုက်သည်။ ကိုကိုလွင်ကမူ တင်းမာသော မျက်နှာထားနှင့် ခင်စောမူကို ကြည့်နေသည်။

“မဟုတ်သေးပါဘူး မှု၊ ဒီကိစ္စကို ဒီလောက် အလွယ်တကူ လုပ်မပစ်ကြပါနဲ့၊ စဉ်းစားကြပါဦး၊ မင်းတို့မှာ ဖအေ၊ မအေ ရှိသေး တယ်၊ တိုင်ပင်ကြပါဦး”

“ဒီကိစ္စမှာတော့ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ အဆုံးအဖြတ်အတိုင်း လုပ်ပါ ရစေ မေမေ၊ ဒါဟာ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ပြဿနာပါ၊ လူငယ်တွေရဲ့ ပြဿနာပါ”

ကိုကိုလွင်က မိခင်ဘက်သို့ လှမ်းပြောပြီးနောက် ခင့်စောမူ ဘက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။

“မူ့အနေနဲ့ ဒီအတိုင်း ဆုံးဖြတ်ပြီးသားဆိုရင် ဒီကနေ့ဟာ မူ့နဲ့ ကိုယ်တို့ လမ်းခွဲတဲ့ နေ့ပဲပေါ့”

“ဒါပဲ ရှိတော့တာပေါ့ ကိုကိုလွင်”

ခင်စောမူ၏ အသံသည် အလိုလိုကျော့ကျော့သွားသည်။ သို့ရာ တွင် သူမ၏အသံမှာ လှောင်သံ ရောစွက်ပါဝင်နေသည်။

“နေစမ်းပါဦး၊ မင်းတို့က ကိုယ့်ဘာသာ သဘောတူ၊ ကိုယ့် ဘာသာ ဆုံးဖြတ်ချက်ချနဲ့၊ လူကြီးတွေကို ဘာများ မှတ်နေသလဲ ဟင် ၊ လူကြီးတွေကို နည်းနည်းမှ ရရမစိုက်တော့ဘူးလား”

ဒေါ်စောမြင့်က စိတ်မကောင်းခြင်းကြီးစွာဖြင့် ဝင်ရောက် ဟန့်တားသည်။

“မူ့တို့ကို စေ့စပ်ပေးဖို့ မကြိုးစားပါနဲ့တော့ ဒေါ်ဒေါ်မြင့်၊ အခုနေမှာ ကိုကိုလွင်က စိတ်ပြောင်းပြီး မူ့ကို လက်ထပ်ပါတော့မယ် ဆိုလာရင်တောင်မှ မူ့ လက်မခံတော့ပါဘူး၊ ကိုကိုလွင်ဟာ မူ့ကို တကယ်ချစ်တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ မူ့ကို ဘာအတွက် လက်ထပ်ချင်တယ် ဆိုတာ မူ့ သိပါတယ်၊ ထားပါလေ၊ ဒါကို၊ အဆိုးဆုံးကတော့ “မူ့ရဲ့ သိက္ခာ” ကို အထင်မကြီးတာပါပဲ၊ မူ့သိက္ခာကို အထင်

မကြီးတာနဲ့အမျှ တကယ်လို့ မူ့တို့ လက်ထပ်ခဲ့ကြမယ် ဆိုရင်လဲ မူ့တို့ရဲ့ အိမ်ထောင်ရေးဟာ သာယာချမ်းမြေ့တဲ့ အိမ်ထောင်ရေး ဖြစ်လာနိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး ဒေါ်ဒေါ်မြင့်”

ဒေါ်စောမြင့်သည် သားဖြစ်သူနှင့် တူမဖြစ်သူကို ဘာပြန်ပြော ရတော့မည် မသိဘဲ ရှိနေသည်။ သူမက ကုလားထိုင်ပေါ်သို့ ခြေပစ် လက်ပစ် ထိုင်ချလိုက်သည်။

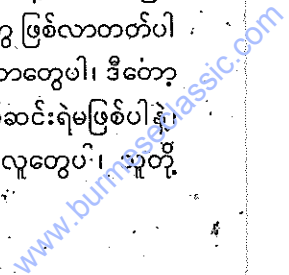
“မင်းတို့ကတော့ မင်းတို့အတွေးနဲ့ မင်းတို့ လုပ်ချင်ရာ လုပ်ကုန် ကြပြီ၊ ဖြစ်ချင်ရာတွေလဲ ဖြစ်ကုန်ပြီ၊ ငါ့အနေနဲ့ ဒီအကြောင်းတွေကို ကိုဘမူ့ရဲ့ ရှေ့မှာ ဘယ်လိုလုပ် ပြန်ပြောရမှာလဲဟင်...၊ ဘယ်လိုလုပ် ပြန်ပြောရမှာလဲ”

ဒေါ်စောမြင့်၏အသံမှာ ငိုသံပါလာသည်။ မျက်နှာအနေအထား တလည်း ချက်ချင်း ငိုချတော့မည့်အသွင် ပေါ်နေသည်။

“ကိစ္စမရှိပါဘူး မစောမြင့်၊ ကျွန်တော် အားလုံးကြားပြီးပါပြီ”

ရုတ်တရက် ပေါ်ထွက်လာသော အသံကြောင့် အားလုံး နောက်သို့ လှည့်ကြည့်မိကြသည်။ ဦးဘမူ့ကို အခန်းပေါက်ဝမှာ တွေ့ရသည်။ သူသည် နံရံကို လက်ဖြင့် ထောက်ကာ ဒဏ်ရာ ရထားသောခြေထောက်ကို ခပ်ဖွဖွ နင်းထားသည်။ ဦးဘမူ့က နံရံကို ကိုင်ရင်း ရှေ့သို့တိုးလာရာ ခင်စောမူက သွား၍ ဖေးမ ပေးရသည်။ ထမင်းစားပွဲမှ ကုလားထိုင်တစ်လုံးတွင် ထိုင်စေရသည်။

“လူတွေဟာ တစ်ခါတလေကျရင် ကြံလျက်နဲ့ မအောင်မြင် ဘူး၊ မကြံလျက်နဲ့လဲ အောင်မြင်တယ် ဆိုတာမျိုးတွေ ဖြစ်လာတတ်ပါ တယ် မစောမြင့်၊ ဒါဟာ တားဆီးလို့မရတဲ့ သဘောတွေပါ၊ ဒီတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုဒုက္ခခံပြီး အကြံမအောင်တိုင်း စိတ်ဆင်းရဲမဖြစ်ပါနဲ့၊ ကိုကိုလွင်နဲ့ ငါမီးဟာ အရွယ်ရောက်ပြီးဖြစ်တဲ့ လူတွေပဲ၊ သူတို့

၃၁၂ ♦ မောင်သိန်းဆိုင်

အကြောင်း သူတို့ နားအလည်ဆုံးပါ။ သူတို့ကိုယ်ကို သူတို့ရဲ့အဆုံး အဖြတ်အတိုင်းပဲ တည်ပါစေတော့၊ ကျွန်တော် ကြားရသလောက် သူတို့ ပြောတဲ့စကားတွေကလဲ သူတို့ တစ်ယောက်ချင်းအတွက် အဓိပ္ပါယ်ရှိပါတယ်။ ဘယ်သူ့ဘယ်သူမှ အပြစ်မပြောသာပါဘူး။ လူစုံတုန်း ကြေညာရဦးမယ်၊ ဒီကနေ့က စပြီး ကိုကိုလွင်ရော မူရော ကိုယ့်ကြမ္မာကို ကိုယ့်ဘာသာ ဖန်တီးနိုင်ခွင့်ရှိကြတယ်။ ဖန်လဲ ဖန်တီးကြဖို့ တိုက်တွန်းချင်တယ်။ မင်းတို့ရဲ့ တာဝန်ကို မယူနိုင် တော့ဘူး၊ ယူလဲ မယူချင်တော့ဘူး။”

ဦးဘမူသည် ပြောစရာစကား ကုန်သွားသလို နေရာမှ ထရပ်လိုက်သည်။ ရုတ်တရက်ဖြစ်၍ သူသည် ခြေထောက်မှ ဒဏ်ရာကို သတိမေ့သွားဟန်တူသည်။ ထလိုက်သော အရှိန်ကြောင့် ဒဏ်ရာက အနည်းငယ် နာသွားပုံ ရသည်။

ခင်စောမူသည် ဖခင်အား အိမ်ရှေ့ပက်လက်ကုလားထိုင်သို့ လိုက်ပို့ပေးရလေသည်။ ခင်စောမူတို့သားအဖ အိမ်ရှေ့ခန်းမှာ ရှိနေချိန် ဝယ်၊ ကိုကိုလွင်တို့ သားအမိက မီးဖိုခန်းတွင်ပင် ကျန်ခဲ့သည်။ ယင်း အချိန်မှစ၍ ကိုကိုလွင်ကို လက်လွှတ်စွန့်ခွာခဲ့ပြီဖြစ်ကြောင်း ခင်စောမူ နားလည်လာမိသည်။

နှစ်ဆယ့်နှစ်

ပုပ္ပါးသို့ရောက်လျှင် အငှားကားကို အခရင်းပေးပြီး ငြန်လွတ် လိုက်သည်။ ထို့နောက် ကိုကိုလွင်သည် သားရေအိတ်ကို ဆွဲလျက် မဂွမ်းနု အိမ်သို့ လာခဲ့သည်။

မဂွမ်းနုတို့ သားအမိ အိမ်မှာ ရှိမှ ရှိပါလေစ။ ယာတဲသို့ ရောက်နေပြီလား မပြောတတ်ပေ။ ယာတဲသို့ ရောက်နေပြီဆိုလျှင် တော့ သားရေအိတ်ကို ဆွဲလျက်ကပင် တောင်ပေါ်သို့ လိုက်ရချေ ဦးတော့မည်။

စိုးရိမ်ခဲ့သည့်အတိုင်း အိမ်တွင် မဂွမ်းနုတို့ မရှိကြ။ ကိုကိုလွင်သည် ပုပ္ပါးတောင်စောင်းရှိ မဂွမ်းနုတို့ ယာတဲသို့ လိုက်ရချေတော့မည်။ ယခင်အခါက ဆိုလျှင် ပစ္စည်းပစ္စယမပါဘဲ လက်ချည်းသက်သက် တက်ရသော်လည်း မောပန်းလွန်းလှသည့် ထင်မိ၏။

www.burmeseclassic.com

ယခုမှ သည်သို့ မဟုတ်ချေပြီ။

ကိုကိုလွင်၏ ခြေထောက်များက သွက်လက်လှသည်။ ပေါ့ပါးလှသည်။

မဂ္ဂမ်းန၏ မျက်နှာကို မြင်ချင်လှပေပြီ။ ပြောချင်သောစကားတို့ ကလည်း ရင်ထဲမှာ ပြည့်ကျပ်နေသည်။ မဂ္ဂမ်းနထံ လာခဲ့ခြင်းမှာ အမှားတစ်ရပ်ကို ကျူးလွန်ခြင်းမျိုး ဖြစ်နေမလားဟု တစ်လမ်းလုံး စဉ်းစားလာမိသည်။ ညောင်ဦးမှသည် ပုပ္ပားအထိ ဖြစ်သော လမ်းတစ်လမ်းလုံးပင် ဖြစ်သည်။

စင်စစ်တွင် မှားခြင်း မှားမည်ဆိုပါက မဂ္ဂမ်းနကို လက်ထပ်တော့မည်ဟု စိတ်ပိုင်းဖြတ်လိုက်ကတည်းက မှားရဖို့ ရှိသည်။ ယခု အခြေအနေကျမှတော့ မထူးတော့။

အခါတိုင်း မဂ္ဂမ်းနထံ လာလျှင် ခင်စောမူနှင့် ပတ်သက်၍ နောက်ဆံတင်းရသည်။ ယခုလို တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ရှင်းရှင်းလင်းလင်း ဖြစ်ခဲ့ပြီဆိုတော့လည်း နောက်ဆံတင်းဖို့အကြောင်း မရှိတော့ချေ။ သို့ရာတွင် ထိုမိန်းကလေးနှင့် ပတ်သက်၍ ခံပြင်းရမှုကား မပျောက်တတ်သေး။ ယမန်နေ့ ညက အဖြစ်အပျက်တို့ကလည်း ရင်ထဲမှာ ဂယက်ရိုက်နေဆဲပင်...။

အမှန်ဆိုလျှင် ယင်းနာကြည်းခံပြင်းချက်များကပင် ကိုကိုလွင်အား မဂ္ဂမ်းနထံ တွန်းပို့ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ခင်စောမူနှင့် စပ်လျဉ်း၍ နာကြည်းခံပြင်းခြင်းသာမက ရင်တစ်ခုလုံးမှာလည်း နာကျင်နေသည်။ သည်ဝေဒနာများသည် မဂ္ဂမ်းနအား မြင်ရချိန်မှာ ပျောက်ကန်ကောင်းရဲ့ ထင်မိသည်။

မဂ္ဂမ်းနတို့ ယာတဲကို လှမ်း၍ မြင်ရသည်။ ယာတဲသည် တောင်စောင်းတွင် ကုပ်တွယ်နေသည်သို့ ဖြစ်သည်။ ကိုကိုလွင်၏ ခြေလှမ်းများက ပိုပြီးသွက်လက်လာသည်။

ကိုကိုလွင် လာသည်ကို မဂ္ဂမ်းန တဲအတွင်းမှ လှမ်း၍ မြင်ရပုံ ရှိသည်။ သူမသည် အပြေးကလေး ဆီးကြိုလာသည်။

“အစ်ကို့ကို မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့လိုက်ရတော့ ညီမ သိပ်ဝမ်းသာတာပဲ။ အစ်ကို့ ဒီနေ့မလာတော့ဘူး မှတ်နေတာ”

မဂ္ဂမ်းနသည် ကိုကိုလွင်လက်မှ သားရေအိတ်ကို လှမ်းယူသည်။ ယင်းသို့ လှမ်းယူရင်းမှပင် ကိုကိုလွင်တွင် သားရေအိတ်ပါလာခြင်းမှာ သူမအတွက် အထူးအဆန်းဖြစ်သွားပုံ ရသည်။

မဂ္ဂမ်းနက ကိုကိုလွင် မျက်နှာကို အကဲခတ်သလို ကြည့်လိုက်သည်။

“အစ်ကို့ကိုကြည့်ရတာ ဒီကနေ့ တစ်မျိုးပဲ။ မျက်နှာလဲ မကောင်းဘူး၊ လာတဲ့အချိန်ကလဲ ညနေစောင်း၊ သားရေအိတ်လဲ ပါလာတယ်၊ အစ်ကို့ အိမ်နဲ့ စိတ်ဆိုးလာတာလားဟင်...”

“မဟုတ်ဘူး ညီမ၊ အစ်ကို့... ညီမ ဆီကို အပြီးလာခဲ့တာ”

“ရှင်...”

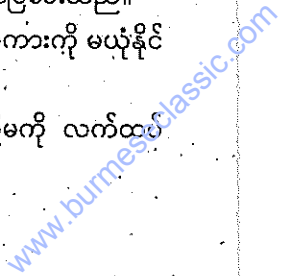
သူ့စကားကို မဂ္ဂမ်းန အံ့အားသင့်သွားသည်။

“ဘာလဲ မလာစေချင်လို့လားဟင်...”

သူ့အမေးကို မဂ္ဂမ်းနက ပျာပျာသလဲ အဖြေပေးသည်။

“ဒီလိုမဟုတ်ရပါဘူး အစ်ကို့ရယ်၊ အစ်ကို့စကားကို မယုံနိုင်လို့ပါ”

“အစ်ကို့ တကယ်ပြောတာပါ။ အစ်ကို့ ညီမကို လက်ထပ်မယ်လို့ စိတ်ဆုံးဖြတ်ပြီးမှ လာခဲ့တာ”

မဂ္ဂဇင်းနု၏ မျက်နှာကလေးမှာ သွေးရောင်လွှမ်းတက်လာသည်။
မျက်လုံးကလေးများက အရောင်တောက်လာသည်။

“အစ်ကို တကယ်ပြောနေတာလားဟင်...”

“တကယ်ပေါ့ ညီမ”

ဝမ်းသာဝမ်းနည်း ဖြစ်မိဟန်ဖြင့် မဂ္ဂဇင်းနု မျက်လုံးအိမ်မှာ
မျက်ရည်ကြည် ဝဲလာသည်။ သူတို့သည် ယာတ်သို့ ရောက်ခဲ့သည်။
တံအဆင့်မှာ ယှဉ်တွဲပြီး ထိုင်လိုက်ကြသည်။

“ညီမတော့ တကယ်မှ ဟုတ်ရဲ့လား၊ အိပ်မက်များ မက်နေ
သလားလို့ ခွဲခြားမရအောင် ဖြစ်နေပြီ အစ်ကို”

ကိုကိုလွင် ကိုယ်တိုင်သည်လည်း ယင်းသို့ပင် ရှိရသည်။ သူ
အနေနှင့် မဂ္ဂဇင်းနုလို မိန်းကလေးကို လက်ထပ်ရန် စိတ်ကူးပေါ်မိခြင်းမှာ
အံ့ဩစရာတော့ ကောင်းသည် ထင်ပါ၏။

“မနက်ကပဲ ညီမနဲ့ အစ်ကိုအကြောင်း အစ်မကို ဖွင့်ပြောလိုက်
တယ် အစ်ကို၊ အစ်မကိုယ်တိုင်ကလဲ ရိပ်မိနေတာမို့ အဆန်းတကြယ်
တော့ ဖြစ်မသွားပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် အစ်မက ပြောတယ်၊ အစ်ကိုလို
လူက ညီမကို ယူပါမလားတဲ့၊ ကြောရရုံ ကြိတာပဲ ဖြစ်မှာပါတဲ့၊
တွက်ကြည့်တော့လဲ အမှန်ပါပဲ အစ်ကို၊ အစ်ကိုက ပစ္စည်းဥစ္စာလဲ
ချမ်းသာတယ်၊ ရုပ်လဲ ချောတယ်၊ ပညာလဲ တတ်တယ်၊ အစစပြည့်စုံတဲ့
လူပါ၊ ညီမတို့ကတော့...”

မဂ္ဂဇင်းနု၏ စကားမဆုံးခင်တွင် ကိုကိုလွင်က ဖြတ်ပြောသည်။

“အစ်ကိုဟာ ညီမ ထင်သလောက် မဟုတ်ပါဘူး၊ အခုအချိန်
မှာတော့ လက်လုပ်လက်စားဘဝပါပဲကွယ်၊ အစ်ကိုဟာ အဲဒါတွေကို
စွန့်ပြီး ညီမ ဆီကို လာခဲ့တာပါ”

သူ့စကားကြောင့် မဂ္ဂဇင်းနု မျက်နှာ ညှိုးသွားသည်။

“ဘာလဲ ညီမ၊ အစ်ကိုဘဝကို သိသွားလို့ မချစ်နိုင်တော့
ဘူးလား”

“အို... မဟုတ်ပါဘူး အစ်ကိုရယ်၊ ဒါတွေကို ညီမတို့အနေနဲ့
မမက်မောပါဘူး၊ အစ်ကိုအတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်မိလို့ပါ”

နှစ်ယောက်စလုံး အတွေးကိုယ်စီဖြင့် ငြိမ်သက်သွားသည်။
တိတ်ဆိတ်သွားသည်။

ကိုကိုလွင်သည် အဝေးသို့ ငေးနေသည်။

ပုပ္ပါးတောင်ခြေမှ စ၍ ခြောက်သွေ့သွားသော မြေအပြန့်၏
အဆုံးဝယ် ဘုရား ပုထိုး ဂူကျောင်းတို့ဖြင့် ပြည့်နှက်နေသော ပုဂံမြို့ကို
မြင်နေရသည်။ ပုဂံ၏ သည်မှာဘက်နားတွင် ညောင်ဦးမြို့ ရှိသည်။
ညောင်ဦးမှာ ခင်စောမူ ရှိသည်ဟူသော အသိဝင်လာသည်။ သည်
တော့လည်း စိတ်က အလွမ်းချင်သား။ သို့ငြားလည်း ချက်ချင်းမှာပင်
လွမ်းရသောစိတ်ကို တားဆီးပိတ်ပင်နိုင်စွမ်းသည့် အတွေး ဝင်လာ
သည်။ ယမန်နေ့က အဖြစ်အပျက်ကို အမှတ်ရသည်။

ခင်စောမူသည် ထိုညက မောင်မောင်ကြီး၏ ရင်ခွင်ထဲမှာ
တစ်ညလုံးလိုလို ရှိနေလိမ့်မည် ဟူသော အတွေးကို ကိုကိုလွင်
ခဲတွေးမိသည်။ သည်တော့လည်း ညောင်ဦးကိုပင် ငေး၍ မကြည့်ချင်။

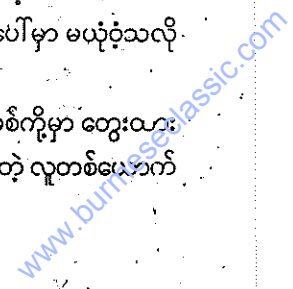
“အစ်ကို...”

မဂ္ဂဇင်းနု၏ ခေါ်သံကြောင့် လှည့်ကြည့်လိုက်ရသည်။

“အစ်ကို... ညီမတို့နဲ့ တစ်သက်လုံး နေသွားနိုင်ပါ့မလားဟင်...”

မဂ္ဂဇင်းနုသည် ယခုတိုင်အောင် ကိုကိုလွင်အပေါ်မှာ မယုံဝံ့သလို
ရှိနေသည်။

“တစ်သက်လုံးတော့ အစ်ကို မပြောရဲဘူး၊ အစ်ကိုမှာ တွေးယား
တာရှိတယ် ညီမ၊ အစ်ကိုဟာ အင်ဂျင်နီယာဘွဲ့ရထားတဲ့ လူတစ်ယောက်

၃၁၈ ✦ မောင်သိန်းဆိုင်

ပါ။ ဒီတော့ ကြက်မောက်တောင်ဆည်လို နေရာမျိုးမှာ အလုပ်ရနိုင်ပါတယ်။ လောလောဆယ် အဲဒီမှာဝင်လုပ်ဖို့ စိတ်ကူးရတယ်။ အစ်ကိုရန်ကုန်မြို့ကိုတော့ တွယ်တာတယ်။ ဒီမှာ သိပ် ကြာကြာနေနိုင်မယ် မထင်ဘူး။ ဒါပေမယ့်...အစ်ကို ရန်ကုန်သွားရင် ညီမကိုလဲ ခေါ်သွားမှာပေါ့။”

မဂ္ဂမ်းနုသည် ကိုကိုလွင်လက်တစ်ဖက်ကို ဆွဲယူကာ ပါးဖြင့် ကပ်ထားလိုက်သည်။

“အစ်ကိုက အဲဒီအထိ အကြံအစည်တွေ လုပ်ခဲ့တာကိုး...။ ဒါပေမယ့် အစ်ကိုရယ်...။ ညီမလို တောသူတစ်ယောက်ဟာ ရန်ကုန်နဲ့ အံဝင်ပါ့မလား။ ညီမရဲ့လက်တွေဆိုရင် သိပ်ကြမ်းတာပဲ။ အဲဒီလက်ကို မြင်တိုင်း စိတ်ဆင်းရဲရတယ်။ အဆစ်တွေကလဲ ဖုနေတယ်”

“ညီမရဲ့အလှဟာ မြို့က လူတွေ ငေးရမယ့် အလှမျိုးပါကွာ...။ အရိုးခံအလှပါ။ အားငယ်စရာ မရှိပါဘူး။ အလုပ်ကြမ်း မလုပ်ရရင် လက်တွေကလဲ လှလာမှာပဲပေါ့။”

ယင်းသို့ဖြင့် ကိုကိုလွင်သည် မဂ္ဂမ်းနုနှင့် တွေ့ရာလေးပါး စကားတို့ကို ပြော၍ ရ စ ပြုလာသည်။ ညောင်ဦး အိမ်ကို သော်လည်းကောင်း၊ ခင်စောမူကို သော်လည်းကောင်း မေ့စ ပြုလာသည်။ သူ၏အာရုံသည် မဂ္ဂမ်းနုအပေါ်သို့ လုံးလုံးလျားလျား ရောက်ရှိသွားသည်။

သူ၏အဖော်ကောင်းသည် မဂ္ဂမ်းနု။ သူ၏ပတ်ဝန်းကျင်သည် မဂ္ဂမ်းနု။ သူ၏ကမ္ဘာသည်လည်း မဂ္ဂမ်းနု။

ဖြစ်ဆယ့်သုံး

စင်စစ်တွင် ခင်စောမူသည် မောင်မောင်ကြီးနှင့် ပတ်သက်သမျှ အကြောင်းအရာများကို ဖေဖေရှေ့တွင် ပြန်လည် ပြောဆိုရန် ဝန်လေး မိလေသည်။

သို့ရာတွင် ကိုကိုလွင်နှင့် ကတောက်ကဆတ် ဖြစ်ခဲ့ခြင်း အပေါ်မှာ မူတည်လျက် ယင်းအကြောင်းအရာများကို ပြန်လည် ပြောကြားရန် လိုအပ်လာသည်ဟု တွက်မိသည်။ ဖေဖေသည် ပြဿနာရပ်များကို ပြီးစီးပြေငြိမ်းအောင် ကြားဝင်ပြောဆိုခြင်း ပြုခဲ့သော်လည်း စိတ်မှာ ရှင်းရှင်းလင်းလင်းရှိပုံ မရ။ မိမိအပေါ်တွင်လည်း လုံးလုံးလျားလျား ယုံကြည်စိတ်ချမိဟန် မတူဟု ခင်စောမူ ထင်သည်။

သည်နေရာတွင် ဖခင်ဖြစ်သူအစား မိခင်ကို တောင့်တမိသော စိတ် ပေါ်လာမိသည်။ ဖခင်ရှေ့မှောက်မှာ မောင်မောင်ကြီး၏အကြောင်းကို ပြောရမှာ မျက်နှာပူစရာ ကောင်းလှသည်ဟု ထင်သည်။

www.burmeseclassic.com

မပြောဘဲ နေ၍လည်း မဖြစ်။

“ဖေဖေအနေနဲ့ သံသယကင်းအောင် သမီး ရှင်းပြချင်တာ တစ်ခုရှိတယ် ဖေဖေ”

ခင်စောမူက ယင်းသို့ နိဒါန်းပျိုးလျက် မောင်မောင်ကြီးနှင့် ကျောက်ပန်းတောင်းတွင် စတင် တွေ့ရှိသည်မှ အစပြုကာ နတ်သမီး ကမ်းပါးမှာ မုန်တိုင်းမိလျက် မော်တော် မျောပါသွားသည်အထိ အဖြစ်အပျက်ကို စတင်ပြောကြားခြင်းပြုသည်။

နားရှက်စရာ စကားများမှ အပ အဖြစ်အပျက် အလုံးစုံကို အတိကျဆုံး ပြောပြလိုက်သည်။

ဦးဘမူသည် ခင်စောမူ စကားပြောနေစဉ်အတွင်း ဝင်ရောက် ဖြည့်စွက်ခြင်း၊ ကန့်ကွက်ခြင်း၊ ဝေဖန်ခြင်း အလျဉ်းမပြုဘဲ ငြိမ်သက် တိတ်ဆိတ်စွာ နားထောင်နေသည့်။ ဦးဘမူ အဖို့ ယခုအခါမှပင် သမီးဖြစ်သူ၏ ဇာတ်ကြောင်းကို ရေရေလည်လည် နားလည်ရခြင်း ဖြစ်သည်။ ပြည့်ပြည့်စုံစုံ သဘောပေါက်ရခြင်း ဖြစ်သည်။

“သမီးက ဖေဖေကို ဘယ်တုန်းကမှ ညာဖို့ မကြိုးစားခဲ့ပါဘူး ဖေဖေ၊ အခု သမီး ပြောပြနေတာတွေဟာလဲ အဖြစ်မှန်အတိုင်းပဲ ဆိုတာ ဖေဖေ ယုံစေချင်ပါတယ်။ သမီးဟာ ကိုကိုလွင် စွပ်စွဲသလို ကိုမောင်မောင်ကြီးရဲ့ နောက်ကို လိုက်သွားတာ မဟုတ်ပါဘူး။ တကယ် လို့ လိုက်သွားတယ်ဆိုရင်လဲ မြစ်ညာကို ဆန်တက်လာစရာအကြောင်း မရှိပါဘူး။ အခုအဖြစ်က အခြေအနေ ဖန်တီးလာတာကို မလွဲမရှောင် သာဘဲ လက်ခံခဲ့ရတာမျိုးပါ”

ခင်စောမူက နိဂုံးစကားကို ဆိုသည်။

ဦးဘမူက ငြိမ်သက် တိတ်ဆိတ်နေဆဲပင်။

“ဘယ့်နှယ့်လဲ ဖေဖေ၊ သမီးပြောတာတွေကို ဖေဖေ ယုံရဲ့လား ဟင်...၊ လက်ခံနိုင်ရဲ့လား”

ခင်စောမူက အားမလိုအားမရ ရှိလာကာ မေးမိသည်။

“အားလုံးကို ခြုံတွက်ပြီး ဖေဖေအသိဉာဏ်နဲ့ ကောက်ချက်ချ ကြည့်တော့ ယုံကြည်စရာ ကောင်းတယ်။ လက်ခံနိုင်စရာ ရှိတယ်လို့ ဖေဖေ ဆုံးဖြတ်မိတယ်။ သမီးရဲ့စကားတွေက ယုတ္တိ ရှိပါတယ်။ ကဲပါလေ...ဒါကို ထားပါတော့၊ ဖေဖေအနေနဲ့ နားလည်လာနိုင်တဲ့ အကြောင်းတစ်ကြောင်းရှိတယ်။ ဒါကတော့ ကိုယ်တိုင် ရှာဖွေတွေ့ရှိ လာတဲ့ အသိတရားဟာ တစ်ပါးသူရဲ့ ပါးစပ်ဖျားက ကြားရတဲ့ အသိတရားထက် လေးနက်တယ် ခိုင်မာတယ် ဆိုတာပဲ။ ဥပမာ- သမီးကို ဖေဖေက လူဝင်စားဆိုတာ အယူသည်းမှု တစ်ရပ်ပါလို့ ပြောပြခဲ့တယ်။ ဒါကို စိတ်ထဲမှာ စွဲစွဲမြဲမြဲမှတ်ထားဖို့ ဆုံးမခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့် သမီး နားမထောင်ခဲ့ဘူး။ အခုတော့...သမီးကိုယ်တိုင် ကြုံတွေ့ခဲ့ရတဲ့ လက်တွေ့အဖြစ်အပျက်အပေါ်မှာ မူတည်ပြီး အလို အလျောက် ဒါကို သဘောပေါက်နားလည်လာတယ်။ အဲဒီ အသိ တရားဟာ ဖေဖေပါးစပ်က ပြောဆိုဆုံးမခဲ့တဲ့ အသိတရားထက် လေးနက်တယ်။ ခိုင်မာတယ်။ ဒါကို အခု ဖေဖေ သဘောပေါက်မိပြီ”

“နေခက်တစ်ကြောင်းက မောင်မောင်ကြီးလို့ သူ့ကိုယ်သူ ဆိုခဲ့တဲ့ သူငယ်ကို ဖေဖေတော့ အပြစ်မတင်ချင်ဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆို တော့ ဒီအကြောင်းကိစ္စရပ်တွေဟာ ပြဿနာတစ်ခုကို အမှီပြုပြီး ပေါ်ပေါက်လာရတာမို့ အဓိက ပြဿနာကိုသာ ရှာကြည့်ရမယ် သမီး။ သူ့ကိုယ်သူ လူဝင်စားပါလို့ ပြောလာတာဟာ ပင်မပြဿနာကနေ ခွဲထွက်လာတဲ့ အကိုင်းကလေးတစ်ကိုင်းပဲဖြစ်တယ်။ ပင်မ ပြဿနာဟာ ဘာလဲလို့ သမီး သဘောပေါက်မိရဲ့လားဟင်”

ဖခင်ဖြစ်သူ၏ အမေးစကားကို ခင်စောမူ အဖြေမပေးတတ်။

“ပင်မပြဿနာဟာ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်းလေးဆယ်ကျော်က ဖြစ်ပျက်ခဲ့ပါတယ်ဆိုတဲ့ ဇာတ်လမ်းမှာ အခြေခံခဲ့တာပဲပေါ့။ လူတန်းစား ခွဲခြားတဲ့ စနစ်ပဲပေါ့။ သမီး၊ သမီး-တွက်ကြည့်လေ၊ မောင်မောင်ကြီးဆိုတဲ့ လူရယ်၊ မစောလတ်ဆိုတဲ့ လူရယ်၊ သေဆုံးခဲ့တာဟာ ဒီစနစ် ကြောင့် မဟုတ်လား၊ သူတို့ သေဆုံးရမှုမှာ ဒီစနစ်ဟာ အဓိကပဲ။ လူဝင်စားပြဿနာ ဆိုတာက သေဆုံးမှုရဲ့ ဂယက်လောက်ပဲ ရှိတယ်။ အသက်နှစ်ချောင်းကို အလဟဿ သေဆုံး သွားခဲ့ရတာကတော့ ဘုရားကျွန်နဲ့ မင်းမျိုးမင်းနွယ်နဲ့ မတူမတန်ဘူးဆိုတဲ့ အတန်းအစား ခွဲခြားမှုပါ သမီး။”

သည်တွင် ခင်စောမူ၏ စိတ်အာရုံသည် နိုးကြွလာသည်။ ဖေဖေစကားကို စိတ်ဝင်စားလာမိသည်။

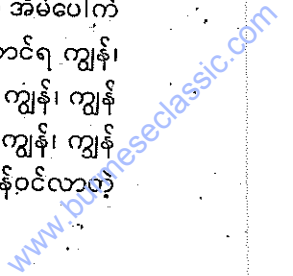
သူမ၏ စိတ်တွင် မတင်မကျ စနိုးစနောင့် ရှိနေခဲ့သော အကြောင်းရပ်များကို အမှတ်ရမိသည်။ ဖေဖေကို မေးမည် မေးမည်နှင့် မမေးဖြစ်ခဲ့သော အကြောင်းရပ်များပင် ဖြစ်ပါသည်။

“ဖေဖေ စကား စ၊ လာတာနဲ့ အမီး သိချင်တာလေးတွေ ပေါ်လာတယ်။ သမီးကို ဘုရားကျွန်ဆိုတာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ပြောပြ စမ်းပါ ဖေဖေ၊ လူတွေ ထင်နေကြသလို ပုဂံညောင်ဦးတစ်ဝိုက်က လူမှန်ရင် ဘုရားကျွန်တွေချည်းပဲလား။”

“ပုဂံညောင်ဦးတစ်ဝိုက်က လူမှန်ရင် ဘုရားကျွန်ပဲရယ်လို့ သောင်းပြောင်းရောပြီး ပြောလို့ မရပါဘူး သမီး၊ လူဆိုတာ ကိုယ့် လုပ်ငန်းနဲ့ အလျဉ်းသင့်ရာမှာ နေထိုင်ကြရတာ မဟုတ်လား၊ ဒီတော့ ပုဂံညောင်ဦး တစ်ဝိုက်မှာ လုပ်ငန်းနဲ့ အလျဉ်းသင့်လို့ လာနေကြတဲ့ လူတွေ၊ တခြားကနေ ပြောင်းရွှေ့ စတည်းချနေကြတဲ့ လူတွေ

တစ်ပုံတစ်ပင်ကြီးပဲပေါ့။ ဒီစကားကို သမီး ဘာရည်ရွယ်ချက်နဲ့ မေးတယ်ဆိုတာ ဖေဖေ သိပါတယ်။ ဖြစ်နိုင်မယ်ဆိုရင် သမီးဟာ အဲဒီပြောင်းရွှေ့လာတဲ့လူတွေထဲက ဖြစ်ချင်တယ် မဟုတ်လား၊ ပုဂံ မျိုးဆက်မဟုတ်ဘူးလို့ ပြောချင်တယ် မဟုတ်လား၊ ဒါဟာ သမီးရဲ့ ပျော့ညံ့ချက်လို့ ဖေဖေ ဆိုချင်တယ်။ အမှန်တော့ သမီးကို ပုဂံမှာ မွေးခဲ့တာဆိုတော့ သမီးဟာ ပုဂံသူ စစ်စစ်ပေါ့။ သမီးရဲ့ အမျိုးအနွယ်ဟာ ပုဂံမျိုး ပုဂံနွယ်ပဲပေါ့။ ဒီအတွက် သမီးကို ဖေဖေ ပြောစရာရှိတယ်။ အဲဒါကလဲ ဘုရားကျွန်ဆိုတာနဲ့ ပတ်သက်တယ်။

“ဘုရားကျွန်ဆိုတာဟာ ပုဂံကောင်းစားစဉ်ခေတ်မှာ ပေါ်ပေါက် ခဲ့တဲ့ လူတန်းစားတစ်ရပ်ပဲ။ ပုဂံကောင်းစားစဉ်ခေတ်က စစ်အောင်နိုင်တဲ့ အခါမှာ သူ့ပန်းအဖြစ် ဖမ်းတဲ့လူတွေကိုဖြစ်စေ၊ ကိုယ်အပိုင်စားရတဲ့ နယ်ပယ်ကလူတွေကိုဖြစ်စေ၊ ဘုရားမှာလူတဲ့ အလေ့အထ ရှိခဲ့ကြတယ်။ ကျွန်မှာ အမျိုးအစားကွဲပြားတာတွေ အများကြီးရှိတယ်။ လောကုတ္တရာ ကျွန်နဲ့ လောကီကျွန်ရယ်လို့ ရှိတယ်။ လောကုတ္တရာကျွန်မှာ ဘုရား ကျွန်၊ ပိဋကတ်ကျွန်၊ ကျောင်းကျွန်ရယ်လို့ သုံးမျိုးရှိတယ်။ အဲဒါကို ကျွန်သီးတော်လို့လဲ ခေါ်တယ်။ အားလုံးဟာ လောကုတ္တရာဆိုင်ရာ ကိစ္စတွေအတွက် တစ်သက်တာ ကာလပတ်လုံး ဝေယျာဝစ္စတွေ ဆောင်ရွက်ရတဲ့ လူမျိုးဖြစ်တယ်။ လောကီကျွန်မှာ ဆယ့်ငါးမျိုး ကွဲပြားတယ်။ တရားနိုင်လို့ရတဲ့ ကျွန်၊ ငွေနဲ့ဝယ်တဲ့ ကျွန်၊ ကျွန်က မွေးလာတဲ့ ကျွန်၊ မိဘလက်ထက်ကတည်းက ပါလာတဲ့ အိမ်ပေါက် ကျွန်၊ သူ့ ကျွန်၊ ဖမ်းရ ကျွန်၊ လက်ရ ကျွန်၊ လက်ဆောင်ရ ကျွန်၊ ထမင်းကျွေးခန့်ရတဲ့ ကျွန်၊ ပေါင်ရှင် ကျွန်၊ ပေါင်သွင်း ကျွန်၊ ကျွန် အဖြစ်က လွတ်ပေမယ့် တခြားကိစ္စကို ထွက်မသွားတဲ့ ကျွန်၊ ကျွန် အဖြစ်က လွတ်လို့ တခြားကို ထွက်ခွါသွားပြီးမှ ပြန်ဝင်လာတဲ့

ကျွန်၊ သခင်ရင်းက ကျွန်ကို ရဟန်းအဖြစ် သွတ်သွင်းပြီး လွတ်လိုက်ပေမယ့် ရဟန်းဘဝက ထွက်ပြီးတဲ့နောက် သခင်ရင်းရဲ့ သားသမီးတွေ ဆီမှာ ပြန်ပြီး ကျွန်ခံလာတဲ့ ကျွန်လို့ ရှိတယ်။

“လောကီကျွန်ဆိုတာက လူတစ်ဦးတစ်ယောက် အထံမှာ လူတစ်ဦးတစ်ယောက်က ပြန်ပြီးကျွန်ခံရခြင်းမျိုးပဲ။ ကျွန်သီးတော်ဆိုတာကတော့ လောကုတ္တရာကိစ္စတွေ ဆောင်ရွက်ဖို့အတွက် ဝေယျာဝစ္စဆောင်ရွက်ရတဲ့ လူမျိုးကို ခေါ်တာပဲ။ ဒီတော့ လောကီကျွန်နဲ့ လောကုတ္တရာကျွန်ဆိုတာ သဘောသဘာဝချင်း အင်မတန်ကွာခြားကြတယ်။ ဘုရားကျွန်ဖြစ်ရတဲ့ အကြောင်းမှာလဲ အမျိုးမျိုးရှိတယ်။ ဘုရားကျွန်မျိုးရိုးရှိတဲ့လူနဲ့ အိမ်ထောင်ကျတဲ့အတွက် သူတို့က ပေါက်ဖွားဆင်းသက်လာကြသူတွေဟာ ဘုရားကျွန်ဖြစ်ကြရတယ်။ လောကီကျွန်တွေကို သခင်ဖြစ်တဲ့လူက လှူဒါန်းလိုက်လို့ ဘုရားကျွန်ဖြစ်သွားကြရတာလဲ ရှိတယ်။ ကျွန်သီးတော်တွေထဲမှာ ဘုရားကျွန်ဟာ အဆင့်အမြင့်ဆုံးပဲ။ ပိဋကတ်ကျွန်၊ ကျောင်းကျွန်တွေက အဆင့်အတန်းနိမ့်တယ်။”

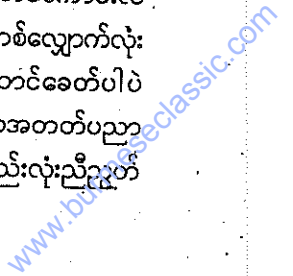
“ရှေးအခါတုန်းက လူတွေကို ဘုရားလှူတယ်ဆိုတာ တမင်တကာ နိမ့်ကျပါစေတော့၊ မျိုးရိုးစဉ်ဆက် ယုတ်ညံ့ပါစေတော့ဆိုတဲ့ စေတနာပါကောင်းမှ ပါမယ်။ မနုဿာမင်းဆိုရင် အနော်ရထာမင်းကြီးကိုယ်တိုင်က ရေစက်ချပြီး ဘုရားမှာ လှူခဲ့တာပဲ။ ဒါပေမယ့် မနုဿာမင်းရဲ့ မြစ်တော်ကို ကျန်စစ်သားမင်းက သမီးတော်နဲ့ ထိမ်းမြားလက်ထပ်ပေးခဲ့ပြီး သူတို့က ပေါက်ဖွားလာတဲ့ အလောင်းစည်သူမင်းကို ထီးနန်းအပ်ခဲ့သေးတယ် မဟုတ်လား၊ အမတ်တစ်ပါးဟာ သူ့ရဲ့ လယ်ယာခြံမြေနဲ့တကွ သူ့ဇနီး၊ သားသမီးတို့ကိုရော သူ့ကိုယ်ကိုပါ

ဘုရားလှူတဲ့အကြောင်း ကျောက်စာတစ်ချပ်မှာ ရေးထိုးထားတဲ့ စာကြောင့် သိရတယ် သမီး”

“ဒီတော့ကား ဘုရားကျွန်ဆိုတာ လောကုတ္တရာကောင်းကျိုးအတွက် ဘုရားရဲ့ ဝေယျာဝစ္စကို တစ်သက်လုံး ဆောင်ရွက်သွားဖို့ တာဝန်အပေးခံရတဲ့လူလို့ ယေဘုယျ နားလည်လို့ ရတယ်။ ဟိုခေတ်ဟိုအခါတုန်းက လူ့အဆင့်အတန်း ခွဲခြားချင်မှ ခွဲခြားလိမ့်မယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီခေတ်မှာတော့ အပြောင်းလဲကြီး ပြောင်းလဲခဲ့ရတယ်။ ပုဂံဟာ တရုတ်ပြေးမင်း လက်ထက်က စပြီး တစ်စထက်တစ်စ ဆိတ်သုဉ်းလာတယ်။ ပျက်စီးလာတယ်။ ပုဂံဘုရားတွေဟာလဲ ဆွမ်းရေးလှုပ်လှုပ်၊ ချုံပုတ်ပေါပေါ၊ ဖုတ်သောသော ဖြစ်လာတယ်။ ပုဂံပျက်စီးတာနဲ့အမျှ ပုဂံရဲ့လူနေမှု စနစ်ဟာ အနိမ့်ကျဆုံးအပိုင်းကို ရောက်လာတယ်။ နောက်ဆုံးတော့ ဖုန်းတောင်းယာ စကောတွေ ပေါလာတယ်။ ပုဂံမြို့သူ ပုဂံသားဆိုရင် ဘုရားကျွန်လို့ အထင်ခံခဲ့ကြရတယ်။ မျက်နှာငယ်တယ်။ အောက်ကျတယ်ပေါ့ သမီး”

ဖခင်၏ စကားကို နားစိုက်ထောင်ရင်းမှ ရင်ထဲမှာ ကြေကွဲသလို ဖြစ်လာမိသည်။

“သမီးကိုယ်တိုင် ပုဂံမြို့မှာ မွေးဖွားလာတဲ့သူတစ်ယောက်ဆိုတော့ စောစောက ပြောခဲ့တာတွေကို ကြားရပြီး အားငယ်ကောင်းငယ်မိလိမ့်မယ် ထင်တယ်။ ပုဂံမျိုးရိုးနဲ့ ပတ်သက်ရလေခြင်းလို့ စိတ်မကောင်းဖြစ်ချင် ဖြစ်မိလိမ့်မယ်။ အားလဲမငယ်ပါနဲ့၊ စိတ်မကောင်းလဲ မဖြစ်ပါနဲ့။ စင်စစ်မှာတော့ ပုဂံခေတ်ဟာ မြန်မာ့သမိုင်းတစ်လျှောက်လုံးမှာ ဂုဏ်ယူဝင့်ကြွားစရာ ကောင်းတဲ့ မီးရှူးတန်ဆောင်ခေတ်ပါပဲ သမီး၊ အဲဒီခေတ်မှာ စာပေဖွံ့ဖြိုး ရှင်သန်တယ်။ ဗိသုကာအတတ်ပညာဟာလဲ အံ့မခန်းဖြစ်ခဲ့တယ်။ အဲဒီခေတ်က လူတွေဟာ စည်းလုံးညီညွတ်

ခြင်းလဲ ရှိကြတယ်၊ ရေကန်၊ ဆည်မြောင်းတို့ကိုလဲ ဆည်ခဲ့ကြတယ်၊ ဆန်ရေစပါးများ ပေါများကြွယ်ဝကြတယ်၊ အလှူအတန်း ရက်ရောကြတယ်၊ ကုသိုလ်ဘာဝနာ ပွားများကြတယ်၊ အဲဒီအနေနဲ့ ပုဂံမျိုးရိုးနဲ့ ပတ်သက်နေတာကို ဂုဏ်ယူရမယ်၊ ဝင့်ကြွားရမယ်၊ အားငယ်စိတ်တွေ ဖျောက်ရမယ်၊ စိတ်မကောင်းမရှိအောင် ကြိုးစားရမယ်၊ ဖေဖေ ပြောတာကို သဘောပေါက်တယ် မဟုတ်လား”

သည်တော့လည်း ခင်စောမူ၏ ရင်မှာ တက်ကြွခြင်း၊ ဂုဏ်ယူ ဝင့်ကြွားခြင်းများ ပေါ်ပေါက်လာသည်။ ခင်စောမူသည် ဖခင်အား ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်မိလေသည်။

ယင်းအခိုက် မီးဖိုခန်းဘက်မှ ဒေါ်စောမြင့် ထွက်လာသည် ကြောင့် စကားစ ပြတ်ရသည်။

ဒေါ်စောမြင့်သည် ဖေဖေနှင့် ခင်စောမူတို့ထံ တိုးလာသည်။

“ကိုကိုလွင် မရှိတော့ပြန်ဘူး ကိုဘမူ”

ဒေါ်စောမြင့်က စိတ်မချမ်းမြေ့သော အမူအရာဖြင့် ပြောကြား လိုက်သည်။

“ဟော့ဒီမှာ သူ ရေးသွားတဲ့ စာ”

ခင်စောမူသည် ဒေါ်စောမြင့် လက်တွင်းမှ စာကို ဖျတ်ခနဲ ဆွဲယူလိုက်သည်။ ဖေဖေထက် အလျင် ဖတ်မိသည်။

စာတွင် ကိုကိုလွင်က အိမ်မှ ထွက်ခွာသွားပြီ ဖြစ်ကြောင်း ဖော်ပြသည်။ ပုပ္ပားတွင် မဂ္ဂမ်းနဲ့ ဟူသော မိန်းကလေးတစ်ယောက် ရှိသည်။ ယင်းမိန်းကလေးနှင့် လက်ထပ်ဖြစ်လိမ့်မည် ထင်သည်ဟု ဆိုသည်။

ခင်စောမူသည် စာကို ဖခင်ထံ လှမ်းပေးပြီးနောက် ထိုင်ရာမှ ထခဲ့လေသည်။

ရင်ထဲတွင် ခံပြင်းခြင်းကို ခံစားရပြန်ပေပြီ။ ကိုကိုလွင်အနေနှင့် အခြားတစ်ပါးသော မိန်းကလေး တစ်ဦးတစ်ယောက်နှင့် လက်ထပ် မည်ဆိုပြန်တော့လည်း စိတ်ထဲ မကောင်း။ ဝန်တိုမိသည်မျိုးတော့ မဟုတ်ပေ။ မစ္ဆရီယာစိတ်ထား ရှိသည်မျိုး မဟုတ်ပေ။

ခံပြင်းခြင်းသာ ဖြစ်လေသည်။

မိမိတွင် အပြစ်ရှိ၍၊ မိမိအပေါ်တွင် သင်္ကာမကင်းဖြစ်မိ၍ လက်ထပ်နိုင်ဟု ဆိုစဉ်ကပင် သည်မျှ ခံပြင်းခြင်း မဖြစ်မိပေ။

မိမိနှင့် လက်ထပ်ရန် စေ့စပ်ပြီးဖြစ်သော အချိန်မှာပင် ကိုကိုလွင် ထံ၌ ချစ်သူတစ်ယောက်ရှိနေခဲ့သည်။ ၎င်းမှာလည်း မဂ္ဂမ်းနဲ့ဖြစ်သည်ဟု သိရှိလာရခြင်းကို ခင်စောမူ ခံပြင်းသည်။ ကိုကိုလွင်၏ ချစ်မေတ္တာ ဆိုသည်မှာ ဤသည်ပါတကားဟု သဘောပေါက်လာမိခြင်း ဖြစ်ပါ သည်။

မောင်မောင်ကြီးနှင့် စပ်လျဉ်း၍ အဘယ်မျှ ထိန်းသိမ်းခဲ့သည်ကို အမှတ်ရသည်။ သို့စင်လျက်ဖြင့်ပင် ကိုကိုလွင်သည် မယုံသင်္ကာဖြစ်ခဲ့ သည်။ မိမိအပေါ်မှာ အပြစ်တင်ခဲ့သည်။ အိမ်မှ ထွက်သွားရခြင်းမှာပင် မိမိ၏ ပယောဂကြောင့်ဟု ထင်မှတ်ရသည်။

စင်စစ်တွင်ကား ကိုကိုလွင်သည် ဝံပုလွေ၏ အပြစ်ရှာခြင်း မျိုးဖြင့် မိမိအပေါ် အပြစ်ရှာခဲ့ခြင်း ဖြစ်ကြောင်း ခင်စောမူ ယခုမှပင် သဘောပေါက်မိပေတော့သည်။

www.burmeseclassic.com

နတ်သမီးလေး

နတ်သမီးကမ်းပါး။

မေခနှင့်မေလိခမြစ်နှစ်သွယ် ပေါင်းဆုံစီးဆင်းရာမှ ရောဝတီမြစ် ဖွားမြောက်လာခဲ့သည်။ ရောဝတီမြစ်၏ အလျဉ်သည် မြန်မာပြည် မြောက်ပိုင်း တောတောင်များ၊ ကျောက်ဆောင်များအကြားမှ အဟုန် ပြင်းစွာ စီးဆင်းလျက်၊ တိုက်နိုင်စွမ်းရှိသော အရာမှန်သမျှကို တရွေ့ရွေ့ တိုက်စားလာခဲ့သည်။ ချေဖျက်နိုင်စွမ်း ရှိသော အရာမှန်သမျှကို တဖြည်းဖြည်း ချေဖျက်လာခဲ့သည်။ သို့ဖြင့် မြစ်ကမ်းတစ်လျှောက် အစောက်အမတ်အားဖြင့် နက်ရှိုင်းလှသော ချောက်ကမ်းပါး မြောက် မြားစွာ ဖြစ်ကွန်းပေါ်ပေါက်လာခဲ့သည်။ ယင်းတို့အနက် နတ်သမီး ကမ်းပါးကား အထင်ရှားဆုံး ချောက်ကမ်းပါးတစ်ခု ဖြစ်ပါချေ၏။

ခင်စောမူသည် နတ်သမီးကမ်းပါး၌ ရပ်တည်လျက်ရှိလေသည်။ သူမ ရပ်တည်နေရာ ကမ်းပါးကို မြစ်ရေအလျဉ်က ဦးတိုက်နေသည်။

ပြုံးစာပေ

ဝဲကတော့ထိုးနေသည့် ရေပြင်မှာ ဆူပွက်နေသည့်နှယ် ဒေါသတကြီး အော်မြည်ဟစ်ကြွေးနေသည့်နှယ် ဖြစ်သည်။

မြင့်မားမတ်စောက်သောနေရာမှာ ရပ်တည်နေရသည်ဖြစ်ခြင်း ကြောင့် လေ၏ တိုးဝှေ့ခြင်းကို ခံစားနေရသည်။ ခင်စောမူ၏ ကိုယ်မှ အဝတ်များသည် လေတွင် တဖျပ်ဖျပ် လွင့်ပါးနေသည်။ ဆံပင်သည် မျက်နှာကို ရစ်သိုင်းလွှမ်းခြုံလျက် ရှိပေသည်။

ခင်စောမူ မျက်နှာမူထားသော နေရာတွင် ကျယ်ပြန့်သော သောင်ပြင်ရှိသည်။ သောင်ပြင်ပေါ်မှာ အလေ့ကျ မြက်ရိုင်းနှင့် ကိုင်းပင် များ ပေါက်ရောက်နေချေသည်။ လေအတိုးတွင် ကိုင်းပွင့်ဖြူဖြူတို့ ယိမ်းကသည့်နှယ် လှုပ်ခါ သိမ်ယမ်းနေကြသည်။

အချိန်မှာ ညနေစောင်းဖြစ်သည်။ ဆည်းဆာချိန်ဖြစ်သည်။ နေဝန်းသည် တန့်ကြည့်တောင်ကို မေးတင်ထားသည်။ ၎င်း၏ နီမြန်းသောအဆင်းရောင်ဖြင့် ပုဂံမြို့ဟောင်းကို ထွေးပိုက်ထားသည်။

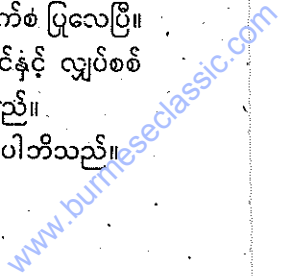
ကြည့်လေရာရာ ဘုရား၊ ပုထိုး၊ ဂူ၊ ကျောင်းတို့ဖြင့် ပြည့်နက် နေသော ပုဂံမြို့ဟောင်းကား လွမ်းမော်ဆွတ်ကျင်ဖွယ်ကောင်းလောက် အောင် သာယာနေသည်။ အာနန္ဒာ၊ သဗ္ဗညု၊ ကန်တော့ယလ္လင် စသော မြင့်မားသည့် ဘုရားများ၏ ရှည်လျားသော အရိပ်တို့သည် မြေပြင်မှာ ထင်နေလေရောမည်။

ငှက်တစ်သင်းသည် ဝက်ကြီးအင်းဆီမှ ရောဝတီမြစ် တစ်လျှောက် ပျံဝဲလာနေကြသည်။

ရွှေစည်းခုံစေတီမှ လျှပ်စစ်မီးလုံးများ လင်းလက်စ ပြုလေပြီ။ ရွှေစည်းခုံစေတီ၏ ရွှေအရောင်သည် ဆည်းဆာရောင်နှင့် လျှပ်စစ် မီးရောင် ရောစွက်ကာ တောက်ပ ဝင်းလက် နေသည်။

ရုခင်းကား ပန်းချီကားတစ်ချပ်နှယ် သာယာပါဘိသည်။

ပြုံးစာပေ

ခင်စောမူ၏ရင်ဝယ် အလွတ် ကျက်မှတ်ခဲ့ဖူးသော ကဗျာ တစ်ပုဒ်မှ စာပိုဒ်အချို့ လူးလွန်လာသည်။

နောင်ဆိုတစ်ခွင်၊ ဧရာပြင်ဝယ်
ရေလျှော်ပြည့်လင်း၊ တဝင်းဝင်းနှင့်
ပိန်ညင်းပျံဝဲ၊ ငှက်ပျော်ပွဲတည့်။

စင်စစ် သည်သို့သော ရာသီ၊ သည်သို့သော အချိန်ကာလမှာ နတ်သမီးကမ်းပါးမှ နေ၍ ကြည့်လေသော် သာမောလွမ်းဆွတ်ဖွယ် ချည်းပါပင်။

သို့ရာတွင် ခင်စောမူ၏ ရင်မှာကား သာမောလွမ်းဆွတ်ခြင်း အစား နာကြည်းဆိုးနှင့်ခြင်းကိုသာ ခံစားနေရသည်။ ကြည့်နူးဆွတ်ပျံ့ ရခြင်းအစား ကြေကွဲလှိုက်လှဲခြင်းကိုသာ ခံစားနေရသည်။

နတ်သမီးကမ်းပါးနှင့် စပ်လျဉ်း၍ ကြားသိခဲ့ရသော စကားသံ အချို့ကို နားအစုံဝယ် ပဲ့တင်သံသဖွယ် ကြားယောင်လာမိသည်။

“မစောလတ်ဟာ နတ်သမီးကမ်းပါးကနေ လျှောချပြီး သူ့ ကိုယ်သူ့ အဆုံးစီရင်သွားသတဲ့”

ယခင်က ဆိုလျှင်...

နတ်သမီးကမ်းပါးမှာ လာ၍ ရပ်လျက် သည်သို့သော ရှုခင်းကို ခံစားရလေတိုင်း ရင်မှာ ကြည့်နူးနှစ်သိမ့်ခြင်း ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ သာတောင့် သာယာ ရှိခဲ့ရသည်။

ယခုမူ...

သည်သို့မဟုတ်ချေပြီကွယ်...။

မစောလတ်အတွက် ခင်စောမူ၏ ရင်ဝယ် ကရုဏာသက်ရခြင်း၊ ကြင်နာမိခြင်း ဝေဒနာများ ပေါ်ပေါက်လာသည်။

ချစ်လျက်နှင့် ခွဲခွါနေခြင်း၏ ခံပြင်းနာကြည်းဖွယ်အကြောင်း ကို ခင်စောမူ နားလည်လာသည်။

ခင်စောမူ ရပ်တည်နေရာ ကမ်းပါးစွန်း၏ အောက်တည့်တည့် တွင် မောင်မောင်ကြီးနှင့်အတူ ဘယ်ကံခွက် တူးဖော်ခဲ့သော ဂူ ရှိပါ သည်။ ခင်စောမူသည် ယင်း ဂူကို မှတ်မိသည်။

သည်နေရာသို့ ရောက်ပြန်တော့လည်း သည်နေရာနှင့် ပတ်သက် သော အကြောင်းအရာများက စိတ်အတွေးမှာ ပေါ်ပေါက်လာတော့ သည်။ မေ့ပျောက်ရန် ကြိုးစားမည်။ မေ့ပျောက်လိုသည်ဟုဆိုလျက် ကပင် အတိတ်ဖြစ်ရပ်များ ပြန်လည်ထင်ဟပ်မည့်နေရာကို လာမိလျက် သား ဖြစ်နေသည်။

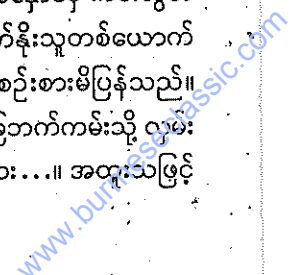
ဂူအတွင်းမှာ ယောက်ျားတစ်ဦး၏ ပထမဆုံးအကြိမ် ပွေ့ဖက် ခြင်း ခံရပုံကို ပြန်ပြောင်းအမှတ်ရသောအခါ ရင်မှာ ဖိုမိသည်။

စိတ်ဆိုသည်ကလည်း အခက်သားကလား...။

ခင်စောမူသည် မောင်မောင်ကြီး ပြုခဲ့သော အပြုအမူများကို ပြန်ပြောင်းစဉ်းစားလေတိုင်း “သူ့ခမျာ ငါ့ကို ချစ်ရှာလွန်းလို့ အမျိုးမျိုး အဖုံဖုံ ကြံစည်ကြိုးစားပြီး နီးစပ်ခွင့်ရှာရပေတာမျိုး ဖြစ်လေမလား” ဟု အထင်ရောက်လာမိပြန်တော့သည်။ ကိုကိုလွင်နှင့်စာလျှင် မောင်မောင် ကြီး၏အချစ်မှာ ကြီးမားသည်။ သည်းထန်သည်ဟု တွေးမိပြန်တော့ သည်။

ပြီးလျှင် ကိုကိုလွင်တည်းဟူသော အချုပ်အနှောင်မှ ကင်းလွတ် လာသောအခါ သည်ကမ္ဘာမှာ မိမိကို ချစ်မြတ်နိုးသူတစ်ယောက် ရှိသည်။ ၎င်းမှာ မောင်မောင်ကြီး ဖြစ်သည်ဟု စဉ်းစားမိပြန်သည်။

မောင်မောင်ကြီး ရှိနေမည်ဖြစ်သော မြစ်ခြေဘက်ကမ်းသို့ လှမ်း မျှော်ကြည့်လိုက်သည့်အခါ ရင်မှာ အလွမ်းချင်သား...။ အထူးသဖြင့်

ယခုလို နေသိုသမ်းစအချိန်မှာ ပိုမိုပြီး လွမ်းစရာကောင်းသည် ထင်မိပါသည်။

ဖေဖေက “ကိုယ့်ကြမ္မာ-ကိုယ်ဖန်တီး” ဟု အခွင့်ပေးခဲ့သည်ကို အမှတ်ရသည်။ ကိုကိုလွင်နှင့် ကင်းကင်းရှင်းရှင်း ရှိခဲ့ပြီလည်း ဖြစ်ပါသည်။

သည်လိုကာလမျိုးဝယ် မောင်မောင်ကြီးနှင့် ပြန်လည်ဆုံတွေ့ခြင်းအတွက် စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်ဖွယ် ကိစ္စမျိုး ပေါ်ပေါက်နိုင်တော့အံ့ မထင်။

ခင်စောမူ၏ စိတ်ဝယ် လွတ်လပ်ပေါ့ပါးလာသည်။ ပျော်ရွှင်ကြည်နူးမိသလိုလည်း ရှိသည်။

မောင်မောင်ကြီးနှင့် ထပ်မံ တွေ့ဆုံအောင် ကြိုးစားမည်ဟု ခင်စောမူ သန္နိဋ္ဌာန် ချသည်။

စင်စစ်တွင် ကိုကိုလွင်အား ချစ်မိသည်ဆိုခြင်းမှာ သံယောဇဉ်မြူ မကင်းစင်သေးခင်က အထင်သာ ဖြစ်သည်။

ယခုအခါတွင် တကယ်တမ်း ချစ်မိသူမှာ မည်သူမည်ဝါဟူ၍ ခင်စောမူ ဆုံးဖြတ်နိုင်စွမ်း ရှိခဲ့လေပြီ။

ခင်စောမူသည် အိမ်မှာ ငြိမ်သက်စွာ နေလျက် စိတ်ရှုပ်ထွေးနောက်ကျဖြစ်ရမှုများကို စဉ်းစားမနေလိုသဖြင့် အိမ်မှ ထွက်ခဲ့သည်။ နတ်သမီးကမ်းပါးသို့ လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

တစ်စထက်တစ်စ အမှောင်သမ်းလာခဲ့ချေပြီ။

ခင်စောမူသည် နတ်သမီးကမ်းပါးမှ ခွါခဲ့သည်။

ညောင်ဦးဆိပ်ကမ်းသို့ ရောက်ခဲ့ရပြန်ပေပြီ။

ညောင်ဦးဆိပ်ကမ်းကား ထုံးစံအတိုင်း စည်ကားလျက်ရှိသည်။

ဈေးသည်များ၊ ခရီးသည်များ၊ ရေချိုးသူများ၊ ရေခပ်သူများဖြင့်

ပြည့်နှက်လျက်ရှိသည်။ ခင်စောမူသည် လူအများနှင့် ရောနှောလျက် ကမ်းစပ်သို့ ဆင်းခဲ့သည်။

ရင်ထဲမှာ တုန်လှုပ်နေမိသည်။ ချီတုံချတုံ ရှိရသည်။

“မြစ်ခြေကို၊ မြစ်ခြေကို” စသည်ဖြင့် အော်ဟစ်ခေါ်ဝေါ်နေသော ကူးတိုမော်တော်ဆီမှ အသံသည် နားဝယ် ပဲ့တင်ထပ်နေသည်။ မော်တော်မှာ ခရီးသည်ဖြင့် ပြည့်နေပြီဖြစ်သည်။ ဥဒြာသံကို မကြာခဏ ပြုသည်။ မကြာမီ ညောင်ဦးဆိပ်ကမ်းမှ ခွါလေတော့မည်။

ခင်စောမူသည် ယခုတိုင်အောင် ယတိပြတ် ဆုံးဖြတ်ချက်ချ၍ မရသေး။

စင်စစ်တွင် မောင်မောင်ကြီးနှင့် ပြန်လည်ဆုံတွေ့ရန် မိမိဘက်က အစပျိုးရမည်ဆိုခြင်းမှာ အမှားတစ်ရပ်ကို ထပ်မံကျူးလွန်မိခြင်းမျိုးများ ဖြစ်နေလေမလားဟု တွေးမိသေးသည်။ မိန်းမသားက စ၊ ရမည့်အဖြစ် ဖြစ်၍လည်း စိတ်မှာ မဝံ့မရဲ ဖြစ်နေမိသည်။

“မြစ်ခြေကို၊ မြစ်ခြေကို”

မော်တော်ဆီမှ အသံထွက်ပေါ်လာပြန်သည်။

ခင်စောမူသည် တစ်ဖက်ကမ်းသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ မြစ်ခြေဘက်ကမ်းကို ရေးရေးပျံ့မြင်ရသည်။ ဟိုမှာဘက်ကမ်းမှာ မောင်မောင်ကြီး ရှိမည်ဟူသော အသိက စိတ်အာရုံမှာ ပေါ်လာသည်။

စိတ်မှာ တုန်လှုပ်လာမိပြန်သည်။

“မြစ်ခြေကို၊ မြစ်ခြေကို”

မော်တော်ဆီမှအသံသည် မိမိအတွက် ရည်စူးပြောကြားနေခြင်း ဖြစ်လေသလားဟု ခင်စောမူ တွေးမိသည်။ တမင်ပဲ စောင့်၍ ခေါ်နေလေသလားကွယ်...။

ခင်စောမူသည် သန္နိဋ္ဌာန် ချလိုက်ဟန်ဖြင့် သက်ပြင်းရှိုက်လိုက်သည်။

မော်တော်ဆီသို့ ချဉ်းကပ်ခဲ့သည်။ မော်တော်သည် နောက်ဆုံး ဥဩကို ဆွဲသည်။

“အစ်မ... မြစ်ခြေကို လိုက်မှာ မဟုတ်လားဟင်...”

မော်တော်မှ စပယ်ယာဖြစ်ဟန်တူသော လူရွယ်က ခင်စောမူကို လှမ်းမေးလိုက်သည်။ ခင်စောမူသည် အလိုအလျောက် ခေါင်းညိတ်မိ လျက်သား ဖြစ်နေပေတော့သည်။

ခင်စောမူ မော်တော်ပေါ်သို့ ရောက်လာပြီဆိုသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မော်တော်သည် ကမ်းစပ်မှ ခွါစပြုလေသည်။

ညောင်ဦးဆိပ်ကမ်းသည် နောက်မှာ ကျန်ခဲ့သည်။ ခင်စောမူ သည့် မော်တော်လက်ရန်းကို ကိုင်လျက် တစ်စထက်တစ်စ ဝေးကွာ ကျန်ခဲ့ပြီ ဖြစ်သော ညောင်ဦးဆိပ်ကမ်းကို ကြည့်ရင်း မော်တော်၏ သယ်ဆောင်ရာသို့ လိုက်ပါလာခဲ့သည်။

မိမိအား မမျှော်လင့် မထင်မှတ်ဘဲ တွေ့မြင်လိုက်ရလေလျှင် မောင်မောင်ကြီးသည် အဘယ်သို့ ဖြစ်သွားလေမည်နည်းဟု ခင်စောမူ စဉ်းစားမိသည်။ သူ၏ မျက်နှာပြင်ပေါ်မှာ ဖြစ်ပေါ်လာမည့်အပြောင်းအလဲများကို ကြိုတင်မြင်ယောင်နေမိသည်။

ရုတ်တရက်ကြီး ဆုံးဖြတ်ချက်ချမိသည့်အတွက် ခင်စောမူသည် မိမိကိုယ်ကိုပင် အံ့ဩမိလေသည်။ နတ်သမီးကမ်းပါးသို့ လာဖြစ်ခြင်းမှာ ယင်းသို့ ဆုံးဖြတ်ချက်ချရန်အတွက် ဖြစ်နေလေပြီလား မပြောတတ်ပေ။ သည်သို့ဖြင့် မော်တော်သည် မြစ်ခြေနှင့် တဖြည်းဖြည်း နီးလာသည်။ လှမ်း၍ပင် မြင်ယောင်လာခဲ့ချေပြီ။

ကမ်းသို့ မော်တော်ဆိုက်ကပ်မိလျှင် ခင်စောမူသည် အားလုံး ထက် အလျင် ကမ်းသို့ ဆင်းသက်သည်။ မောင်မောင်ကြီးနေထိုင်ရာ အိမ်သို့လာခဲ့သည်။

မောင်မောင်ကြီးနှင့် ဆုံရတော့မည်ဆိုတော့လည်း ရင်မှာ ခုန်ရပါတိသည်။ နှလုံးသားမှာ တဆတ်ဆတ် တုန်နေသည်။ ပူနွေးနေသည်။

မောင်မောင်ကြီး၏ အိမ်သည် ယခုလို အလင်းရောင် မပြယု တပြယ် ကာလမျိုးတွင် ပိုမိုပြီး မှောင်နေသည်ဟု ထင်ရသည်။ အိမ်ရှေ့မှ ကြည့်လေသော် အိမ်အတွင်းကို သဲကွဲစွာ မမြင်သာ။ သို့ရာတွင် ဧည့်ခန်းမှာ လူတစ်ယောက် ထိုင်နေသည်ကိုကား မသဲမကွဲ မြင်သာပါသည်။

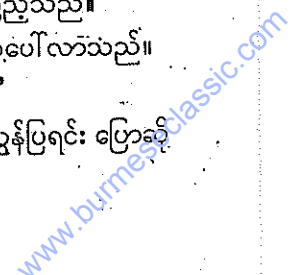
မောင်မောင်ကြီး ကိုယ်တိုင်ပင် ဖြစ်လေမလား ထင်မိသည်။ သို့ဖြင့် ခင်စောမူသည် အိမ်အတွင်း ဝင်ခဲ့သည်။ အမှောင်နှင့် မျက်စိတို့ ကျင့်သားရလာချိန်မှာ ဧည့်ခန်းတွင် ထိုင်နေသူသည် မောင်မောင်ကြီး မဟုတ်ကြောင်း တွေ့ရသည်။

ယခင်တစ်ခေါက်လာစဉ်က မောင်မောင်ကြီးအနေနှင့် “အဘ” ဟု ခေါ်ဝေါ်ဆက်ဆံခဲ့သူ ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်နေပါသည်။

ယင်းပုဂ္ဂိုလ်သည် ခင်စောမူ၏ ခြေသံကြောင့် နောက်သို့ လှည့်ကြည့်လာသည်။ ခင်စောမူကို မြင်ရသောအခါ နေရာမှ ထသည်။ ခင်စောမူကို သဲသဲကွဲကွဲ မမြင်ရသလို စူးစိုက်ကြည့်သည်။

အတန်ကြာသောအခါမှပင် သူ့ထံမှ အသံပေါ်လာသည်။ “ဪ... မိန်းကလေး၊ လာ...လာ...”

ခင်စောမူအတွက် ကုလားထိုင်တစ်လုံးကို ညွှန်ပြရင်း ပြောဆိုခြင်း ဖြစ်သည်။

ခင်စောမူသည် ကုလားထိုင်တွင် ဝင်ထိုင်ရန် မရွံ့မရဲ ရှိမိသည် ဖြစ်၍ မထိုင်မိသေး။

“ကိုမောင်မောင်ကြီး၊ အဲ...ကိုမောင်မောင်ကြီးပဲ ထင်ပါရဲ့၊ သူ ရှိပါသလားရှင်”

ခင်စောမူက မေးသည်ကို ရုတ်တရက် မဖြေ။

“ထိုင်ပါဦးကွယ်၊ အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောရအောင်ပါ”

သည်တော့လည်း ခင်စောမူသည် ငြင်းပယ်နိုင်စွမ်း မရှိတော့ဘဲ ယင်းပုဂ္ဂိုလ် ညွှန်ပြရာ ကုလားထိုင်မှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“မိန်းကလေးရဲ့နာမည်က ခင်စောမူဆို ထင်ပါရဲ့၊ ဟုတ်စ...”

ခင်စောမူ ထိုင်မိသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မေးသည်။

“ဟုတ်ပါတယ် အဘ၊ ကျွန်မနာမည် ခင်စောမူပါ”

အဘိုးကြီး၏ရှေ့မှာ ထိုင်နေရသည်က စိတ်မှာ ကျဉ်းကျပ်စရာ ကောင်းလှသည်ထင်၏။ အဘိုးကြီးက မမြင်မကမ်းနှင့် စူးစိုက်ကြည့်ခြင်း ခံနေရသည်ကလည်း မလုံမလဲ ရှိချင်စရာ ကောင်းလှပါသည်။ ပြီးလျှင် မိမိအမည်ကို ကြိုတင်သိနေခြင်းကလည်း အံ့ဩစရာကောင်းလှသည်။

ခင်စောမူသည် စိတ်တွင် မတင်မကျရှိနေခြင်းကို ကြာရှည်စွာ ပျိုသိပ်မထားနိုင်တော့သလိုဖြင့် အဘိုးကြီးအား မေးခွန်းထုတ်လိုက်မိသည်။

“အဘက ကျွန်မနာမည်ကို ကြိုပြီး သိနေတယ်နော်၊ ဘယ်လို လုပ်ပြီး သိနေပါလိမ့် အဘရယ်”

အဘိုးကြီးက ခေါင်းကို တဆတ်ဆတ် ညှိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ မင်းတို့ မောင်မောင်ကြီးလို့ခေါ်တဲ့ ဂုလေးက ပြောပြခဲ့တာပေါ့”

“အခု အိမ်မှာ ကိုမောင်မောင်ကြီး ရှိပါသလား အဘ”
သည်အမေးကို အဘိုးကြီးက ရုတ်တရက်မဖြေ။ စဉ်းစားသလို လုပ်နေရာ ခင်စောမူအဖို့ ပိုမိုစိတ်စောဖိုး ရင်မှာ ထိတ်ခုန်၍ လာလေသည်။

အတော်ကြီးကြာမှ အဘိုးကြီးက နှေးကွေးလေးလံစွာ အဖြေပေးသည်။

“သူ...ဒီမှာ မရှိတော့ပါဘူးကွယ်”

ကြားလိုက်ရသော စကားကြောင့် ခင်စောမူ၏ရင်မှာ နုံးသွားသည်။ ဟာသွားဆဲသည်။ တလိုက်လိုက်ဖြစ်လာသည်။

“သူ...သူ၊ ထွက်သွားပြီပေါ့၊ ဟုတ်လား အဘ”

ခင်စောမူ၏ တုန်ယင်သော အမေး...။

“ဟုတ်တယ် မိန်းကလေး၊ ထွက်သွားပြီ၊ ထွက်သွားပြီဆိုတာ ထက် ပြန်သွားပြီလို့ ပြောရမယ် ထင်တယ်”

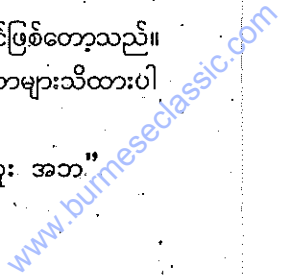
“သူက ဘယ်ကို ပြန်သွားတာလဲဟင်၊ သူ...ဒီမှာ မနေဘူးလား၊ ဘယ်မှာ နေတာလဲ အဘရယ်”

ခင်စောမူသည် သိလိုစိတ်စောစွာဖြင့် မေးခွန်းများကို ဆက်တိုက်ကြီးဆိုသလို မေးလိုက်သည်။

“ဒါကို အေးအေးဆေးဆေး ပြောပြချင်လို့ မိန်းကလေးကို အထိုင်ခိုင်းတာပါ၊ ဒါထက် သူနဲ့ ပတ်သက်လို့ မိန်းကလေး ဘာများ သိထားသလဲ ဟင်...”

သည်အမေးမှာ အဖြေရ ခက်ခဲသော အမေးပင်ဖြစ်တော့သည်။ ခင်စောမူအနေနှင့် မောင်မောင်ကြီးနှင့် စပ်လျဉ်း၍ ဘာများသိထားပါသနည်း။

“ကျွန်မ...သူ့အကြောင်းကို သိပ်မသိပါဘူး အဘ”

ခင်စောမူသည် ဝန်ခံစကားကို ပြောရင်း ခေါင်းကို ငုံ့ထားလိုက်မိသည်။

“မင်းတို့ ခေတ်ကာလ လူတွေဟာ အတော့်ကို ခက်ပါလားကွယ်... တစ်ယောက်အကြောင်းကို တစ်ယောက်က မသိပေမယ့်လဲ အဆက်အဆံ ပြုနိုင်တယ်။ အင်း... ဒါကြောင့်လဲ မခက်သင့်ဘဲ ခက်၊ မဖြစ်သင့်ဘဲ ဖြစ်ကြရတာပေါ့။ ဒါထက် အဘကို တစ်ခုပြောစမ်းပါဦး မိန်းကလေး။ မင်းဟာ မစောလတ်ရဲ့သားချင်းထဲက မဟုတ်လားဟင်...”

အဘိုးကြီးအနေနှင့် မိမိတို့အကြောင်းကို လုံးဝညသံ နားလည်ထားဟန်တူသည်ဟု ခင်စောမူ တွေးမိသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း အရာရာကို အတပ်ပြောနေခြင်း ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

“ကျွန်မဟာ ဒေါ်စောလတ်ရဲ့ မြေး တော်ပါတယ် အဘ”

“အေး... ဒါကို ပထမတစ်ကြိမ်တွေ့ ကတည်းက အဘ သတိထားမိပါတယ်။ မင်းရဲ့ ရုပ်ရည်ကလဲ မစောလတ်နဲ့ ခွဲမဲရပါဘူး။ မစောလတ်ဟာ တစ်ကြိမ်က မောင်မောင်ကြီးဆိုတဲ့လူကို ဒုက္ခပေးခဲ့တယ်။ အခုလဲ မင်းက အဘရဲ့ မြေးကို ဒုက္ခပေးရအောင် ရောက်လာပြန်ပြီပေါ့၊ ဟုတ်စ...”

အပြစ်တင်စကား၊ ကြိမ်းမောင်းစကားတို့နှင့် ယခုတိုင်အောင် မလွတ်ကင်းသေးပါကုလား။ သည်သို့သောစကားမျိုးကို ခင်စောမူသည် မကြားချင်လောက်အောင် ရှိလာသည်။ မကြားနိုင်လောက်အောင် ဖြစ်လာရသည်။

အဘိုးကြီးက စကားဆက်သည်။

“ကလေး... ဒါကို ထားပါတော့၊ အဘအနေနဲ့ မောင်မောင်ကြီး အကြောင်းကို ပြောချင်တယ် မိန်းကလေး။ မောင်မောင်ကြီးလို့ မင်းတို့

ပြောတဲ့လူဟာ တခြားသူမဟုတ်ပါဘူး၊ အဘရဲ့ မြေးပါပဲ။ အဘကိုကော ဘယ်သူလို့ ထင်သလဲ ဟင်...”

“ဒါကို ကျွန်မ မတွေးတတ်ပါဘူး အဘ”

“အဘနာမည်ဟာ ဦးစာအိုလို့ ခေါ်ပါတယ် မိန်းကလေး”

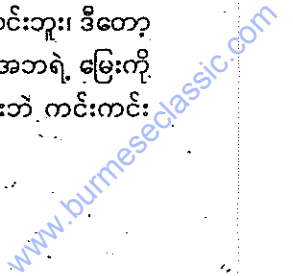
“ရှင်...”

ခင်စောမူသည် တအံ့တဩကြီး ဖြစ်သွားသည်။ ဦးစာအို၏ မျက်နှာကို အထိတ်တလန့် စူးစိုက်ကြည့်မိသည်။ နှုတ်မှ အာမေဍိတ်သံ ထွက်သွားသည်။

ယခုမှပင် ခင်စောမူသည် အဘိုးကြီးအနေနှင့် အစစအရာရာကို သိနေခြင်းအပေါ် နားလည်လာမိပေတော့သည်။

ကိုမောင်မောင်ကြီး၏ ရောင်းရင်းကြီး ဦးစာအိုနှင့် ယခုလို ကြိုဆုံခွင့်ရလိမ့်မည်ဟု ခင်စောမူ မမျှော်လင့်ခဲ့။ မတွေးမထင်တတ်သော အရာများမှာ ပေါ်ပေါက်လွန်းတတ်ပါကလားဟု ခင်စောမူ စဉ်းစားမိပါသည်။

“ဟိုတုန်းက ကိုမောင်မောင်ကြီးရဲ့ ပုဏ္ဏားတိုင်ဖြစ်ခဲ့သလို အခုလဲ ပုဏ္ဏားတိုင်ဖြစ်ရပြန်ပြီ မိန်းကလေး။ ဟိုတုန်းက ကိုမောင်မောင်ကြီးက အဘကို အစစအရာရာ ဖွင့်ဟတိုင်ပင်ခံရသလို အခုလဲ အတိုင်ပင်ခံရပြန်ပြီ။ ဟိုတုန်းက ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ဆိုတော့ ခေါင်းအရှုပ်ခံရတာက ဘာမှအကြောင်းမဟုတ်ဘူးပေါ့။ အခုလို ကြီးတောင့်ကြီးမားကျမှ ဒါတွေနဲ့ပြန်ပြီး ပတ်သက်ရတာ မကောင်းဘူး၊ ဒီတော့ မိန်းကလေးကို အဘ တစ်ခုတောင်းပန်ချင်ပါတယ်။ အဘရဲ့ မြေးကို ဒုက္ခပေးဖို့ပါပဲကွယ်။ သူ့ကို အနှောင့်အယှက်မပေးဘဲ ကင်းကင်းရှင်းရှင်း နေဖို့ တောင်းပန်ချင်ပါတယ်”

ခင်စောမူသည် ဦးစာအို၏ မျက်နှာကို ညှာတာ ကြင်နာစွာ စူးစိုက်ကြည့်ရင်း ပြောမိပါသည်။

“အဘ စိတ်မကောင်းအောင် ဖြစ်လာတဲ့ ကိစ္စတွေအတွက် ကျွန်မ ဝမ်းနည်းပါတယ် အဘ၊ ဒါပေမယ့် အခုတစ်ခါ ကျွန်မ ရောက်လာရတာကတော့ အဘရဲ့မြေးကို ဒုက္ခပေးရအောင် မဟုတ်ပါဘူး၊ အဘက ကျွန်မကို...သူ့အကြောင်း ပြောပြမယ်လို့ ဆိုခဲ့တယ်၊ အဲဒါကို ကျွန်မ သိပါရစေ အဘ”

“အဘဟာ အစကတော့ ကျောက်စာကူးအဖွဲ့မှာ ဝင်ပြီး အလုပ်လုပ်ခဲ့ပါတယ်၊ ကိုမောင်မောင်ကြီး ဆုံးသွားပြီးတဲ့နောက်ပိုင်းမှာ ကျန်ခဲ့တဲ့ပစ္စည်းတွေကို ဆက်ပြီး ထိန်းခဲ့တယ်၊ သူဟာ အဘအတွက် ပစ္စည်းတွေသာမကဘူး၊ ငွေကြေးအချို့ကိုလဲ ချန်ထားခဲ့တယ်၊ အဲဒါတွေကို အရင်းတည်ပြီး ကုန်ကူးခဲ့တယ်၊ ဒီလိုနဲ့ တစ်စတစ်စ စားနိုင်သောက်နိုင် အခြေမျိုးရောက်လာတယ်၊ ဒီအချိန်မှာ မြေး ရလာတယ်၊ အဘဟာ သူတို့ကို အဘနဲ့ မပတ်သက်စေချင်ဘူး၊ အဘတို့ မျိုးရိုးနဲ့ မစပ်ဆိုင်စေချင်ဘူး၊ ဒါနဲ့ပဲ သူတို့သားအမိ သားအဖတစ်တွေကို ငွေကြေးခွဲပေးပြီး ရန်ကုန်လွှတ်ထားတယ်၊ အဘနဲ့ အဆက်အသွယ် မလုပ်ဘဲ နေစေခဲ့တယ်၊ သူ့ကို ကျောင်းကောင်းကောင်းမှာ ထားပေးခဲ့တယ်၊ ဒါပေမယ့် ဒီကလေးရဲ့ စိတ်ဓာတ်က တစ်မျိုးပဲ၊ အဘအကြောင်းကို မေးမြန်းစုံစမ်းပြီး ဒီကို လိုက်လာခဲ့တယ်၊ အဘကို လာပြီး တွေ့ဆုံခဲ့တယ်၊ အဲဒီမှာတင် မိန်းကလေးနဲ့ တွေ့ကြရတာ ပါပဲကွယ်”

ခင်စောမူသည် မျက်တောင်မှ ခတ်မိပါရဲ့လားဟု ထင်သည်။ ဦးစာအို၏စကားများကို မမှိတ်မသုန် နားစိုက်ထောင်နေမိသည်။

ယခုတော့လည်း မိမိ၏ ရင်ထဲမှာ အကျိတ်အခဲ ဖြစ်နေခဲ့သော ပြဿနာတစ်ရပ် ပြေလည်ခြင်း ရှိရပေပြီ။ မိမိ သိလို ကြားလိုသော အကြောင်းအရာတို့ကို ကြားရလေပြီ။

“သူဟာ အဘ အိမ်ကိုရောက်လာတဲ့အခါကျမှ ဒေါ်စောလတ်နဲ့ ကိုမောင်မောင်ကြီးရဲ့အကြောင်းကို သိခဲ့ရတာလား ဟင်...”

ခင်စောမူက မေးသည်။
“ဟုတ်တယ်၊ ဒီတော့မှ သိရတာပဲပေါ့၊ သူက ကိုမောင်မောင်ကြီးရဲ့ နေ့စဉ်မှတ်တမ်းကို စာအုပ်ကြိုစာအုပ်ကြားကနေ ရှာတွေ့သွားခဲ့တယ် မိန်းကလေး”

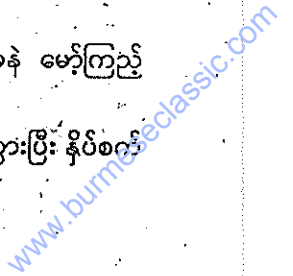
ခင်စောမူသည် မသိမသာ သက်ပြင်းရှိုက်လိုက်သည်။
“သူ ဘယ်တုန်းက မြစ်ခြေကနေ ထွက်သွားခဲ့တာလဲ အဘ”
“ဒီကနေပါပဲ၊ သူဟာ အဘကိုယ်တိုင် ပြန်ဖို့ပြောတုန်းက မပြန်ဘူး၊ မိန်းကလေးက နှင်လွှတ်လိုက်တော့မှပဲ ပြန်ဖြစ်သွားတော့တာ ပါပဲကွယ်”

အဘိုးကြီး၏ မျက်နှာသည် ဝမ်းနည်းခြင်း အရိပ်အယောင် လွှမ်းလာသည်။ ခင်စောမူ ကိုယ်တိုင်သည်လည်း ယင်းသို့သာလျှင် ခံစားနေရပါသည်။

“ကျွန်မကို ကူညီတဲ့အနေနဲ့ သူ့ရဲ့ ရန်ကုန်လိပ်စာကို ပြောမပြန်ဘူးလား အဘ၊ သူ့ရဲ့ လိပ်စာကို ကျွန်မ သိပါရစေလား အဘရယ်...”

ဦးစာအိုက ခင်စောမူ၏ မျက်နှာကို ဆတ်ခနဲ မော်ကြည့်သည်။

“ဘာလဲ မိန်းကလေး၊ သူ့ကို ရန်ကုန်အထိ သွားပြီး နှိပ်စက်ဦးမလို့လား ဟင်...”

၃၄၂ ✦ မောင်သိန်းဆိုင်

“မဟုတ်ပါဘူး အဘ၊ ဒီတစ်ကြိမ်မှာတော့ သူဟာ ဘယ်လို နည်းနဲ့မှ စိတ်ဒုက္ခမရောက်စေရပါဘူး၊ ဒါကို ကျွန်မ ကတိပေးပါတယ် အဘရယ်”

သို့ဖြင့် ဦးစာအိုသည် ထိုင်ရာမှ ထသည်။ စာရွက်တစ်ရွက်နှင့် မောင်တိန်ကို ယူလာသည်။

“မိန်းကလေးပဲ ရေးပေတော့၊ အဘ ပြောမယ်”

ခင်စောမူသည် စာရွက်ကို ယူလျက် ဦးစာအို ပြောပြမည့် လိပ်စာကို အသင့်စောင့်နေမိသည်။

ဦးစာအိုထံမှ ‘မောင်မောင်ကြီး’ ဟူသော အမည်ဖြင့် လိပ်စာကို အစချီလာသောအခါ ခင်စောမူသည် လိုက်မရေးသေးဘဲ ဦးစာအိုကို မော့ကြည့်မိသည်။

“အဘမြေးရဲ့ နာမည်ကလဲ ‘မောင်မောင်ကြီး’ ပါပဲ မိန်းကလေး၊ ဒီနာမည်ကို အဘတို့ပေးခဲ့ကြတယ်၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ တစ်ချိန်က ကိုမောင်မောင်ကြီးဟာ အဘရဲ့ မိတ်ဆွေ အရင်းအချာ ဆိုရင်လဲ ဟုတ်တယ်၊ အဘရဲ့ ကျေးဇူးရှင်ဆိုရင်လဲ မှန်တယ်၊ သူ့ရဲ့ အဖြစ် အပျက်တွေကလဲ အဘတို့အဖို့ ဘယ်လိုမှ မမေ့မပျောက်နိုင်လောက် အောင် စွဲလမ်းစရာဖြစ်နေလေတော့၊ အဘတို့ရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော မြေးကလေးကို ‘မောင်မောင်ကြီး’ လို့ပဲ အမှတ်တရ အနေနဲ့ နာမည် ပေးခဲ့ကြပါတယ်ကွယ်”

ပြီးစာပေ

နှစ်ဆယ့်ငါး

‘မြနန္ဒာ’ အညာဆန်သံဘော့သည် နှုတ်ဆက် ဥဩသံပြုသည်။ ဆိပ်ခံဗောတံတားမှ ခွါစ၊ပြုသည်။

ပန်ကာက ယက်ထုတ်လိုက်သောအခါ ရေပန်းများ တဖွားဖွား ပေါ်လာသည်။ ရေပြင်မှာ ဂယက် ထ၊လာသည်။

ခင်စောမူသည် သင်္ဘောလက်ရန်းမှ နေ၍ တစ်စထက်တစ်စ ဝေးကွာ ကျန်ရစ်ခဲ့သော ညောင်ဦးကမ်းပါးကို လှမ်းကြည့်နေသည်။ အဝေးမှ နတ်သမီးကံမ်းပါး ဖွေးဖွေးများကို လှမ်းမြင်ရသည်။

ညောင်ဦးမှ တကယ်တမ်း ခွါရတော့မည် ဆိုပြန်တော့လည်း ရင်ထဲက တစ်မျိုးပင်။ အထူးသဖြင့် ဖေဖေနှင့် မေမေတို့ချည်း ပြန်ရမည်ဆိုသောအခါ ဝမ်းနည်းသလို၊ ဟာသလို ဖြစ်နေမိသည်။

ဒေါ်စောမြင့်က ရန်ကုန်သို့ လိုက်ပါခြင်း မပြုနိုင်တော့။ ညောင်ဦးမှာပင် ချန်နေရစ်မည်ဟု ဆိုသည်။ ခင်စောမူကရော ဦးဘမူ

ပြီးစာပေ

www.burmeseclassic.com

ကပါ စိတ်ပြေလက်ပျောက် လိုက်ခဲ့ရန် ခေါ်သေးသည်။ သို့ရာတွင် ခေါ်စောမြင့်က ငြင်းသည်။ သူမသည် သားဖြစ်သူ ပြန်အလာကို ညောင်ဦးမှ စောင့်လိုသေးဟန် တူသည်။

အနုစိန်အလလ အတူတူနေထိုင်ခဲ့ရာမှ ယခုလို ခွဲရတော့မည် ဆိုသောအခါ ခင်စောမူတို့ သားအဖမှာ စိတ်မကောင်းနိုင်။ ခေါ်စောမြင့် ကိုယ်တိုင်လည်း စိတ်ကောင်းဟန်မပြ။ မျက်ရည်စမ်းစမ်းနှင့် ကျန်ရစ်ရာ လေသည်။

ညောင်ဦးမြို့ကား နောက်တွင် ကျန်ရစ်ခဲ့ပေပြီ။ ရွှေစည်းခုံစေတီ ကို ခင်စောမူ စိတ်မှ ဦးချသည်။

ရှေ့မှာ ပုဂံမြို့ရှိသည်။

အာနန္ဒာ၊ သဗ္ဗညု စသော ဂူဘုရားတို့၏ အစွင့်အမြင့်ကို တွေ့ရပေပြီ။

ပုဂံမြို့ကိုလည်း မကြာမီ ခွဲခွါရပေတော့မည်။

ပုဂံသည်ကား ခင်စောမူအတွက် ကြည့်နူးနှစ်သိမ့်ဖွယ်၊ နာကြည်း ကြေကွဲဖွယ် အဖြစ်သနစ်များဖြင့် ရောပြွမ်းပြည့်နှက်နေသော အိပ်မက် တစ်ခုကို မြင်မက်စေခဲ့သည်။ ထိုအိပ်မက်သည် ယခုအခါ ပြီးဆုံးစ ပြုလေပြီ။

မြစ်အတွင်းမှ လှမ်းမြင်ရသော ပုဂံရှုခင်းကို ကြည့်ရသည်မှာ လည်း ကြည့်နူးနှစ်သိမ့်ဖွယ်၊ နာကြည်းကြေကွဲဖွယ်တို့ဖြင့် ရောပြွမ်းနေ သည်ဟု ထင်ရသည်။

ခင်စောမူသည် သင်္ဘောလက်ရန်းမှ ခွါခဲ့သည်။

မကြာမီအတွင်း ရန်ကုန်မြို့သို့ ပြန်လည် ရောက်ရှိရတော့မည် ဟူသော အတွေး ဝင်လာသောအခါ ရင်မှာ နွေးမိသည်။

ယခုလောက်ဆိုလျှင် မောင်မောင်ကြီးသည်လည်း ရန်ကုန်မြို့သို့ သွားရာ လမ်းကြောင်းပေါ်သို့ ရောက်ရှိလေ့ရော့မည် ထင်ပါသည်။ သူက မီးရထားနှင့် သွားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ကျွမ်းကျင်သော သေနတ်ပစ်သမားနှစ်ယောက်တို့သည် စက်ဝိုင်း တစ်ခုကို ရွေးချယ်ပစ်ခတ်ကြသည်။ သေနတ်ပစ် စက်ဝိုင်းအလယ်မှ ပစ်မှတ်သို့ ကျည်ဆန်နှစ်ခုစလုံး ရောက်ရှိရမည်မှာ မုချဆတ်ဆတ် သေချာဘိနေသကဲ့သို့...

ရေလမ်းခရီးမှပင်ဖြစ်စေ၊ ကုန်းလမ်းမှပင်ဖြစ်စေ၊ တစ်ခုတည်း သော မြို့သို့ ဦးတည်သွားနေကြရသော ခရီးသည်ချင်း မကြာမြင့်မီ ကာလအတွင်း ကြုံဆုံမိကြလိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်မျှော်လင့်ထားမိသော ခင်စောမူသည်...။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com